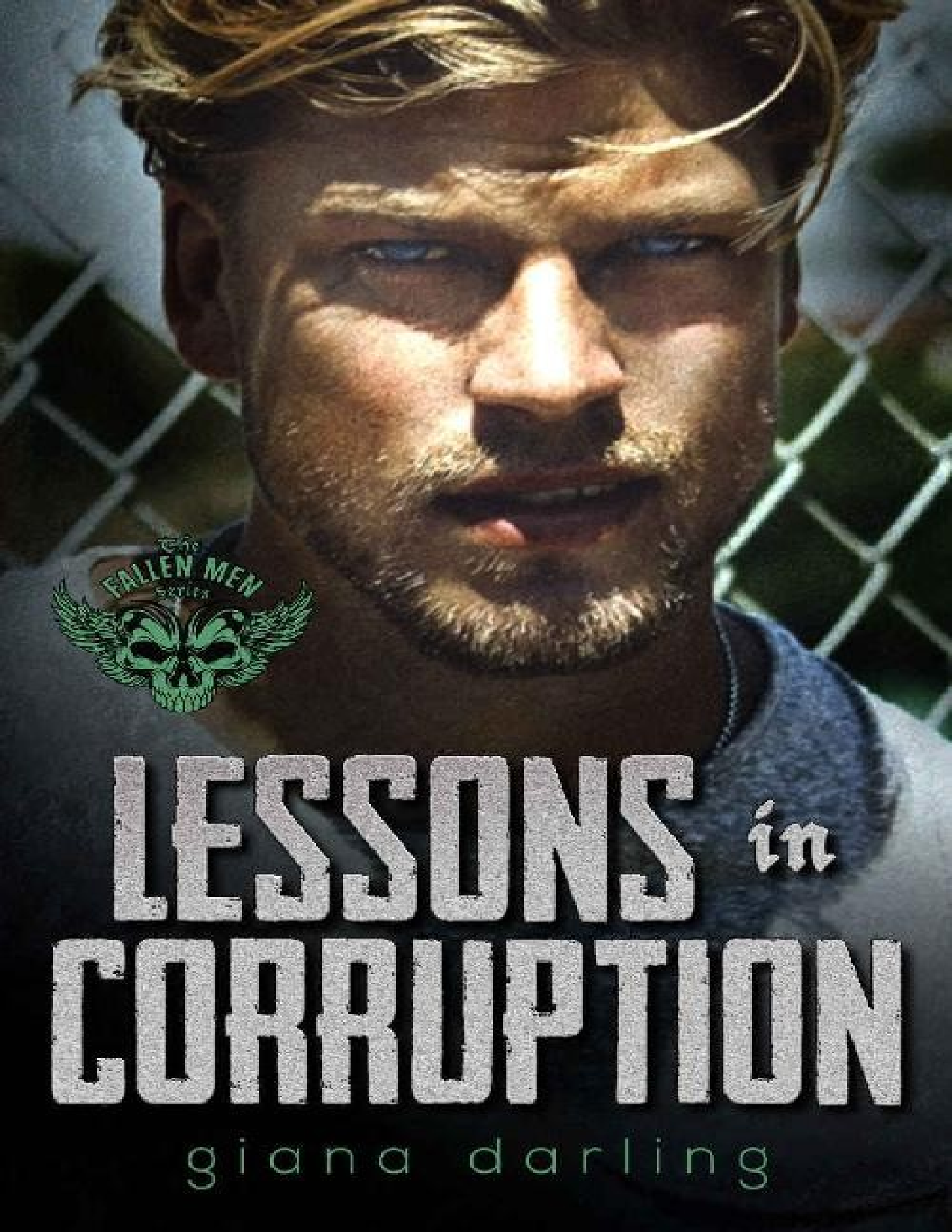

The FALLEN MEN series
LESSONS in CORRUPTION
giana darling

LESSONS *in* CORRUPTION

A FALLEN MAN NOVEL
BOOK ONE

giana darling

Çeviri Kitaplar
Telegram

Telif Hakkı © 2017 Giana Darling
Amber Hodge tarafından
düzenlenmiştir.
Kapak Tasarımı: Najla Qambar
Kapak Modeli: Preston Trites
Kapak Fotoğrafçısı Tlaloc Villarreal
Champagne Book Design'da Stacey tarafından biçimlendirme

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece kendi zevkiniz için satın almadıysanız, lütfen Smashwords.com'a veya favori perakendecinize geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Epigraf
İthaf

Bir.
İki.
Üç.
Dört.
Beş.
Altı.
Yedi.
Sekiz.
Dokuz.
On.
On bir.
On iki.
On üç.
On dört.
On beş.
On altı.
On yedi.
On sekiz.
On dokuz.
Yirmi.
Yirmi bir.
Yirmi İki.
Yirmi Üç. Yirmi Dört.
Yirmi beş.
Yirmi altı.
Yirmi Yedi.
Sonsöz.

Çalma Listesi
The Affair (Günahın Evrimi #1) Alıntı Teşekkürler Vb.
Giana Darling Hakkında

"Çünkü onları özgür yarattım ve özgür kalmalılar." John Milton, Kayıp Cennet.

"Armie" Michelle Armstrong'a.
Ağlamak istediğimde beni güldürdüğün için, kederli hikâyelerimi ve aşk haykırışlarımı dinlediğin için, ama en önemlisi kendimi güvende hissetmemi sağladığın için.

One.

Onu marketten alışveriş yaparken bir otoparkta gördüm. İlk görüşte aşık olmak için çok romantik bir yer değil ama sanırım böyle şeyleri seçemiyorsunuz.

Yüzünde yağ vardı. Gözlerim motor yağı lekesine, bronzlaşmış teninin altında neredeyse acımasızca çıkıntı yapan elmacık kemiklerinin yanaklarında bir çukur oluşturacak şekilde agresif çizgisine yakınlaştı. Yüz hatları o kadar çarpıcıydı ki, neredeyse çelimsiz, hatta itici olacak kadar sertti. Bunun yerine, dolgun, şaşırtıcı derecede pembe ağzının yumuşaklığı ve geniş omuzlarına dokunulabilir bir bukle ve dalga karmaşası halinde düşen bal rengi saçları ve başının şu anda geriye doğru eğilmiş, gergin boğazı açıkta ve lezzetli bir şekilde kahverengi, sanki gerçekten gülmek ve sadece gülmek için doğmuş gibi gökyüzüne gülme şekli... bunların hiçbiri kaba değildi.

Otoparkta durmuş, alışılmadık yaz sonu sıcağındaki ısı dalgalarının arasından ona bakıyordum. Plastik market poşetlerim muhtemelen asfaltta erimiş, dondurmalarım çoktan çorbaya dönüşmüştü.

Zaten bir süredir oradaydım, onu izliyordum.

Arazinin karşısında, bir sıra göz korkutucu ve muhteşem motosikletin yanında başka bir motorcuyla konuşuyordu. Dar kalçaları motosikletlerden birinin selesine yanlamasına yaslanmış, bir ayağını da yukarı kaldırmıştı. Üzerinde yine yağlanmış eski bir kot pantolon ve her nasılsa temiz, geniş omuzlarına ve küçük beline uygunsuz bir şekilde oturan beyaz bir tişört vardı. Genç görünüyordu, hatta belki benden birkaç yaş küçüktü, ama bunu sadece tahmin edebiliyordum çünkü yapısı iri olmasına rağmen kasları sanki kemiklerine tam olarak oturmamış gibi hafifçe sarkıyordu.

Boş boş, acaba çok mu genç diye düşündüm. O kadar da boş değil, umursamadığıma karar verdim.

Dikkati, parlak renkli polo tişörtleri ve buruşuk haki pantolonlarıyla, jöleli saçları ve çalışılmış çalımları onları zaten ele vermemiş olsa bile, parlak bir üstü açık arabayla yanaşan üniversite çağındaki bir grup çocuğa çekildi. İzlediğim iki motosikletli adama ulaştıklarında kıkırdıyorlardı ve yeni gelenlerle karşılaştırıldığında, arzuladığım seksi sarışının genç olmasına imkân olmadığını fark ettim. Kendini iyi, hatta kral gibi taşıyordu. Bir marketin otoparkında, kocaman bir Harley'in yıpranmış koltuğunda taht kurmuş bir kral.

Mürettebatı selamlayışını gözümü kırpmadan izledim, ifadesi nötrdü ve vücudu, yapısının gücünü gizlemeye çalışan ve başarısız olan bir şekilde rahat ve rahattı.

Duruşunda yırtıcı bir şey vardı, avını yaklaşmaya davet eden bir avcı gibiydi. Üniversiteli gençlerden birkaçı aniden tedirgin olarak kıpırdandı, ancak liderleri kısa bir tereddütten sonra öne çıktı ve elini uzattı.

Sarışın kral ele baktı ama tutmadı. Bunun yerine, kıpırdanmayı artıracak bir şey söyledi.

Keşke ne dediğini duyabilecek kadar yakın olsaydım. Sadece kelimeleri değil, sesinin tonunu da. Acaba derin ve pürüzsüz müydü, bir bal dökümü müydü, yoksa diyaframından, dipsiz güven ve testosteron kuyusundan konuşan bir adamın çakıl taşları mıydı?

Çocuklar artık daha da gergindi. Diğerlerinden bir adım önde olan lider, giderek daha tedirgin el hareketleri eşliğinde yaptığı açıklama kulak ardı edilince gözle görülür bir şekilde küçüldü.

Uzun bir dakika boyunca gevezelik ettikten sonra durdu ve sessizlikle karşılaştı.

Sessizlik o kadar ağırdı ki, arabamın yanında gizlendiğim otoparkın karşısından bile hissediyordum.

Sarışın kralın yardımcısı, daha doğrusu uşağı, yanındaki devasa, siyah saçlı arkadaşı için daha uygun bir kelime gibi görünüyordu, öne çıktı.

Sadece bir adım.

Büyük bir tane bile değil. Ama o tek hareketin üniversite ekibini nasıl nükleer bir patlama dalgası gibi vurduğunu görebiliyordum. Bir birim olarak geri çekildiler; liderleri bile geriye doğru kocaman bir adım attı, ağzından aceleyle özür sözcükleri döküldü.

Belli ki sıçıp batırmışlardı.

Nasıl olduğunu bilmiyordum.

Ve hayatımda ilk kez, potansiyel olarak tehlikeli bir durumun ortaya çıkışını izlerken, bilmek istedim.

Bunun bir parçası olmak istedim.

Sarışın kralın yanında durmak ve onun kaba saba kraliçesi olmak.

Önündeki adamların sinişini, arkasındaki sadık dostunu izlerken ürperdim. Yavaşça, çünkü fiziğinin etkisini ve gücün keskin kenarını gerçek bir hançer gibi nasıl kullanacağını bilen bir adam olduğu belliydi, sarışın kral bisikletinin üzerindeki kambur pozisyonundan çıkıp tam boyuna geldi.

Onu böyle çözülürken görmek ağzımın kurumasına ve diğer özel yerlerimin ıslanmasına neden oldu.

Üniversiteli gençler üzerinde farklı bir etkisi oldu. Söyleyeceklerini son ayinleri okunan adamlar gibi dinlediler, onlara verebileceği her türlü umuda sarıldılar, kurtuluş için çaresiz kaldılar.

Onlara verdi. Fazla bir şey değil ama tutunacak bir dal parçası çünkü hep birlikte, caddede park halindeki süslü gümüş arabalarına doğru hızlı adımlarla yürümeden önce neredeyse saygıyla eğildiler.

Sarışın kral ve uşağı, araba gözden kaybolana kadar oldukları yerde donup kaldılar.

hareket. Aynı anda döndüler ve kahkahalar başlamadan önce birkaç uzun saniye boyunca birbirlerine baktılar.

Güldü ve ses kulağıma mükemmel bir şekilde ulaştı. Net, parlak bir sesti. Ne bir kıkırdama, ne bir kahkaha ne de mırıldanılan bir hahah. Her titreşim boğazından saf bir nota gibi fışkırıyordu, yuvarlak ve gürültülü ve kusursuz bir neşeyle tanımlanıyordu.

Şimdiye kadar duyduğum en iyi şeydi.

Sevinci içimi yakarken hafifçe nefes aldım ve sanki bunu duymuş gibi başını bana doğru çevirdi. Göz göze gelemeyecek kadar uzaktaydık ama sanki göz göze gelmişiz gibi hissettim. Arkadaşı ona bir şeyler söyledi ama anlık saplantımın sarışın nesnesi onu görmezden geldi. Onu fark ettiğimden beri ilk kez yüzü kasvete büründü ve çenesi gerildi.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren sevmiş olabilirim ama onun aynı şeyi hissetmediği açıktı.

Aslında, benden aniden uzaklaşması, uzun bir bacağını devasa bir krom bisikletin selesine atması ve ben daha gözlerimi ayırmayı düşünemeden motoru devirmesi bir gösterge olsaydı, ilk görüşte benden nefret etmiş bile olabilirdi.

Felç olmuş bir halde, arkadaşıyla birlikte otoparktan çıkışını izledim. Acıdı. Bu deliceydi çünkü adamı tanımıyordum bile ve daha da önemlisi, güzel bir yüze aldanmayı reddediyordum.

Bu son olduğunda biri ölmüştü.

Kendimi toparladım, eriyen poşetlerden dökülen market artıklarını topladım ve arabama doğru ilerledim. Kompakt sedanın içi cehennem gibi sıcaktı, deri koltuklar oturduğumda neredeyse kıçımın derisini yakıyordu. Arabadan indim ve eve doğru yola çıkmadan önce tüm camları elle açtım.

Evim, emlak fiyatlarının çılgınca olduğu ve umutsuz ev kadınlarının gerçek bir şey olduğu Vancouver'daki Dunbar'ın sakin yerleşim bölgesinde beyaz kiremitli tatlı bir evdi. Kocam, Vancouver'ın o lüks korusunda büyümüştü.

On sekiz yıl önce ben onun yanındaki evde doğmuş ve büyümüştüm. Herkes bizim küçük aşk hikayemize, yaşlı komşunun yan evin sessiz kızına aşık oluşuna bakıp duruyordu.

Bir keresinde ben de aynısını yapmıştım.

Asfalt yolda ilerlerken William'ın arabasını garajda park edilmiş halde gördüğümde sadece korku hissettim.

Kapıyı açtığımda "Ben geldim," diye seslendim.

Bu sözleri söylemek istemiyordum ama William bu ritüeli seviyordu. Eve geldiğinde beni evde, ocakta akşam yemeği ve yüzümde bir gülümsemeyle bulmayı daha çok seviyordu ama üç yıl boyunca evde oturup çocukların gelmesini bekledikten sonra bu yıl işe geri dönmüştüm. Eyaletin en prestijli okullarından biri olan Entrance Bay Academy'de çalışmayı seviyordum ama William bunun gereksiz olduğunu düşünüyordu. Ona göre yeterince paramız vardı ve benim yokluğumda evdeki işler ihmal edilmişti, özellikle de Vancouver'ın kuzeyinde okula ev sahipliği yapan küçük kasabaya gidip geldiğim saatler eklendiğinde. Çocuğumuz ve evcil hayvanımız yoktu, eve haftada bir gelen hafiften de öte OKB'si olan bir hizmetçimiz vardı. Pek bir değişiklik fark etmedim ama bir şey de söylemedim. Bunun nedeni William'ın geleneksel anlamda bir savaşçı olmamasıydı. Bağırmaz, suçlamaz, hareketleriyle ya da sözleriyle yaralar açmazdı. Bunun yerine ortadan kayboldu.

Ofisi bir kara deliğe dönüştü, sadece kocamı değil, potansiyel çatışmalarımızı ve olası çözümlerimizi de yiyip bitirdi. Yaşayabileceğimiz her kavga, deri ciltli hukuk kitaplarının arasındaki boşluklarda, İran halısının kenarlarının altında oyalanırdı. Bazen eve geç döndüğünde, ofisinin kalbindeki büyük deri koltuğuna oturur ve gözlerimi kapatırdım. Ancak o zaman hayallerimde rahatlayabilir, yıllar boyunca pek çok gün ve pek çok gece ona istediğim gibi bağırabilirdim.

Ben on sekiz, o otuz altı yaşındayken evlenmiştik. Çoğunlukla siyah, hafif kırlaşmış saçlarındaki kıvrımlara, okulda etrafımda dolaşan oğlanların yanında inanılmaz erkekliğine sırılsıklam aşıktım. Ona, fotoğraflarda onun yanında nasıl göründüğüme, seçkin kolunun altında ne kadar genç ve güzel olduğuma delicesine aşıktım. Onu tüm hayatım boyunca tanımıştım, bu yüzden güvenliydi ama aynı zamanda güvenli olmadığını da düşünüyordum, benden daha yaşlı, daha dünyevi ve umarım daha kirliydi. Yaşlı bir adamın saf bir kıza öğretebileceği o kadar çok şey vardı ki. Geceleri kendime dokunur, bana neler yapabileceğini, beni nasıl memnun edebileceğini hayal ederdim.

Ne yazık ki, yine de yaptım.

"Çok güzel," dedi William, mutfağın yanındaki oturma alanında derin bir koltukta kitap okuduğu yerden bana sıcak bir şekilde gülümseyerek.

Bana öpmem için bir yanak verdi, ben de özenle öptüm.

Bunu her yaptığımda, beni tutup kucağına çekmesini ve avucunun içiyle kıçıma vurmasını diledim.

Bu agresif cinsel fantezileri sık sık kurardım. Saçlarımı düzelten tatlı hareketinin, başımı ereksiyonunun üzerinde ileri geri kukla gibi oynatmak için saç tellerimin derinliklerine dalan parmakları olmasını dilerdim. Yatmadan önce ayrı duşlarımızı ortak bir duşla değiştirmek, o içime girerken ve su ikimize de çarparken ellerimi ayak bileklerime dolayarak iki büklüm olmak.

İlk başta, uzun zaman önce, bu fantezileri gerçeğe dönüştürmeye çalışmıştım ama William ilgilenmemişti.

Bunu biliyordum, biliyordum ama otoparktaki sarışın adamdan, parmağını bile kıpırdatmadan o adamlara hükmetme şeklinden biraz daha fazla tahrik olmuştum. Eğer fırsat verilirse bana nasıl hükmedebileceğini hayal etmek çok kolaydı.

Yaptıklarım için onu suçlamalıydım.

Postacı çantamı William'ın sandalyesinin yanına bıraktım ve bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Cressida..." diye usulca uyardı.

Beni doğru düzgün azarlayamadı bile. Onu görmezden geldim.

Ellerim sertçe tuttuğu bacaklarından yukarı kayarak kemerini buldu ve hızla çözdü. Aleti kıl yuvasının içinde yumuşacıktı ama sanki bir vahiymiş gibi onu ışığa doğru çektim. Ağzımda ipeksiydi ve yutması kolaydı.

William'ın eli başımın tepesine çarptı ama beni tutmadı, hatta itmedi bile.

"Cressida, gerçekten..." diye tekrar itiraz etti.

Oral seksten hoşlanmazdı. Vajinal seksi severdi: misyoner, ben üstte ya da bazen, eğer onu zorlarsam, köpek stili.

Temel biyoloji devreye girene ve ağzımda büyüyene kadar onu sertçe emdim. Başımı şaftından aşağı doğru çarptım, onu boğazıma aldım ve öğürmek istememe neden olan yolu sevdim.

"Lanet olsun," dedi William, iyi hissettirdiği ya da hoşuna gittiği için değil, hoşuna gitmesini istemediği için.

Umurumda değildi. Onun dibini sikerken gözlerimi sımsıkı kapattım ve sarışın kralın ben inleyip öğürene kadar başımı nasıl aşağıda tutmuş olabileceğini hayal ettim. Onu bu kadar derine götürdüğüm ve bu kadar iyi tatmin ettiğim için beni nasıl övmüş olabileceğini.

Onun yerine, "Boşalacağım ve bunu senin ağzında yapmak istemiyorum." dedim.

"Lütfen?" Aletine karşı nefes nefese kaldım, dilim tepesini yalamak için dışarı çıktı.

Gözlerini sıkarak kapatma sırası ondaydı. Orgazm olurken bacakları titredi, menisi açık ağzıma ve yanaklarıma indi. Onu sertçe aldı, sandalyesindeki kullanılmış bir peçete gibi kuru ve işe yaramaz hale getirdi.

Kalçalarımın üzerine yaslandım ve önce dilimle sonra elimin tersiyle ağzımı sildim. Amım zonkluyordu ama dokunmayacağını biliyordum, bu yüzden dokunmadım.

onu yapmaya çalıştım. Seks karanlık saatler içindi ve ben zaten onun dile getirilmemiş cinsel davranış kurallarını ihlal ediyordum.

Tepkisinin ne olacağını biliyordum ama cezalandırılmaktan hoşlanan biri olduğum için dizlerimin üzerinde sabırla kendine gelmesini bekledim. Gözlerini açmasını ve hayal kırıklığına uğramış, şaşkın kınamalarıyla beni delip geçmesini. Öne doğru uzanıp yanağıma usulca dokundu ve "Neden kendini böyle aşağılıyorsun, Cressie? Buna ihtiyacım yok."

Utancımı açığa çıkarmakla tehdit eden gözyaşlarımın sıcak sızısına karşı gözlerimi kapattım ve üzgün olduğumu düşünmesi için eline doğru eğildim. Bir bakıma öyleydim, çünkü beni sevmesi için buna ihtiyacı olmadığını biliyordum. William beni güzel bir şekilde seviyordu, tıpkı mükemmel bir gülü, duygusal bir bibloyu sevdiği gibi. Ama beni ihtiyacım olan şekilde, kasıklarımda bir kalp atışı hissedecek kadar büyüdüğümden beri gizlice istediğim şekilde, bir hayvanın diğerini sevdiği şekilde sevmiyordu.

"Ben yemek yaparım," dedim sessizce, dizlerimin üzerinden kalkıp mutfağa gittim.

"Kulağa hoş geliyor," diye kabul etti William, istismarım için beni kolayca affederek.

Ben sabahtan hazırladığım Çoban Pastası'nı ortaya çıkarırken, o da verimli bir şekilde pantolonunu düzeltti ve okuduğu kitaba geri döndü.

Gecemiz normal bir şekilde devam etti - patates püresi, et ve sebze eşliğinde günlerimiz hakkında mutlu, önemsiz sohbetler, televizyonumuz olmadığı için ateşin önünde bir saat kadar yan yana kitap okuma ve ardından yatmadan önce her gece ayrı duşlarımız. Seks yapmazdık. Artık nadiren yapıyorduk çünkü doktorlar William'ın çocuk sahibi olma ihtimalinin düşük olduğunu söylemişlerdi ve kocam seksin eğlence değil bir amaç için yapılması gerektiğini düşünüyordu.

Ben de güzel evimizde, akşamın en karanlık saatlerine kadar onun yanında yattım. Ancak o zaman sessizce sırt üstü döndüm, geceliğimi kaldırdım ve

parmaklarımı yanan sıcak amıma soktum. Klitorisim parmaklarımın arasına sıkışmışken ve diğer iki parmağımı da içime sokmuşken, seksi genç sarışın kralı ve onun kraliçesi olsaydım beni nasıl yöneteceğini düşünerek iki dakikadan kısa bir sürede boşaldım. Yıllardır, belki de hiç bu kadar zor boşalmamıştım ve hemen ardından gözyaşları geldi. Yastığım tuzlu ıslaklığa batana ve ben de utanca batana kadar sessizce ve uzun uzun ağladım. İki yüz altı kemiğimin hepsinde vardı, moleküllerime o kadar karışmıştı ki DNA'mın temel bir parçasıydı. Ergenlik çağımdan beri bununla yaşıyordum ve bundan çok yorulmuştum.

Can sıkıntısından bıkmıştım. Sevgi dolu kocamın ve birlikte yaşadığımız hayatın monotonluğu, banliyöde yaşayan sığ ve paralı insanlarla dolu sosyal hayatımızın hamster çarkı ve kocama ilgi duymadığımın reddedilemez gerçeği.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca karanlıkta yattım, bir konferanstaki akademisyen gibi düşüncelerimi inceledim. Yavaş yavaş, fark edilebilir bir evrim olmadan, öfkelendim.

Yirmi altı yaşında bir kadındım ve orta yaşlı depresif bir ev kadını gibi davranıyordum. Önümde daha yaşayacak onlarca yıl vardı; heyecanın, doğallığın ve değişimin sürekli olabileceği bir hayat yaşamak için. Neden bir kurban gibi karanlıkta yatıyordum? Mükemmel hayatımın ve kocamın beni mutlu etmemesinden utandığım için mi?

Acınası.

Sonra, gerçekten öyle olup olmadığımı merak ettim. William beni güzel ve itaatkâr olduğum için seviyordu, çünkü beni küçüklüğümden beri böyle olmam için eğitmişti. Beni yıllarca çok güzel bir şekilde bağladığı sosyal kısıtlamalardan kurtulmak için tırmalayan ve feryat eden yanımı sevmiyordu. Bu yanım yalan söylemek, çalmak ve aldatmak; her gün biraz daha günah işlemek ve sürekli bir heyecan diyetiyle karnımı doyurmak istiyordu. Bu yanım Irons'ın adını lekeleyecekti ve William için en önemli şey serveti ve itibarıydı.

Beni düşündüren onun zenginliğiydi. Büyükbabamın benim için küçük bir emanete koyduğu birkaç bin doları saymazsam, kendime ait gerçek bir param yoktu. Bu paranın yeni bir hayata başlamak için yeterli olup olmayacağını bilmiyordum. Babama ve sonra da kocama itaat ederek geçen koca bir hayattan sonra, kendi başıma yola çıkmak için yeterince bilgili ya da güçlü olup olmadığımı bile bilmiyordum.

Bilmiyordum ama gecenin karanlığında beşikte yatarken, kesinliğin umurumda olmadığına karar verdim. Aslında bu da heyecanın bir parçasıydı.

Yanımda yatan William'a bakmak için döndüm, yüzü gevşek ve huzurlu bir uykudaydı. Kalın kaşlarını, saç çizgisinin hafif sivri kenarını, öpmekten hoşlandığım kanatlı kulağına kadar saygıyla izledim. Gözlerimi son kez kocamın üzerinde gezdirebilmek için örtüyü dikkatlice bedeninden sıyırdım.

Kesinlik parlak bir şey gibi içime yerleşti, kemiklerimdeki ağırlığın fokurdamasına ve hiçliğe dönüşmesine neden olan hafif bir şey.

"William," diye fısıldadım, başparmağımı dudaklarının köşesine bastırarak. "Uyan. Sana bir şey söylemem gerek."

Two.

Üç ay sonra.

Herkes bunun hakkında konuşuyordu.

Birini içeri alırlardı.

Ve sadece biri değil, şeytanın ta kendisi.

Ülkedeki en kötü şöhretli motosiklet çetesi olan The Fallen MC'nin kötü şöhretli Başkanı Zeus Garro, oğlunu bir şekilde eyaletin en iyi özel okuluna kaydettirmişti, üstelik okul yılının yarısına gelmişti.

Entrance Bay Akademisi'nin koridorları haberlerle çınlıyordu ama o gün öğle tatilinde öğretmenler odası adeta yankılanıyordu.

"Buna inanabiliyor musun?" Willow Ashby, müzik bölümündeki en yakın arkadaşı ve meslektaşı Tammy Piper'a fısıldadı. "Lanet olası bir çete üyesinin oğlunun okula girmesine izin veriyorlar. Artık herhangi birimiz güvende olmayı nasıl bekleyebiliriz?"

Gözlerimi devirdim ama Kayıp Cennet'in yoğun açıklamalı kopyasını okumaya devam ediyormuş gibi yaptım. Görünüşte, altıncı dersteki ileri İngilizce on iki dersime hazırlık olarak gözden geçiriyordum ama epik şiiri en az yirmi iki kez okumuş, en vurucu satırları ezbere biliyordum ve üç ay önce hayatım paramparça olduğunda ve okumaktan başka yapacak hiçbir şeyim olmadığında ders planımı en ince ayrıntısına kadar hazırlamıştım.

Yine de çalışkanmış gibi davranmak, yeni çocuk hakkında öğretmen dedikodularına karışmaktan daha iyiydi. Tam bir dönem öğretmenlik yaptıktan sonra bile, öğretmen kültürünün EBA'nın kutsal koridorlarındaki genç kültürünü ne kadar yansıttığına şaşırdım. Mutlu bir evliliğim varken, hayatım

William'ın etrafında dönüyordu, bu yüzden çok fazla fark etmemiştim ama şimdi bekar olduğum için dramatik çekim neredeyse amansızdı.

"Ya okula silah getirirse?" Tammy sordu.

Willow, "Uyuşturucu olacak," dedi. "Sadece bekle. Biz farkına bile varmadan, akademi uyuşturucu kaçakçılığı için bir paravan olacak."

"Aptallık etme Pillow," dedi öğretmen arkadaşlarından Rainbow Lee salona girip iki dedikoducunun yanından geçerken. "Eğer herkes kitapları kapaklarına göre değerlendirseydi, insanlara öğretmenlik yapmana izin verilmezdi. Sürtük bir Malibu Barbie'si gibi görünüyorsun."

Gökkuşağı her zaman oturduğum yere doğru ilerleyip kitaplıkların yanındaki bankete kıvrılırken homurdanmamı elimin arkasına sakladım. Karşımdaki kanepeye otururken göz kırptı ve Willow'un bir karşılık bulmaya çalışırken çıkardığı kekeleme seslerini duymazdan geldi.

"Ona gerçekten Yastık dememelisin," diye dostça bir gülümsemeyle onu azarladım, her ne kadar Rainbow daha önce bana arkadaşlık teklif etmiş ve ben onu nazikçe geri çevirmiş olsam da.

William, şirketinin etkinliklerinden birinde gerekmedikçe sosyalleşmeyi sevmezdi, bu yüzden arkadaş edinmeyi uzun zaman önce bırakmıştım.

Yine de yeni bir kadındım, arkadaşlarıma ayıracak zamanım vardı, özellikle de Rainbow Lee gibi küstah olanlara.

Kemikli omuzlarını silkti. "O sahte göğüsler çok büyük. Belli ki dikkatleri üzerlerine çekmek istiyor, o yüzden bir sorun göremiyorum."

Omzumun üzerinden gelen sert bir gırtlak sesi dikkatimi çekti ve bakışlarımı Gökkuşağı'ndan, bakımlı sakalı ve kalın çerçeveli siyah gözlükleriyle oldukça çekici esmer bir adama çevirdi. Tüvit ceketinin altına parlak renkli ekose bir gömlek giymiş, ön cebine de ona uygun bir fular sıkıştırmıştı. Onu koridorlardan tanıyordum ama daha önce onunla hiç konuşmamıştım. Bana daha genç bir William'ı hatırlattı; görünüşüne ve kendi cazibesine takıntılıydı.

Elimde olmadan dudaklarım büzüldü.

"Merhaba," dedi zarif bir gülümsemeyle, sanki ilgisine minnettar olmam gereken bir şeymiş gibi.

Tüylerim diken diken oldu ama hayatım boyunca edindiğim görgü ve nezaket kuralları beni onu görmezden gelmek yerine "Merhaba" demeye itti.

Ayrıntı vermem için bir süre bekledi ve ben vermeyince sırıtışı genişledi. "Sen yeni IB İngilizce ve Tarih öğretmenisin, Cressida Irons."

"Öyleyim ama altı aydır buradayım. Kendinizi tanıtmakta biraz geciktiniz," diye yardımsever bir şekilde işaret ettim.

Güldü ve flört ettiğimizi düşündüğü hissine kapıldım.

"Mitch Warren," diye kendini tanıttı yine de, önümdeki küçük sehpanın kenarına oturdu. "IB Biyoloji ve birinci sınıf fen bilgisi. Buraya taze kan gelmesi çok güzel."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

Endişelenmemeliydim çünkü o yılmamıştı. "Bu gece bizimle dışarı çıkmalısın. Personel çarşamba günleri McClellan's'ta içki içerek kambur günü biraz daha kolaylaştırır. İhtiyacın olursa seni bırakabilirim?"

Tatlı ve düşünceli davranıyordu. Utangaç, biraz korkmuş ve kesinlikle umutsuz olmam onun suçu değildi. Bu yüzden ona gülümsedim, küçük bir gülümsemeydi çünkü gerçek bir gülümsemeyi nasıl yapacağımı unutmuştum.

"Arabam var ama bir şeyler içmek kulağa hoş geliyor. Saat kaçta orada olmalıyım?"

Omuzlarını geriye atıp bana gülümsemeden önce bir süre bana göz kırptı. Kabul etmeliydim ki çok güzel bir gülümsemesi vardı.

"Saat altı çok mu erken? Okul falan derken çok uzun süre dışarıda kalmamaya çalışıyoruz."

"Mantıklı. Görüşürüz o zaman." Kitabıma geri dönmeden önce gülümsedim.

Uzaklaşmadan önce bir an bekledi, gözleri yüzüme karşı sıcaktı. Sessiz bir rahatlama nefesi çektim.

"Biliyorum, çok seksi ama tam bir baş belası," diye uyardı Rainbow beni, gözleri eğlenceyle dans ediyor olsa da.

Ona gülümsemek için kitabımı tekrar kapattım. "Sadece daha sosyal olmaya çalışıyorum. İnan bana, yeni bir romantizm aramıyorum."

Gökkuşağı omzumun üzerinden birine seslendi: "Hey, Sprite," dedi.

Kafamı kaldırdığımda kısa, dikenli siyah saçlı, narin yüz hatlarına sahip ufak tefek bir kadının yanımdaki sandalyeye sanki bir ton ağırlığındaymış gibi çöktüğünü gördüm.

Tayline Brooks kaşlarını çattı. "Bana böyle hitap etme, kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Belki bir dahaki sefere odaya dalmazsın o zaman," diye karşılık verdi Gökkuşağı.

Tayline dilini dışarı çıkardı ve ben de onlara güldüm.

Başını koltuğun arkalığına yaslarken kocaman kahverengi gözlerini devirdi ve sanki sohbetin ortasındaymışız gibi konuşmaya devam etti. "Gökkuşağı her zaman biraz isim takan biri olmuştur. Evde kalan bir ailenin yanında büyüdü ve belli ki ona hiç terbiye vermemişler."

"Ben de görgü sahibiyim. Sadece gerçeği saçmalığa tercih ederim," diye karşılık verdi.

"Bu daha iyi bir seçenek," diye kabul ettim.

İkisi de bana hafif bir şaşkınlıkla baktılar ve sonra şaşırtıcı bir şekilde değerlendirme yaptılar.

"Boşandığını duydum," dedi Rainbow. "Bu sonunda bir omurga bulduğun anlamına mı geliyor?"

"Gökkuşağı!" Tayline itiraz etti.

"Ne? Az önce dürüstlüğü tercih ettiğini söyledi." "Bu dürüstlükten çok zalimceydi."

"Benim için fark etmez, gerçekten," diye araya girdim ve bunda ciddiydim. Yumuşak huylu ve itaatkâr olmaktan bıkmıştım.

Her şeyi gözlemliyor ama asla fikrimi söylemiyordum. Rainbow'un kara gözlerine sertçe baktım ve "Bir omurga buldum" dedim.

"Güzel. Hüzünlü gözlerini fark ettim." Kıyafetimi işaret etti, şık siyah balıkçı yaka bir elbise. "Bu yeni halin daha iyi."

"Anlaştık."

Tayline konuşmamızı izlerken alt dudağını kemiriyordu ama şimdi kalbimi ısıtan bir ciddiyetle öne doğru eğildi. "Cidden, iyi misin?"

Boğazımdaki yumruyu başarısız bir şekilde yuttum. "Oraya varıyorum."

"Buraya taşındınız, değil mi? Vancouver'dan."

Başımı salladım. "Back Bay Road'daki eski kulübeyi satın aldım."

Tayline burnunu sevimli bir şekilde yukarı kaldırdı ama Rainbow homurdandı.

"Evet, biraz çalışmaya ihtiyacı var," diye itiraf ettim.

"Burayı yaşanabilir hale getirmek için binlerce ele ve bir sürü paraya ihtiyacınız olacak."

Utangaç bir tavırla Gökkuşağı'na baktım. "Çok fazla elim ya da çok fazla param yok."

"Kocanız zengin değil miydi?"

"Zengin."

Kendi sonuçlarını çıkararak bana baktılar. Rainbow başını sallayarak, "Pislik," diye küfretti.

Omuz silktim çünkü haklıydı ama William hakkında kötü konuşmaktan çekinecek noktada değildim.

"Daha fazla yardıma ihtiyacın varsa yardım edebiliriz?" Tayline bebek gibi gözlerini samimiyetle açarak teklif etti.

"Bu hoşuma gider," dedim.

"Harika," dedi kocaman bir sırıtışla. "Artık arkadaş olabileceğimiz için çok heyecanlıyım!"

Rainbow, sanki evlilik her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir şeymiş gibi, "Entrance High'daki diğer tüm kadınlar nişanlı ya da evli," diye açıkladı.

Deneyimlerim göz önüne alındığında, ona katılmaya meyilliydim. Tayline, "Willow değil," diye düzeltti.

"Hayır, ama o bir sürtük, bu yüzden onunla takılmıyoruz." "Ve Kathy ile değil."

Rainbow, "Hayır, ama o sertifikalı bir münzevi ve Tanrı onu sevsin, günah kadar çirkin, bu yüzden onunla da takılmıyoruz," diye açıkladı.

Açık sözlülüğü karşısında yüzüm kızardı, bu da ikisini de güldürdü.

"Artık burada yaşadığına göre, Entrance'taki neredeyse herkesin muhteşem olduğunu biliyor olmalısın," dedi Tayline, sandalyesinde öne doğru eğilip büyük, ciddi gözlerle bana bakarak. "Cidden, burada suyun içinde bir şey olabilir."

"Sanırım bu, benzerin benzeri çekmesinden kaynaklanıyor," diye yorumladı Rainbow. "Nedeni ne olursa olsun, burada bir sürü güzel

Bu kasabadaki insanlar ve biz, akıllı ve güzel olanlar, birbirimize destek olmalıyız."

Böyle kadınlarla, kız arkadaşlarla ya da hatta herhangi bir arkadaşla hiç deneyimim yoktu. Bildiğim tek ilişki muhafazakâr ailemle, kocamla ya da Vancouver'daki diğer ev kadınlarıyla olan sığ tanıdıklarımdı. Lisedeyken bile çok fazla sosyalleşmemiştim. Ailem ve William tarafından onun gelecekteki karısı olmak için yetiştirilmekle meşguldüm.

Entrance'a taşınmak onlardan bağımsızlığımı bulmaktan öte, nasıl yaşanacağını öğrenmekle ilgiliydi. Arkadaşlarımın olması, hatta belki de özellikle Tayline ve Rainbow gibi arkadaşlarımın olması bana çok uygun görünüyordu.

Ben de onlara içtenlikle gülümsedim ve "Bana iyi bir fikir gibi geldi" dedim.

Altıncı ders zili çaldığında ikisi de bana gülümseyerek karşılık verdi.

"Bu akşam McClellan'da görüşecek miyiz?" "Kesinlikle."

Three.

McClellan's harikaydı. Her yer ahşaptı, farklı renk ve dokulara sahipti ama en çok da büyük kare barı çok güzeldi. Pazartesi gecesi bile tıklım tıklım doluydu, bu yüzden iyi mizah ve dostluk sesleriyle doluydu. Mutlu insanlar için mutlu bir yer.

Normalde sadece onlar hakkında bir şeyler okurken bu sahnede yer almak bana kendimi tuhaf hissettirdi. Arkadaşlarım Rainbow, Tayline ve soyadını kullanan Warren gülüşüp geçmiş okul yıllarını anarken ve gelecekle ilgili tahminlerde bulunurken arkama yaslanıp sessiz bir anlatıcı gibi davranmamak zordu. Beni de dahil ediyorlardı, herkes bunu yapmaya kararlı görünüyordu, ama bu sadece benim gevşememi zorlaştırıyordu.

Willow, süslü mavi şekerli cosmo'sunun kenarından, "Yeni MC çocuğunun ilk altı hafta içinde tüm mezun sınıfıyla yattığına dair elli tane smackaro'm var," dedi.

"Willow! Öğrencilerin aşk hayatları üzerine bahse girmemelisin," diye itiraz etti yumuşak dilli kütüphanecimiz Harry Reynard.

Kız homurdandı. "Hadi ama Harry, senin gözlerin var. Bu çocuk iyi. Birkaç yıl daha geçse onu gezdirirdim, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım herkes ne demek istediğini anladı," dedi Tayline. "Ama katılıyorum, cidden muhteşem biri. Bugün derste faire fiilini nasıl çekeceğimi unuttum, onun güzel yüzü beni çok şaşırttı."

Herkes güldü, ben de o anda Rainbow'a sessizce "Bugün dersime gelmedi" dedim.

"Yok artık. Müdüre söyledin mi?"

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Acaba programını karıştırmış olabilir mi diye düşündüm. Ona bir şeyler vermek istiyorum.

Özellikle de kendisi ve babası hakkında bu kadar konuşulduktan sonra. Muhtemelen yeterince hoş karşılanmadığını hissediyordur."

"Çok yumuşaksın, ha?"

"Yirmi dolarına bahse girerim ki Tay yine motorcusuyla takılır," dedi Warren, güzel, küçük Tayline'ı küçümseyerek.

Ona ters ters baktı ama yanaklarındaki allık her şeyi mahvetti. "Siktir git."

"O zaman sana henüz bir ilişkiye girmeyi teklif etmedi, ha?"

Ben bile kaşlarımı çattım çünkü Warren çirkinleşiyor, dürtecek yumuşak bir nokta arıyordu. Bu 'motorcuyu' tanımıyordum ama belli ki hassas bir konuydu.

"Geri çekil Warren," diye tısladı Rainbow.

"Ciddiyim," dedi resepsiyonistimiz Georgie ve kabarık sarı bukleleri olan sevimli bir orta yaşlı kadın.

Tayline onların korumasını umursamadı. Küçük dişlerini gösterdi ve neredeyse taburesinden düşecek şekilde öne doğru eğildi. "Dikkatli ol. O motorcuyu çağırıp sana Düşmüşlere neden saygılı davrandığımızı ve Giriş'te neden biraz korkudan daha fazlasına sahip olduğumuzu hatırlatmasını isteyebilirim."

"Oooh, çok korkuyorum," diye güldü Warren ve Biyoloji ve Beden Eğitimi öğretmenleri olan birkaç arkadaşı da onunla birlikte güldü.

Tayline taburesinde arkasına yaslandı, yüzü alçak ışıklı barın gölgelerine gömülmüştü ve usulca konuştu: "Öyle olmalısın."

Bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerledi. Bugünlerde çok kolay ürküyordum ama bunu fark etmeme rağmen, bu durum dehşetimi azaltmıyordu.

The Fallen MC'yi tabii ki biliyordum. British Columbia'da, hem Kanada'nın hem de ABD'nin batı kıyısında, Birleşik Krallık'ın tamamında herkes Düşmüşler'i biliyordu. Onlar bu toprakların modern zaman savaş lordlarıydı, kendi kurallarını yaratan ve geri kalanımız üzerinde demirden bir egemenlik kuran adamlardı. Polis yıllarca onları kapatmaya çalışmış, ancak hiçbir şey, ama hiçbir şey işe yaramayınca geçici bir anlayışa boyun eğmişti.

1960'taki kuruluşlarından bu yana, onları alçaltmıştı. Biliniyor ve korkuluyorlardı ama Teksas ve doğudaki bazı motosiklet kulüpleri gibi acımasız değillerdi. Halka açık silahlı saldırılar, ceset yığınları ve kötü gizlenmiş yağmacılık geçmişte kalmıştı. M.Ö.'de güçleri o kadar mutlaktı ki tartışmasız hüküm sürüyorlardı.

Tüm bunları biliyordum çünkü Entrance'a taşınmadan önce araştırma yapmıştım ve kardeşim pek çok kötü şeyle ilgileniyordu ama asla, bir kez bile Düşmüşler'e bulaşacak kadar aptal olmamıştı.

Küçük güzel Tayline'in bir kanun kaçağıyla ilişkisi olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum ama aklıma aylar önce otoparkta gördüğüm sarışın kral, onun tehditkâr havası ve totaliter kontrolü geldi. Hayatımda gördüğüm en çekici adamdı, bunun en büyük sebebi de kanunsuzluğuydu.

Tay düşüncelerimi sezmiş gibi, etrafımızdaki sohbet devam ederken taburesini benimkine yaklaştırdı.

"İlgilenmiş görünüyorsun prenses," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Daha önce hiç motorcuyla birlikte oldun mu? Söylemeliyim ki, o tip birine benzemiyorsun ama seni güzelliğinin altında ne olduğunu görecek kadar iyi tanımıyorum."

Sessiz kaldım çünkü söyledikleri beni rahatsız ediyordu ama sert bir karşılık verecek kadar tecrübem yoktu.

Tayline gözle görülür bir şekilde yumuşadı ve Warren ona saldırırken büründüğü düşmanlık duygusundan sıyrıldı. "Özür dilerim. Cy benim için hassas bir konu. En iyi arkadaşım bir polis. Benim erkek arkadaşım da yüzde bir oranında. Bunun nasıl bir çekişme kaynağı olduğunu görebilirsiniz."

"Yapabilirim." Tereddüt ettim. "Neden yapıyorsun o zaman?"

Uzun bir süre gözlerini uzaklara dikti. "Yasalara saygısı olmayan bir adam hiçbir şeye saygısı olmayan bir adam değildir. Tüm o yoğunluk, o adanmışlık başka şeylere, çoğunlukla da insanlarına yönelir; kardeşliğe, aileye, kadınlarına. Bunu yaşamadan böyle bir şeyi deneyimleyemezsiniz."

İliklerime kadar işleyen arzunun ürpertisiyle şaşırarak kalın kalın yutkundum. "Vazgeçmesi zor bir şey o zaman."

"Evet," diye yumuşak bir sesle kabul etti.

Düşüncelerinden sıyrılıp birasının geri kalanını devirmeden önce bir süre sessiz kaldık. Dudaklarını şapırdattı, ıslak ağzını bir elinin tersiyle sildi ve bir sonraki turun kendisinden olduğunu açıkladı.

Onun bara gidişini izledim ve o sırada sarışın kralın bir ayağını diğerinin üzerine atmış, en uçtaki masaya yaslandığını fark ettim. Bir süredir beni izlediğini belli edecek şekilde beni izliyordu. Yakışıklılığı acı verici bir şekilde içime işliyor, beni amansızca ona doğru çekiyordu. Bu güzelliğe imreniyordum; içimi açgözlülük ve sahiplenme duygusuyla dolduruyordu. Ellerim dik elmacık kemiklerinin uçuruma benzeyen düşüşünde yürümek, altın sarısı saçlarının kalın, karışık dağınıklığına sokulmak için kaşınıyordu.

Yoğun bakışlarının parlak bir gülümsemeye dönüşmesini izledim. Nefesim bir anda beni terk etti ama geri almak umurumda değildi. O adamı benim için özel olarak yapılmış o gülümsemeyle görmek anlamına gelse bile bir daha asla nefes almazdım.

Gel, diye mırıldandı.

Kulağıma emri fısıldayan sesini, boynuma değen sıcak nefesini neredeyse duyabiliyordum. Tabureden kayarken ürperdim ve bilinçli bir düşünce olmaksızın ona doğru ilerledim.

"Cress?" Tay arkamdan seslendi. "Banyo," diye mırıldandım.

Sarışın kral, arkasını dönüp arka kapıdan çıkmadan önce bir süre ona doğru geçişimi izledi.

Onu takip ettim.

Gece havası serin, deniz tuzu ve sedir ağacı kokuluydu, o kadar tazeydi ki ciğerlerim karıncalanıyordu. Derin nefes almak için bir an durdum çünkü elimde değildi.

O saniyede eller bana doğru geldi. Beni omuzlarımdan barın ahşap dış yüzeyine bastırdılar ama bağırmadım çünkü beni tutanın sarışın kral olduğunu biliyordum.

Uzaktaki bir sokak lambasının sarı ışığı yüzünün yan tarafına düşüyor, onu hem şaşırtıcı derecede güzel hem de son derece korkutucu yapan siyah beyaz bir kabartmaya dönüştürüyordu.

Bana baktı, istediği kadar uzun süre hiçbir şey söylemeden ve umursamadan beni inceledi. Ona izin verdim çünkü görünüşe göre beden dışı bir deneyim yaşıyordum.

Birlikte nefes alıyorduk. Fark etmesi garip bir şeydi ama serin sonbahar gecesinde nefeslerimizin beyaz bulutlar halinde birbirine karışmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

Gözlerinin ne renk olacağını merak etmiştim ama hiçbir tahmin beni bakışlarındaki mutlak harikaya hazırlayamazdı. Gözbebekleri, bir buz küpündeki kusurlar gibi daha derin sınırlar ve daha parlak tonlu noktalarla dolu parlak, güzel, soluk bir maviydi.

Sonunda -bir erkek için fazla pembe olan dudakları gerçekten- açıldı ve beklentinin bedenimi duvara doğru çektiğini hissettim.

"Hey," dedi usulca.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, selamının basitliği karşısında şok olmuştum.

"Hey," diye karşılık verdim.

Ağzından mizah akıyordu. Kendini benden daha iyi tutuyordu. Tamamen gülümsedim. Gözleri açık bir şehvetle kararmadan önce yüzümdeki ifadenin her nüansını takip etti.

"Mac's Grocer'ın otoparkındaydın," diye devam etti, sanki üç ay önceki tuhaf karşılaşmamızdan sadece birkaç dakika sonraymış gibi. "Boktan bir Honda Civic'in yanında şaşkın şaşkın duran küçük güzel şey."

Anında kıllandım. "Birinin arabasına hakaret etmek kabalıktır."

Göz kırpma sırası ondaydı ve başını geriye atıp yine o temiz, parlak kahkahasını patlatmadan önce gözlerini kırptı.

Bu güzel ses karşısında dizlerimin üzerine çökmemeye çalıştım. "Doğru söylüyorsun bebeğim," diye kabul etti.

Aşağı. "Lanet olası gerçek bu. Ama yine de söylemek zorundayım, o araba senin gibi bir duman gösterisine

yakışmıyor."

"Duman gösterisi mi?"

Bu şimdiye kadar yaptığım en garip konuşma olmalıydı.

Gözleri ışıldadı, öyle soluk bir mavi parlıyordu ki neredeyse renksiz görünüyorlardı. "Evet, bebeğim. Böyle boktan bir araba için fazla seksisin."

Tekrar sinirlenmeme fırsat vermeden kıkırdadı ve kulağımın dibinde konuşmak için eğildi. "Motosikletimin arkasında iyi durdu ama."

İçimden küçük bir heyecan geçti. Omuzlarımı kavrayan ellerimdeki ürpertiyi hissetmiş olmalıydı çünkü karşılık olarak bana doğru esnediler ve beni daha da yakınıma çekerek aramızda sadece titreşen bir boşluk bıraktılar.

"Seni tanımıyorum bile."

"Motosikletimin arkasında bana doğru bastırırsan beni hemen tanırsın," diye karşılık verdi.

Parmakları saçımın bir tutamıyla oynuyordu ve bu inanılmaz derecede dikkat dağıtıcıydı.

"Biliyorsun, bir bayanı arka sokakta esir almadan önce ona kendini tanıtmak kibarlıktır," diye hafifçe açıkladım ve söylediklerim doğru olsa da bu hoşuma gitmediği anlamına gelmiyordu.

Sırıtışı yüzünde parladı. Hoşuma gittiğini biliyordu. "Adım King."

Sarsıldım, kaşlarım kalktı ve ağzım şok içinde açıldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başını yana eğdi. "Hayır." "Sana

verilen isim King mi?"

Ona taktığım küçük lakabın bu kadar gerçekçi olma ihtimali neydi? Peki ya üç ay önce sadece canlı, hayat dolu ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde güzel olmasıyla hayatımı kökten değiştiren aynı adamla karşılaşma ihtimalim neydi?

"Kral Kyle Garro, bebeğim."

"Neden ailen sana bu ismi versin ki?
Gerçekçi olmayan beklentilerden bahsediyoruz," diye mırıldandım.

Yine güldü ama bu sefer sesi kısık ve boğuktu. "Benim durumumda o kadar da gerçek dışı değil."

Oh.

Daha da yakına eğilirken gözleri bana gülüyordu. Onun kokusu, erkek terinin tatlı tınısı, deterjanın temiz ve sağlıklı kokusu, haklı olarak dizlerimin bağını çözdü. Beni duvara yapıştıran eller için garip bir şekilde minnettardım.

"Ben Kral olmak için doğmuşum," dedi, sesi o kadar kahkaha doluydu ki, mizahının ötesinde konuşabildiğini merak ettim.

Kendimi tutamadan homurdandım ve kollarımdan tuttuğu için alışılmadık kabalığım karşısında dehşet içinde ağzımı kapatamadığımdan gözlerimi ona diktim. "Özür dilerim, kabalık ettim."

"Bu dürüstçeydi, bebeğim. Merak etme, anladım. Ayrıca beni henüz tanımıyorsun ama tanır tanımaz ismimi ve nasıl da cuk oturduğunu anlayacaksın." Konuşurken bana sırıttı, kendini daha da yakınlaştırdı, böylece uyluktan göğse birbirimize yapıştık.

"King, seninle daha yeni tanıştığımı düşünürsek biraz yakınsın," diye mırıldandım.

Yer değiştirmeye çalıştım ama bu hareket sadece göğüslerimin onun sert göğsünün üzerinde ileri geri hareket etmesine neden oldu. Kıpırdanmalarım karşısında gözleri karardı ve bir eli omzumdan kayarak göğüslerimin dış kenarından geçip kalçamın etrafında kıvrıldı.

"Seni bana karşı hissetmek gibi."

Hayatımda hiç bu kadar yüzsüz bir adamla karşılaşmamıştım. İnsanların yabancılara bu şekilde dokunmalarına, akıllarından geçeni söylemelerine izin verilmezdi. Modern toplumda kurallar vardı. Ama görünen o ki Kral Kyle Garro bu kuralları çiğnemekte sakınca görmüyordu.

"Hiç utanman yok mu senin?" diye sordum.

Eğik başımı ve yüz hatlarımdaki ciddiyeti fark etti ve bana gülmemek için kendini zor tuttu. "Hayır, hiçbir zaman sahip olunacak harika bir şey gibi görünmedi."

Buna itiraz edemezdim. "Bu
adil," dedim.

Muhteşem, kristal berraklığındaki gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Evet."

Uzun süre birbirimize baktık. Bana o kadar yakın duruyordu ki kalbinin atışını hissedebiliyordum. Onun nabzı yavaş ve sert bir şekilde atarken, benimki göğsümde çılgınca çarpıyordu. Bana sıkıca sarıldı, sanki benim üzerimde hakkı varmış gibi, dahası sanki hayatımız boyunca beni tutmuş ve bana bakmış gibi içtenlikle bana baktı.

Büyüleyici olduğundan biraz daha fazla rahatsız ediciydi ve her iki duygu da beni bunalttı.

"Bunu bütün gece yapacak mıyız? İçeride beni bekleyen iş arkadaşlarım var," dedim sonunda, küstahlaşmaya çalıştım ama sesim nefes nefese olduğu için başarısız oldum.

Bana sırıttı ve benim gibi ona bu kadar yakınken, mükemmelliği beni neredeyse bayıltacaktı. Hiç bu kadar güzel bir gülümseme görmemiştim, bir filmde ya da dergide bile.

"Bunu bütün gece yapabilirim elbette, ama güzel kıçını motorumun arkasına koymayı tercih ederim. Seni bir gezintiye çıkarayım."

"Bir gezinti mi?"

Kıkırdadı ama gözlerinde erotik bir heyecan parıltısı yakaladım. "Evet, bisikletimle bir gezinti. Bunun için iyi bir gece. Hiç Sea to Sky'a gittin mi?"

Amerika Birleşik Devletleri sınırından başlayıp Vancouver, Entrance, Whistler ve Lillooet'e kadar uzanan Sea to Sky otoyolundan bahsediyordu. Dağların arasında kaybolmadan önce British Columbia kıyısı boyunca uzanan bu yol dünyanın en güzel yollarından biriydi. Vancouver'ın hemen kuzeyinde yer alan Entrance'a kadar takip etmiştim ama daha ilerisine gitmemiştim.

Ben de "Hayır." dedim.

"Hiç bisikletin arkasına bindin mi?"

"Hayır."

Bu sefer o kadar hınzır bir sırıtış ki kalbim güzelliği karşısında bir an durdu. "Kirazını kırmak için sabırsızlanıyorum, bebeğim."

Önce kendini sonra da beni duvardan sıyırırken kaşlarımı çatmama güldü. Tam onu azarlamak için ağzımı açmıştım ki, uzanıp altın sarısı kahverengi saçlarından bir tutamı yüzümden geriye doğru düzeltti.

"Çok fazla saçın var bebeğim,"

dedi. "Evet," diye cevap verdim.

"İyi görünüyor."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, küçük sırıtışının sıcaklığına kapılmıştım.

"Tamam, sen içeri gir, kızlarına dışarı çıkacağını söyle, beş dakika sonra seninle ön tarafta buluşuruz."

"Ah..." Mırıldandım, artık onun lezzetli vücudu benimkine baskı yapmadığı ve nefis hormonları beynimi karıştırmadığı için tüm bu durumdan rahatsız olmuştum.

"Bu konuda 'ah' yok. Gir şuraya, hazır ol ve gidelim. Beş dakika sonra ön tarafta buluşalım bebeğim, tamam mı?" diye emretti, öne doğru eğilip ensemden tuttu ve neredeyse burun buruna gelecek şekilde beni kendine yaklaştırdı.

İçime çekmek gibi bir hata yaptım, onun o baş döndürücü taze çamaşır ve erkek misk kokusunu derin bir ciğer dolusu çektim.

"Evet," diye kabul ettim.

Boynumu sıktı, yüzüme sırıttı ve o kadar hızlı uzaklaştı ki neredeyse öne düşüyordum. Köşeyi dönüp uzaklaşırken elleri cebinde, hafifçe gülüyordu. Bir an arkasından göz kırptım, alt dudağımı çiğniyor ve endişeleniyordum.

Entrance'a sıkıcı, katı kurallara bağlı hayatımdan uzaklaşmak için taşınmıştım. Hiçbir barda bana asılmamış, hiçbir yabancıyla öpüşmemiş, hiçbir motosikletin arkasına binmemiş ya da yapmamam gereken hiçbir şeyi yapmamıştım. O kadar sıkıcıydım ki, kendimi uyutmamış olmam bile bir mucizeydi.

Böylece, yenilenmiş bir enerji ve saf bir coşkuyla, yeni arkadaşlarıma gideceğimi söylemek için bara atladım. Uzun masalardan oluşan grubumuza yaklaştığımda,

herkes hâlâ oradaydı ama birkaç kişi daha toplamışlardı. İçlerinden biri Tay'ı sıkıştırıyordu -ki Tay'ın cüssesi düşünüldüğünde bunu yapmak kolaydı- ve üzerinde parlak detaylara sahip melek kanatlarına dönüşen bir kafatası resmi işlenmiş siyah deri bir yelek giymişti. Çarpıcı ve rahatsız edici bir görüntüydü, neredeyse bir motosiklet kulübünü temsil edemeyecek kadar güzeldi. Kanatlı kurukafanın üzerinde 'Fallen MC' yazıyordu ve eğer herhangi bir şüphe varsa, ben yaklaşırken uzun boylu adam bana doğru döndüğünde, eyaleti sessizce yöneten haydut kardeşler grubuna ait olduğu açıktı. Bu aşikârdı çünkü uzun boylu, geniş omuzlu, siyah tişörtünün altından kabaran agresif kaslara sahip bir adamdı; sol gözünün üst kısmından başlayıp siyah göz bandının arkasına uzanan ve çenesini örten saçların arasında kaybolmak üzere yanağından tekrar ortaya çıkan devasa yara izini kısmen gizleyen kalın ama güzelce bakımlı bir sakalı vardı. Gözü olmayan bir adam bir yana, böylesine çirkin bir yara izi olan bir adam bile görmemiştim ve dehşetten değil meraktan dilsiz kalmıştım. Merakımın başımı ciddi bir belaya sokabileceğini uzun zaman önce öğrenmiştim, bu yüzden çabucak kendimi toparladım ve sanki en iyi arkadaşlarımmış gibi ikiliye doğru yürüdüm.

Tek gözlü adam, rahatsız edilmem için bana meydan okurcasına tek, koyu kahverengi gözüyle bana baktı. İnsanları korkutmaktan hoşlandığını hissediyordum.

Ona gülümsedim. "Merhaba, sen Cy olmalısın. Ben Cressida Irons.

Tayline'in bir arkadaşıyla tanışmak güzel."

Cy bana sonsuza kadar bakmış gibi hissettirdikten sonra bakışları azaldı -ama tamamen gitmedi- ve çenesini bana doğru eğdi. Bunun alacağım tek onay olduğunu fark ettim ve bunu sorun etmedim.

Tay'a bakmak için döndüğümde, gülümsemesini dizginlemeye çalışıyordu.

"Ben gidiyorum," dedim, Tay'ın sevgilisinin onu benim ayrılışımdan uzaklaştırmasına ve Rainbow'un

hiçbir yerde görünmüyor.

Onları sadece bir gündür tanıyordum ama içimden bir ses bu ikisinin beni çoktan kutsal kız kardeşliklerine kabul ettiklerini söylüyordu ve ayrıca içimden bir ses onların kız kıza gece gezmesi emirleriyle dalga geçmediklerini, bu yüzden bir kız arkadaşlarının bir yabancının motosikletinin arkasında gitmesine izin vermenin muhtemelen onlar için sorun olmayacağını söylüyordu.

Kafamın arkasında bana en son rastgele bir yabancıyla bardan ayrıldığım zamanı hatırlatan küçük bir mantık sesi vardı. Eğer kimse nereye gittiğimi bilmeseydi, o gece benim için çok daha farklı bitebilirdi. Çok daha kötü.

Ben de hemen eğilip Tay'a, "Motorculardan biriyle gezintiye çıkıyorum. Benim için Rainbow'a hoşça kal de. Eve sağ salim döndüğümde sana mesaj atarım, tamam mı?"

"Numaram sende var," dedi ama tedirgin görünüyordu. "Hangi motorcu?"

Ben cevap veremeden Cy ona yaklaştı ve geniş kalçalarıyla dizlerini ayırarak aralarına yerleşti. Kız hafifçe debelendiğinde, elleri onu sakinleştirmek için kalçalarına kenetlendi.

Kadını güvendeydi, Cy bana baktı ve homurdandı, "Ben de gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Ona tekrar gülümsedim, bu kez komik olduğunu düşündüğüm için gerçekten gülümsedim. "Görüşürüz," diye yineledim çenemi kaldırarak ve Tay'ın sandalyesinden çantamı alıp ön kapıdan çıktım.

Four.

Kapıyı iterek açmaya çalıştığım o anda King'in beni bırakmamaya karar verdiğinden, kendisine ikinci bir hayat bahşedilse bile nasıl yaşayacağını bilemeyecek, eğlenceden yoksun, ölüm kadar sıkıcı bir kadınla zamanını boşa harcadığını fark ettiğinden endişelendim. Bu son derece iç karartıcı düşünceyi takip eden panik beni sardı, adrenalinimi yükseltti, böylece kapıyı çok sert ittim ve çaresizlik gibi görünen ve öyle olan bir şeyle sokağa döküldüm.

Mutlulukla ve mutsuzlukla çünkü az önce kendimi aptal durumuna düşürmüştüm, King oradaydı. Kocaman Harley'sinin üzerinde, o gün otoparkta verdiği pozun aynısıyla oturuyordu. Hatta aynı kıyafeti giymişti; üzerine bir kadının rüyası gibi oturan yıpranmış bir kot pantolon, şaşırtıcı derecede seksi olan hantal motosiklet botları ve solgun gözlerini cıva gibi parlatan koyu gri yeni bir tişört.

Bakışlarım sonunda onunkilere indiğinde küstahça gülümsüyordu.

"Doydun mu?" diye sordu. Yanaklarıma sıcaklık doldu.

Önce onu görmeye giderken ayağım takıldı, sonra da onu süzerken yakalandım.

Tanrım, tam bir aptaldım.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına ittim ve çaresizce omuz silkerek, "Ben büyük bir aptalım," diye açıkladım.

Başını geriye atmasını izledim, atmak derken öyle bir kuvvetle geriye attı ki bisikletin üzerinden geriye doğru devrilmesinden endişe ettim, sonra otuz saniye boyunca bana kahkahalarla gülmeye devam etti.

Cidden, saydım.

İşi bittiğinde elinin tersiyle gözlerini sildi ve sonra bana sırıttı. "Sen tanıdığım en komik kadınsın."

"Belli ki çok fazla kadın tanımıyorsun," diye karşı çıktım.

Göz kapakları indi ve gözleri ısınırken ışıltısını kaybetti. "Bebeğim, sanırım ikimiz de çok fazla kadın tanıdığımı biliyoruz."

Evet, bundan hiç şüphem yoktu. Adam bir Yunan tanrısına benziyordu. Bu kadar yakışıklı birinin uzun süre yatak arkadaşı olmadan kalması mümkün değildi.

Yine de...

"Demek istediğini anlatmış olabilirsin ama artık bisikletinin arkasına binmek istemiyorum."

Dudakları kıpırdadı ama sırıtışını gizlemek için dudağını ısırdı. Benimle olan bariz eğlencesini örtbas etmek için zayıf bir girişim olsa da memnundum çünkü Ciddi Öğretmen Duruşu'nu benimsemiştim; ellerim kalçamda, ağırlığımı bir bacağıma vermiştim ve diğer bacağımı uzatarak yüksek topuklu ayak parmağıma dokunabiliyordum ve kirpiklerimin arasından bakabilmek için çenemi aşağı eğmiştim. Eğer bunu ciddiye almazsa, beni dinlemesini sağlamak için hiçbir şansım olmayacağını biliyordum.

"Bebeğim," dedi, sanki bu tüm şüphelerimi ortadan kaldırmış gibi.

Olmadı. En azından, tam olarak değil. Bana bebeğim demesi hoşuma gidiyordu, adımı bilmediği için olsa bile.

"Adımı bile bilmiyorsun!" Yeni fark ettiğim için şok olmuş bir şekilde suçladım.

"Evet."

"Adımı bile bilmediğin için bana bebeğim diyordun ve ben de bana bebeğim demenden hoşlanıyordum," diye açıkladım ellerimi kalçalarımda yumruk yaparak.

Bana bakarken başını eğdi, hâlâ gülümsüyordu. "Hoşuna gittiyse bir sorun görmüyorum."

"Ama muhtemelen her kıza bebeğim diyorsundur," diye belirttim. "Ve muhtemelen onların gerçek isimlerini de bilmiyorsun."

Onun dudak seğirmesi benim tek cevabımdı.

Kısık bir çığlıkla hırlama arasında bir ses çıkardım ve topuklarımın üzerinde dönerek içeri girdim. "Bebeğim," diye seslenerek ciddi bir cesarete sahip olduğunu kanıtladı. "Herhangi bir erkek tarafından bebeğim diye çağrılmak hoşuna gidiyor mu?"

Nereye varmak istediğini anlayamadığım için duraksadım. "Pek sayılmaz."

Biraz kadın düşmanı olduğunu tahmin ediyordum ama doğrusu daha önce kimse bana böyle hitap etmemişti.

"Doğru. Ama sana bebeğim dememden hoşlanıyorsun."

Söylememe gerek yoktu -çünkü bunu ona zaten söylemiştim-.

"Bebeğim," diye tekrarladı, bana yedek bir kask uzatırken sözlerinde canlı bir mizah vardı. "Buraya gel ve bisikletimin arkasına bin."

Göğsümün içindeki savaşı hissedebiliyordum. Bu dünyanın dışında güzel olsa da, niyeti buysa beni kolayca alt edebilecek tamamen yabancı biriyle bir bisikletin arkasına binmek aklı başında ya da güvenli bir seçim değildi. Kalbim bu mantığa karşı çıktı, coşkuyla onun yukarıda bahsedilen güzel yüzünü ve saf, parlak gülümsemesini işaret etti. Böyle bir adam asla bir kadından faydalanmazdı, değil mi?

Ayrıca, kalbim çok uzun zamandır böyle bir romantizmin özlemini çekiyordu ve işte yakışıklı bir yabancıyla gecenin karanlığına doğru at sürmek için bir fırsat vardı. Yani, hadi ama. Daha ne kadar iyi olabilirdi ki?

Sonunda benim için karar veren içgüdülerim oldu. Aynı havayı soluduğumuzda hissettiklerimin aynısıydı. Tenim karıncalanıyor, güçlü ellerinin dokunuşunu bekliyor, meme uçlarım sırtının serin derisine bastırılma beklentisiyle çakıllaşıyordu. Diğer pek çok insanda gördüğüm ama kendimde hiç hissetmediğim hayvani yanım ona sesleniyordu.

Mantık yerine içgüdülerimi dinlemenin muhtemelen başımı belaya sokacağını bilsem de bu çağrıya kulak verdim.

Biliyordum ve istiyordum.

Ben de tek kelime etmeden döndüm ve motosiklete doğru ilerledim. Motosikletlere olan yabancılığımı gizleyen bir kolaylıkla bacağımı gümüş ve siyah canavarın üzerinden geçirdim ve hemen arkasındaki tüneğe yerleştim. Elbisemin eteği kalçalarımın üzerinde yükseliyordu, böylece King'in geniş sırtıyla göbeğimi sadece iç çamaşırım ayırıyordu.

Kollarımı ince gövdesine doladığında ürperdim ve ona yaslandım.

Omzunun üzerinden, "Korkarsan beni tırmalamaktan ya da ısırmaktan çekinme," dedi.

Gülümsediğini anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu. "Korkmayacağım," diye yalan söyledim.

"Yine de beni tırmalamaktan ya da ısırmaktan korkma," diye karşılık verdi.

Ben daha bir şey söyleyemeden, ki buna nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu, motosiklet alçak bir kükremeyle canlandı ve King yerden kalkıp harekete geçti. Hemen Ana Cadde'den ayrıldık ve kendimizi bizi doğrudan otoyola çıkaran uzun bir orman yolunda bulduk. Açık yola çıkar çıkmaz King yüksek sesle, kaygısız bir şekilde bağırdı ve bizi ileri doğru itti. Kollarım korku içinde ona sarıldı.

Sea to Sky otoyolu, kıyı şeridinin kenarını takip eden rüzgârlı bir kaldırım şeridiydi. Çok güzeldi, özellikle de güneş dağların arkasından göz kırpıp gökyüzüne canlı pembeler ve turuncular saçarken. Aynı zamanda dehşet vericiydi. King bizi virajlardan o kadar hızlı döndürdü ki, bir taraftaki kaldırıma kolayca dokunabileceğim kadar yakındık.

"Kral," diye bağırmaya çalıştım ama sesim korkudan soluk soluğa çıkıyordu.

Kahkahası onun içinde ve göğsümde gürledi. Saçlarımın arasından ve tenimin üzerinden geçen serin rüzgâra karşı içimi ısıttı. Havanın ne kadar güzel, keskin ve taze koktuğunu fark etmemi sağladı. Kalbimin göğsümde nasıl çarptığını, nefesimin nasıl çalkalandığını hissedebiliyordum.

Ciğerlerime doluyor ve açık dudaklarımdan heyecanlı nefesler halinde kaçıyordu. Yaşadığımı hissediyordum, tamamen pervasızca, güzel bir şekilde yaşadığımı.

"Bu harika!" Rüzgara doğru bağırdım.

King daha sert güldü.

Kıçım ağrıyana ve kalçalarım yanana kadar uzun bir süre sürdük.

"Yanmayı hissediyor musun?" King omzunun üzerinden bana bağırdı.

Bedenim onunkine bu kadar yakınken birden fazla şekilde hissettim. Sırtındaki kasların değiştiğini, leğen kemiğimin kıyısına vuran dalgalar gibi yuvarlandığını hissedebiliyordum.

"Evet," diye güldüm.

"Sana çok sert binmek istemem," diye bağırdı.

Yüzümü sırtına gömdüm, böylece kahkahalarımı vücudunda hissedebiliyordu.

Sonunda otoyolun kenarında, sık yapraklı ağaçların arasında yapay bir açıklığa sıkışmış bir bara yanaştık. Kapısının üzerinde neon pembe ışıklarla Eugene's yazan küçük bir tabela bulunan, kötü boyanmış turkuaz ahşap panellerden oluşan uzun, alçak bir dikdörtgendi. Gözlerimi kısarak, üzerinde "Hayat sana limon verdiğinde, tekilaya sarıl" yazan eski tip sinema tabelasına baktım.

"Bilardo mu oynuyorsun?" King bisikletten kolayca inip bana doğru dönerken sordu.

Öyle bir canlılıkla hareket ediyordu ki, nefesimi kesen bir zarafet ve enerjiyle sporunu yapan bir atleti izlemek gibiydi. Onu pinpon oynarken izleyebileceğimden ve bunu son derece büyüleyici bulacağımdan nispeten emindim.

Beni bisikletten indirip yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerine oturtmak için öne çıktığında nefesim kesildi.

İlk birkaç adımımı attığımda bacaklarım sanki denizdeymişim gibi sallanıyordu. King bir kolunu belime dolamak için kayarken kıkırdadı.

"Sakin ol," diye alay etti.

"Kendi başıma yürüyebilecek durumdayım," diye burnumu çektim.

Serbest kalan eli ensemi sıkıca kavradı, böylece ona

bakmak zorunda kaldım. Sahiplenici, açık bir şekilde

Tanıdık bir jestti ama King'in istediğini alan bir adam olduğu hissine kapıldım.

Ve çılgınca bir nedenden ötürü, o anda bu benmişim gibi görünüyordu.

"Belki de sadece seni kollarıma almak için bir bahane arıyordum," diye fısıldadı boğuk bir sesle, dudakları benimkilere çok ama çok yakın olacak şekilde eğildi.

"Bahaneye ihtiyacı olan birine benzemiyorsun," diye nefes aldım, küstahlığım onun yakınlığıyla alevlenen arzuya yenik düşmüştü.

Gözleri parladı ve bir sarsıntıyla beni kendine çekti; bedenlerimiz uyluk uyluğa, kasık kasıka, göğüs göğüse birbirine yapıştı. Eli kalçamdan sırtımın alt kısmına doğru kayarak kıçımın diğer tarafına geçip onu sıktığında ona karşı ürperdim.

"Hatırlattığın için teşekkür ederim," dedi beni öpmeden önce.

Nefesimi dudaklarıyla yuttu ve açık ağzımı yetenekli, ipeksi diliyle doldurdu. Tadı ağzımda patladı, sıcak, tatlı tarçınlı şekerler ve kendine özgü bir aromanın birleşimiydi. İnledim ve o da bunu yuttu. Dizlerim ılık tereyağından daha yumuşak hale geldiğinde, beni desteklemek için güçlü bir kolunu belime doladı.

Sonunda ayrıldığında, gözlerimi kapalı tuttum, dudaklarım açık ve nemli, dilimde eriyen bir şeker gibi dağılırken bile öpücüğün her son dakikasının tadını çıkardım.

Sonunda gözlerimi açtığımda sırıtarak "İyi mi?" diye sordu.

"Harika," diye nefes aldım. "Buna bayıldım."

"Öpücük mü yoksa yolculuk mu?"

"İkisi de mi?" Filmlerde oldukça etkileyici görünen öpücükler görmüştüm ama gerçekte nasıl yapıldığını göstermesi için King'i tutmaları gerekirdi. Dizlerim hâlâ ağrıyordu ya da en azından kendime öyle olduğunu söylüyordum, böylece ellerimi onun tişörtüne sokmak için bir bahanem oluyordu.

"Öyle mi?" Sırıtışı genişledi, imkânsız derecede parlaktı.

"Harika." "Evet, harika," dedim, sırıtmaktan başka bir şey yapamıyordum.

ona aptal gibi baktı.

"Ee, bilardo. Oynar mısın?" "Hiç," diye itiraf ettim.

Cidden acınacak haldeydim.

Ama King bana bakmaya devam etti. Heyecanı o kadar bulaşıcıydı ki anlık kendimden nefret etme duygumu yok etti.

"Sana öğreten kişi olmaktan memnunum, bebeğim." "Ben de."

Omuzlarımdan geçirdiği uzun kolunun altında beni sol yanına doğru çekerken kıkırdadı. Uzun, güçlü bedeninin kıvrımına mükemmel bir şekilde sığdım, sanki onun için zaten bir şey ifade ediyormuşum gibi orada kucaklandım. Cennet gibi kokuyordu, temiz hava ve çamaşır gibi. Ciğerlerime derin bir nefes çektim ve bana kaşlarını kaldırarak baktığında kıkırdadım.

Omuz silktim, rol yapmaya çalıştım. "Harika kokuyorsun."

"Sen de öyle bebeğim, ama seni yaklaşık bir saattir tanıyorum, bu yüzden seni koklamak için en azından ikinci buluşmaya kadar bekleyecektim."

Utandığım için tıkandım ama güldüm çünkü her şeyin üstüne bir de komiklik yaparak mükemmelliği artırmıştı. Arazide yürürken beni daha da yakınına çekti, ya daha yakın olmamı istediği için ya da yüksek topuklu ayakkabılarla çakılda yürümenin cidden tehlikeli bir egzersiz olduğunun farkında olduğu için. Her iki durumda da, bu bende bayılma isteği uyandırdı.

"Artık o acemi saçmalığını geçtiğimize göre, seni uyarıyorum, burnumu boğazına dayayıp o şeker ve baharat kokunu sık sık çekeceğim."

Karanlık barın kapısını iterek açtığında güldüm. Müzik bizi karşılamak için dışarı fırladı ve beni

en sevdiğim Elvis şarkısı, Jailhouse Rock, dans etmek istememe neden oldu.

"Kral'ın hayranı mısın?" diye sordu gizemli motorcum beni bara götürürken.

"Hayalimdeki tatil Graceland'e gitmek," diye cevap verdim.

Güldü. "İyi bir müzik zevkin olduğunu duyduğuma sevindim, bebeğim."

Dalgınca başımı salladım ama zihnim manzarayı incelemekle meşguldü.

Barın içi sıcaktı ama dayanılmaz değildi ve devasa bir odanın etrafında asılı duran fena halde havalı neon ışık sanatıyla mavi, yeşil ve pembe renklere bürünmüştü. Mekânın tam ortasında, tabanına parlak renkli ve güzel sanatsal grafitiler çizilmiş devasa bir ahşap bar yer alırken, ortadaki büyük podyum sıra sıra likörler ve parlayan cam eşyalarla raflara dizilmişti. Sol tarafta iki bordo kırmızı keçe bilardo masası, üç dart tahtası, hemen oynamak zorunda kaldığım bir Pac-man arcade oyunu ve sadece fuarda gördüğüm mini basketbol potası arcade oyunlarından iki tanesinin bulunduğu bir tür oyun alanı vardı. Diğer tarafta, şu anda boş olan küçük bir yükseltilmiş sahne ve oturma yerlerinin çoğu ve masalar ile sahne arasında küçük bir dans pisti vardı. Duvarlar siyahtı ve o havalı neon ışıkları gitar, flamingo gibi çeşitli resimlerin yanı sıra "wild at heart" ve barın arkasındaki ana duvarda en büyüğü "kapa çeneni ve iç" gibi havalı sözlere dönüşmüştü.

Şüphesiz, şimdiye kadar bulunduğum en havalı yerdi.

içi

n. King bizi doğrudan bara götürürken "Vay canına," diye mırıldandım.

Beni bir kez daha kalçalarımdan tutup kaldırırken sırıttı. beni bir tabureye oturttu. "Güzel,

değil mi?" "Çok," diye kabul

ettim.

"Size ne getirebilirim?" diye sordu, eğilerek beni bar ile uzun, zayıf gövdesi arasında kolumla kafesledi.

Tezgâha dayandı.

Onu tekrar koklamamaya çalıştım ama çok zordu. "Cin tonik?"

"Bu bir soru mu yoksa içki siparişiniz mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Hımm," diye geçiştirdim. William her zaman benim için içki siparişi verirdi. Yemek öncesi sıradan bir içkiyse, her zaman cin tonik; akşam yemeğindeysek, her zaman şarap ya da şampanya olurdu. "Neyi sevdiğimi gerçekten bilmiyorum. Çok sık içki içmem."

Sağ kaşı alnının üstündeki sol kaşıyla birleşti. "Kaç yaşındasın? On beş yaşıma geldiğimde, baştan aşağı bira ve viski adamı olduğumu biliyordum."

Dikkatleri üzerimden çekmek için "Bu çok erken," diye belirttim. "15 yaşından önce içki içerseniz alkolizm geliştirme olasılığınızın altı kat daha fazla olduğunu biliyorsunuz."

Sırıttı. "Tek bağımlılığım bisikletler, kitaplar ve bebekler."

"Kitaplar mı?"

O muhteşem kahkahasını yüzüme doğru attı. "Bir kitabı kapağına göre mi değerlendiriyorsun?"

Kızardım. "Özür dilerim, hayatım boyunca yaşadığım sığlık beni biraz yargılayıcı yaptı. Bunu değiştirmeye çalışıyorum."

"Şimdi beni şaşırtıyorsun," diyerek bana baktı ve düz saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasında ovuşturdu. "Lanet bir prenses gibi güzel ama bir kraliçe gibi akıllısın."

Hayatımda gördüğüm herkesten daha uzun ve daha geniş olan devasa bir adam o kadar sessiz bir şekilde önümüzde belirdi ki sanki orada cisimlenmiş gibiydi. Uzun, parlak siyah saçlarını kahverengi ensesinin dibinde kalın, dağınık bir erkek topuzuyla arkaya bağlamış, ekose siyah ve kırmızı gömleğini baldırlarımdan biri büyüklüğündeki kapitone ön kollarının üzerine gelişigüzel sarmıştı. Sert bir duruşa sahip yüz hatları kabaca kesilmişti; bir ya da iki kez kırılmış bir burnun şişliği, elmacık kemiklerinin uçları ve kulaklarının altında dik açılar oluşturacak kadar kare bir çene. Ağzı bile sertti, düz bir çizginin üzerindeydi.

Gamzeli, kirli bir çenesi vardı ve gözleri kalın kirpikli olmasına rağmen düz kahverengiydi. Kanada taşrasının poster çocuğu gibi kaba saba biriydi.

"Eugene," diye sıcak bir şekilde selamladı King. "N'aber?"

Anlaşılmaz ve korkunç bir şekilde Eugene olarak adlandırılan adam yanıt olarak homurdandı.

King barmenin sosyal zarafetten yoksun tavrından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bara doğru eğildi ama bir elini saçımın altından ensemdeki hassas deriye doğru kaydırdı ve sahiplenici bir şekilde sıktı.

"Dinle dostum, bu hanımefendi içki tercihini henüz bilmiyor, inanabiliyor musun? Bana bir iyilik yap ve bize sevebileceğini düşündüğün kokteyl ve biralardan bir seçki getir?"

"Tatlı mı, ekşi mi, acı mı yoksa temiz mi?" Eugene gözümün içine bakabilmek için sandığa benzeyen kollarını bara yaslayarak sordu. Ellerinin büyüklüğünü gördüğümde irkilmemeye çalıştım. Dev gibiydiler, insandan çok hayvan gibiydiler. İstese beni o ellerle ezebileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Çok tatlı olmayan, ekşi ve dumanlı, belki?" Hâlâ o patilere bakarak cevap verdim.

Kasları esnedi ve sonra bir bebeğin kafası büyüklüğünde bir yumruğa dönüştü. Bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde sırıttığını gördüm ama bu ifade bile belli belirsiz korkutucuydu çünkü tamamen erkek olan yüzünde kullanılmamış ve garip görünüyordu.

"Ürkek biri var karşında, Kral," diye gürledi derin ve kaba bir sesle.

King kıkırdadı. "O yeni."

"Evet, Entrance için mi?"

"Yaşamaya."

Eugene dudaklarını büzdü ve sonunda benimle göz göze geldi. Bakışlarının yoğunluğu beni şaşırtmıştı, sadece gözlerimin içine bakmasına rağmen beni baştan aşağı süzdüğünü hissettiren bir incelemeydi bu. Arkadaşı için yeterince iyi olduğumdan emin olmak için içimi dışıma çeviriyordu.

Beni kıvrandırsa da ona izin verdim, çünkü King'in onu kollayan biri olması hoşuma gidiyordu.

"İyi bir kadın," dedi Eugene sonunda, sanki doktora tezini kurula okuyormuş gibi ağırbaşlı ve akademik bir tavırla. "İyi bir adamı hak ediyor."

'Adam' kelimesine yaptığı tuhaf vurgu karşısında kaşlarımı çattım ve King de öyle yaptı. Boğazından kısık bir sesle hırladı, bu ses beni utanç verici bir şekilde ateşlendirdi.

"Eğer beni engelleyeceksen, içkilerimizi başkasına yaptır."

"Kimse benden daha iyi yapamaz."

"Aradaki farkı anlayamaz."

Başım bir tenis maçı izler gibi aralarında gidip geliyordu ama düşüncelerimin arkasında derin bir tedirginlik, karanlıkta gizlenen şeyleri aydınlatmaya çalışan bir mum alevi gibi titreşiyordu.

King bana dönerek bakışmayı bitirdi ve Eugene'i görüş alanımdan çıkardı. Hiç düşünmeden elimi uzattım ve onun düz ve kıvırcık saçlarının arasında mükemmel bir şekilde şekillenmiş tek bir kıvrımı çekiştirdim.

İpeksi buklelerinin parmaklarımın arasında kayışını izlerken kızgınlığının azaldığını hissettim.

"Benimle oynamak ister misin, bebeğim?" diye sordu.

Havuzdan bahsettiğini biliyordum ama sanki başka bir şeyden, daha fazlasından bahsediyor gibiydi. Korku ve beklentiden oluşan küçük bir heyecan omurgamı sarmıştı.

"Önce birkaç shot yapabilir miyiz?" Ben sordum.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Daha önce yaptın mı?"

"Bir kez," dedim.

Hayat yolumdan sapmaya çalıştığım tek gece, kardeşimin sadece ikimiz için düzenlediği bekarlığa veda partimde shot yapmıştım. O gece içimdeki sapkının dışarı çıkıp oynamasına izin vermemem gerektiğini öğrenmiştim.

King gözlerini benden ayırmadan, "Eugene, bize de iki shot tekila ver," diye seslendi, sonra da, "Bırakayım da

çakırkeyif, bebeğim, ama seni gevşetecek kadar. Tekila shoter nasıl yapılır biliyor musun?"

"Kireç ve tuz, değil mi?"

İçkiler, tuzluk ve bir kase limonla birlikte önümüze konurken bana sırıttı.

"Önce yalayacaksın," dedi, sol elimi tuttu ve başparmağımla işaret parmağım arasında avucumun arkası boyunca kıvrımlı bir yol yalarken benimle göz göze geldi. "Sonra tuzlayacaksın. Diğer eline de aynı şekilde vur. Güzel. Sonra tuzu yala, shot'ı vur ve limonla bitir. Hazır mısın?"

Tereddüt ettim çünkü Eugene beni izliyor ve kıkırdıyordu ve barın sonuna doğru birkaç müşteri daha önce hiç tekila shot yapmamış yetişkin bir kadına açıkça bakıyordu.

"Bu senin bebeğim. Güven bana, bu iyi bir tekila ve yanığı daha da iyi. Neden önce sana nasıl yapıldığını göstermeme izin vermiyorsun?"

Başımı salladım, rahatlamıştım çünkü müdavimlerin önünde kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyordum.

King'in sırıtışı, elini saçlarımın arasından enseme doğru sokup beni kendine doğru çekerken muzip bir hal aldı. Yeterince yaklaştığımda parmaklarını ensemdeki buklelerin arasından geçirdi ve boynumun sol tarafını açıkta bırakacak şekilde yana doğru çekti. Burnunu oradaki derinin üzerinde gezdirmek için eğildiğinde nefes almayı bıraktım.

"Sana burnumu boğazına dayayacağımı söylemiştim," diye hatırlattı bana. Sesi çakıl taşları üzerindeki tekerlekler gibi sertti ama dili, burnunun az önce boynumda açtığı yoldan geçmek için dışarı fırladığında ipeksi bir hal almıştı.

Şiddetle titredim, bu da onu serin ıslak tenime karşı güldürdü.

"Beni izle," diye emretti atışını yapmak için arkasına yaslanırken.

Buna gerek yoktu. Hayatımın geri kalanını onu izleyerek geçirebileceğimden ve asla yorulmayacağımdan emindim. Tuhaf takıntım bana reality TV'ye karşı yeni bir anlayış kazandırdı. Güzel insanları canlı izlemek kesinlikle arkasında durabileceğim bir şeydi.

King başımı hafifçe eğdi ve ıslak tenime tuz serpti, ardından öne doğru sallanarak yalamaya başladı. Onun parlak saçlarına doğru iç çektim, ellerimi bana açık olan taraflarında gezdirmekten kendimi alamadım. Bir erkeğin nasıl bu kadar yumuşak saçlara sahip olabileceği beni aşıyordu.

Sorumu sormadan önce kadehi geri tepmesini ve dişlerini biraz erotik bir şekilde meyveye geçirmesini bekledim.

"Derinlemesine bakım mı yapıyorsun?" "Pardon?"

"Saçınıza derinlemesine bakım yapın," diye açıkladım sabırla. "Çok yumuşak."

"Ah, bebeğim, ben bir erkeğim."

"Evet," dedim, çünkü bunun çok farkındaydım. "Cidden yumuşak saçları olan bir adam. Hangi saç kremini kullandığını bilmem gerekiyor ki kendime de alabileyim."

"Bebeğim," dedi yavaşça, kasıtlı olarak. "Ben bir erkeğim. Cidden saç kremi kullandığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet, ama özellikle derin saç kremi," diye açıkladım. "Aksi takdirde Vicuna kaşmirinden daha yumuşak saçlara sahip olamazdınız."

"Vicuna kaşmiri de neyin nesi?" King gülerek sordu, dirseklerini bara dayamak için arkasına yaslandı, böylece bacaklarımın arasında rahatça dinlenebilecek ama bana dokunmayacak, yakın ama kalabalık olmayacaktı.

"Dünyanın en iyi kaşmiri. Sakın bana derin saç kremi kullanmadığını söyleme King. Daha yeni tanıştık ve yalan söylemek iyi bir ilk izlenim bırakmaz."

O bana uzun bir süre baktı, ben de ona baktım, kaşlarım kalktı ve göz kapaklarım daraldı.

Saçmalamayan Öğretmen ifadem. Sonunda gözlerini kırpıştırdı ve bir kahkaha patlattı.

Sinirlenmeye çalıştım ama yapamadım. Gülüşü cidden hayatımda duyduğum en güzel şeydi.

"King," diye itiraz ettim ama o çoktan öne doğru eğilip kollarını bana dolamış, kahkahalarıyla beni kucaklamıştı.

Harikaydı.

Sustuğunda, ışıldayan gözlerle bana bakacak kadar geri çekildi. "Çok komiksin bebeğim, bunu biliyor musun?"

"Ciddiydim."

Tekrar kıkırdadı, sanki ben çok fazlaymışım gibi başını salladı. "Atışını yap ve bilardo oynayalım. Kazanan bir öpücük alır, tamam mı?"

"Bu kaybedenin de öpücük alacağı anlamına geliyor," diye belirttim. King bana göz kırptı.

"Mükemmel."

Five.

Başka bir tekila shot'ı, üç kokteyl (cin tonik, Moscow Mule diye bir şey ki muhteşemdi ve bir cosmo martini ki bence tadı sıvı şeker gibiydi, yani iğrençti) ve benim için bir Blue Buck birası ve King için sadece bir shot ve bir biradan sonraydı.

Bilardoda dört kez kaybettikten ama Bayan Pac-Man'de kıçımı tekmeledikten ve bilgisayarında çalışan ve adı açıklanamaz bir şekilde Perde olan kızıl saçlı inek bir adam dışında hepsi yaşlı olan bazı müdavimlerle tanıştıktan sonraydı.

Sonuç olarak, hayatımın en iyi randevusu ve muhtemelen en iyi gecesinin ardından King ve ben Entrance'a geri dönüyorduk çünkü saat gece yarısını çoktan geçmişti ve ertesi sabah okulum vardı.

Hissettiğim mutluluk dikkatimin dağılmasına neden oldu, bu yüzden yeni sesi hızla esen rüzgârdan, motosikletin silah sesinden ve makinelerin kaldırıma vurdukça artan titreşiminden ayırt etmem biraz zaman aldı. Ben daha bir anlam veremeden etrafımızı sardılar.

Nefes nefese kaldım ve kendimi King'e daha da yakınlaştırdım, o da nefesinin altında acımasızca küfretti.

Her yanımızda motorcular vardı, iki tanesi motorumuzun önüne yaklaştı, bu yüzden yavaşlamak zorunda kaldık.

Gözlerim krom, siyah ve derinin, sakallı yüzlerin ve dövmeli derinin oluşturduğu telaşın üzerinde gezindi. The Fallen MC'nin meşhur yamasının iskelet yüzü her açıdan bana bakıyordu. Sanki bir korku filminden fırlamış gibiydi.

Hemen ardından gelecek her türlü dehşeti hak ettiğimi anladım. Risk aldığım için başıma gelen buydu.

"Korkma bebeğim. Bir sonraki bankette kenara çekeceğim," diye seslendi King rüzgârın ve motorların gürültüsü arasından.

Hem rüzgârın sesine yetişmek imkânsız olduğu için hem de çoktan yoldan çıkmaya başladığımız için cevap vermeye zahmet etmedim.

King, ağrıyan ve deneyimsiz bedenime dikkat ederek beni nazikçe bisikletten indirmeden önce ancak durabildik.

"Burada kalmanı ve tek kelime etmemeni istiyorum, tamam mı?" diye mırıldandı beni dikkatlice bisikletine yerleştirirken. "Tamam," diye fısıldadım, gözlerim küçük gruba kaydı deri giyimli adamlar yanımızda duruyordu.

"Hey," dedi, çenemi parmaklarının arasına sıkıştırarak ona bakmaya zorladı. "Burada hiçbir şey olmayacak. Bu adamlar benim ailem. Beni bir hatunla gördüler ve muhtemelen bu konuda benimle dalga geçmek istiyorlar. Endişelenme. Bırak da tek başıma halledeyim. Onlar senin gibi birinin anlayacağı türden adamlar değil."

Yüzünde bir şey parladı, pişmanlığa çok benzeyen bir şeydi ve hemen ardından utanç geldi, ama ben daha ne olduğunu çözemeden benden uzaklaştı.

Rahatsızlığıma rağmen onun gevşek, inişli çıkışlı yürüyüşünü biraz da şehvetle izledim. Kısa boylu, tıknaz, siyahlar giymiş ve beyaz saçlarını tepesinde toplamış yaşlı bir adama bir şeyler söyledi. Birbirlerine o erkeksi, sırta yumruk vurur gibi sarıldılar, sonra enselerinden kavrayarak alınlarını birleştirdiler ve sessizce bir şeyler konuştular.

Diğer adamlar geride durmuş, gülüşüyor, bana merakla bakıyor ama mesafelerini koruyorlardı. Adamlardan biri bana doğru yürümeye başladı ama King'in eli esnedi ve serbest kaldı; belli belirsiz bir işaretti bu ama ilerleyen adam bunu hemen fark etti.

Ceketlerinin ve yeleklerinin arkasındaki devasa beyaz, koyu yeşil ve siyah yamaları fark ettim ve anlamaya çalıştım

endişelerimi yuttum. Haftalar önce King'in Mac's Grocer'ın arka otoparkında tehlikeli bir işe bulaştığını düşünmekte haklıydım. Sadece Vancouver'da değil, tüm eyalette ve Kuzey Amerika'nın batısında marihuana ticaretini elinde tutan suç çetesi The Fallen MC'nin bir parçasıydı.

Böyle biriyle ilişkiye girmek aptallık olurdu. Bir suçluyla. Çünkü eğer King The Fallen'da bir motorcuysa, tam olarak öyleydi. Hayatımda biraz heyecan, William'dan ve günümüz banliyösünden bir değişiklik istemiştim ama bu düpedüz anarşiye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Sevdiğim başka bir insanın hapse girmesi ve geri dönüşü olmayan bir şekilde mahvolmuş, bambaşka bir insan olarak çıkması ile başa çıkamazdım. Zoraki neşeden yetersiz sessizliğe ve sonunda işler iyice kötüye gittikten sonra kardeşim Lysander artık onu görmeme izin vermeyi reddettiği için hiçbir şeye dönüşmeyen ziyaretleri yapamazdım.

Gözlerim tekrar King'e takıldı, onun başını geriye atıp otoparkta aşık olduğum o kahkahayı, evliliğimin son katalizörü olan o kahkahayı attığını gördüm. Adamı, ne için çalıştığını, neye inandığını, neyi arzuladığını çok az biliyordum ama yine de hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti.

Yaşlı motorcuya benim hakkımda bir şeyler söylediği belli olan bir gülümseme ve göz kırpmayla bana işaret etmek için arkasını döndüğünde bakışlarımı kaçırdım. Benim hakkımda konuşmalarını istemedim. Bu haydutların adımı bilmesini istemiyordum. Tüm hayatım boyunca iyi bir kız, iyi bir eş ve kadın olmak için eğitilmiştim ve kendime bunu güzel bir yüz için bir kenara atmayacağımı söyledim.

Saçlarımın arasından bakıp King'in yine güldüğünü gördüm ve inledim.

Çok güzel bir yüz.

"Bunun için üzgünüm bebeğim," dedi King, tıknaz botları görüş alanımı doldururken.

Kocamın mokasenlerinden ve Sperry bot ayakkabılarından çok farklı olan bu erkeksi ayakkabıların görüntüsünü ne kadar seksi bulduğum beni rahatsız etti.

"Bebeğim?" Parmakları çenemi buldu ve kaldırdı, böylece onun muhteşem buz mavisi gözlerine bakıyordum. "İyi misin?"

"Beni eve götürmeni istiyorum. Bu bir hataydı."

Hafifçe geri çekildi, ağzı gevşedi, koca bedeni gevşedi ve sonra birden gerginleşti. Bir an için gözlerini kapatışını, güçlendirici bir nefes alışını izledim. Gözlerini tekrar açtığında yüzündeki temkinli ifade beni şaşırttı.

"Son üç dakikada ne değişti?"

Kıpırdandım çünkü görünüşe göre özümde olduğum gibi çamura saplanmış, züppe bir pislik gibi görünmek istemiyordum. "Yok bir şey, sadece yaptığım hatayı görmek için bir dakikam vardı. Seni tanımıyorum bile ve bu," diye belli belirsiz işaret ettim, "ben değilim."

Gözlerini bana dikti. "Birbirimizi tanımanın en iyi yolunun seninle motorumun arkasına binmek olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Bunu hafife almıyorum. Aslında, hayatım boyunca bir hatundan benimle böyle sürmesini istemedim. O yüzden tekrar soruyorum, son üç dakikada ne değişti?"

Gözlerim endişeyle onun omzunun üzerinde toplanmış motorculara kaydı. Bazıları sigara içiyor ve esrar gibi kokuyorlardı, ikisi neredeyse şiddetli bir şekilde tartışıyordu ama sonra kahkahalar atmaya başladılar.

Gözlerimi tekrar King'e çevirdiğimde onunkiler de öfkeyle parlıyordu.

"Bu MC."

Bu bir soru değildi ama tereddütle başımı salladım. "Seni yargılamamaya çalışıyorum King, gerçekten. Sadece, ben o tür bir kadın değilim. İnan bana, keşke olsaydım. Her zaman saçlarını açan, barlarda masaların üzerinde dans eden ve sahilde çıplak yüzmeye giden türden bir kadın olmak istemişimdir. Ama değilim.

Ben ateşin önünde kitapla kıvrılan, güvenli olmadığı için gece yağmurda araba kullanmayan, ülkeyi hiç terk etmemiş bir kadınım."

Utanç içimi bir yangın gibi yaktı, kendime olan güvenimi ve irademi aniden yok etti. Gözlerine tekrar baktığımda kendimi boş ve değersiz hissettim, orada bulduğum kınamadan korkmadım çünkü kimse bunu benden daha derinden hissetmedi.

"Bunu seninle yapmak istemediğimden değil," diye nefes aldım boğazımda düğümlenen gözyaşlarımın arasından. "Sadece yapamayacağımı biliyorum."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. O çok korktuğun hayatın bir parçası olup olmadığımı bile bilmiyorsun."

"Öyle misin?" Yumuşakça sordum.

Çenesi büküldü. "Evet, ama düşündüğünüz şekilde değil."

Bekledim ama o sadece bana baktı, gergin boğazındaki kaslar öfkesiyle belirginleşmişti.

"Ne dersem diyeyim bana bir şans vermeyeceksin, değil mi?"

Gürültüyle yutkundum ama bir şey söylemedim. Doğrusu, beni zorlamasını istiyordum. Hayatımda beni derinlere atan ilk kişi olmasını, beni ışıktan karanlığa ve gölgelere sürüklemesini, orada neyin gizlendiğini göstermesini, canavarlardan korkmak yerine onlarla nasıl oynayacağımı öğretmesini istiyordum.

Bunun yerine aptal alt dudağım titredi ve titremeyi durdurmak için dudağımı ağzıma götürdüm.

King bir an bana sertçe baktı, sonra şiddetli bir küfür savurdu ve parmaklarını kabaca dağınık saçlarında gezdirdi. "Sonunu getirecek cesareti olmayan bir hatunu siktiğim için beni sikin."

İrkildim ama haklıydı.

"Seni eve götüreceğim."

Kasabaya dönüş yolunda sessizdi. Aramızdaki kıvılcım hâlâ oradaydı ve süper marketteki elektrik uğultusu gibi hep orada olacağını hissediyordum,

ama üzeri örtülüydü. Yaşadığı hayal kırıklığı vücuduna yayıldı ve bedenini gerginleştirdi.

Alnımı deri ceketinin arkasına bastırdım ve ilk kez üzerinde The Fallen MC arması olmadığını fark ettim. Rüzgâr yanımızdan hızla geçip giderken, bu motorcuyu ve beni Kanada'nın karanlık vahşi doğasında garip bir yalnızlık balonunun içinde bırakırken, korkularımı analiz etmek kolaydı.

Kendinizi bıraktığınız ve gerçekten yaşadığınız tek zaman kardeşinizin beş yıl hapse girmesiyle sonuçlandığında, dürtülerinize sıkı bir tasma takmayı öğreniyorsunuz. Aradan geçen yıllarda içimdeki vahşi çocuğun dışarı çıkmasına izin verdiğim tek zaman, William'ı şehvetimin karanlık tarafına çekmek için yaptığım rastgele ve başarısız girişimlerdi. Şimdi King karşımdaydı ve muhafazakâr değerlerimin ve yaşam boyu edepli duruşumun kapağını açmaya çalışıyordu. Pervasızlık ne beni ne de kimseyi bir yere götürmüştü. Bir öğretmen olarak, en sevdiğim tarihi örnekler arasında Napolyon'un Prusya üzerine aceleyle yürümesi ve Picasso'nun ilk eleştirel beğenisinden sadece birkaç gün önce sanatsal beceri eksikliği yüzünden depresif intiharı vardı. Romeo ve Juliet en kötü şöhretlileri olmakla birlikte, Abelard ve Heloise ve benim en büyük favorim olan Şeytan'ın her şeye gücü yeten Tanrı'ya karşı haçlı seferi gibi edebi ibretlik hikayeler de bolca vardı. Hayatım ve çalışmalarım bana öngörülemeyenden iyi bir şey çıkmayacağını öğretmişti ve William'ı daha heyecan verici bir varoluş için terk etmiş olsam da King gibi biriyle çıkmanın beni sadece mahvedeceğine gerçekten inanıyordum.

Bu görüşümü sağlamlaştırırken bile, içimde küçük bir parça -içimde şizofren bir sürtük gibi gizlenen daha karanlık, daha çılgın Cressida- bana en sevdiğim Kayıp Cennet alıntılarından birini hatırlattı: "Zihin kendi yeridir ve kendi içinde cehennemden bir cennet ya da cennetten bir cehennem yaratabilir."

İçimdeki o küçük, batık parça, beni hâlâ kafeslerinde tutanın William ya da ailem olup olmadığını ya da kendim için açtığım kapılardan geçemeyecek kadar korkak olup

olmadığımı merak ediyordu.

McClellan'ın otoparkına girip çirkin Honda Civic'imin yanında durduğumuzda o kadar derin düşüncelere dalmıştım ki yerimden sıçradım. King indiğinde bu kez bana yardım etmedi. Bunun yerine, kollarını ve çizmelerini kavuşturmuş, temkinli ve kızgın bir şekilde arabama yaslandı.

"Ne olursa olsun, bu gece eğlendim," dedim sessizce çünkü inancım sığdı ve kelimeleri zar zor oluşturabiliyordum.

King bana sertçe baktı, göğsüme baskı yaptı ve nefes almamı daha da zorlaştırdı. Bakışlarındaki kınamadan gözümü kaçırmaya çalıştım ama başaramadım.

"Siktir et," diye ısırdı.

"Ne-"

O kadar hızlı üzerime çıkmıştı ki, ellerimi kaldıracak ya da dudaklarımı kapatacak vaktim olmamıştı ki, açık ağzı sıcak bir şekilde benimkinin üzerine indi, dili orada duran kelimeleri kolayca silecek şekilde benimkine sürtündü. Zayıf kalçaları beni bisiklete yasladı, eli boynumu buldu ve ben gidiciydim. King gibi bir adam onları kollarına aldığında hiçbir kız için umut yoktu. Üstünü çizin, King'den başka hiçbir erkek böyle bir güce sahip değildi ve şimdi bunu benim üzerimde acımasızca kullanıyordu.

"Kral," diye soludum, dudağımı neredeyse acımasızca ısırıp dişlerinin arasında sürükledikten sonra şeker gibi emdi.

"Evet, bebeğim. Bana bunu nasıl yapamayacağını bir daha anlat," derken sesi bana doğru titriyordu.

"Bu şekilde teslim olmamı mı istiyorsun? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için değil de beni öptüğün için mi?"

Gözlerini kapadı, alnını alnıma yasladı ve dudaklarımın üzerinden iç çekti. "Hayır, Cressida. Yapmanı istediğim şey eve, soğuk ve yalnız yatağına gidip sana yapmak istediğimi bildiğin tüm pis şeyleri yapmayı düşünmen. Sonra uyanmanı, kahvaltı hazırlamanı ve orada olsaydım senin için nasıl hazırlayacağımı düşünmeni istiyorum. Ondan sonra, okuldan önce, boktan arabanı Hephaestus Auto'ya getirmeni istiyorum, böylece ona bir göz atabilirim."

Tatlılığından neredeyse sersemlemiştim, ona işimden bahsetmediğimden eminken öğretmen olduğumu nereden bildiğini ve adımı nereden bildiğini sormak üzereydim, çünkü ona bunu da söylediğimden emin değildim, ta ki arabamdan bahsetmeye başlayana kadar.

"Betty Sue iyi. Ayrıca, arabalar hakkında ne biliyorsun ki?" Ben talep ettim.

Dudakları seğirdi ve saçımın bir tutamını şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Güzel kıçımı iki saniyeliğine süzmeyi bırakabilseydin, bana nerede çalıştığımı sorabilirdin ve ben de sana Hephaestus Auto and Mechanics'i söylerdim."

Yüzümün kızarması onu güldürdü ama onu itmeye çalıştığımda hemen ayıldı.

"O arabayı getireceğine söz ver. Güvensiz olabilecek bir şeyi kullanmandan rahatsızım, tamam mı?"

"Benden istediğin şeyi istemiyorum, King, ve dürüst olmak gerekirse, arabamı tamir ettirecek param yok."

Kaşlarını çattı. "Sorunları olduğunu biliyordum. Şimdi yarın getirmezsen, çekmesi için bir adam göndermek zorunda kalacağım ve bundan hiç memnun olmayacağım. Getir onu, Cress. Elimizdekinin peşine düşmek istemiyorsun diye ölüm tuzağı kullanmanı istemiyorum."

"Tamam, King," dedim usulca, hem tekila sarhoşluğum düpedüz bitkinliğe dönüştüğü için hem de hoşuma gittiğini fark ettiğim o belalı motorcu tarzında tatlı davrandığı için.

Başını salladı ve sanki benden istediğini alacağının zaten kesin olduğunu biliyormuş gibi ukalaca sırıttı. Ben daha ona çıkışamadan ağzı benimkine yapıştı ve sonra beni arabama doğru götürdü, kıçıma vurdu ve bisikletine geri döndü.

"Daha önce bahsetmemiştim ama yarın duşta da beni düşünmene aldırmam, olur mu?" diye ekledi, bisikletinin gürültüsü karşılık verme umutlarımı bastırmadan hemen önce.

İyi de oldu. Duşta kesinlikle onu düşünecektim.

Six.

Kendime o sabah görünüşüm için fazladan zaman harcadığımı, çünkü yeni bir William sonrası ben'e, bir Perşembe sabahı ruj ve vücuda oturan bir elbise ve neredeyse çok fazla bacak gösteren kısa, flörtöz bir etek anlamına gelse bile istediğini giyen bir kadına dönüştüğümü söyledim. Çoğunlukla doğruydu, bu yüzden küçük yalanı yutmak daha kolaydı.

Hephaestus Oto ve Mekanik'e girip motoru kapatırken ipeksi kumaşı kalçalarımın üzerinde düzelttim. Garaj şaşırtıcı derecede büyüktü ve sabahın 7:30'unda bile hareketliydi. Araba üzerinde çalışan ya da parçalar üzerine sohbet eden bir düzineden fazla adam gördüm. Garaj, otomobil yenileme ve motosiklet ekleme konusunda Kanada çapında en iyisi olarak ün yapmıştı ama bu kadar büyük bir girişim olacağını asla hayal edemezdim.

Birdenbire köhne, dördüncü el Honda Civic'imin yoğun bir şekilde farkına vardım. Bir tür Ferrari ile daha önce hiç görmediğim bir amblemi olan şık siyah bir spor arabanın arasında boş bir yere çektim. Arabama oturdum, operasyonu değerlendirirken ikimizi de rahatlatmak için dalgınca direksiyonu okşadım.

Hephaestus Auto, Entrance şehir merkezinin 'iyi' tarafını daha kötü mahallelerden ayıran devasa bir sanayi arsasına yayılmıştı. Park alanı genişti ve ofis alanlarını ve resepsiyonu barındırıyor olması gereken küçük bir tuğla binaya giden belirlenmemiş bir yolu çevreliyordu. Sol tarafta garaj bölmeleri yer alıyordu; hepsi de şu anda açık olan ve en az bir ya da iki araçla dolu beş büyük mağara. Sağ tarafta ise küçük bir park alanı vardı.

asfalt orman, küçük bir bahçe ve uzun otları tutan ve ilkbaharda muhtemelen güzel çiçekler açacak olan büyük toprak kaplar ve oluklarla yemyeşil. Bunun ötesinde, metalle süslenmiş kocaman siyah bir kapısı ve çok az penceresi olan uzun, alçak tuğla bir bina daha vardı. Kapının bir tarafında, kömürleşmiş ve parçalanmış devasa kanatlarla çevrelenmiş korkunç bir kafatasını gösteren ve üzerinde siyah harflerle 'Düşmüşler' yazan süper havalı bir grafiti tabelası vardı. Buranın bir tür kulüp binası ya da suç işlerini yürüttükleri bir toplantı salonu olduğunu düşündüm.

King'in tüm bunlardaki rolünü düşündükçe dudaklarım inceldi.

Dün gece bir saat boyunca yatakta yatıp uyuyamadıktan sonra araştırmamı yapmıştım. Fallen MC, eyaletin ve tüm Kuzey Amerika'nın önde gelen BC marihuana kaynağıydı. Sadece Amerika'nın güney eyaletlerinde ve Kaliforniya'da Meksikalı uyuşturucu kartelleriyle kesiştikleri bölgelerde çete savaşlarıyla ilgili sorunlar yaşıyorlardı ama bunun dışında pazarı ellerinde tutuyorlardı. Başka uyuşturucu ticareti yapmıyorlardı ki bunu biraz garip buldum ve 'sözde' suç girişimlerinin geri kalanı mühimmat ticareti ve kara para aklamadan ibaretti.

Boşanmaya inanmayan yaşlı, muhafazakâr ebeveynler tarafından doğmuş ve büyütülmüştüm. Sonra, hiçbir şeyi kendi sosyal konumu kadar tutkuyla hissetmeyen, son derece çekingen, bastırılmış bir avukatla evlendim.

Eski derimden, o eski bağlantılarımdan kurtulmak istiyordum ama gerçekten 180 derece dönmek istiyor muydum? Eğer bir motorcuyla birlikte olursam, William'ın ya da ailemin beni geri alma ihtimali yoktu. Kendime bunu önemsemediğimi söylemeye çalıştım ama önemsiyordum. Beni mutlu etmeseler de, tüm hayatım onlardı ve henüz kendimi onlardan geri dönülmez bir şekilde kurtarmaya hazır değildim.

King'in kaçınılmaz cazibesine karşı kendimi çelikleştirerek derin bir iç çektim. Gördüğüm en ateşli şey olması -yaşayan ya da ölü, buna asıl ateşli olan Elvis Presley de dahildi- onun yanında kontrolümü kaybedeceğim ve önceki gece uykusuz kaldığım uzun saatlerde hayal ettiğim gibi dizlerimin üzerine çöküp beni yatağa atması için yalvaracağım anlamına gelmiyordu. Hayır, ben güçlü ve bağımsız bir kadındım.

Yine de arabadan inmeden önce aynayı çevirip kontrol ettim ve koyu dut rengi dudak boyamı tekrar uyguladım.

Resepsiyon alanına yaklaşamadan, çenesinden parmak uçlarına kadar dövmelerle kaplı devasa bir adam, çarpık bir gülümsemeyle bana yaklaştı.

"Kayıp mı oldunuz, bayan?"

Tedirginliğimi bastırdım çünkü adam hem korkutucu hem de gülünç derecede çekiciydi. Dövmelerinin hepsi dağınık saçları ve uzun kirpikli gözleri kadar derin siyahlarla yapılmıştı ve porselen ten rengiyle derin bir tezat oluşturuyorlardı.

"King'i arıyorum. Arabamı servise götürmemi söyledi."

Yabancının mürekkep gibi siyah gözleri arabamı boydan boya izledi. Dudakları kıpırdadı ama en azından gülmedi. "Seni çöplüğe göndermek istemediğine emin misin?"

Utanç omurgamdan aşağıya doğru dalgalandı. "Eminim. Betty Sue benim karşılayabileceğim tek şey ve sadece... bir yüz gerdirmeye ihtiyacı var."

"Yeni bir arabaya paranız yetmiyorsa, bu hurdanın çalışır durumda kalması için gereken makyajı da karşılayamayacağınızdan emin olabilirsiniz," dedi bana.

Dudaklarımdan bir huff üfledim ve ellerimi kalçalarıma koydum. "Dinle, King'e de aynen bunu söyledim ama beni dinlemedi. O zaman arabama binip gideyim. İkimiz de zamanımızı boşa harcadığımız için özür dilerim."

"Dur bakalım, Sassy. King sana bunu getirmeni söylediyse, senin fiyat aralığında tamir etmeni kastetmiş olmalı, tamam mı? Sen burada kal. Ben bakarım."

Somurttuğumu fark ettim ve başımı sallamadan önce kıvrılmış alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Yabancı gülümsedi,

Kirli ellerini kirli lacivert tamirci tulumuna sildi ve bana uzattı.

"Bat Stevens."

Uzattığı parmaklarına ve mürekkepli yarasalarla kaplı ön koluna baktım.

Elini sıkarken, "Yarasaları seviyor olmalısın," diye kestirip attım.

Dudakları kıvrıldı, yüzünün sert çizgilerini ve genel sertliğini yumuşattı. "Onlardan nefret ediyorum ama kendimi onlarla yaşamaya zorluyorum."

King'i bulmak için arkasını döndüğünde kaşlarımı çatarak onu izledim. Bir tamircinin standart siyah tulumunu giyiyordu ama Bat Stevens'ın yüzde birlik bir gruptan olduğunu sormama gerek kalmadan biliyordum ve benim hakkımda iyi şeyler söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Bir motorcu gerçekten bir filozof olabilir miydi, yoksa sadece bir şeylere mi takılmıştı ve ben de içgörü için o kadar çaresizdim ki onu beklenmedik yerlerde arıyordum?

"Bebeğim," diye seslendi King'in zaten tanıdık olan çocuksu boğuk sesi asfaltın karşısından bana.

Gergin bir gülümsemeyle başımı kaldırdım ve bana doğru yaklaşan King'i gördüğümde yüzümdeki gülümseme hemen kayboldu. Başka bir tişört giymişti, bu seferki koyu lacivertti ve gözlerini kutup mavisi rengine boyamıştı, ayrıca gülünç derecede seksi motosiklet botlarının üzerine imzası olan alçak binici, tamamen yıpranmış kot pantolonunu giymişti. Yağlı ellerini daha da yağlı bir bez parçasına sildikten sonra arka cebine sokmasını izledim. Saçları dağınıktı, geniş gülümseyen yüzünün etrafında altın rengi kıvrımlardan oluşan bir kaos vardı. Melek gibi görünüyordu.

Kalbim uzun bir süre durdu. Öleceğimi düşündüren bir gümbürtüyle yeniden başladı.

Bana ulaştığında yavaşladı, gülümsemesi daha az saf bir şeye dönüştü, beni ne kadar etkilediğini gördüğünde hissettiği kibirle bozuldu. Sinirlenmemeye çalıştım ama güzelliği nefes almamı zorlaştırırken bu çok zordu.

Gerçek hayatta ona benzeyen bir adamın nasıl var olabildiğini gerçekten anlayamıyordum.

"Bebeğim," diye tekrarladı, bu kez sessizce ama sesi kahkahalarla doluydu.

"Kral," dedim, sesim çatallaşarak. Başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar ısı yayılıyordu ve kızardığımı biliyordum ama boğazımı temizledim ve devam ettim. "Arabamı getirmemi söylemiştin, işte buradayım."

Gözleri vücudumda fiziksel bir dokunuş gibi gezinirken, "İşte buradasın," diye onayladı. "Muhteşem görünüyorsun. Erkeklerin seni yalnız bıraktığına inanamıyorum."

"Uzun zamandır burada değilim," diye

itiraf ettim. "Evet, öyle olmalı."

Birbirimize bakarak durduk ve bunun garip olduğundan endişelendim ama kendimi ona bakmaktan alıkoyamadım. O da aynı sorunu yaşıyor gibiydi.

"Hâlâ benden uzak durmaya kararlı mısın?" diye sordu zaten karşısında çaresiz kaldığım o kendine özgü ukala sırıtışıyla.

"En iyisi bu."

"Sana katılmıyorum bebeğim."

Onu arabama yaslanmış, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, kollarını kavuşturmuş, gömleğinin kumaşı göğsündeki tüm o yağsız kasların üzerinde sımsıkı dururken izledim. O kadar güzeldi ama o kadar klişeydi ki gülmek zorunda kaldım.

"Davası olmayan bir asi gibisin," diye takıldım.

Gözleri beni bir aşağı bir yukarı tararken parlıyordu. "Bir nedenim var, bebeğim. Seni motorumun arkasına bindirmek ve orada kalmanı sağlamak."

Kahkahalarım boğazımda ölüp gitti, yol ölümü gibi tıkandı. Kalın kalın yutkundum. "İnatçısın, hakkını vermeliyim."

"Bana çok daha fazlasını vermelisiniz ama ben bunu hak etmeye hazırım.

Sadece bir şansa ihtiyacım var."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Beni tanımıyorsun bile, Kral. Neden bu kadar çok çabalıyorsun?"

Gözleri kısıldı ve her zamanki ukala, çocuksu cazibesi

koyun postuna bürünmüş bir kurt gibi kayboldu.

Bir adım geri attım, bu bir hataydı çünkü üzerimdeydi, çok yakındı ama dokunmuyordu, iri kolları vücudumu arabaya yaslıyordu ve yüzünü benimkine yaklaştırabilmek için hafifçe eğilmişti.

Tek görebildiğim o gümüş mavisi gözleriydi, kurt parlaklığında. "Cazibe sahte bir şey değildir, bebeğim, ve yakında

O gün otoparkın karşısında senin tatlı halini gördüğümde nefesim karnıma inen bir yumruk gibi bedenimi terk etti. Senin kadar güzel birini ya da bir şeyi hiç görmemiştim."

"Güzellik her şey demek değildir," diye zayıfça itiraz ettim.

Gözleri kasvetini koruyordu ama dudaklarında bir gülümsemeyle mücadele ettiğini gösteren bir seğirme vardı. "Hayır, değil. Şanslısın ki ben de gizli bir şımarıklık zenginliğine sahip, aptal, tatlı kütüphaneci tiplerinden hoşlanıyorum."

"Tanrım, bu çok tatlıydı," diye fısıldadım kendimi durduramadan.

Sırıtışı beni neredeyse kör ediyordu ama dizlerimin titremesine neden olan şey saçlarımın altından geçip ensemi kavrayan eliydi.

"Her verdiğimde bana böyle bakacağına söz verirsen verecek çok tatlım var."

"Sana ne gibi bakayım?"

"Sanki özel bir şeye değerim varmış gibi. O kadarını alamıyorum ve bebeğim, sana söylemeliyim ki, bu bana kendi kalemin kralı olduğumu hissettiriyor."

Gözlerimi kapattım ve bir iniltiyle başımı arabaya yasladım. "Sana karşı hiç şansım olmadı, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diye güldü.

Tek gözümü kısarak ona baktım. "Hayatım darmadağın ve bir suçluyla çıkma düşüncesiyle hoplayıp zıplamıyorum."

"Dün de söylemeye çalıştığım gibi, ben bir suçlu değilim. Ailemin kulüple bir ilişkisi var ama ben değilim." İçini çekti ve bir elini buklelerinin arasında gezdirdi. "En azından henüz değilim. Dürüst olmak gerekirse bebeğim, eğer bana bir

Şans eseri, bir gün kardeş olabileceğim çok gerçek bir olasılık. Hatta bazıları bunun kesin bir sonuç olduğunu bile söyleyebilir."

"Ama değil mi?" Küçük bir olasılığa tutunarak sordum.

"Hayır, ama aileme sırtımı dönmek bana göre değil. Yama yapmasam bile, bu yer, kardeşler ve yaşam tarzı... Onlara asla sırtımı dönemezdim."

Uzun bir süre alt dudağımı çiğnedim. Görünüşe göre çok uzun, çünkü King parmaklarıyla nazikçe çekti ve başparmağını üzerinde yumuşattı.

"Yama yapıp yapmayacağımdan emin olmadığımı kimseye söylemedim," diye mırıldandı.

Böylesine büyük bir sırrı paylaşmasının samimiyetinden dolayı içimde küçük bir heyecan oluştu. "Söylemem."

"Bunu bil bebeğim," dedi sanki birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz ve sırlarını hayatımız boyunca paylaşmışız gibi.

Birbirimize baktık ve birden ağlayacak gibi oldum. "Sen benim için çok fazlasın," diye nefes aldım. boğazını sıkıyor. "Yemin ederim, bir hafta içinde sıkılacaksın. Hiç eğlenceli değilim."

Başparmağı çenesinin köşesinde ileri geri gidip geliyordu, gözleri fazla yıkanmış kot pantolon gibi yumuşaktı. "Kemikler zaten orada, Cress. Sen bir yabancının bisikletinin arkasına tırmanan ve bilardoda oldukça kirli numaralar kullanarak kıçımı tekmeleyen kızsın. Sadece seni biraz bozmam gerekiyor ve bu kısmı dört gözle beklediğimi söylemeliyim."

Kızardım, bu da ensemdeki elin sıkılaşmasına neden oldu, böylece beni öpeceğini daha yapmadan anladım. Önce kapalı dudaklarla başlayan, sonra açık ağızlarla devam eden ve nihayet dillerin, pekmez gibi yumuşak ve tatlı dokunuşların ve karnımı titreten dolaşıklıkların olduğu uzun, durgun bir öpücüktü bu.

"Güzel parça," diye bağırdı biri.

"Onunla işin bittiğinde, o kaltakla bir tur atmaya hayır demem," diye bağırdı başka bir adam karşıdan.

Utanç içimi yaktı, William'ın sesi aniden kafamın içinde bana sürtük olmamamı söylüyordu. King'i itmeye çalıştım

ama o hareketsizdi. Kaşlarını çattı ama biliyordum ki

Omzunun üzerinden bakıp seslenen ikinci adamı gördüğünde ifadenin benim için olmadığını anladı.

"Kapa çeneni Skell. Girişteki son adam sen olsan bile kadınım sana bir saniye bile bakmaz."

Kadını mı?

"Senin kadının, ha?" Skell adındaki adam bir kahkaha attı. Korkunç görünümlü bir adamdı, boynunun her yerinde dövmeler vardı, yüzünde de birkaç tane, kaşlarına ve kulaklarına gümüş parçalar saplanmıştı. "Top ve zincir için biraz gençsin, Kral."

"Onu gördün mü?" King geri seslendi.

Bir duraklama oldu. "Evet, dostum. Onu otoparkın karşısında gördüm ve istedim. Yaklaştım, onu başka bir kardeşe şans vermesi için ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekebilir."

"O zaman bilirsin, böyle tatlı bir şey bulursan, onu kilit altına alırsın. Götlük yapmayı bitirdiysen, bırak da bunu ben yapayım, tamam mı?"

Skell evrensel erkek saygısı işareti olarak çenesini yukarı kaldırdı ve garaj bölmelerinden birine doğru yürüdü.

King bana döndüğünde kaşları çatık olan bendim.

"Ne?" diye sordu.

"Havalı, belalı motorcu tarzında ama aynı zamanda seksi bir şekilde tatlı olmaya devam edersen sana karşı koyamam," diye onu bilgilendirdim.

Dudakları kıpırdadı, sonra en sevdiğim şeyi yaptı ve başını geriye atarak kahkaha attı. Ona kadar bir boğazın güzel olabileceğinden habersiz, güzel boğazına baktım ve mizahının müthiş sesini içime çektim.

"Bebeğim," diye beni daha sıkı sıktı, "bana direnmek istemezsin. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, ikimiz de o kadar mutlu oluruz."

Çok haklıydı. Çok dar bir zihnim olması dışında hakkımda pek bir şey söylenemezdi ama King'in tatlılığı ve zekası beni sürekli şaşırtıyordu. Kafamdaki motorcu imajıyla tamamen uyumsuz görünüyorlardı.

"Tamam," dedim usulca, yüzüne bakarak buz gibi gözlerinden taşan sıcaklığı izleyebilmek için.

"Güzel, bebeğim," diye fısıldadı aynı nazik şekilde.

Tanrım, aynı zamanda düşünceli, zeki ve nazik olabilen uzun boylu, sert kenarlı bir motorcu adam mı?

Gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Keşke o zaman bunun ne kadar gerçekçi olduğunu bilseydim. "Seni bu akşam sekizde alırım."

"Tamam, nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

Entrance'ta sadece dört restoran vardı: iki resmi restoran, aile yemekleri ve kutlamalar için Donovan's Steakhouse ve olağanüstü otantik İtalyan yemekleriyle herkesi etkileyebileceğiniz La Gustosa; gayri resmi restoranlar, Stella's Diner ve kasabaya sızan tek zincir restoran olan Earl's. Earl's'e sadece bir kez gitmiştim, o da evlendiğimde William işten döndüğünde ona akşam yemeği hazırlayabilmek için en geç saat dört buçukta sınıftan çıkmış ve eve doğru yola koyulmuş olmam gerektiğinden.

"Şehrin dışında bir yerde."

"Oh," diye hafifçe dudak büktüm. "Burada bir yere gitmeyi çok isterim.
Belki Stella'nındır?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Seni daha çok La Gustosa tarzı bir kadın sanırdım."

Omuz silktim. "Arturo ve Anna Lucia'nın İtalya dışındaki en iyi makarnayı yaptığını duydum ama birçok lüks restorana gittim ve itiraf etmeliyim ki yıllardır gerçekten iyi bir burger yemedim."

King sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi, gözleri irileşmiş ve ağzı dehşetle açılmıştı. Kıkırdadım, eminim o da öyle yapmamı istemiştir.

"Bunu alamayız. Burger olsun ama Stella's olmasın. Burger ve patates kızartması için en iyi yer Vancouver'daki Pourhouse. Motosikletimin arkasında bir tur daha atmaya var mısın?"

"Bisikletinin arkasına binmeyi seviyorum," dedim, çünkü bu doğruydu ama aynı zamanda gözlerinin ateşe döndüğünü görmek istiyordum.

Hayal kırıklığına uğratmadılar.

İnledi, ağırlığını bana vererek ve alnını benimkine dayayarak bedenimi arabanın içine tamamen bastırdı. "Çok seksisin, motorumu beğendin."

"Böyle düşünmene sevindim," dedim, sanki King gibi inanılmaz derecede çekici birinin seksi olduğumu düşünmesinden ayak parmaklarıma kadar heyecanlanmamışım gibi.

"Şimdi seni ayak parmakların kıvrılana kadar öpeceğim, sonra da kardeşlerden birini çağırıp seni olman gereken yere bıraktıracağım."

Öpüşme olayına takılmıştım, dudaklarım karıncalanıyor ve içim daralıyordu, bu yüzden bir yabancının beni okula götürmek için kendi yolundan çıkmasına itiraz etmedim.

"Tamam."

Sırıttı, sonra gülümsemesini ağzımın kenarına bastırmak için yaklaştı. "Senden duymak hoşuma gidiyor bebeğim."

Ağzımı açtım, feminist ve bağımsız bir şey söylemeyi umuyordum ama muhtemelen beni anlamsızca öpene kadar tekrar tekrar 'tamam' diyecektim ama o çoktan üzerimdeydi, beni öylece öpüyordu.

Tadı güzeldi, bir bardak soğuk su gibi taze ve temizdi. Eli ağır saçlarımın altında kendine yer buldu, dizlerimin tutmaması durumunda beni ayakta tutacak bir desteğe ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi boynuma dolandı.

"Saat sekizde sende olacağım. Kot pantolonun var mı?" diye sordu son bir uzun öpücükten sonra.

Gözlerim hâlâ kapalıydı ve sadece bir öpücüğün beni orgazma ulaştırabileceği ihtimalini düşünüyordum. King'le birlikte bunun başarılabileceğini düşünmüştüm.

"Bebeğim," diye seslendi. "İşte, sadece iyileşiyorum."

Kıkırdaması dudaklarıma yayıldı. Onları yaladım, üzerimde onun tadını aldım, gülüşünün bir tadı olduğunu ve bunun harika olduğunu düşündüm.

"Kot pantolonunuz var mı yoksa sadece bu seksi etekler mi?"

"Benim kot pantolonum var." Çatık kaşlarımın altında gözlerimi açtım ve ofladım. "Tabii ki kot pantolonum var. Ben Kanadalıyım. Kot pantolon ile ulusal üniformamız olan Lulu Lemons arasında gidip geliyorum."

Sırıttı. "Sadece evet diyebilirdin, Cress."

Gözlerimi devirdim. "Evet, Kral, kot pantolonum var."

Boynumu tutan el sıktı, sonra sırtımdan aşağıya ve popomun üzerinden aşağıya doğru uzun, durgun bir yol kaydırdı. Titredim ve King bunu yaparken beni izledi, gözleri boynum boyunca dalgalanan tüyleri takip ediyordu. Başını eğerek dişlerini ve dilinin ucunu boğazımın kenarından aşağıya, omzumun birleştiği yere kadar gezdirdi ve orayı nazikçe ısırdı.

"Oh," diye nefes nefese kaldım.

Omzumun üst kısmına iffetli bir öpücük kondurdu. "Gitmem gerek. Keşke gitmeseydim."

"Ben de."

"Bu gece, Cress." Çekildi, iki eli boynumdaydı ve gözlerimin içine bakabilmek için sıkıca kavradı.

"Bu gece, Kral. Anladım."

"Sana nasıl yaşanacağını göstereceğim, eğer bana izin verirsen
o."

Biliyordum. Kayıp Cennet'i bildiğimden daha iyi biliyordum.

İngilizce tezimi bunun üzerine yazmıştım. Bunu William'ın programını bildiğimden daha iyi biliyordum ve sekiz yıl boyunca buna göre yaşadım. King hayatımı değiştirebilecek, şimdiye kadar ayaklarımı sadece sığ suların ılık sularında tutmuşken beni derinlere atabilecek bir adamdı. Böylesine büyük bir değişime hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Teknik olarak hâlâ evliydim, onun kadar vahşi bir erkeği evcilleştirmek bir yana, tatmin etmenin yakınından bile geçirecek deneyimim yoktu ve banka hesabımda iki bin dolardan az param vardı. Hayatım boyunca hayalini kurduğum rüyayı tam olarak yaşayamıyordum. Ama King'le bir bisikletin arkasında, burnumda sıcak asfalt kokusu ve onun temiz çamaşır kokusuyla hiçbir yere gitmeden, bunun

kolayca hayal edilebilecek ve belki de diğerlerinden farklı olarak ulaşılabilecek yeni bir hayal olabileceğini düşündüm.

"Buna güveniyorum."

Seven.

"Yılın o zamanı geldi millet," dedim ve tahtaya dönerek bir sonraki ünitemizin adını mavi kalemle beyaz duvara yazdım. "Kayıp Cennet."

IB on ikinci sınıf İngilizce öğrencilerinden oluşan samimi grubum aslında küçük bir tezahürat, küçük bir alkış patlaması yaptı. Okulda sadece bir dönemdir ders veriyordum ama şimdiden çok seviliyordum ve özellikle de John Milton'a ve onun epik şiirine olan sevgimle tanınıyordum. Çocuklar bütün yıl bu konuyu tartışmak için heyecanlanmışlardı. Ben de heyecanlıydım. Moralimi bozan tek şey, bu yeni öğrencinin üst üste kaçırdığı dördüncü ders olmasıydı ve gelmeye tenezzül ettiğinde ona tamamen yeni bir üniteyi anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Öğrencilerimden biri, Benito Bonanno adında sıska ama güzel bir çocuk, "Bize Şeytan'ın neden en iyi kitap sevgilin olduğunu tekrar anlat," diye seslendi.

Diğer öğrenciler kıs kıs güldü.

Ellerimi kalçalarıma dayadım ve onlarla yüzleşirken gülümsememe karşı savaştım. "Benny, bunu bana sormak zorundaysan kitabı henüz okumamışsın demektir."

Herkes tekrar gülerken sporculardan biri, Carson Gentry, "Tam bir ahmaksın," diye benimle alay etti.

Yine de iyi huyluydu; dediğim gibi, çocuklar beni seviyordu, çünkü ben de onların her birini seviyordum.

"Öyleyim," diye kabul ettim ve Benny'ye gururla göz kırptım, o da kızardı.

"Daha önce bir salağın etekle bu kadar güzel göründüğünü görmemiştim."

Kaşlarımı çattım, muhtemelen misafir bir ebeveyn olan bu yabancı sesi çocukların önünde beni küçük düşürdüğü için azarlamaya hazırdım ama

Konuşan adamla yüzleşmek için döndüğümde, azarlamam boğazımda düğümlendi.

Kelimenin tam anlamıyla boğuldum. Elime sertçe öksürmeye başladığımda gözlerimden yaşlar boşandı ama yine de önümdeki uzun boylu, kırbaç gibi zayıf, sarışın adamın bulanık hatlarını seçebiliyordum.

Önümdeki adamın sarışın kral olmaması için daha önce sahip olmadığım kadar büyük bir dindarlıkla dua ettim.

Göz kalemimi ve maskaramı bozmamak için gözlerimin altını dikkatlice kaydırarak yavaşça göz kırptım ve daha fazla odaklandım.

Tanrım, oydu.

King kapının çerçevesinde duruyordu, uzun vücudu sıkışmaya yaslanmıştı, elleri siyah pantolonunun ceplerindeydi, kömür grisi kollu kapüşonlusu kaslı olduğu belli olan göğsünü yeterince sıkıyordu. Saçları seksi buruşuk dalgalardan oluşan bir cümbüştü, kulaklarının arkasına itilmiş küçük bukleler elimin her parmağına dolanmak istiyordum. Yine de beni tutuklayan gözleri oldu. Parlak ve soluk bir maviydi, o kadar açıktı ki parlatılmış çelik gibi parlıyor gibiydiler. Duruşundaki tembel güven, o tehlikeli gözlere yansımıyordu. Bunun yerine, zekâyla keskinleşmişlerdi ve köşeleri kötü niyetten doğan seksi bir şaşı bakışla kırışmıştı.

Orada durdum ve baktım, baktım ve baktım.

Gerçekten de, bir sınıf dolusu öğrenci tanıklık ederken, azarlayıcı sözlerim dilimde soğuyup unutulmuşken bile başka bir şey yapmayı düşünemezdim.

Onu sınıfımda görmenin imkânsızlığı da olabilirdi ama şaşkınlığımın gerçek olduğunu biliyordum.

Katlanılamayacak kadar güzeldi.

Neyse ki sınıfın geri kalanı da böyle düşünüyordu.

"Sen bir melek misin?" diye sordu en sevdiğim öğrencilerimden biri olan kıvırcık saçlı ve sivilce yüzlü Margaret ciddiyetle.

Margaret'in gülünç sorusuna kimsenin gülmemesi sınıfın yeni gelen öğrenciye duyduğu ciddi ilgiyi gösteriyordu.

King'in gür ağzı yüzünün sol tarafında kıvrıldı ve yanağında gamzeye benzer ama daha erkeksi bir şey oluşturdu.

Odadaki her kadın toplu bir iç çekiş yaşadı. Ne yazık ki buna ben de dahilim.

"Ben melek değilim, bebeğim," dedi Margaret'e. Sözlerinin yapmacık olması gerekse de, kötü çocuk aurası ve mahcup kıza bakarken gözlerinde parlayan gerçek nezaketin birleşimi, bunu başarmasını mümkün kıldı.

Popüler kızlardan biri olan Talia, "Aynı fikirde değilim," diye mırıldandı. Ekibi kıkırdadı.

"Tamam," dedim, sonunda kendime gelebilmiştim. "Melek ya da değil, size bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

Ona takılıyordum. Bir gece önce Vancouver'daki Pourhouse'a yemeğe gitmiştik ve harika geçmişti. Saçımı tamamen mahvetmesine rağmen bisikletinin arkasına binmeyi ve onunla vakit geçirmeyi çok sevmiştim. Benim için kedi nanesi gibi olan çocuksu bir şekilde şakacı ve kibirliydi, ancak sayılan diğer tüm yönlerden erkeksi, oldukça otoriter, kesinlikle düşünceli ve kesinlikle sapkındı. Beni eve bıraktığında garaj yolumda bisikletinin üzerinde ateşli ve ağır bir şekilde öpüşmekten başka bir şey yapmamıştık ama daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde ateşliydi. Park eder etmez, beni kaldıracak kadar dönmüş ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi, hafifçe üstüne ve önüne tüneyene kadar beni sallamıştı. Sonra hiç tereddüt etmeden eli ensemde yerini bulmuş, parmakları saçlarımda, beni öperken başımı doğru açıyla kukla gibi oynatacak kadar sıkı durmuştu.

Onu içeri davet etmek istemiştim, ki bu hiç bana göre değildi, bunu ona sorduğumda aslında biraz histerik bir şekilde gülmüştüm. Sonsuz şaşkınlığıma rağmen beni nazikçe reddetti, beni tekrar öyle bir öptü ki acısı geçti ve sonra bana işleri ağırdan almak istediğini söyledi.

Motorcuların yavaş bir işlevi olduğunu bilmiyordum ama onu yeterince merak ediyordum ve onu tatmin etme konusunda yeterince gergindim, kabul ettim.

Şimdi karşımda durmuş, bir tür süperstar erkek arkadaş gibi beni işte şaşırtmaya çalışıyordu. Ben de tabii ki ona takılıyordum.

"Ben Kyle Garro," dedi, bu bana tuhaf geldi çünkü onu zaten tanıdığım çok açıktı.

Kısaltılmış ismiyle ilgili bir şey aklımın bir köşesinde canlandı ama gülümsemesinin hafifçe bozguna uğramış açısı yüzünden ne olduğunu anlayamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

Ayaklarının dibindeki açık sırt çantasına uzanıp kâğıtları almasını izledim. Bana doğru yaklaşıp dokunacak kadar yakınımda durduğunda nabzım boğazımda çılgınca atmaya başladı. Çamaşır ve temiz erkek teri kokusu beni sersemletti, bu yüzden bana kâğıtları uzattığını anlamam biraz zaman aldı.

"Kral mı?" Kağıtları alıp ne olduklarını anladığımda aptalca sordum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Gülümsemesi gerginleşti. Ellerini üniforma pantolonunun buruşuk ceplerine soktu ve biraz mahcup bir tavırla omuz silkti. "Hayır. Ben Kral Kyle Garro, yeni öğrencinizim."

"Hayır," diye ısırdım.

"Evet," dedi topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Bir öğrenciyle yüz yüze geldim.

Bir çocuğun ağzımla sevişmesine izin verirdim, çoğu kadının hiçbir erkeğin onları almasına izin vermediği gibi, asla.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Sınıf gülüştü ve sınıf yardımcım Benito, King'e yeni ders kitaplarını vermek ve ona yerini göstermek için öne atıldı. İki boş koltuktan birini seçmesini şaşkınlıkla izledim ama daha teklif edilmeden önce hangisini seçeceğini biliyordum; ön sırada, tam benim sıramın önünde.

Boğazımın arkasından bir inilti yükseldi ama yutkundum. o.

"İyi misiniz Bayan Irons?" Aimee tatlı tatlı sordu.

Hâlâ King'in benimle evlenmesinin şokunu atlatamamıştım.

Sınıfımdaki öğrencilerden biriydim ama yıllarca dış görünüşüm üzerinde çalışmıştım ve daha sonrasına kadar korkumu kontrol altına alabilecek kapasitedeydim.

"Evet, teşekkür ederim, Aimee. Bu aksaklık için özür dilerim, sınıf. Ne hakkında konuşuyorduk?" Onları ben yönlendirdim.

"Şeytan ne kadar ateşli!" Kızlardan birkaçı bağırdı.

Öğrencilerimle birlikte güldüm ama boğazımdaki ve köprücük kemiklerimdeki açıkta kalan derinin kızardığını hissedebiliyordum. Ona bakmasam da King'in bakışlarını yüzümde sıcak bir damga gibi hissedebiliyordum.

Bana sadece on sekiz yaşında olduğunu söylemeyi nasıl unutmuş olabilir? Benim öğrencim olduğunu biliyor muydu? Tüm bunlar o ve ergen arkadaşlarının yaşlı öğretmene yapmaya karar verdikleri korkunç bir şaka mıydı?

Mortifikasyon üzerime sıcak kurşun gibi döküldü, gözlerimi yaktı, boğazımdan aşağı dökülürken beni boğdu.

"Şeytan, Kayıp Cennet'in kötü adamıdır," diye açıkladı Benito yeni öğrencimize yardımsever bir şekilde.

Sesi normalden daha yüksekti, bu da Benny'nin King'i en az benim kadar sevdiğine inanmama neden oldu. Henüz sırrını açıklamamıştı ama bana sırrının 'içinde' olma ayrıcalığını vermişti ve hiçbir şey, William'ın evlilik teklifi bile beni daha fazla onurlandırmamıştı.

"Öyle mi peki?" Düşüncelerimden sıyrılıp bir eğitim anının tadını çıkarmak için sordum. "Yoksa o bir anti-kahraman mı? Biri bana bununla ne demek istediğimi söyleyebilir mi?"

King, "Kötü adam kisvesine bürünen ve tipik özelliklerin çoğunu taşıyan, ancak anlatı boyunca okuyucunun empati geliştirdiği bir karakter," diyor.

Kendimi ona bakmaya zorladım. Tipik bir tembel genç gibi sandalyesinde yayılmış oturuyordu ama elmas parlaklığındaki gözlerindeki keskin kenar gençliğinin altını çiziyor, ona daha önce onun gerçek bir yetişkin olduğuna inanma konusunda beni daha az şüpheci hissettiren bir ağırlık ve kasvet veriyordu.

"Doğru," dedim boğazımı temizledikten sonra. "Bunun gibi karakterler nesiller boyunca okuyucular için çekici olmuştur. The Scarlet Letter'daki Hester, Pride & Prejudice'deki Bay Darcy ve The Great Gatsby'deki Jay Gatsby gibi hiçbir şey siyah ve beyaz değildir. Bunlar son derece kusurlu karakterler ama yine de kendimizi olmak istediğimiz kişiler olarak bulduk. Neden böyle?"

King yine elini kaldırmadan, "Biz karmaşık bir toplumuz," dedi. "İnsanlar herkesi sığ şeylere göre yargılıyor: ne kadar seksi olduklarına, ne kadar zengin ve akademik olarak başarılı olduklarına göre. Bu saçmalık, çünkü günün sonunda herkesin bağlantı kurabileceği tek şey, o yere ulaşmak için çekilen eziyettir. Hepimiz acı çekiyoruz, hepimiz kederleniyoruz ve her gün günah işliyoruz. Bu karakterleri bizim için gerçek kılan da bu karanlık şeyler."

"Vay canına," diye nefes aldı Benny, kocaman kahverengi gözleri yeni öğrenciye hayretle kilitlenmişti.

Maya Person en yakın arkadaşı Talia'ya yüksek sesle, "Ohmigawd, çok ateşli," diye fısıldadı.

Onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum.

"Bu sınıfta konuşmalarınıza dikkat edin Bay Garro. Çağrılmak isterseniz burada ellerimizi kaldırıyoruz," diye onu azarladım.

"Şeytan Adam'a itaat etmeye inanmıyordu ve sen onun bir bebek olduğunu düşünüyorsun. Aldırış edeceğini düşünmemiştim," deme cüretini gösterdi.

Sessiz bir öfkeyle ona baktım. Karnım, gözlerime yansımasından korktuğum statik elektrikle doldu.

"Sınıfımda bana saygı duyacaksın," dedim sonunda çenemi eğerek ve ne demek istediğimi çok iyi vurguladığımı hissederek.

Yanıt olarak gözleri parladı. "Size bu şekilde saygısızlık etmeyi aklımdan bile geçirmem, Bayan Irons." demeden

önce elini iki parmak selamıyla kaldırmasını izledim.

Hayal görüp görmediğimi anlayamadım ama sanki sınıfımda bana saygısızlık etmenin çok daha zevkli başka yollarını düşünebiliyormuş gibi bu şekilde vurgu yaptığına yemin edebilirdim.

Yanaklarımdan göğüs uçlarımın çürük sütyenimin arkasında sert noktalara dönüştüğü göğsüme doğru bir kızarıklık aktı.

"Bayan Irons," diye düzeltti Aimee.

King kaşlarını çattı, yüz ifadesi kaygısız, düşüşten önceki Şeytan'dan daha ukala bir halden daha karanlık, düşünceli ve son derece Byronik bir hale çok çabuk dönüşmüştü. "Evli misiniz?"

Kendimi suçlu hissetmem için hiçbir neden yoktu. Olsa olsa o kendini suçlu hissetmeliydi! Reşit olmadığı halde yetişkin bir kadını baştan çıkaran oydu.

"Özel hayatımı sınıfta tartışmam," dedim ve bazı ön notlar yazmak için beyaz tahtaya döndüm.

"Öyle," diye mırıldandı Talia. "Kocasından ayrıldı ve Back Bay yolu üzerindeki bu küçük kulübeyi yeni satın aldı. Geçen yıl Vancouver'dan gidip geliyordu ama şimdi her gün okuldan sonra ekstra yardım teklif ediyor. Güven bana, buna ihtiyacın olacak. İyi biri ama tam bir baş belası."

"Talia," diye azarladım, ama pek bir ısırık yoktu.

Öğrencilerimle özel hayatım hakkında belli ölçüde konuştum çünkü hayatlarında olup biten her şey hakkında benimle konuşabileceklerini bilmelerini istedim. Her pazartesiden perşembeye okuldan sonra ekstra yardım sunmamın nedeni de buydu, çünkü gidecekleri güvenli bir yer olmasını istiyordum.

Giriş zengin bir topluluktu ama alt kesim fakirdi ve ne yazık ki uyuşturucu kullanımı ve şiddetle doluydu. Çocuklarımdan bazıları eve gitmemek için mesai saatleri dışında ofisimde takılırdı.

"Mmm," diye mırıldandı King ve Talia'nın verdiği bilgiden memnun olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

Daha önce hiç sınıfımdan kaçmak istememiştim ama King'in gözlerindeki bakış, oradaki yırtıcı açlık ve

Görünüşe göre, ucube öğrencilerimden biriyle takıldığım gerçeği, beni oradan kaçmaya hazır hale getirdi.

"Tamam, hepinizden Şeytan'ın Adem ve Havva ile karşılaştığı IV. bölümü okumanızı istiyorum. Not alın. Yarın sabah bununla ilgili bir sınav olabilir de olmayabilir de."

Herkes homurdandı ama çok da umursamadıklarını biliyordum. Kayıp Cennet için duyduğum heyecanı onlara başarıyla bulaştırmıştım ve ben kapıyı üzerlerine kapattığımda çoğu, hatta oğlanlar bile sessizce okumaya başlamıştı bile.

Koridorun sonundaki personel tuvaletine doğru hızla ilerlerken başımı öne eğdim ve kapıyı kapatıp ışıkları açana kadar bir şekilde sinir krizimi uzak tutmayı başardım.

Bir öğrenci.

Öğretmenliğin temel kuralını çiğnemiş ve bir öğrenciyle takılmıştım.

O sırada onun öğrencim olduğunu bilmemem kimse için önemli olmazdı. İnsanlar kendilerine bir skandal sunulduğunda ayrıntılara çok fazla bakmazlardı ve bu bir skandaldı. Düşmüş MC'nin müsrif oğluyla evli (yasal olarak ayrılmış olsam da) öğretmen mi?

Evet, hayır. Boku yemiştim.

Kapı sırtıma doğru açılıp beni öne doğru savurduğunda ellerime doğru inliyordum.

"Ne-"

King öfkemi görmezden gelerek odaya girdi ve kulağıma bomba patlaması gibi gelen bir sesle kapıyı kilitledi.

"Çık dışarı," diye emrettim.

"Hayır, beni dinleyeceksin."

"Ben değilim. Defol," dedim kendimi düzeltip ellerimi kalçalarıma koyarak onunla yüzleşmek için dönerken.

King kollarını kavuşturup hiç endişesi yokmuş gibi kapıya doğru eğilme cüretini gösterdi. "Hayır.

İki dakika sakinleşip beni dinleyeceksin."

"Değilim. Ve flaş haber, sen benim öğrencimsin! Burada kuralları koyan benim, dostum. O yüzden yolumdan çekil yoksa seni müdürün odasına gönderirim."

Dudakları tembel bir gülümsemeyle sola kayarak öfke ve kafa karışıklığımın arasından geçip, o ne zaman yakınımda olsa midemin çukurunda çıra gibi yanan şehveti ateşledi.

"Bunu yapmayacaksın."

"Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

King'in böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim ama suçlu bir aileden geliyordu ve onunla tanıştığım andan beri bana yalan söylüyordu, yani ne bilebilirdim ki?

"Geri alamayacağın bir şey söyleyip beni gerçekten kızdırmadan önce kapa çeneni."

Boğuk bir öfke çığlığı attım. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Bana yalan söyledin, beni kandırdın ve beni küçük düşürdün. Bu yüzden işimi kaybedebilirim, King. Adıma kayıtlı hiç param yok. Bu işe ihtiyacım var."

Histerik hıçkırıklar fokurdadı ve ciğerlerime yükseldi, böylece acıyla nefes almak için nefes almak zorunda kaldım. Gözlerimin önünde noktalar dans ediyordu ve vücudumun sallandığını hissedebiliyordum ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Sert, sıcak eller beni yakaladı, biri ensemdeki yerinde, diğeri kalçamın üzerindeydi.

"Derin bir nefes al, bebeğim."

Otomatik pilotta, panik atağımın saykodelik kaosunda kaybolmuş bir halde itaat ettim.

"Bir tane daha."

Bir tane daha aldım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı beni bedenine çekerken saçlarımın içine.

Derin nefes aldım, sarhoş edici kokusunu tekrar tekrar içime çektim. Onun sert göğsüne yaslanmak, güçlü kollarıyla sarmalanmak beni sakinleştiriyordu ama aynı zamanda ağlamak istememe de neden oluyordu. Daha önce onun hayatımı değiştirebilecek türden bir adam-erkek- olduğunu bilmek bile beni korkutmuştu.

sadece varlığıyla bile hayatımı değiştirmişti. Kumarı daha yeni kabullenmiştim, tarihsel olarak hiçbir zaman benim lehime sonuçlanmamış olsa da olasılıkları kabullenmiştim.

Onun aslında bir suçlu olduğu gerçeğini kabullenmiştim.

Onun benim öğrencim olduğu gerçeğini kabul edemezdim çünkü bu beni suçlu yapardı.

"Bu sık sık olur mu?" diye sordu bana.

Boynumun arkasındaki eli beni göğüs kaslarına sıkıca bastırdı, başparmağı saç çizgimin üzerinde ileri geri sallanan bir sarkaç gibiydi. Hem otoriter hem de şefkatliydi, King'in çalışma şeklinin bu olduğunu çoktan anlamış olduğum bir çelişkiydi bu. Bunu bu kadar sevmekten nefret ediyordum.

"Bazen," diye cevap verdim.

Kardeşimin evi bir daha dönmemek üzere terk ettiği günden beri aralıklarla panik atak geçiriyordum. Hiç şüphesiz hayatımın en kötü günüydü ama aynı zamanda iç karartıcı bir şekilde kendimi en canlı hissettiğim gündü.

Bir adamın öldürülmesine yardım ettiğim ve şimdi de King'in bir suçlu olma ihtimaline kafayı taktığım düşünüldüğünde, bu ironik bir durumdu.

Ondan o kadar ani bir şekilde geri çekildim ki gerçekten de bıraktı. "Bana dokunamazsın ya da beni teselli edemezsin, özellikle de soruna neden olan kişi sensen. Lütfen, lütfen, Lütfen bana öğretmeniniz olduğumu bilmediğinizi söyleyin."

Sonunda hafifçe mahcup görünme nezaketini gösterdi. Ellerini ceplerine sokması ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanması çocuksu ve çekiciydi. Kendime bir çocuk tarafından etkilenecek durumda olmadığımı hatırlattım.

"Seni okulun ilk günü gördüm, o lanet otoparktan hatırladım. Eylül ayının en sıcak günüydü ve sen orada durmuş, etrafındaki plastik poşetler erimiş, bana bakıyordun. İlk başta, ne tür bir kaltak bir adama öylece bakar diye düşündüm. Ama bu seni gerçekten görmeden önceydi. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Nefesimi kesti bebeğim. Birine sadece bakınca böyle hissedeceğimi asla bilemezdim ama hissettim."

Durakladı ve odadaki tek ses nefesimin ciğerlerimdeki titrek tıkırtısıydı. Tüm sinir sistemim kapanıyor gibi hissediyordum.

"Seni bir daha gördüğümde adil görünmüyordu, sen benim lanet olası öğretmenimdin. Sana ulaşmak için bir şansım olsaydı, benim olacağını biliyordum. O zaman da biliyordum, şimdi daha da iyi biliyorum. Sen benimsin, Cress."

"Değilim," diye bağırdım ama sesim yetişkinlerin istediğini bildiği bir şeyi reddeden bir çocuk gibiydi.

Nasıl oluyordu da bu on sekiz yaşındaki çocuk beni en küçük parçama kadar indirgeyebiliyordu? Hiç isyan etmemiş bir ergen gibi, sahip olamadığını isteyen bir çocuk gibi özlem duymamı sağladı.

"Öylesin ve bunu biliyorsun. Bunu istiyorsun," dedi tekrar yaklaşarak. Sesi güçlüydü ama normalde gülen gözlerinde endişe, yanında bükülen ellerinde gerginlik vardı. Bana doğru gitmek, elini boynumdaki yerine koymak istediğini biliyordum.

Ondan bir adım daha uzaklaştım ve çirkin cazibesine daha fazla yenik düşmeden konuştum.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden beni dinle. Bana yalan söyledin, benden faydalandın" diye itiraz etmek için ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım. "Sebeplerin ne olursa olsun, benden hoşlanıyor olsan bile ya da siz çocuklar bugünlerde aşık olmaya ne diyorsanız, yaptığın şey manipülatif ve iğrençti. Sınıfa gelmeyi reddetsen bile, ben senin öğretmeninim. Şu andan itibaren, o sınıfta olmanızı, ellerinizi kaldırarak derse katılmanızı, sınıftaki otoriteme saygı göstermenizi ve ödevlerinizi zamanında teslim etmenizi bekliyorum. Sizden beklediğim tek şey bu. Senden kabul etmeyeceğim şey, birlikte geçirdiğimiz daha samimi zamanlara dair herhangi bir hatırlatma, uzlaşma girişimleri ve uygunsuz yorumlar yapmaman. Şu andan itibaren, Kral, 'senin' olmaktan o kadar uzağım ki, başkasının olmayı tercih ederim. Anlaşıldı mı?"

Bana çok uzun süre baktı. Soğukkanlılığını hissedebiliyordum.

O solgun gözler öfkemi tekrar tekrar söndürüyor.

Ama beni anlayacağına, bu kabus gibi durumun gerçek bir drama dönüşmeden sona ereceğine dair umudumu korudum. İşimi bitiren bir dram, benden boşanmayı reddeden kocama dönmek zorunda kalmak gibi bir dram.

Sonunda derin bir nefes aldı ve sertçe başını salladı. "Elbette Cress, seni anladım."

"Bayan Irons," diye düzelttim.

Omuzları yuvarlandı ve bir çocuk gibi ayakkabısını muşamba zemine sürttü, böylece ilk başta onu yakaladığımı, evinde güvende ve sağlam olduğunu düşündüm. Ancak onu geçip kapıya doğru ilerlediğimde onu yine hafife aldığımı fark ettim.

"Şimdilik, Bayan Irons."

Eight.

Başka bir elma.

Masamın sol köşesinde bir klişe gibi duruyordu. Parlak, kırmızı ve parlak. Her gün aynı türden bir elma değildi. King'in öğrencim olduğunu açıkladığı günden bu yana dokuz okul günü geçmişti ve ben de dokuz farklı elma yemiştim: Ambrosia, Granny Apple, Golden ve Red Delicious, Gala, Honeycrisp ve McIntosh. Sınıfa geldiği, masama yürüdüğü ve küçük bir not kartıyla bağladığı elmayı sapına bıraktığı ilk gün içimden gelen dürtü onu atmaktı. Aslında, elmayı onun güzel yüzüne fırlatmak istemiştim, böylece her tarafına çarpacak, onu morartacak ve dağıtacaktı.

İkisini de yapmamıştım, bu yüzden dürtü kontrolü için bana puan verin.

Bunun yerine, her gün notu okumadan masamın çekmecesine koyuyor ve iyi cevaplanmış bir soru için bir öğrenciye ödül verene kadar elmayı masamın kenarına bırakıyordum. Bu yaklaşımın King'in maskaralıklarının sonuçsuz kaldığını gösterdiğini düşünmüştüm ama yine de sebat etti, bu da her gün dersten sonra okumak için notları çıkardığımı bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu. Blok harflerle karalanmış şiir satırları hem bir eziyet hem de bir zevkti. Hepsini ezberlemiştim ama bir gün öncesine ait olanı, Pazartesi günkü kafamda tekrar ediyordu.

Hayaller onun gözlerinde inci gibi parlıyor. Onun takabileceği kolyelere tuzlu su mücevherleri dizen bir sanatçı, bir koleksiyoncu oluyorum.

Derin bir iç çektim ama çocuklar fark etmedi. Doğam gereği iç çeken biriydim, bu yüzden buna alışkınlardı. Ayrıca, küçük gruplar halinde Kayıp Cennet'ten okuma soruları üzerinde çalışmakla meşguldüler ve EBA iyi bir okuldu, en iyisiydi, bu yüzden

Çocuklar çoğunlukla işe koyulmaktan mutlu olan iyi çocuklardı.

Sadece King beni izliyordu ve bunu ona baktığım için değil (sadece kesinlikle gerekli olduğunda ona bakmaya özen gösteriyordum), gözlerini yüzümde güneş ışınları gibi hissedebildiğim için yaptığını biliyordum. Beni her zaman ısıttılar, saf bir hayranlıkla izlendiğimi hissettirdiler, sanki o bir ressamdı ve ben de onun ilham perisiydim. Bir bakıma, onun küçük elma şiirleri ve tek satırlık iltifatları sayesinde öyleydim.

Yıllarca hayalimdeki erkeği aradıktan sonra onu bulmuştum. Uzun boylu, altın sarısı bir Adonis, sadece gerçek asilerin olabileceği şekilde havalı, bir erkeğin olabileceğini hiç bilmediğim şekilde nazik, tamamen benden hoşlanıyor ve tamamen sınırsız.

Hayatımda hiç anarşist ya da dine küfreden düşünceler beslememiştim ama durumun adaletsizliği bende Tanrı'nın (eğer varsa) boğazına bir yumruk atma isteği uyandırdı.

Yüksek sesli bir kıkırdama dikkatimi sınıfın sol ön tarafında çalışan gruba çekti, tek kişilik sıraları sıkı bir yığın halinde düzenlenmişti. Gülenin Talia olduğunu gördüğümde dişlerimin arasından havayı içime çektim, güzel, profesyonelce röflelenmiş sarı saçlarını bir omzunun üzerinden çekmişti, böylece King'e doğru eğilirken onunla cilveli bir şekilde oynayabiliyordu. King ise küçük koltuğuna yayılmıştı, onun için alışılmış bir pozisyon olduğunu öğrenmiştim. Kalemini kâğıdına dayamıştı ama yazdığı şeyin ödev için olmadığı belliydi çünkü yüzünde hınzır bir sırıtma vardı. Talia onun yazdıklarını okumak için masasının üzerine eğilmişti, üniformasının düğmeleri derin bir dekolte parantezini ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı.

"Talia?" Kendimi tutamadan sordum. "John Milton'ın en büyük eserinin nesinin bu kadar eğlenceli olduğunu sınıfla paylaşmak ister misin?"

Normalde, çocukların çalışırken biraz aptallık etmelerine aldırmazdım. Sınıfımı sevmelerini, beni sevmelerini istiyordum, böylece yaptıkları iş ev ödevinden çok

Merak araştırmaya itti. Talia bunu bildiği için, bir arkadaşının flörtünü bölen başka bir arkadaşına kaşlarını çatması gibi o da bana kaşlarını çattı.

Çok kötü.

"İnsanlığın cennetten düşüşü lanet olası bir elma tarafından başlatıldı. Bana Kayıp Cennet'in nasıl bir komedi türü olmadığını söyleyin," diye alay etti King, ön kollarının üzerinde öne doğru eğilerek belirgin pazularının gömleğinin altında güzelce esnemesini sağladı.

Odaklan.

"Ya detaylandırın ya da derste kaytardığınızı kabul edin Bay Garro," diye karşılık verdim.

Sınıf hep birlikte kaşlarını kaldırdı ve birkaç öğrenci sanki ringe çıkan iki boksörmüşüz gibi 'oooh' işareti yaptı.

"Trajedi ile komedi arasında ince bir çizgi vardır, değil mi? Milton'ın şiirindeki komik trajedi, insanoğlunun erdem ve ahlak vaazları ile ayartı üstüne ayartı barındıran gerçeklik karşısındaki zıtlığıdır. Temel olarak, cennete giden yolda kalma şansları yoktur. Şeytan Havva'yı kolayca yoldan çıkarabilir çünkü onun gözlerini Tanrı'nın ve dininin daha önce izin verdiği dar alan yerine hayatın sonsuz olasılıklarına açması yeterlidir. Elmadan bir ısırık, ayartmanın bir tadı ve geri dönmek çok zor."

"Bu çok iç karartıcı," diye mırıldandı Aimee.

Carson, "Evet, ne tür komedi izlediğini bilmiyorum ama bu hiç komik değil," dedi.

"O kadar da komik değil. İronik. Kayıp Cennet'in insanın Cennet'ten düşüşü, Şeytan ve meleklerinin Cennet'ten düşüşü, Tanrı'nın lütfu ve gücüyle kıyaslandıklarında onların aptallıkları hakkında olması gerekiyordu. Kahraman olması gereken Tanrı'dır, mükemmel karakterdir ama en çok empati kurduğumuz Havva ve Şeytan'dır."

Bu ne yazık ki doğruydu. Kayıp Cennet'i bu kadar sevmemin nedeni de buydu.

Yüksek lisans ve nihayetinde doktora için okula gittim. Milton'ın usta işi şiirini oluşturan çelişkileri daha derinlemesine inceleme fikri, onu ilk kez on yedi yaşında okuduğumda oluşmuştu. İçimdeki gerilime, günah işleme ihtiyacına ve bunu sistemik bir keder olmadan yapmadaki öğrenilmiş yetersizliğe hitap etmişti.

King'in çatışmaya girmesi neredeyse kararlılığımı kırıyordu.

"Kesinlikle," diye onayladı Benny, odanın diğer ucundaki motorcu çocuğa bakarken sesi hülyalı çıkıyordu. "Sanki Milton Tanrı'yı, Michael'ı ve İsa'yı kahramanı yapmaya çalışıp başarısız olmuş ama o bile onların arkasına geçememiş gibi."

"Tanrı bile bunun komik olduğunu düşünüyor," diye devam etti King, tembel tembel sınıfın etrafındaki tutsak dinleyicilerine bakarak. "Melekler arasındaki savaş sırasında, kelimenin tam anlamıyla 'yukarıda oturuyor ve o sırada gülüyor."

"Çünkü mü?" Masamın etrafında dönmek ve popomu masanın önüne yaslamak için ayağa kalktığımda sordum.

Genelde sınıfla tartışırken masamın arkasında olmayı sevmezdim ama son zamanlarda bunu King'e karşı bir kalkan gibi kullanıyordum. Gözleri vücudumda aşağı yukarı gezindiğinde nedenini hatırladım. Kıyafetim muhafazakârdı; dizlerimin üstüne kadar gelen dar siyah örgü eteğimin üzerine kalın, kalın örgü bir kazak, kollarında ve önünde harika dokuma ipler vardı ve soğuk taş rengindeydi. Gözlerinin kararması, parmaklarını sokmak istercesine düzenli örgümün üzerinde oyalanması, ağzımı yağmalarken beni sabit tutmak için kullanması için hiçbir neden yoktu. Hiçbir neden yoktu çünkü o artık öğrencim olduğu için giyimime dikkat ediyordum.

Yine de beni istediğini biliyordum. Hem de çok. Ve bu düşünce içimde güç ve şehvet sarmalına yol açtı.

King, "Çünkü Tanrı bile sadece kusurlu olacak yaratıklar yarattığını ve onlara inanılmaz derecede yüce hedefler verdiğini biliyor" dedi.

"Bazıları onların 'hedef' olmadığını, onlar için belirlediği tüm idealleri yerine getirmelerini beklemediğini söyleyebilir

ama

Onları iyi bir yola yönlendirmek için onlara bu arzuları veriyor" diye karşılık verdim.

Homurdandı. "Bakın bunlar onları nereye getirdi, güzel yerlerden kovuldular ve yeni gerçekliklerinin güzelliğini takdir edemediler. Sadece Şeytan, 'kötü adam', yeni koşullarından bir şeyler çıkarıyor."

"Evet, ama sadece kızgın olduğu için," diye karşı çıktı Margaret.

King tek omzunu silkti. "Neden olduğu önemli değil. Eğer gelişmek istiyorsan koşullarını, gerçekliğini kabul etmelisin. Kayıp Cennet'teki dindarların sorunlarından biri de budur."

King'in bu kadar az küfürle, bu kadar güzel konuştuğunu hiç duymamıştım. Etkisi şaşırtıcıydı. Son derece zekiydi, EBA'ya girmek için zorlu sınavları geçtiği düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcıydı çünkü bir motorcunun yoğun, potansiyel olarak şiddet yanlısı ve sosyal ahlaktan yoksun bir adam olduğu klişesine inanmıştım.

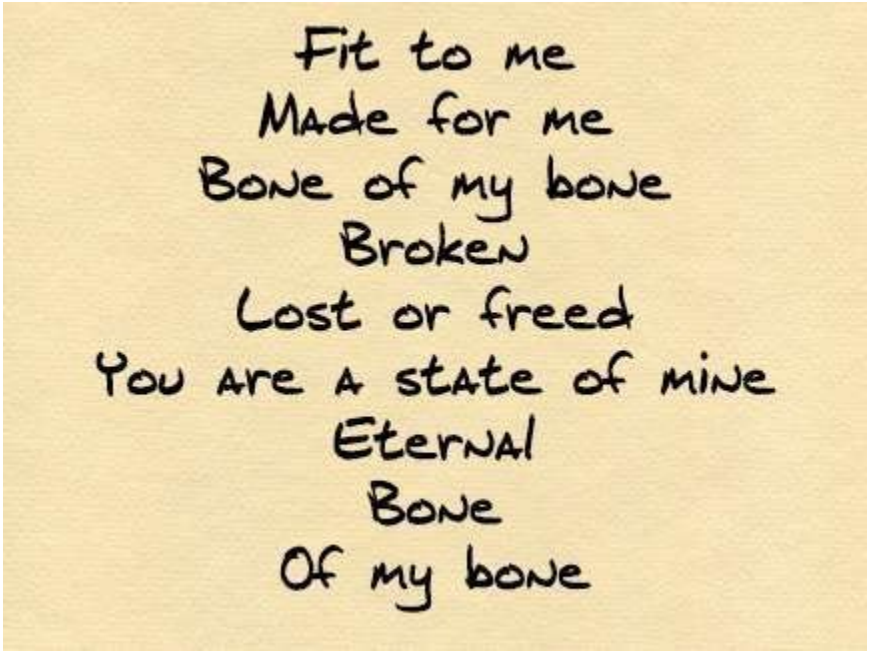
King öyle biri değildi.

Öte yandan ben tam bir banliyö ev kadını klişesiydim; dar kafalı, bağnaz ve bilinmeyenden korkan.

Hâlâ tartışmanın içinde olan öğrencileri incelerken gözlerim onun parlak bakışlarına takıldı. Sanki beni tanıyormuş, korkunç yanlarımı biliyormuş ama kabullenmiş gibi izledi beni. Daha da ötesi, sanki karanlık kalbimi görebiliyor ve bundan hoşlanıyormuş gibi baktı bana.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, arka arkaya derslerle geçen uzun bir günün ardından, çünkü çok ihtiyacım olan parayı kazanmak için hem on bir hem de on iki sınıflara ileri İngilizce ve Tarih dersleri vermeyi üstlenmiştim, nihayet çevrimiçi not defterimi kapattım ve eve gitmeye hazırlandım. Saat altı buçuğu geçiyordu, dolayısıyla kampüsün diğer tarafındaki spor salonunda antrenman yapan basketbol takımının bir parçası değillerse öğrencilerin ve öğretmenlerin çoğu çoktan evlerinin yolunu tutmuştu.

Bunu bildiğim için sonunda masamın sol tarafındaki çekmeceyi açtım ve geçen gün saçıma taktığım pembe kurdeleyle bağladığım küçük elma şiirleri yığınını çıkardım. Dokuz taneydi bunlar; bazıları makbuzların arkasına, bazıları standart defter kâğıdına ve bir tanesi de gerçek, eski usul parşömene yazılmış küçük kâğıt parçaları. Şimdi titreyen parmaklarımla düzelttiğim de oydu.

Bu kadar genç bir çocuk nasıl bu kadar mükemmel bir şey yazabilirdi? Her bir kelimenin kalp atışlarımla birlikte içimde zonkladığını hissettim, öyle ki kendimi şiiri o samimi ritimle yeniden okurken buldum.

Beni sevemezdi elbette. Beni tanımıyordu. Ben onun için bir oyundum, fethetmek istediği yaşlı bir kadındım, böylece arkadaşlarına yatak odasındaki hünerlerini anlatabilecekti.

En azından kendime böyle söyledim. Onu çok iyi tanımıyor olsam da, böylesine hesaplı bir zalimlik yapabileceğini düşünmek bana temelden yanlış geliyordu. Onun hak duygusu

Ama onun kasıtlı bir kalp kırıcı olduğunu düşünmüyordum. Sınıfımdaki ve EBA koridorlarındaki kızlarla utanmadan flört ettiğini gördüm ama bunu asla çok ileri götürmedi ve spekülasyonlara rağmen, herhangi biriyle yattığına dair somut bir kanıt duymadım.

Bundan daha fazlası vardı. Kendime onu tanımadığımı söyleyip duruyordum ama içten içe tanıdığımı hissediyordum. Çok zeki olduğunu, hem benim derslerimde hem de diğer derslerde entelektüel açıdan meraklı ve düşünceli olduğunu biliyordum. Babasının yasadışı uyuşturucu ticareti sayesinde Crocus'tan daha zengin olduğu söylentilerine rağmen EBA'da burslu okumuştu ve herkes onun her şeyi berbat etmesini beklese de örnek bir öğrenciydi. Herkes onu seviyordu; en acımasız öğretmenler bile ikinci üç aylık dönemin ortasında gelmesine rağmen derslerinde ne kadar başarılı olduğundan bahsediyordu.

Bilardoda bir köpekbalığı olduğunu, yerel IPA biraları ve tekila shoter'ları sevdiğini, burgerleri diğer tüm yiyeceklerden daha çok tercih ettiğini ve tuhaf bir şekilde Elvis'i neredeyse benim kadar sevdiğini biliyordum. Diğer şeyleri de tahmin edebileceğimi hissettim, onun ruhunu oluşturan soyut şeyleri. Şefkatli ama sahiplenici, duygusal ama karşı çıkıldığında acımasız biriydi. Bunlara şahit olmuştum ama daha da ötesi, bana o şiirleri yazarak temel benliğine bir pencere açmıştı.

Onu tanımamı istedi. Bir kadın, güzel kalbini ne yapacağını bilmeden ona açan bir adama nasıl karşı koyabilirdi?

Öğrencim olduğu konusunda bana yalan söylediğini öğrendiğim anda ya da bana bir elma şiiri yazdığı ilk anda onu uygunsuz davranışlarından dolayı ihbar edebilirdim. Bunu yapmadım ve yapmayacağımı bilmesi beni hayrete düşürdü.

Arabam hâlâ Hephaestus Oto'da olduğu için eve gitmek üzere eşyalarımı toplamadan önce şiirleri tekrar sarıp masama yerleştirirken derin bir iç çektim.

Entrance, buraya taşındığımda hayal ettiğim pitoresk batı kıyısı kasabası da değildi. Şehir merkezi oldukça büyüktü ve güzel bir şekilde korunmuştu,

zarif bir çeşme, ferforje sandalyeler ve bakımlı bir bahçenin hakim olduğu büyük bir ana plazaya sahiptir. Binalar eski, Viktorya dönemi esintili ya da kırmızı tuğlalı ve hepsi titizlikle restore edilmiş. Kasabanın tek kötü yanı, nehrin doğu yakasında bir garaj, bir dövme salonu ve küçük bir alışveriş merkezinin bulunduğu geniş bir sanayi bölgesiydi. Burası Entrance'ın çökmüş ve dışlanmış vatandaşlarının yaşadığı taraftı. Sayıları çok fazla değildi ve tek katlı bungalovlar daha iyi günler görmüş olsa bile gerçekten yoksul değillerdi. Hayır, belki de bir zamanlar köpek olan ürkütücü hayvanları hapseden zincirli tel örgüler ve bu kasabanın ayrılmaz bir parçası gibi görünen keskin marihuana kokusuydu. Hayatının tamamını Vancouver'ın varlıklı ve lüks Dunbar semtinde geçirmiş bir kız olarak Entrance'ın keyifsiz tarafı beni dehşete düşürüyordu.

İnternetten görmeden satın aldığım küçük kulübe harap haldeydi; Eylül ayında ilk taşındığımda sorun olmayan, ancak Aralık, Ocak ve hatta şimdi Şubat ayında en az üç kat kalın örme giymemi ve birden fazla battaniyeye yatırım yapmamı gerektiren ısıtma sistemi arızalıydı. Sıcak su yaklaşık üç dakika dayanıyordu ve ben yarım saatlik duşlar alan bir kadındım. Mutfak dolaplarının çoğu kırıktı, buzdolabı kış uykusundan uyanan bir ayı gibi inliyordu ve okyanusa açılan eğimli bahçe - evi satın alma nedenimin tamamı - dikenler ve karışık çalılardan oluşan aşırı büyümüş bir çalılıktı. Altı aydır orada olmama rağmen hala hayal kırıklığımın etkisindeydim.

Yine de okyanusun kıyısındaki sarp bir uçurumun kenarındaki küçük kulübeyi görünce içimi bir heyecan kapladı. Dik çatının üzerinde kalın bir yosun tabakası vardı, perde kapı menteşelerinden eğri büğrü sarkıyordu, bahçe o kadar büyümüştü ki soyulmuş, kiremitli duvarların kenarlarına ve seyrek çakıllı araba yoluna sürünüyordu. Bu

tam bir karmaşaydı. Ama benimdi; tamamen bana aitti. Emlakçı, işlemi tamamlaması için kendisine uzattığım bir torba dolusu paraya itiraz etmişti ama yine de parayı aldı ve şimdi, hayatımda ilk kez, sadece kendim için bir şeye sahiptim.

Evin adını Shamble Wood Cottage koydum ve uzun araba yolunun başındaki direğe asmak için küçük bir tabela boyamayı planladım. Öncelik listemin oldukça altındaydı ama araziyi istediğim şekilde sahiplenmek ve tamamen kendime ait kılmak için sabırsızlanıyordum.

İçerisi de çok daha iyi değildi. En iyi yanı, eski bir kulübede alışılmadık olan açık plan düzeniydi. Mutfak, oturma odasından görülebilmesi için ön tarafı sarmaşık ve narin ağaç dallarından oluşan kabarık desenlerle süslenmiş eski, el oyması meşe bir barla sınırlandırılmış hafifçe gömülü bir oturma odası ve yemek köşesine açılıyordu. Evin arka tarafındaki ön duvarın tamamı büyük pencereler ve sürgülü cam kapılardan oluşuyor, böylece her oda eğimli bahçenin ve kayalık sahilden açılan mavi okyanusun muhteşem yayılımının mükemmel manzarasına sahip oluyordu.

Çok fazla mobilyam yoktu, ancak devasa taş şöminenin önündeki oturma alanında birbirine dik olarak duran koyu deri kanepe ve büyük uyumlu çikolata kahverengi koltuk kabin şıklığında ve süper rahattı. Gerçek bir sehpa almak için zamanım ve param olana kadar tahta sandıklardan derme çatma bir sehpa yapmıştım ama kanepenin bir tarafına yerleştirdiğim kitap kutularını koyabileceğim birkaç kitaplığa da ihtiyacım vardı.

Yiyecekleri yerleştirdikten sonra kendime taze meyveler ve akçaağaç şurubu ile bir kase yulaf ezmesi yaptım. Akşam yemeği ya da öğle yemeği için kahvaltı ve kahvaltı için kahvaltı benim için hemen hemen her şeydi. Ben bir sabah insanıydım ve kahve de dahil olmak üzere günün ilk öğünüyle ilgili her şeyi severdim. Yemeğimi yedikten sonra kafeinsiz kahve fincanımı aldım ve çıtırdayan ateşin önündeki büyük koltuğa geçtim. Bu beni bir süre

Yakmak için birkaç deneme yaptım ama zahmet ettiğime memnun oldum çünkü kütüklerdeki deniz tuzu alevleri muhteşem bir mavi ve yeşile dönüştürdü.

Sessiz ve güzeldi ve artık özgür olduğum için hayatımı sevmek istiyordum, ancak özgürlük bile ruhumdaki yalnızlığın esneyen uçurumunu kapatamadı. Uykuya dalmakla uyumak arasındaki karanlıkta ve okuldaki dersler arasındaki sessizliğin parçalanmış anlarında beni ele geçirdi. Muhabbet kuşları yanımda birbirlerine sürtündüklerinde, mıknatıs gibi birbirlerine içsel olarak bağlandıklarında, temelde olması gereken iki şey gibi. Bunun daha çok hayatım boyunca izole edilmemden, aşırı muhafazakâr ailem tarafından kardeşimle yaptıkları hatalar yüzünden kapatılmamdan kaynaklandığını biliyordum. Hiç arkadaşım olmamıştı, sadece ailem vardı ve o bile on bir yaşıma geldiğimde geri dönülmez bir şekilde parçalanmıştı.

Aynı zamanda romantik olduğum için de geldi ama hiç romantizm yaşamadım. Hiç olmadı. King'i arzulamak ve birlikte geçirdiğimiz kısa zaman, kurduğum en büyük bağdı.

Gitmeden önce bir evim ve bir kocam olabilirdi ama hiç sevilmemiştim, ne sevmiştim ne de içimde onun nabzıyla yaşamıştım. William yanımda usulca horlarken, kaçacak kadar güçlü olsaydım, ailem tarafından benim için çizilen kadere karşı savaşsaydım nasıl bir hayat yaşayabileceğimi hayal ederek uyuyakalmıştım. Beni tamamen ele geçirecek, rahatlık ve güvenlikten koparacak ve beni tutku ve kaosa sürükleyecek bir adam hayal ettim. Kocamın yaptığı gibi içimden bakmak yerine bana bakacak bir adam. Gerçek bir erkek olan, belki de kendi odununu kesen ve kendi sızdıran borularını tamir eden bir adam. Kırlardaki küçük, koyu dindar bir kasabadan gelen, ailemle arkadaş olan ve beni on sekiz yaşında gelin olarak alan otuz altı yaşındaki bir avukat değil, çünkü güzeldim, neredeyse bakireydim ve kendim için ailemin belirlediğinden daha büyük hedeflerim yoktu. Ben

Sonunda bir şeyler yapmadan önce sekiz yıl boyunca hayalini kurdu.

Şimdi, şirin bir kasabada güzel, köhne küçük bir kulübem ve batı kıyısındaki en iyi okullardan birinde öğretmenlik pozisyonum vardı. Memnun olmalıydım; dünyanın en mutlu insanı olmalıydım. Yine de, ateşin başında oturup sayısız ciltsiz romanımdan birine daldığımda, yanımda tek yoldaşım olan Yalnızlık otururken kendimi sessizce ağlarken buldum. Bir noktada, uzun araba yolumun ağzından geçen bir motosikletin gırtlak gümbürtüsünü hayal ettim ve King ile asla sahip olamayacağım bir geleceği düşündüm ve gözyaşlarım biraz daha sertleşti.

Nine.

"Benimle çık."

Entrance'ta soğuk ama aydınlık bir kış günüydü. Güneş ince bulut tabakasının arasından gümüş gibi süzülüyor, son karlar da erir erimez batı kıyısında erkenden açan çiçeklerin üzerine düşüyordu. Hava soğuk ve temizdi, o kadar güzel kokuyordu ki ciğerlerimin soğuktan karıncalanmasına neden olan derin nefesler alıp veriyordum. Üzerimde hala Vancouver'da bir vintage mağazasından ucuza aldığım kürk yakalı eski beyaz süet montum, ellerimde soluk pembe eldivenlerim ve başımda şapkam vardı. Elimde de Honey Bear Café'den aldığım bir kahve vardı. En sevdiğim kirli Chai latte idi. King'in bunu nasıl bildiğinden emin değildim ama üçüncü dersten sonra masamda duruyordu ve onun boş olduğunu biliyordum (çünkü öğretmenimin yetkisini etik olmayan bir şekilde kullanmış ve programının bir kopyasını çıkarmıştım).

Ondan geldiğini biliyordum çünkü kartonun yan tarafında benim adım yerine 'bebeğim' yazıyordu.

İki haftadır onunla dersler ve o çılgın güzel elma şiirleri dışında hiçbir etkileşimim olmamıştı ve o hâlâ bana ulaşmaya çalışıyordu. İşe yarıyor olmasından korkuyordum.

"Cressida?"

Düşüncelerimden sıyrıldım ve nihayet öğle yemeğimizi yerken piknik masasında yanımda oturan Warren'a kulak verdim. Görünüşe göre, futbol sahasında, sol taraftaki küçük ağaçlık alanda ve sağ taraftaki son derece havalı açık hava spor salonunda dolaşan çocuklara göz kulak olmamız gerekiyordu. Öğrencilerin çoğu çimlere uzanmış gazoz içiyor ve hava hala rahatsız edici derecede soğuk olmasına rağmen güneşin tadını çıkarıyordu.

Bir noktada Rainbow ve Tay da bizimle birlikteydi ama belli ki King'le ilgili hayaller kurarken bir ara gitmişler.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ne dedin sen?"

Warren bana muzipçe gülümsedi, Ken bebek yüzü mükemmel simetrik bir sırıtışa dönüştü. "Benimle çık."

"Oh." Davet beni şaşırtmamıştı; Warren iki hafta önce kendisini resmen tanıttığından beri bana olan hayranlığını belli etmemişti. Yine de bu andan korkuyor, arkadaşça ama soğukkanlı bir şekilde ona karşı ilgisiz davranarak bu anı ertelemeye çalışıyordum. Belki de on sekiz yaşımdaki aşk için yanıp tutuşan ve tamamen naif olan Cressida, Warren'ın ilgisinden hoşlanabilirdi. Şimdi olduğu gibi, onu biraz sinir bozucu buluyordum. Bir kere Axe vücut spreyi kullanıyordu. Hangi yetişkin erkek Axe vücut spreyi kullanır ki?

"Oh, evet mi, yoksa oh, hayır mı?" Warren şaka yaptı.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde cevap vermek için ağzımı açtım. Hiçbir anlam ifade etmiyordu ama bakışların dokusunu, tenime sıcak bir şekilde düşüşünü, sonra saçlarımın arasından yanaklarıma ve boynuma fiziksel bir okşayış gibi sahiplenici bir şekilde kayışını biliyordum. O bakışlarda kelimeler vardı, vücudum için sapkın planlardan bahseden, bir gün gerçekleşeceklerine dair vaatler.

King'in tenimdeki gözleri, kendisi hariç, daha önce hiçbir erkeğin söylemediği kadar anlamlı bir şekilde konuşuyordu benimle. Eğer fırsat verilirse ellerinin tenimde ne söyleyeceğini merak ediyordum.

Şimdi Warren'a doğru eğilirken kıskançlıklarını ağır ve sıcak hissedebiliyordum.

"Oh, hayır," dedim iş arkadaşıma usulca. "Üzgünüm ama henüz teknik olarak boşanmış bile değilim. Daha çok erken."

Warren çoktan başını sallamaya başlamış, kabul edici bir gülümsemeyle bana doğru eğilmişti. "Elbette, bunu söyleyeceğini biliyordum. Bekleyebilirim."

"Gerçekten, yapmazdım. Sekiz yıl evli kaldım, bunu atlatmak biraz zaman alacak."

Kaşları havaya kalktı. "O kadar uzun süredir evli olacak kadar yaşlı değilsin."

İçimi bir huzursuzluk kapladı. "Evet, öyleydim."

"Çocuk gelin olmuş olmalısın," diye şaka yaptı. "İşlerin yolunda gitmemesine şaşmamalı.

Yüzümü buruşturdum çünkü sözleri evime biraz fazla yakındı. On sekiz yaş evlenmek için çok erkendi ve ailem bunu geliştirmek yerine bilmeliydi. Lise diplomamın mürekkebi kurur kurumaz beni William'a teslim etmişlerdi.

Telefonum cebimde yüksek sesle çaldı. Ekranı kontrol ettim, mesajı görene kadar erteleme için minnettardım.

Lysander: Otoparkta.

Eski mahkûm kardeşimin iş yerimde dolaşmasından iyi bir şey çıkmazdı, özellikle de EBA gibi herkesin zenginliği ve adabıyla değerlendirildiği bir hazırlık okulunda.

"Affedersin Warren," diye mırıldandım kafamı kaldırmadan, telefonumu cebime atıp hızlı adımlarla köşeyi dönüp otoparka doğru yürürken.

U şeklindeki arsa çoğunlukla boştu, öğrenciler ve fakülte öğle yemeği için dışarıdaydı ve Sander'ın arabası olup olmadığını bilmiyordum. Fen binasının yakınında durmuş, güneşe doğru gözlerimi kısarak onu bulmaya çalışıyordum ki iri bir el omzuma yapıştı ve beni çalıların arkasına sürükledi.

Tepkimi kontrol edemeden önce yüksek sesle bir gıcırtı çıkardım ve beni duvarla kendi arasına yerleştirdikten sonra Sander'a ters ters baktım.

"Burada ne işin var senin?" Tısladım.

Ağabeyim kollarını fıçı göğsünde kavuşturdu ve bana doğru baktı. Onu üç aydır görmemiştim ama pek değişmemişti. Hapishane ona bunu iki yıl önce yapmıştı. Hiçbir zaman namuslu bir vatandaş olmamıştı ama parmaklıklar ardında g e ç i r d i ğ i altı yılın ardından, daha önce hiç olmadığı şekilde dövülmüş ve hırpalanmış olarak çıkmıştı. İşte

Ellerinde yara izleri vardı, güzel müzik yapabileceğini bildiğim ellerinde ve kaşlarının arasında artık kalıcı olan çatık kaşlarından kaynaklanan sert çizgiler. Benim için hâlâ güzeldi ve King'le tanışana kadar onun dünyadaki en yakışıklı adam olduğuna inanmıştım. Hangi küçük kız ağabeyinin kahraman olmaya layık olduğunu düşünmez ki? Özellikle de hayatını kurtardığında?

Sert yüzü küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Ben de sizi gördüğüme sevindim prenses."

Kalbim, beni haydut görünümlü ağabeyimle görenlere karşı duyduğum aptalca kaygıya çarparak parçalandı. Kollarımı kalın boynuna doladım ve yüzünü öpücüklere boğdum. Beni ayı gibi sararken gürleyen kahkahası içime işledi.

"Seni özledim," diye fısıldadım kırık

bir sesle. "Ben de seni özledim."

Beni dikkatlice yere yatırmadan önce uzun bir dakika birbirimize sarıldık. Elini elimde tuttum ve başparmağımla nasırlı yerlerini ovuşturdum.

"İyi görünüyorsun," dedi. "Boşanma hiç bu kadar iyi görünmemişti."

"Teşekkürler," diye gülümsedim. "Ama henüz boşanmadık. William hâlâ belgeleri imzalamıyor."

Lysander'ın yüzü hemen taş kesildi. "Hayatta olmaz."

"Sander, lütfen," onu sakinleştirmek için elimi koluna koydum çünkü kardeşimden daha dengesiz kimse yoktu. "Bu konuda endişelenme. Gerçekten iyi gidiyorum."

Bir saniye bana sertçe baktıktan sonra başını salladı. "Öyle görünüyor. Kendine havalı bir okulda havalı bir öğretmenlik işi bulmuşsun. Okula geri dönmek istediğini sanıyordum?"

"Bunun için paraya ihtiyacım var. Ama şimdilik burada mutluyum, gerçekten. Diğer öğretmenler gerçekten misafirperver ve çocuklar da iyi, gerçekten zeki."

"Para konusunda ne durumdasın?" diye sordu, doğrudan ziyaretinin konusuna girerek.

Dudağımı ısırdım. Lysander konuyu paraya getirdiğinde, para isteyip istemeyeceğini ya da teklif edip etmeyeceğini söylemek hiç kolay olmamıştı.

"Söyle bana," diye emretti.

"Ben iyiyim, tatlım. Su kenarında küçük bir ev aldım. Biraz tadilata ihtiyacı var ama idare eder."

"Mobilyan var mı?"

"Biraz," dedim omuz silkerek ve gülümseyerek. "Buraya taşınmadan önce depomuzdan bazı şeyler aşırmıştım."

"Annen ve baban yardım ediyor mu?" Kan bağıyla benim olduğu kadar onun da anne ve babası olmalarına rağmen hep 'senin' anne ve baban diyordu. Onlarla yıllardır konuşmamıştı. En son konuştukları an beynime kazınmıştı; babamın beni yanlış yola sürüklediği için Lysander'a bağırırkenki yüzü ve annemin feryat figan hıçkırıkları. Artık Sander'ın adını bile anmıyorlardı. Onlar için ölüden beterdi. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

O yüzden neden benim değil de onun dediğini anladım.

Dikkatli bir şekilde omuz silktim çünkü birinin bana haksızlık ettiğini düşündüğünde, bu kendi ailem bile olsa, öfkeden deliye döneceğini biliyordum. "Şu anda benden pek memnun değiller. William'ı ne kadar sevdiklerini biliyorsun."

Hâlâ her Pazar akşamını onunla birlikte yemek yiyerek geçiriyorlardı. Babam, ben ergenliğe girmeden önce yaptıkları gibi her ayın ilk cumartesi günü onunla balığa çıkıyordu ve annem de (bu konuda ondan alıntı yapıyorum) 'karısı onu terk ettiği' için buzdolabında saklaması için ona güveç yapıyordu.

Sadece annemle konuştum, o da sadece beni William'a geri dönmem için suçluluk duygusuna sürüklemek ya da utandırmak amacıyla aradığında.

Bunların hiçbirini söylemedim çünkü Lysander'ın sağı solu belli olmazdı, sevdiklerine (bildiğim kadarıyla sadece bana) inanılmayacak kadar sadıktı ve biraz da deliydi.

Sander, "Seni daha çok sevmeliler," dedi.

Tekrar omuz silktim. Her ne kadar istemesem de canım yanıyordu. Harika insanlar olmadıklarını, kızlarını neredeyse kendisinden yirmi yaş büyük olan en iyi arkadaşlarına hediye etmelerinin doğru olmadığını ve sonunda onu terk ettiğinde duygusal ya da maddi destek olmadan onu kesmenin gülünç derecede acımasız olduğunu anlamaya başlamıştım. Ama henüz o noktada değildim.

"Beni herkese yetecek kadar seviyorsun," dedim elini sıkarak. "Ve her neyse, bu işi yürütüyorum. Tek başıma olmak ve mücadele etmek benim için iyi. Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Güzel," dedi, bana sadece hızlıca başını sallamış olsa da bunu tüm kalbiyle söylüyordu.

Beni okulumda pusuya düşürmesinin gerçek nedenini söylemesini beklediğim küçük bir duraklama oldu ve tek motivasyonu iyi olduğumdan emin olmakmış gibi davrandı.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," diye homurdandı sonunda. Lanet olsun.

"Tamam, neye ihtiyacın var?" Çok önemli bir şey değilmiş gibi sordum.

Ama değildi. Lysander'ın hiçbir zaman bir geleceği olmadı. Ailemizden nefret ediyordu, on iki yaşında aşırı içki içmeye ve parti yapmaya başladı ve yanlış kararlarla dolu bir hayattan asla geri dönmedi. Ben on, o on beş yaşındayken ailemiz onu evden attı ama yine de beni görmenin, bana küçük hediyeler almanın ve beni sinemaya götürmenin yollarını buldu. O benim küçük sırrım, küçük isyanımdı ve hep öyle kaldı. On bir yaşımdan beri ona para veriyordum, önce harçlığımdan sonra da William'la ortak hesabımdan. İstemesi alışılmadık bir şey değildi. Daha önce sadece ufak tefek işlerde çalışıyordu ve şimdi eski bir mahkum olduğu için iş bulması daha da zordu.

Ancak şimdi ne ailemin ne de William'ın parası vardı ve benim de kendime ait neredeyse hiç param yoktu.

Bu yüzden, ihtiyacı olan şeyin bir sürü sıfır içermemesini umuyordum.

Onun yerine, "Düşmüş MC'den bir kardeşle biraz zaman geçirdiğini duydum," dedi.

Ne?

İçimdeki şok, dehşet ve inançsızlıkla ona bakakaldım. Sander bunu nasıl bilebilirdi ki? 'Bana göz kulak olmayı' sevdiğini biliyordum ama bu ne kadar uzanıyordu, çünkü King'le geçirdiğim minimum zamanı öğrenmesi için kelimenin tam anlamıyla beni takip ediyor olması gerekirdi.

Ve eğer o biliyorsa, başka

kim biliyordu? Ürperdim.

"Bunu nasıl duydun?" "Bunu nasıl duydun?" diye sordum, ama bu gerçekten bir emir olamayacak kadar soluk soluğaydı.

Tekrar kollarını kavuşturdu ve cevap vermek istemeyerek bana baktı.

"Tanrı aşkına Sander, adamla iki gün falan geçirdim. Bunu nereden biliyorsun?" Paniklediğim için dikkat çekmemeye çalışarak bağırdım.

İnsanların eski bir hükümlünün kardeşim olduğunu öğrenmesi, bir öğrenciyle öpüştüğümü öğrenmelerinden çok daha önemsizdi.

"Fark etmez. Zeus Garro'nun garajında bana bir iş bulmanı istiyorum."

"Ne?"

İfadesini tekrarladıktan sonra, "Önemli olmasa sormazdım prenses," dedi.

Sinirli bir nefes verdim. "Bir motorcuyla takıldığımı nereden duydun bilmiyorum ama gerçek şu ki, takılmıyorum. Daha başlamadan bitirdim. Yani, hadi ama Sander, ben öyle bir adamla birlikte miyim? Hiç sanmıyorum."

Gergin bir şekilde güldüm çünkü büyük bir parçam böyle bir erkeği cezbedecek ve elinde tutacak türden bir kız olmak istiyordu.

Sander kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Detayları bilmeme gerek yok. Adamla çıkmana bile gerek yok. O işe ihtiyacım var, Cressida. Dediğim gibi, çok önemli olmasaydı sormazdım."

Ne demek istediğini anlamak kolaydı. Hapisten çıkmak ya da geri dönmek, hatta belki de yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelmedikçe sormazdı.

Dehşete düşmek istiyordum ama Lysander benden şahsen böyle bir iyilik yapmamı hiç istememiş olsa da, bunu daha önce başkalarına yaptığını görmüştüm. Bu onun haydut hayatının bir parçasıydı, iyilik alışverişleri, insanları ve yasaları manipüle etmek, normal bir insanı parçalayacak talepler ve eylemler. Artık bunlarla büyümüş, suç hayatında mükemmelleşmişti.

Bunun için onu yargılamadım. Almasına yardım etmiştim, bu yüzden onu hiç yargılamadım.

Ama benden bu işe katılmamı hiç istememişti. "Ona kendin soramaz mısın?"

Cüret ettim.

"Hayır. Zeus Garro akıllı bir adamdır, güvenmediği birinin o yerleşkeye girmesine izin vermez."

"Bana güvenilmez. Zeus Garro ile hiç tanışmadım bile."

"Şu artık görmediğin adam. Onu serbest bıraktığında sessizce gitti mi?" diye sordu, biraz tuhaf bir şekilde.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim.

Başını salladı. "O zaman Zeus Garro ile düşündüğünden daha erken tanışacağını düşünüyorum. Gitmem gerek, benim için anlaşmayı tamamladığında bana mesaj at."

"Gerçekten hiçbir şey için söz veremem," diye tekrar denedim, umutsuzca. "O adamı bir daha göremem Sander. Ve görüşsem bile, onun benim istediklerimi körü körüne yapacak biri olduğunu sanmıyorum."

Ağabeyim tereddüt etti, sonra yanağımı avuçlamak için büyük, yaralı elini kaldırdı. Her zamanki gibi şefkate aç bir şekilde kendimi ona doğru bastırdım.

"Bunu yapmanı istiyorum, yapacaksın. Hayatımdaki en iyi şey, prenses. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum."

Yanağımı okşarken ona baktım ve sonra dönüp köşede kayboldu.

Gözlerimi kapatıp başımı duvara vururken "Kahretsin," diye homurdandım.

Tekrar açtığımda King oradaydı.

Ten.

Çalıların diğer tarafında, Fen binası ile arazinin sol tarafını çevreleyen orman arasındaki dar patikadaydı. İlk başta duvara yaslanmış sigara içtiğini düşündüm, okul üniformasının üzerine giydiği yıpranmış siyah deri ceketiyle modern zamanların James Dean'i gibi görünüyordu, dudaklarından çıkan duman kıvrımları soğuk rüzgarda havalanan beyaz bir eşarp gibiydi. Son birkaç haftadır saçlarını sağ bileğine bağladığı deri kordonla toplamayı sevdiğini fark etmiş olmama rağmen saçları dağınık ve düzensizdi. Orijinal kötü çocuğun poster çocuğu gibi görünüyordu.

Mac'in Bakkalı'nın otoparkında onun yardımcılığını yapan iri yarı adamın gelişiyle ona bakarken irkildim. King'e çenesini kaldırarak yaklaştı ve sonra insanların sadece filmlerde yaptığını gördüğüm o ultra erkeksi el ele tutuşma ve tokat atma hareketini yaptılar.

King sigarasını yere atıp çizmesiyle ezerken, "Bu hoşuma gitmedi," diye mırıldandı.

Arkadaşının söylediği tek şey "Abi," oldu ama daha fazlasını ifade ediyor gibiydi.

King'in omuzları kulaklarına kadar çökmüş, elleri ceplerinde çimenleri tekmeliyordu. "Bunun yapılması gerektiğini biliyorum. EBA'daki bu saçmalıktan hoşlanmıyorum, sadece söylüyorum. Buraya girebilmek için çok çalıştım, Mute."

Sessiz. Uygun bir isim. Yanıt olarak homurdandı.

"Yani, lanet olsun, anlıyorum. Kimse Düşmüşler'e bulaşamaz. Ama bunu okulda yapmak kabataslak bir iş," diye homurdandı King, elleri saçlarında, saçları daha da dağınıktı.

"Hiçbir şey çıkmayabilir," diye önerdi Mute ama King ona 'gerçekçi ol' der gibi bir bakış attı ve o bile çok fazla bakmadı

İkna oldum.

"Kralım, adamım!"

Hepimizin gözü Carson Gentry'ye takıldı. Açık ara Entrance Bay Akademisi'nin en zengin çocuğuydu ve aynı zamanda en güzellerinden biriydi. Kirpikleri kaşlarına takılıyordu ve irisleri bir kızın içine pekmez gibi düşebileceği kadar koyu bir altın kahverengisiydi. Güzel saçları, güzel dişleri ve bitmek bilmeyen futbol antrenmanlarıyla bilenmiş bir vücudu vardı. EBA kızları onu herkesten daha çok seviyordu. Ya da seviyorlardı, ta ki Kral Kyle Garro deri ceketi, altın sarısı saçları ve yozlaşmış sırıtışıyla ortaya çıkana kadar.

King ve Mute hep birlikte çenelerini ona doğru salladılar.

Pratik bir hareket değildi ama Carson Gentry'nin zengin adam kibrinin solmasına neden olacak şekilde havalı olduğunu haykırıyordu.

"Peki, iyi malları aldınız mı?" diye sordu onlara.

Adrenalin, ensemdeki tüyler diken diken olana kadar içimde dolaştı.

Aman Tanrım.

Tanık olduğumu sandığım şeye mi tanık oluyordum?

Çılgınca bu durumdan bir çıkış yolu aradım. Gerçekten bir şey duymadan önce sıvışabilirsem, bunu rapor etmek zorunda değildim, değil mi?

Ama dar patikada fark edilmeden kaymanın ya da duvarın yanındaki çalıların arasından görünmeden geçmenin bir yolu yoktu. Zayıftım ama o kadar da küçük değildim.

"Olabilir. Bana hangi bilgileri verdiğine bağlı," diye gürledi King.

Sesi normal büyüleyici tonlarından oktav daha alçaktı, komik ya da eğlenceli olmadığı zamanlarda bile neredeyse her zaman kahkahalarla doluydu. Şimdi ise karanlık ve güçlüydü. Bir ürperti omurgamı parçaladı ve arkasında elle tutulur bir acı bıraktı.

"Sen neden bahsediyorsun, dostum?" Carson tedirgin bir gülümsemeyle konuştu.

"Senin adamın değil, Carson. Malını başka bir satıcıdan aldığını duydum. Ne var b u n d a?" King

sorgulandı.

"Bunu nereden duydun bilmiyorum ama doğru değil," diye tekrarladı Carson ama ağırlığını rahatsız edici bir şekilde bir ayağından diğerine kaydırdı.

Öğrencilerimden birinin uyuşturucu istemesinden nefret ediyordum ama bu kişinin Carson olmasından özellikle nefret ediyordum. Hüzünlü gözleri olan zeki bir çocuktu, muhtemelen futbol antrenmanından olduğunu iddia ettiği ama koçun ve öğretmenlerinin kasabada pek sevilmeyen babasından kaynaklandığını bildiği morluklar yüzünden.

King ve arkadaşı, Mute öne doğru tehditkâr bir adım atmadan önce göz temasından ibaret olan kısa bir bakışmayı paylaştılar. Devasa cüssesi, bir metre boyundaki minyatür Hulk'u, ciddi şekilde kırpılmış siyah saçları ve bir tür kırmızı sürüngen dövmesiyle Carson'ın titrek sırıtışının yerini 'aman tanrım, altıma sıçacağım' ifadesine bırakması beni şaşırtmadı.

Ellerini yalvarırcasına kaldırdı. "Dostum, bir kez başkasından ürün alıyorum ve sen çıldırıyorsun?"

King duvara yaslandığı yerden kalktı ve kollarını açarak benden tamamen uzaklaşıp Carson'la yüzleşti. "Çıldırmak mı? Eğer bunun benim 'çıldırmam' olduğunu düşünüyorsan, kendini hazırlasan iyi edersin çünkü iki saniye içinde bana seni kimin beslediğini söylemezsen, kıçına çıldırdığımda gerçekte neye benzediğini sana göstereceğim."

"Hop, hop, siktir, tamam!" diye bağırdı Mute yavaşça ona doğru ilerleyip onu duvara sıkıştırırken. "Hector adında bir adamdan vasat bir ot aldım."

"Meksikalı," diye homurdandı Mute.

King onu görmezden geldi, tüm vücudu kaskatı kesilmişti ve öfke saçıyordu ama bunun önemli bir içgörü olduğunu hissediyordum.

"Nereden duydun onu?" King sordu.

"Dostum," diye sızlandı Carson.

King bir adım daha yaklaştı ve Carson'ı gömleğinden tutup havaya kaldırdıktan sonra sertçe masaya doğru itti.

Duvar.

Nefes alışım Carson'ın mırıltılı iniltisiyle bastırıldı. Olanlar hakkında bir şeyler yapmanın zamanının çoktan geçtiğini biliyordum ama kendimi hareket etmeye zorlayamıyordum. Korktuğumdan değil, korktuğumdan. Sorun şuydu ki, sadece karnımın dibindeki arzuyu ateşleyecek kadar korkmuştum. İçimde Uyuyan Güzel'in ejderhası gibi uyuklayan canavar, King'le marketin otoparkında benzer bir sahneyi izlediğimde olduğu gibi gurulduyor, geriliyor ve esniyordu. Tıpkı o zamanki gibi, o da aksiyona katılmak, böylesine güzel bir Kral'la sevişmeye cüret eden korkak serserinin yüzüne gülmek istiyordu. Onların gücünden zevk almak, Carson'ın korkusuyla yıkanmak ve manipülasyonda kendi elini denemek istiyordu.

Tamamen ve tamamen berbattı.

Benim olduğum Cressida insanları korkutmak için yaşamıyordu, hatta insanları sindirmek için bile yaşamıyordu. Yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardım ettim, komşularım için kurabiye pişirdim ve iyi bir ağlamaya ihtiyaç duyduklarında öğrencilerle oturdum. Bunları yaptım çünkü ben iyi bir insandım.

Sadece, King o kadar da harika bir insan olmamı istemedi.

Havva'yı baştan çıkaran her şeyi yapmak istememe neden oldu: seks, oburluk ve hırsızlık. Kral benim elmamdı, benim Şeytanımdı, benim nihai düşüşümdü.

Ve onun acımasız gücüyle perçinlenmiş bir şekilde orada dururken, kendimden nefret ettim.

"Kahretsin, tamam, onun hakkında bir şey duymadım, tamam mı? Beni Evergreen Benzin İstasyonu'nda buldu. Onu tekrar bulmak istersem, orada olacağını söyledi. Ama bulamadım, tamam mı? Onun boku seninki kadar iyi değil," diye geveliyordu Carson.

Ama işim bitmişti, utancımdan yanıyordum ve alevleri söndürmek için çabalıyordum.

Ben de acele bir karar verdim.

Çalıların arasından fırladım.

Ya da en azından çıkmaya çalıştım.

Ama zeytin yeşili binici pantolonlarının içindeki bacaklarımı harika gösteren, pratik olmayan ama son derece güzel yüksek topuklu deri botlar giyiyordum, bu yüzden takıldım. Kötü bir şekilde. Çalıların arasından ellerimin ve dizlerimin üzerine, rezilliğime tanık olmak için başlarını çeviren üçlünün hemen arkasına düştüm.

"Bayan Irons?" Carson yarı mahcup yarı heyecanlı bir şekilde mırıldandı çünkü gerçekten berbat bir iş çıkarıyor olsam da onun kurtarıcısı olduğumu fark etmişti.

Utanç ikinci dereceden bir yanık gibi tenimi yaktı ama en az beceriksizlikle kendimi düzelttim ve ellerimi kalçalarımda yumruk yaptım. "Evet, Carson, Bayan Irons. Az önce bir uyuşturucu anlaşmasına ve okul sınırları içinde başka bir öğrenciye yapılan saldırıya tanık olan aynı Bayan Irons."

Carson'ın umudu, kendisinin de başının belada olduğunu anladığında yüzünden akıp gitti. King ve Mute hareket etmedi.

"Kolunuzu Bay Gentry'nin boğazından çekin Bay Garro ve ikiniz de benimle gelin. Size gelince," diye Mute'a döndüm, "kim olduğunuzu ve burada ne yaptığınızı öğrenip ailenizi aramak zorunda kalmadan önce buradan gidin."

Mute'un huysuz yüzünün hafifçe gülümseyecek kadar gevşemesini hiddetimle izledim. "Elbette, Bayan Irons."

Topuğunun üzerinde dönüp çenesini King'e doğru sallayarak binanın etrafından dolaşıp gözden kaybolduğunda ağzım bir karış açık kaldı. King'in arkadaşına benden bahsettiğini fark ettiğimde içimdeki öfke daha da arttı.

"Beyler," diye bağırdım resmen. "Beni Müdür'ün odasına kadar takip edin."

Entrance Bay Akademisi ülkedeki en iyi on hazırlık okulundan biriydi ve bu nedenle katılmak gülünç derecede pahalıydı ve muhteşem bir kampüse sahipti. Müdür Adams'ın ofisi muhtemelen hayatımda gördüğüm en güzel ofisti ve William bir avukattı, bu yüzden onlardan çok görmüştüm. Duvarların alt yarısı koyu maun ağacıyla kaplıydı ve geri kalanı lacivert boyalıydı; okulun diğer renkleri deri koltuğun üzerindeki sarı vurgu yastıklarına, zümrüt yeşili perdelere ve yemyeşil gri halılara yansımıştı. Adams'ın kendisi de devasa kanatlı, püsküllü deri bir sandalyede oturuyordu ve şaka yapmıyorum, ampirik masasının üzerindeki yerinde soğumaya başlayan bir pipo vardı.

Odaya çok yakışmıştı. Dirsekleri yamalı gri ve yeşil tüvit ceketinden ve güzelce koruduğu bıyığından çok daha fazlasıydı. Otorite ve sosyal zarafet yayıyordu. İri yapılıydı, bir zamanlar genç ve zindeyken şimdi yaşlı ve yumuşak bir kas tabakasına sahipti. Kocaman beyaz saç bulutu, gür kafa derisini ortaya çıkaracak şekilde ayrılmıştı ve bir tür akademik Noel Baba gibi ellerini göğsünün üzerinde kavuşturuyordu.

Ondan oldukça hoşlanmıştım. Onu okumak benim için kolaydı ve memnun etmek benim için daha da kolaydı çünkü o babam ve William'ın olduğu gibi bir adamdı.

Bulanık kaşlarının altından bana kaşlarını çatarak baktığı için o anda ondan hoşlanmamıştım.

"Beni oldukça zor bir duruma soktunuz Bayan Irons," dedi sonunda, beni birkaç dakika inceledikten sonra.

İşlerin bu noktaya nasıl geldiğini anlamamıştım. Yanımda dehşete düşmüş bir Carson ve soğukkanlı bir Kral'la öfkeli bir şekilde gelmiş, Müdür'e olanları anlatmış ve Müdür önce ikisiyle, sonra da her biriyle ayrı ayrı konuşurken resepsiyonda beklemem emredilmişti.

Şimdi beni ofisine geri çağırmıştı ve kendimi bir kez daha babamın çalışma odasına çağrılmış yaramaz bir çocuk gibi hissediyordum.

"Görüyorsunuz," diye devam etti Adams, "Carson Gentry'nin annesi Belediye Başkanı Lafayette'in karısıyla kardeş ve babası bu kasabanın yarısına sahip. Bu okula her yıl cömertçe katkıda bulundukları için bu küçük aksilikle ilgili olarak onlara telefon etmek zorunda kalmam büyük talihsizlik olur."

"Müdür-" diye başladım.

Tek parmağını kaldırdı ve salladı. "Şimdi, Bay Garro hakkında bir şeyler yapılması gerektiğine katılıyorum. Normalde onu en azından açığa alırdım ama babası Kyle'a normalin üzerinde bir saygıyla davranılmasını beklediğini açıkça belirtti."

"Normalin üstünde bir şey değil," diye duyduğum en derin ses omzumun üzerinden geldi. "Oğlum sıçıp batırdı, tamam. Birinci vuruş. Onu küçük, titiz okulunuzdan çıkarmak istiyorsunuz çünkü oğlumun sizden aşağı olduğunu düşünüyorsunuz, oysa gerçek şu ki, o hepimizden daha iyi."

Koltuğumda döndüm, sesle ismi eşleştirmek için inanamayacağım kadar hevesliydim.

Zeus Garro bildiğim gibi kapı aralığını doldurdu ve yine de nefesimi kesti. King'in yaptığı gibi, saf güzelliğiyle değil, Zeus şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en korkutucu adam olduğu için.

En az 1.85 boyundaydı, kasları o kadar yoğundu ki onu dürttüğümde parmağımı kıracağımdan emindim. Oğlu gibi onun da kıvırcık, dalgalı saçları vardı ama daha uzun ve daha koyuydu, kökleri kahverengiydi ve uçlarında güneşten ıslanmış altın rengine dönüşüyordu. Dokunulabilir saçları ona "daha yeni sikişmiş" havası veriyordu ve bu da onun inanılmaz cinsel karizmasını azaltmaya yardımcı olmuyordu. Kısa, bakımlı bir sakalla çevrili gür bir ağzı ve King'inkinden sadece bir ton daha gümüş olan kalın kirpikli gözleri vardı. Güzel olmalıydı, uğruna ağlayabileceğiniz türden bir güzellik. Bunun yerine, çenesinin sert yapısı, güçlü burnundaki en az iki ya da üç kez kırıldığını gösteren şişlikler ve o buz gibi gözlerdeki sert parıltı beni korkudan taşa çevirdi.

Zeus Garro uğraşılacak biri değildi.

Devasa, dövmeli cüssesini zarif odanın içinde gezdirip kollarını kavuşturarak masanın önünde dururken, Müdür Adams'ın kendisiyle dalga geçmeye çalıştığını hissettiği çok açıktı.

Adrenalin kanımı harekete geçirdi ve Adams'ı parçalamasını beklerken beni neşenin o karanlık yerine getirdi.

Hayal kırıklığına uğramadım.

Adams haklı olarak, "Bay Garro, Kyle'ın bir öğrenciye uyuşturucu satmaya çalıştığını anlamalısınız," diye söze başladı.

"Ne sikimdi ama," diye homurdandı Zeus. Bana bakmadan başını bana doğru eğdi. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Tabii ki!"

Zeus o kadar yumuşak ve tehditkâr bir hareketle başını bana doğru çevirdi ki tüylerim diken diken oldu. "Bunu ona sen mi söyledin?"

Yutkundum. "Teknik olarak ona Carson'ın uyuşturucu almaya çalıştığını söyledim ama King satıyor gibi görünmüyordu."

Söylenecek en doğru şey bu gibi görünüyordu. Bunun için iki nedenden dolayı minnettardım. Birincisi, resepsiyonda beklemem söylendiği anda King'i ihbar ettiğim için pişman olmuştum. Yapmaması gereken bir şey yaptığı açıktı ama bunun için okuldan atılmayı hak ettiğine inanmıyordum. Sadece onun bakışlarını bir taç gibi takmaya alıştığım için ya da onun elma şiirleri için yaşadığım için ya da başka hiç kimse beni bu kadar canlı hissettirmediği için değil. Gerçekten de King EBA'da olmayı hak ediyordu çünkü inanılmaz derecede zeki ve yetenekliydi, en iyi üniversitelerden birine gidebilecek ve suçlu ailesinden uzakta olabilecek kapasitedeydi. O bu fırsatı hak ediyordu ve ben de bu fırsatı onun elinden alan kişi olma düşüncesine katlanamıyordum.

Hızlı düşünerek verdiğim yanıt için minnettar olmamın bir diğer nedeni de, daha önce de söylediğim gibi, Zeus'un beni korkutması ve beni öldürmesini (çıplak elleriyle yapabileceğinden emin olduğum bir şeyi) hiç istememdi.

Zeus yüzünü hafifçe gevşetmeden önce gözlerini kısarak bana baktı ve gözlerinin yanındaki kaz ayaklarının soluk çizgiler halinde yayıldığını fark ettim, tüm zamanını dışarıda güneşe bakarak geçirdiği için derin bronzluğundan kurtulmuştu. Bu şaşırtıcı derecede çekici bir ayrıntıydı ve onu benim için daha insani kılıyordu. Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim, bilinen bir suç örgütünün başkanından hoşlanılabilir miydi? Ama oğlu için mücadele etmesini ve normalde yerinde duramayan Müdür Adams'ı kızdırmasını sevdim.

"Doğru. Anladığım kadarıyla Adams, oğlum sadece bu okulda uyuşturucu kullanımının yayılmasını engellemeye çalışıyordu. O Gentry denen piç, sırf King bisiklete bindiği ve King de çocuğu doğru yola çekmeye çalıştığı için ona yaklaştı."

Tüm gücümle, ağzından çıkan saçmalıklara gülmemek için kendimi zor tuttum. Her nasılsa, karnım ağrımasına rağmen bunu başardım.

"Sosyal adalet savaşçısı gibi davranıyordu," diye ekledi Zeus etki yaratmak için.

Homurdanmamı bir öksürükle kapattım.

Zeus yardımsever bir şekilde sırtımı sıvazladı.

Görünüşe göre Müdür Adams bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Ağzı açık ve kaşları çatık bir şekilde oturmuş, sanki iki kafası varmış gibi MC Başkanına bakıyordu.

Ben de hemen konuya girdim ve öne doğru eğilerek ona hafifçe gülümsedim. "Her ne olursa olsun, King'in Carson'a sert davranması meselesi vardı ki bu EBA'da affedilemez. Bu nedenle King'in kefaretini ödemesi ve hatalarından ders çıkarması için üç aylık dönemin geri kalanında ceza almasını öneriyorum."

"Siktir et," diye havladı Zeus, ama sadece havlıyordu, ısırmıyordu.

Gözlerinin ucuyla bana öyle bir baktı ki, bir şekilde King'i koruyan aynı ekipte yer aldığımız için benden memnun olduğunu anladım.

"Harika bir fikir, Bayan Irons," dedi Adams, yumruğunu otoriter bir şekilde masaya vuracak kadar toparlanmıştı. "Kyle'ın artık EBA'da, bir yüksek eğitim ve terbiye okulunda olduğunu anlaması gerekiyor. Kaba davranışlara ve şiddete müsamaha gösterilmeyecektir. Bu yüzden, sömestrın önümüzdeki dört haftası boyunca her gün okuldan sonra Bayan Irons ile cezaya kalacak."

"Ne?" Zeus kendi avucunu Adams'ın masasına vurarak hem Müdür'ü hem de beni koltuklarımızda sarsarken bile ciyak ciyak bağırdım, "Bitti."

"Ama Müdür Adams, cezayı ben denetlemiyorum," diye belirttim.

"Yok," diye kabul etti. "Ama ekstra paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum ve zaten her gün en az beşe kadar burada diğer öğrencilere yardım ediyorsun. Sen çalışma seanslarını yürütürken Kyle da ödevlerini sessizce tamamlayabilir."

Hayır, hayır, hayır.

Bu nasıl oldu?

Zeus bakışlarının ucuyla bana bakıyor, o gözle beni hiç kimsenin iki gözüyle değerlendirmediği kadar ayrıntılı bir şekilde değerlendiriyordu. Kıpırdamadan durdum, onun bakışları altında zorlukla nefes alıyordum ve King'le daha fazla zaman geçirme düşüncesi beni çok heyecanlandırıyordu, özellikle de bu teke tek bir görüşme olacaksa.

"Duyduğuma göre Bayan Irons, oğlumun davranışlarını düzeltecek ve kısa sürede bir beyefendi gibi davranmasını sağlayacakmışsınız."

Zeus Müdür'e başıyla selam verip kapıdan çıkarken (gerçekten de bunun için tek kelime buydu) kalın bir şekilde yutkundum.

Eleven.

Onu nasıl istediğim açıklanamazdı. Doğal olmayan, bir arzunun ötesinde, daha çok bir ele geçirme, vücudumun kontrolünü ele geçiren yabancı bir güç gibi hissettiriyor, beni ahlaki olarak yozlaşmış, sosyal olarak sağlam olmadığını bildiğim şeyler yapmaya zorluyordu. On ikinci sınıftaki iki dersimde olduğu gibi, her gün onunla aynı odada olmak zaten bunaltıcıydı. Okuldan sonra birlikte ilk cezamızı alacağımız o öğleden sonrayı iple çekmiyordum.

Altıncı dönem İngilizce dersimde oturup içsel mücadelemle meşgul olurken alnımda bir utanç tacı gibi boncuk boncuk ter vardı.

Ona çok sık bakma. Masasının

önünden geçme.

Tekrar.

Tamam, bu son kez olacak.

Mücadele çok gerçekti ve tek rahatlamam onun da aynı şeyi yaşadığını bilmekten geliyordu. Bu sınıfın odak noktası bendim, onun düşünceleri ipek bluzumun altındaki göğüslerimin açılı eğimine, uzun altın kahverengi saçlarımın her bir telinin tam tonuna dayanıyordu. Bunu biliyordum çünkü gözleri gururla taktığım bir aksesuara, boğazıma sıkıca bastırdığım bir kolyeye dönüşmüştü, dekoltemin üzerindeki açıkta kalan beceride sıcak ve ağırdı.

Ayrıca, bana söylediği için biliyordum.

Elma şiirlerinin yanı sıra, testlerinin kenarlarına, defterinin tüm sayfalarına benim güzel küçük eskizlerimi çizdi, sadece beni iyi tanıyan birinin benzerliklerini tanıyabileceği şekilde kişiliğimin parçalarını. Öğrenciler yaratıcı yazma alıştırması olarak şiirler yazarken masamda otururken bile biliyordum ki onun

Yalın, güçlü parmakları kaleminin ucunu yüzümün çizgileri üzerinde gezdiriyordu.

"Pekâlâ," diyerek sınıfa hitap etmek üzere ayağa kalktım. "Kim paylaşmaya hazır?"

Benny'nin eli havaya kalktığında gülümsedim. King derslerimize katıldığından beri özellikle motive olmuştu.

King'in elini kaldırıp tembelce küçük sırasının kenarına dayadığını görünce garip bir şekilde şok oldum. Sınıf tartışmalarına sık sık katılırdı, özellikle de Kayıp Cennet ünitemiz sırasında, ama şair yönünü benden daha büyük bir kitleyle paylaşmaya istekli olmasını beklemiyordum. Nedense bu durum kalbimi sızlattı.

Bu yüzden, kötü bir fikir olduğunu bildiğim halde, kendimi onu okumaya çağırırken buldum. Bunu yaparken gözlerimiz çarpıştı, etki o kadar somuttu ki aramızdaki elektrik kimyasının çıtırtısını sınıfın duyduğundan emindim. King, ayağa kalkmadan önce içimdeki bir şeyi çözen o uzun, yavaş dudak kıvrımıyla gülümsedi.

"Neden bize şiiri okumuyorsun, o zaman biz de sınıf olarak seni niyetin hakkında sorgulayalım?" Biraz nefes nefese önerdim.

Başını salladı ve şiirini okumaya başlarken yanan bakışlarını benden ayırmadı.

"Gülümsemesinde bir
sır saklı
Dişlerimle çekip çıkarmak istiyorum.
Kağıt kesiğini dilimle yatıştırın
Kanının kuyusuna daldırın ve
dudaklarına kendi sırrımı yazın
Böylece her konuştuğunda O
dudakların her yalayışında
Ve nefesini ağzından sürükleyerek beni
hissediyor
Dili, dudaklarının iç kısmındaki sırrımın izini sıyırıyor.

Ve bunun doğruluğunu inkar
edemez.
Bizden
Onu bununla
damgaladım. O
benim."

Sınıftaki sessizlik aşılmazdı. Beni sahte bir mahremiyete bürümüş, saf, katıksız bir huşu ve şehvet anının tadını çıkarmamı sağlamıştı. King'in benden bahsettiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Gözlerinin ışıltılı buz mavisi parlaklığı üzerimde parlıyordu. Onun sahiplenici bakışları altında gergin bir şekilde kıpırdandım, evlilik ve nişan yüzüklerimin durduğu sol yüzük parmağımla oynadım.

Sınıfımdaki kızlar topluca ona karşı nefeslerini kaybetmişlerdi, feromonları küçük odada ısınıyor, böylece ergen tatlı parfümlerinin tiksindirici kokusu daha da güçleniyordu.

On yedi yaşında kızlar ve ben daha iyi
değildim. Aslında, çok daha kötüydüm.

Evli bir kadındım, temel içgüdülerimi kontrol edebilecek kadar uzun yıllar yaşamıştım, özellikle de William onları uzun süre başarılı bir şekilde dağladıktan sonra.

Yine de sınıfımın önünde duruyordum, kalçalarım birbirine sürtünüyordu, meme uçlarım gömleğimin altında boncuk boncuktu ve nabzım flaş ışıkları gibi atıyordu, King'i bana sahip olmaya, beni istediğini bildiğim gibi almaya çağırıyordum.

King sanki müstehcen düşüncelerimi okumuş gibi sandalyesine geri çöktü ve bana göz kırptı. "Peki, ne düşünüyorsun öğretmenim?"

Gerçekten de onun öğretmeni olduğumu hatırlattığı için minnettardım.

"İlginç, Kral, hakkını vereyim. Ama neden sınıf arkadaşlarınızın ne söyleyeceğini görmüyoruz?"

Hemen hemen herkesin elleri havaya kalktı.

King kıkırdadı ve yüzünde tembel bir sırıtışla koltuğunda daha da geriye yaslandı. "Şuna bak, en azından biri beğendi."

Talia güldü ve odanın diğer tarafındaki koltuğundan fırlayarak King'in yanına geldi. Tanıdık olduklarını belli eden bir rahatlıkla King'in kucağına atladı ve kollarını onun boynuna doladı.

"Çok aptalsın. Tabii ki hoşuma gitti," diye mırıldanırken yanağına bir öpücük kondurdu.

Kimin daha yıkılmış göründüğünden emin değildim, Benny'nin mi yoksa kendimin mi? Nefesim ciğerlerimde dondu, buzlu hava ciğerlerim ağrıyana kadar genişledi.

King Talia'ya sevgiyle gülümsedi ama onu nazikçe kucağından indirdi. "Seninle ilgili değildi, tatlım. Buradaki tek güzel kız sen değilsin, biliyorsun."

Sweets. Bütün kızlar için bir lakabı vardı. Sweets, bebekten daha özeldi, muhtemelen ona özeldi ve bisikletinin arkasına binen her rastgele kıza bebek diyordu.

Kıkırdadı. "Her neyse, yakışıklı."

Dudaklarımı büzdüm ve duruşumu dikleştirmeye zorladım. Bu iyiydi, hatta güzeldi. King bir gençti, başka bir gençle birlikte olmalıydı. Bu çok mantıklıydı. Ayrıca ikisi de güzel sarışınlardı. Birlikte iyi görüneceklerdi.

Evet, mutluydum. İki öğrencinin birbirine bağlandığını ve birbirlerinde neşe bulduğunu görmek güzeldi.

Saçmalık, deli Cressida kaburgalarımın kafesinin içinde öfkelendi, onları o kadar şiddetli salladı ki nefesim ağzımın içinde ve dışında takırdamaya başladı. O senin!

Değildi, hiçbir zaman da olmadı ve olmayacaktı.

Yine de öfke damarlarımda yanarak kanımı sıcak kurşuna çevirdi.

Talia yüzümdeki ifadeyi yakaladı ve koltuğuna geri otururken hafifçe güldü. "Özür dilerim Bayan Irons. Beni anladığınıza eminim, o çok yakışıklı."

Onu yakaladım.

"Endişelenme Talia," dedim sert bir ifadeyle, masamın arkasına oturmak için arkamı döndüğümde, boşluğa ihtiyacım vardı. "Bir dahaki sefere kendini kontrol etmeye çalış, tamam mı?"

King'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, kolye artık boğazımda dikenli telden bir gerdanlık gibiydi ama dersin geri kalanında ona bakmayı reddettim.

Ne yazık ki dersimiz altıncı dersti, bu yüzden herkes sınıfı terk ederken King yerinde kaldı. Talia birkaç dakika oyalandı, sırasına yaslandı, böylece göğüsleri yüzündeydi ama Maya bana Paradise Lost final ödevi hakkında bir soru sormak için geride kalırken onları oldukça iyi görmezden gelebildim. Her iki kız da gittiğinde onu görmezden gelmeye devam ettim, kapı arkalarından uğursuz bir kıkırtıyla kapandı.

On birinci sınıf Tarih dersimden not vermem gereken ödevlerim ve William'la zorunlu arabuluculuk seansı için Vancouver'a geri dönmem gereken gelecek Cuma günü için yedek öğretmenime hazırlamam gereken bir ders planım vardı. Her şeyin verimli bir şekilde yapılması gerekiyordu, çünkü sık sık ekstra yardım isteyen öğrenciler ya da sadece iyi bir dinleyici kulağa ihtiyaç duyan çocuklar tarafından bölünüyordum. Örneğin Benny'nin Talia ve King ile ilgili sıkıntılarını dile getirmek için gelmesini bekliyordum.

Ben de King ile aramda bir saç perdesi olacak şekilde başımı eğdim ve işe koyuldum.

Bu şaşırtıcı derecede uzun bir süre devam etti. Hatta o kadar uzun sürdü ki, her sesten ürker ve dikkatim kolayca dağılır hale geldim. Benny geldi, gözleri iri ve çılgındı ama heyecanının nesnesini görünce acı içinde daha da irileşti ve hızla odadan geri çekildi.

En sevdiğim öğrencim, Louise Lafayette adında, sarışın bir bomba gibi yapılı ama altmış yaşında gibi giyinen ve daha geçen hafta kanser teşhisi konan on birinci sınıf öğrencisi, her zamanki gibi çay içmeye geldi. Her Perşembe öğleden sonra, dersler, gönüllülük ve dans dersleri arasında sahip olduğu tek boş zamanı paylaşırdık. İki hafta içinde kemoterapiye başlayacağı için dans derslerine ara vermek zorunda kalacaktı. Bir fincan çayımızı içtik, masanın benim tarafımda birbirine sokularak sessizce konuştuk, böylece uzanıp saçlarını geriye itebildim, dokunabildim

elini uzattı. Babası Entrance Belediye Başkanı'ydı, kızına ayıracak zamanı olmayan meşgul bir adamdı ve annesi de sosyetenin gayri resmi kraliçesiydi, bu yüzden o da Louise ya da küçük kızı Beatrice için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Bu nedenle, çay buluşmalarımız Louise'in herhangi bir sevgi ya da ilgi gördüğü tek zamanlardı ve ben de bunu ona fazlasıyla verdiğimden emin oldum.

O, içinde bulunduğu duruma rağmen hafifçe gülümseyerek ayrıldığında gözaltı süresi neredeyse bitmişti. Hiçbir iş yapmamış olsam da onunla geçirdiğim bir saat için minnettardım çünkü ona gerçekten hayrandım. Bir insanın olabileceğine inandığım kadar mükemmele yakındı; olağanüstü güzel, kıvrak zekâsıyla komik ve her hafta saatlerini yerel otizm merkezinde gönüllü olarak geçirecek kadar kibardı. Onun yanında olacağım konusunda bana güvendiği için çok mutluydum, tıpkı öğrencilerimden biri bana her güvendiğinde kendimi büyük bir ayrıcalıklı hissettiğim gibi. Sonsuza kadar öğretmenlik yapmak istemesem de, bu işin açık ara en sevdiğim kısmıydı.

Ayrıca minnettardım çünkü bir saat boyunca dikkatim beş metre ötede oturan ve özenle ödevleri üzerinde çalışan sarışın kraldan tamamen uzaklaşmıştı.

Ancak Louise gittiğinde ve ben notlarıma geri döndüğümde sessizce konuştu.

"Ona karşı çok iyiydin."

Sertleştim. Elbette sessiz konuşmamıza kulak misafiri olmuş olabilirdi ve Louise de dinleyicimiz olduğunu biliyordu, bu yüzden paylaşılmasını istemediği bir şey söylemezdi ama yine de kulak misafiri olmasının kabalık olduğunu düşündüm.

Ben de ona öyle söyledim.

Yumuşak kıkırdaması tüylerimi diken diken etti. "Yalan söylemeyeceğim bebeğim, seni daha yakından tanımak için elime geçen her fırsatı değerlendireceğim."

"Kral," diye itiraz ettim sessizce, hâlâ görmeden kâğıtlarıma bakıyordum.

"Kahveni nasıl içtiğini anlatması için Kelsey Hopkins'e yirmi dolar vermek zorunda kaldım. Nasıl içtiğini görmek için

Her yudumun tadını çıkardım. Seninle birlikte olursam benim de tadımı nasıl çıkaracağını düşündüm."

Lanet olsun, neden aynı anda hem bu kadar tatlı hem de seksi olmak zorundaydı?

Sonunda ona baktım, sandalyesinde öne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine dayamış, ellerini kalçalarının arasına koymuş, başını eğmiş ama gözlerini yukarı kaldırmış, böylece altın kaşlarının altından bana bakabiliyordu, gözleri bir tundra kadar mavi ve saftı. Tüm bu güzelliği tek bir adamda görünce nefesim kesildi.

"İşte buradalar. O viski gözlerini özlemişim," dedi sessizce.

İkimiz de içeri girme ihtimalinin farkındaydık. Saat geç olmuştu, beşi biraz geçiyordu ama hâlâ müzik ve spor antrenmanlarından evlerine giden öğrenciler vardı, öğretmenler bitmemiş notlar üzerinde oyalanıyordu. Sınıfıma daha önce hiç yaşamadığım bir samimiyet katmıştı, aramızdaki gizli çekim metal ve ahşap sıraları, arka duvardaki rafları kaplayan ders kitaplarını ve standart sarı ahşap masamı bile romantik ve rahat kılıyordu.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin, King," dedim, tamamen inançsız bir şekilde çünkü iyi kız kılıfında kötü bir kadındım.

"Durmayacağım, Cressida," diye karşılık verdi.

Nefesimi içime çektim ve o uzun bedenini açıp sınıfın kapısına doğru ilerlerken tuttum. Kilidi yavaşça çevirirken gözlerime takıldı, kimsenin içeri girmemesi için kapıdaki küçük pencerenin üzerindeki ince kağıt perdeyi çekti ve yapay ışıkları kapattı, böylece sadece batan güneşin pastel tonları odayı aydınlattı.

Hızlı nefes alışım ve arkamdaki beyaz tahtanın üzerindeki saatin gürültülü tik takları, masama doğru yürüyüp üzerine eğildiğinde baştan çıkarıcılığımın tek müziğiydi. Gözlerim kollarındaki kordonlu tendonların üzerinde geziniyor, kıvrılmış kollarının mavisinin

Kolunun saçları saf altın rengine benziyor, teni de aynı rengin başka bir tonunda.

"Bana bir kralmışım gibi bakıyorsun. Bunu saklayamıyorum bile," dedi ve sesi huşu doluydu, sanki onun güzel ve iyi bir şey olduğunu düşünmem onun için akıl almaz bir şeymiş gibi.

Kaşlarımı çattım. "Kibiriniz muhakeme yeteneğinizi gölgeliyor. Ben sana yetenekli ve zeki bir öğrenciymişsin gibi bakıyorum."

Yüzünü buruşturdu, dudakları sanki ortaya çıkmak isteyen gizli bir güvensizliği bastırmak istercesine büküldü.

"Zeki olduğundan şüphe mi ediyorsun?" Önce düşünmeden sordum, olasılık karşısında şok olmuştum.

King omuz silkti ve poposunu (fark etmemeye çalışsam da sevimli, yüksek ve sıkı olduğunu biliyordum) masamın kenarına yaslamak için arkasına yaslandı. "Buraya girmek için akıllı olmak lazım. Not almak, sınavlara girmek için çok çalıştım. IB programına geç katılmak için özel izin bile almak zorunda kaldım."

"Yani, akıllıca," diye onayladım. "Elbette."

Gözlerimi ona diktim. "Sahte tevazu sana hiç yakışmıyor."

Sonunda sırıttı. "Yanlış değil, bebeğim. Hayatım boyunca zekiydim, altı yaşında okumayı öğrendiğimden beri her gün bir kitap okudum. Sayılarla aram da iyidir ve teknolojiyle aram her zaman iyi olmuştur."

Öğretmenlerinin anlattıklarını yeterince dinlemiştim. "Sen biraz motorcu dehasısın, ha?"

Bana göz kırptı ve sonra o müzikal kahkahasını attı. Bunu yaparken boğazının hareket edişine bayılırdım.

"Her neyse. Gerçek şu ki, zeki olduğumu biliyorum, evet, ama tanıştığım herkes sırf babamın kim olduğu ve nasıl göründüğüm yüzünden böyle düşünmüyorsa, bu beni yine de zeki yapar mı? Bu zekayı kullanma fırsatı olmadan mı?"

Gerçekten güzel bir soruydu. Cevabını bilmediğim bir soru.

"Demek bu yüzden EBA'ya girmek için bu kadar çok çalıştın," diye çıkarsadım, azmine hayran kalmıştım.

"Seçenekler aranıyor," diye cevap verdi.

"Sen," diye dudağımı ısırdım, çaresizce cevabı bilmek istiyordum ama bunun elimi ele vereceğinin farkındaydım, kalplerle dolu bir el. "Kulübe katılmak istediğinden emin değil misin? Yoksa zaten üye misin? İşlerin nasıl yürüdüğünden pek emin değilim."

Başını bana doğru eğdi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Başımı salladım.

"Kulübe bir 'takılma' olarak zaman geçirdikten sonra daha ciddi bir şekilde, değerinizi kanıtlamak için bir aday olarak katılırsınız, bu bir ay da olabilir, üç yıl da, diğer kardeşlere ruhunuzu ve sadakatinizi göstermenizin ne kadar süreceğine bağlıdır. Bir kez girdiniz mi, bir daha çıkamazsınız, değil mi? Bu yüzden araştırma yapmak önemlidir. Orada olmak istemeyen ya da uyum sağlayamayan bir kardeş istemezsiniz. Fallen günün sonunda bir ailedir. Sadece öyle oluyor ki, tam anlamıyla benim ailem."

"Geçen gün Müdür'ün odasına geldiğinde babanla tanıştım." Tereddüt ettim. "İlginç biriydi."

King yine güldü. "Korkunç bir orospu çocuğu ama iyi bir baba, iyi bir Prez."

"Senden yama yapmanı mı istiyor?"

"Evet. Bu bir miras meselesi. Büyük büyük dedem MC'yi 60'larda hippi hareketinden faydalanmak için kurmuştu."

Patlayan uyuşturucu ticaretinden faydalanmak olarak da bilinir.

"Ve tüm bunların bir parçası olmak isteyip istemediğini bilmiyor musun?" Çekingen bir şekilde sordum.

King hala masamın üzerinde duran elmayı kopardı, Granny Smith, en sevdiğim elmaydı ve bunu tahmin etmiş görünüyordu çünkü tekrarladığım tek elmaydı ve bir elinde boş yere savurdu.

"Hayatı seviyorum. Kardeşlerimle motorumun arkasına binip durana ya da açlıktan ölene kadar sürmek. Bu güzel bir hayat bebeğim, yalan söylemeyeceğim, bunu yaşayabilirim. Sadece merak ediyorum, eğer bu kafaya sahipsem, onu kullanmamalı mıyım? Ülkedeki en iyi üniversitelere başvurdum. Okulda olursam umut edemem."

"Hayır," diye kabul ettim çünkü MC'deki yaşam hakkında pek bir şey bilmiyordum ama öğrenci yaşamı hakkında bir şeyler biliyordum. "Ben üniversiteye gittim ve tüm ders dışı etkinliklerden ve partilerden yararlanmamış olsam da, beni gerçekten meşgul etti."

Başını salladı. "Dediğim gibi, seçeneklerimi açık tutmak istiyorum."

"Bu mantıklı. Size bir şey sorabilir miyim?"

"Öğretmenim olarak mı?"

Dudağımı ısırdım. Ona başka bir şey sormak tamamen uygunsuz olurdu, açıkçası, ama bunu söylersem susacağını hissediyordum. Bunun yerine başımı salladım ama öylece bıraktım.

Belirsizliğimi, buzul suyu mavisi gözlerinin yanındaki deriyi kırıştıran muhteşem bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Tanrım, o kadar muhteşemdi ki karnıma ağrılar giriyordu.

"Ateş et."

"Gerçek becerileriniz veya eğitiminiz ne olursa olsun, dünyada herhangi bir şey yapabilecek olsaydınız, ne yapardınız?" diye sordum.

Bu daha önce kimsenin bana sormadığı bir soruydu. Ailem ve William beni üniversiteye gitmem için teşvik etmişlerdi çünkü onlara göre yüksek öğrenim görmemek medeniyetsizlikti. Daha sonra öğretmen oldum çünkü kocamla ve nihayetinde bir aileyle ilgilenmek için ihtiyacım olan zamanı bana sağlayacağını düşündükleri tek kariyer buydu. Ancak William'dan ayrıldıktan sonra bunun kendime sormam gereken ve artık sorabileceğim bir soru olduğunu fark ettim.

King düşünürken dudaklarını büzdü. Bunu yapmasını, cevap vermeden önce her şeyi dikkatle düşünmesini seviyordum. Onu bu kadar iyi bir öğrenci yapan şeylerden biri de buydu ama aynı zamanda bu kadar karşı konulmaz

olmasının nedeni de buydu. Sonunda

Louise gibi ben de gerçek ilgiye aç bir kadındım ve karşımda bunu bana fazlasıyla verebilecek bir adam vardı.

"Kendi işlerimi yürütürdüm. Birden fazla çünkü çeşitlilik önemli ama aynı zamanda çabuk sıkılıyorum."

"O zaman üniversite iyi bir fikir gibi görünüyor," diye önerdim.

Güldü ama içi boştu. "Düşünüyorum bebeğim. Bir adam bir konuda kararsızken onu zorlama. Eğer doğru itme ile yanlış tarafa düşebileceğini hissederse, son nefesine kadar ona tutunmaya devam edecektir."

William ve babamla yaşadığım deneyimlerden onun haklı olduğunu biliyordum, bu yüzden "Seni doğru şekilde itebileceğimi mi söylüyorsun?" diye sormaya cesaret etsem de başımı salladım.

Bu kez kahkahası, kendimi uğruna yaşarken bulduğum o güzel parlak kabuktu.

Başını bana doğru sallarken, "İlgilenmediğini söylüyor ama üzerimde hakimiyet kurma fikri hoşuna gidiyor," diye mırıldandı.

Ona ters ters baktım. "Kibirli çocuk benimle ilgilendiğini söylüyor, sonra da gözümün önünde başka bir kızla flört ediyor."

Zafer gözlerini aydınlattı, onları gümüş madalyonlara dönüştürdü. Bir anda üzerime çullandı, güçlü kollarıyla beni sandalyeme hapsetti, yüzü benimkinden bir saç teli kadar uzaktaydı ve ağzıma doğru konuşabilecek şekilde eğilmişti.

"Beni istiyorsun, bebeğim. Sana her yaklaştığımda bunu görüyorum. Bana bakmıyorsun ama ben sana bakıyorum ve kollarındaki tüylerin kabardığını, hızlı nefes alış verişlerinle tatlı memelerinin gömleğine yapıştığını ve o seksi eteklerinin altında kalçalarını ovuşturduğunu görüyorum. Beni o kadar çok istiyorsun ki parmaklarımı külotunun altına soksam bütün elimi ıslatırsın."

Bastıramadan önce içimden bir inilti kaçtı. King'in gözleri bir saniye önce dudaklarıma kaydı, sonra da dudaklarımı kendine doğru çekti. Sıcak dili ağzımı ele geçirdi, dişlerimin üzerinden geçerek dilimin üzerinde ıslak bir yuvarlanışla kalçalarımı titretti. Tekrar inlediğimde

kendininkiyle eşleştirdi. Ellerinden biri saçlarımı kavradı ve ağzıma daha fazla erişebilmek için başımı geriye doğru çekti. Hareket edemiyordum ama kontrolün onda olduğunu ve benden istediğini aldığını bilmek öpücüğü daha da ateşli hale getiriyordu. Hiç bu kadar derinlemesine, bu kadar sahiplenici bir şekilde öpülmemiştim. Tenimi ateşe verdi. Parmaklarım aniden rahatsız olan giysilerimi yırtmak ve ıslak dilinin alevleri söndürmeye çalışmasına izin vermek için kaşınıyordu.

Ağzı benimkinden uzaklaştı, dudakları boynuma doğru inerken yanağımı ıslattı. Dişlerini boğazımın hizasında hafif acılı bir yol kazımak için kullandığında yüksek sesle nefes aldım.

"Seni tam burada, hemen şimdi almak istiyorum. Kalçalarını ayırıp yüzümü amına gömmek, tadının da göründüğün kadar tatlı olup olmadığını görmek istiyorum. Karnım doyana kadar seni yemek istiyorum ve Cress, bebeğim, ben büyüyen bir çocuğum, bu yüzden açım."

"Ohmigawd," diye fısıldadım çünkü tüm mantıklı düşünme kapasitemi kaybetmiştim.

Ağzı tenime değdiği anda gidici olmuştum.

İki buluşmamız sırasında ellerinin ve ağzının üzerimde ne kadar iyi hissettirdiğini hayal ettiğimi sanıyordum ama yanılmışım, hafızam zayıf bir şeydi ve tüm bunların gerçekliği kıçına tekmeyi basıyordu.

Dudakları aşağıya doğru inip, zeki parmaklarının göğüslerimin üzerinde açtığı yolu takip ederken başım sandalyeme yaslandı. Bluzumu sonuna kadar açmadı, sadece giydiğim beyaz dantel sütyenin üzerindeki her iki göğsümün kabarıklığını yalayacak, emecek ve ısıracak kadar açtı.

Aşındırıcı kumaşın arasından meme uçlarımdan birini neredeyse acımasızca emerken ellerim saçlarına dolandı.

"Kral," diye seslendim nefes nefese.

Dişlerini göğüs ucumda kullandı, kalçalarımın sandalyeden kalkmasına yetecek kadar sertti. İri elleri bacaklarıma geldi, dar dokuma eteğimi kalçalarımdan belime doğru itti ve sonra kalçalarıma doladı, sonra tekrar bacaklarımın arasına girdi.

böylece onları açıp aşağıya doğru tutabilecekti.

Dindar bir adam gibi külotumla kaplı tümseğime bakarken ona baktım.

"Bu amcığın hayalini kuruyordum, Cress, şimdi ihtiyacım var. Onu sertçe alacağım ve benim için sessiz kalmanı istiyorum bebeğim, tamam mı?" diye emretti, sesi arzuyla o kadar boğuktu ki zar zor ayırt edebiliyordum.

Parmağını bacaklarımın arasındaki dantel panele dokundurmasını ve ıslaklığımın bir ipi hala ona bağlıyken yavaşça uzaklaşmasını izlerken çılgınca başımı salladım. Külotumu ıslatmıştım.

Başını eğdi, düz dilini dantelin üzerinde gezdirdi, sonra klitorisimin üzerindeki kumaşı kısa bir süre emdi. Kendime engel olamayarak karışık bir ecstasy sesi çıkardım.

"Sessiz ol," diye hatırlattı bana, iki parmağını külotuma sokup diline yol açmak için kenara iterken.

Başımı ileri geri salladım, dili uyarılmışlığımın kuyusuna sıcak ve açgözlü bir şekilde daldıkça hızla yükseldiğim kaygan coşku yokuşunu kavramaya çalışıyordum.

"Evet, tadın lanet olası şeker gibi," diye inledi iç uyluğumun yan tarafına, sonra dişlerini oraya batırdı. "Bu amcığı yerken bana bak, Cressida. Ne kadar sevdiğimi izle."

Ağzını seksime yapıştırırken gözlerimin arkasında yıldızlar gördüm, ama aşağıya bakıp bana ziyafet çektiğini görmek kesinlikle aklımı başımdan aldı, ağzı amımın üzerinde genişçe açıktı, böylece yetenekli diliyle beni becerebilirdi. Altın rengi kafası içeri girip çıkarken hafifçe sallanıyordu. Parmaklarımı ipeksi kilitlerinde sıktım ve ona karşı topraklandım, çekingenliğim dilinin her alevli kırbacıyla yakıldı.

Ağzımdan küçük sesler süzülmeye başladı ama orgazmım içimde bir tsunami gibi işlerken, tüm irademi emerken ve

Sahip olduğum her şey, olduğum her şey, tüm gücüyle bana çarptı.

"Kral," diye seslendim zayıfça.

Bir elim sesimi bastırmak için havaya kalktı. Emniyete alır almaz açıldım, o devasa gelgit dalgası üzerimde paramparça oldu ve beni neredeyse ürkütücü bir şekilde acımasız bir zevke boğdu. Bu hissin altında ezildim ve yavaşça bilincimin kıyısına geri dönene kadar onu sürdüm.

Bunu yaptığımda, King'in başının iç bacaklarımdan birine yaslandığını ve bir elinin diğer bacağın iç kısmındaki hassas deriyi yatıştırıcı bir şekilde okşadığını görmek için ağır göz kapaklarımı açtım. Kanaryayı yemiş bir kedi gibi bana baktı.

Hemen kaskatı kesildim, serbest bırakılmamın ardından gerçeklik geri geldi. Eteğimi çekiştirerek, külotumu düzelterek ve aynı anda gömleğimin düğmelerini iliklemeye çalışarak ondan uzaklaştım. King sakin bir şekilde tekrar dizlerinin üzerine oturdu, çılgın ellerimden birini eline aldı ve diğer eliyle bluzumun tokalarını düzeltip saçlarımı düzeltti.

İşi bittiğinde "Mükemmel," dedi.

Onun soğuk mavi gözlerine daldım, beş dakikadan kısa bir süre içinde aynı adamın ellerinde farklı bir şekilde boğuldum.

"King," diye mırıldandım, boğuk iniltilerim boğazımı ağrıtıyordu. "Bu doğru değildi. Ben, ben üzgünüm ama bu bir daha olmayacak. Sana daha önce de söyledim ve tekrar söyleyeceğim, ben iyi bir kadınım, seninle bu sınırları aşmaktan rahatsız oluyorum. Burada yetişkin olan benim, otorite figürü benim ve hayır demeliydim, bu sorumluluğun çoğu benim üzerimde." Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. "Ama artık bunu yapamazsın. Az önce ne kadar acınacak derecede zayıf olduğumu kanıtladım ve benim için kendini ortaya koymaktan vazgeçmene ihtiyacım var."

Konuşmam boyunca yüzü sabit kaldı ama konuşmamı bitirdiğimde ayağa kalkarak bana baktı. Yüzündeki ifade karşısında kalın bir şekilde yutkundum çünkü orada gizlenen iğrenme ya da öfke değil, şiddetli bir kararlılıktı.

"Senin gibi bir kadınla hiç tanışmadım. Bir daha da tanışmayacağımı biliyorum. Saklamaya değer bir şey bulursan, onu saklamanın bir yolunu bulursun. Durmayacağım ve bilmeni isterim ki, bunun seni kovdurabileceğini, seni utandırabileceğini anlıyorum ama buna söyleyeceğim şey şu: Seninle birlikte olarak sana ne kadar acı ve çirkinlik getirirsem, söz veriyorum sana tatlılık ve güzellikte bunun iki katını getireceğim. Beni dinle, çünkü normal bir ahlaki pusulası olmayan bir adam olabilirim, ama bir kadına söz veren bir adamım ve bunu bozmadan önce öleceğim."

Twelve.

İyi uyuyamadım ve kötü bir ruh hali içinde uyandım. Kendimi daha iyi hissetmek için, bal rengi saçlarımla soluk altın tenimde harika görünen koyu gül renginde güzel ve seksi bir iç çamaşırı giydim. Üstüme giydiğim elbise yeniydi, şehirdeki Entrance Only adında gerçekten havalı bir vintage mağazasından alınmıştı ve küçük belimi büyük bir fiyonkla sardığı ve uçuk pembe olduğu için kendimi balerin gibi hissettiriyordu. Uzun saçlarımı gevşek dalgalar halinde kıvırdım, doğal olarak somurtkan dudaklarıma hafif koyu bir ruj sürdüm ve aynadaki yansımama başımı sallayarak baktım. Tam bir hanımefendi, bir avukatın karısı, bir profesörün kızı gibi görünüyordum. Kendim gibi görünüyordum.

Nefret ettim.

Motosikletlerin arkasına binen, hafta içi geceleri yabancılarla sarhoş olan ve sınıfın ortasında genç erkeklerin amını yalamasına izin veren yeni Cressida ben değilmişim gibi hissettirmiyordu.

İşte tam da bu yüzden iyi kız zırhımı giydim. Böyle şeylerin tekrar olmasına izin veremezdim. Sadece ahlaki açıdan şüpheli olduğu için değil, aynı zamanda işimi kaybetmeyi göze alamadığım için. Shamble Wood Cottage'ın bir ton tamire ihtiyacı vardı, doymak bilmez kitap satın alma alışkanlığımı finanse etmek zorundaydım ve William lanet olası boşanma belgelerimizi imzalamayı reddettiği için avukatlık ücretlerini biriktiriyordum. Boşanma anlaşması ya da onun için nafaka olmadan, okula geri dönmeyi finansal olarak mümkün kılmak için bile önümüzdeki beş yıl boyunca EBA'da çalışmam gerekecekti.

Yani, zırh ve iyi davranış.

Sekize çeyrek kala Warren beni okuldan aldı, arabaya girdiğimde gülümsemesi ışıl ışıldı.

Kemerimi bağlarken "Harika görünüyorsun," diye iltifat etti.

Ona hafifçe gülümsedim. "Teşekkür ederim. Zor bir gece geçirdim ve kendimi güzel hissetmek istedim."

Garaj yolundan çıkarken güldü. "Yeterince adil, ama her gün oldukça güzel görünüyorsun."

"Çok tatlısın Warren, ama yine de seninle yatmayacağım," diye hatırlattım ona sertçe.

Tekrar güldü ve başını salladı. "Benimle yatasın diye seni okula bırakmayı teklif etmedim. Yani, bu harika olurdu, ama dürüst olmak gerekirse, yakınlarda oturuyorum ve Entrance'ı tek başına yürüyerek geçme fikrine bayılmıyorum."

"Ben iyiydim," diye belirttim. Arabam Hephaestus Oto'dayken son iki haftadır yürüyüş yapıyordum. Geçen gün onları aradığımda, huysuz bir adam bana arabamın çöplükte daha iyi durumda olduğunu ama üzerinde çalıştıklarını söylemişti. Ben de dün Warren fark edip beni bırakmayı teklif edene kadar yürüyordum.

Warren'ın seçmeme izin verdiği eski bir kanalı dinleyerek sessizce yol aldık ve Elvis Presley'in Heartbreak Hotel'i çalmaya başladı. İçimde ekşi bir şeyler filizlenirken içim sıkıştı. Hem King'in hem de benim Elvis'i sevmemizden hem nefret ediyor hem de seviyordum, özellikle de sürekli onun müziğini dinlediğim için. Bu, kendi iyiliği için fazla seksi öğrencimi düşünmek istemediğimde bile (ki bu her zaman oluyordu) düşündüğüm anlamına geliyordu. Şarkı bana bir gün önceki günahlarımızdan etkilenmemenin bir yolunu bulmam ve sadece onun öğretmeni olarak konumumu yeniden teyit etmem gerektiğini hatırlattı.

Telefonum çaldığında Warren ve ben otoparka henüz girmiştik. Beşinci dersimizde King'le yüzleşmeye odaklandığım için cevap vermeden önce ekrana bakmadım.

"Alo?"

"Cressida Irons," diye annemin sesi tizleşti telefonda. "Geçen haftadan beri seni her gün arıyorum. Tanrı aşkına neredeydin?"

Alnımı acı veren bir gümbürtüyle torpido gözüne çarptım. Bu sabah ihtiyacım olmayan tek şey

Phoebe Irons'ın bir konferansıydı.

Telefonumun hoparlörünü kapatırken Warren'a yüzümü buruşturarak "Annem arıyor," dedim. "Ne yazık ki açmam gerekiyor. Sakıncası var mı?"

Warren gülümsedi ve anahtarları bana uzattı. "Benim de bir annem var. Acele etme ve anahtarları bugün ilerleyen saatlerde bana geri getir."

Teşekkür ederim, diye mırıldandım telefonu tekrar ağzıma götürürken.

Arabadan inene kadar bekledim ve "Merhaba anne, okulla meşguldüm. Kış döneminin son iki buçuk haftasındayız."

Boğazından hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı. "Annenin telefonlarını cevapsız bırakmak için bir bahane değil."

Yanıtım için durakladığında "Hayır," diye iç geçirdim.

"Gerçekten, Cressida, bir tür korkunç orta yaş krizinden geçtiğini biliyorum-"

"Çeyrek yaşam krizi," diye otomatik olarak düzelttim çünkü daha önce yaşımın hiç bu kadar farkında olmamıştım. "Ben sadece yirmi altı yaşındayım anne."

"Yirmi altı yaşındasın ve evlisin. Artık genç bir tavuk sayılmazsın."

Ouch.

"Bu hafta sonu Pazar yemeğine gelmeni istiyorum. Noel'den beri eve gelmedin," diye emretti.

Noel'den beri eve gitmemiştim çünkü Noel tam anlamıyla bir felaket olmuştu. Yalnızlığıma ve annemin ısrarlarına boyun eğmiş ve zayıf biri olduğum için aile kutlamasına katılmıştım. Noel arifesi çok korkunç geçmemişti. Annemle babam arasında bir gariplikle başlamıştı ki bu alışılmadık bir durumdu çünkü eskiden çok yakındık. Babam British Columbia Üniversitesi'nde Yunan ve Roma çalışmaları profesörüydü, bu yüzden aptallığımı ondan miras aldığımı söylemek yanlış olmazdı. Her sabah ilk iş olarak gazeteyi okurduk, ilk olarak mutfak masasında birlikte otururduk.

William'la yaşarken sabahları evde ve sonra telefonda bilgi alırdık. Beni güncel olaylar hakkında sorgulamayı, medyadaki ahlaki ikilemler üzerine benimle tartışmayı severdi. Kocamın en iyi arkadaşıydı, bu da babamı büyürken gördüğüm kadar evli bir kadın olarak gördüğüm anlamına geliyordu.

Annem ve ben aynı kitap kulübündeydik, her sabah EBA'da işe gitmeden önce yürüyüşe çıkıyorduk ve günde en az bir kez telefonda konuşuyorduk. Eylül ayında William'dan ayrıldığımdan beri bunların hepsi durmuştu. Ailem tekrar yanlarına taşınmama izin vermemişti. Böylesine iyi bir adamı neden terk ettiğimi anlayamıyorlardı ve aslında William'a boşanmak istediğimi söylediğimde ondan daha çok kızmışlardı.

Bu yüzden banka hesabımdaki az miktardaki parayla East Hastings Caddesi'ne çok yakın küçük bir daire tuttum ve param tükenmeye başladığında Lysander'a başvurdum. Bana borç verdiği parayla, William'dan ayrıldıktan altı hafta sonra Entrance'daki küçük evimi satın aldım ve bir daha asla geri dönmedim.

O Noel arifesi iki aydır birbirimizi ilk görüşümüzdü ve aptalca bir şekilde beni kucaklayacaklarını düşünmüştüm. Annem bana sütten çok çikolata olan meşhur sıcak çikolatasını yapıyor, babam da okumam ve ona notlar vermem için son araştırmasını çıkarıyordu.

Bunun yerine, beceriksizliği evi sarsan bir kavga izledi.

Ailemle daha önce hiç böyle kavga etmemiştim. Hepimiz bağırdık, birbirimize isimler taktık ve ne yazık ki onlara beni William'a verdikleri için berbat ebeveynler olduklarını söyledim.

Gece her iki tarafın da gözyaşlarıyla sona ermişti.

Ertesi sabah, beni pusuya düşürmeyeceklerine dair teminat vermelerine rağmen, odamdan indiğimde William Noel ağacımızın yanındaydı. Ben hemen

Annem onunla konuşmamı istemişti yoksa beni bir daha asla görmeyecekti.

William'la konuştum. 'Öfke nöbetim' için beni nezaketle affetmiş ve eve gelmemi istemişti. Bunun üzerine, ona dört kez postayla göndermeye çalıştığım boşanma evraklarını kapının yanındaki çantamdan çıkardım ve ona uzattım. Alışılmadık bir öfkeyle kâğıtları alev alev yanan ocağa fırlattı ve sonra da bana yol göstericim olmadan ya da serveti olmadan hayatta kalamayacağımı söyledi. Hışımla dışarı çıktı, ailem tekrar bağırmaya başladı ve ben de aceleyle çantalarımı alıp oradan ayrıldım.

Bu yüzden, tekrar bir performans sergilemeyi dört gözle beklemediğimi tahmin edebilirsiniz.

"Bu Pazar gelemeyeceğim anne. Dediğim gibi, dönem sonu ve işim başımdan aşkın," dedim, Warren'ın gösterge panelinin dokusunu evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi inceleyerek.

Bunu yüksek sesli, kara tahtaya çakılmış bir sessizlik izledi.

"William dün buradaydı. İş arkadaşlarından biri ona çıkma teklif etti, biliyorsun. Muhtemelen onu iş etkinliklerinden hatırlıyorsunuzdur çünkü alışılmadık derecede güzel bir kız. Adı Natalie Watson."

Harika, atış talimine geçmiştik. Annem okları saplanana kadar rastgele hassas noktalara atmayı severdi. Eğer annem olmasaydı ve ben de onun hedef tahtası olmasaydım, acımasızlığı ve azmi için ona saygı duyardım.

"Harika anne, onu evet demesi için cesaretlendirmelisin," dedim.

Bir sessizlik daha, bu sefer daha kısa, kadın yeni bir saldırı için kendini toplarken. "Onun gibi William'ın ne kadar çok çalıştığını takdir edebilecek biriyle birlikte olması daha iyi olur."

Gözlerimi devirmiştim. Nedense ailem ve William onu çok çalıştığı için terk ettiğime inanıyorlardı.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Muhtemelen," diye hafifçe onayladım. "Dinle anne, okuldayım ve şimdi içeri girmem gerekiyor. Bir dahaki sefere aradığında cevap veririm, tamam mı? Belki son zamanlarda ne okuduğun hakkında konuşabiliriz. Harika bir kitabı yeni bitirdim, Alessandra Torre'den Hayalet Yazar."

Burnunu çekti. "Bunu yıllar önce ilk çıktığında okumuştum." Öfke kafa derimi diken diken etti. "Sadece birkaç ay önce çıktı ve okumak için fazla zamanım yok. Artık iki yakamı bir araya getirmeye çalıştığım için çok memnunum."

"Kocanızın yanında kalsaydınız iki yakanızı bir araya getirmek zorunda kalmazdınız," diye hemen karşılık verdi.

Koltuğumda geriye yaslandım, bir elimi kapalı ve zonklayan göz çukurlarımın üzerinde gezdirdim. "Tamam, iyi günler. Sonra konuşuruz."

"William'la konuşmazsan, Cressida, meseleyi kendi eline alırsa şaşırma," diye uyardı telefonu kapatmadan önce uğursuzca.

Harika.

Pencereme bir tıkırtı geldi. Çığlık attım, telefonumu kucağıma düşürdüm ve Tayline'in yüzünü acayip bir şekilde cama bastırdığını, Rainbow'un karnını tuttuğunu ve arkasında göbek atarak güldüğünü görmek için döndüm.

"Sizi ucubeler," diye bağırdım kapıdan. "Bana kalp krizi geçirttiniz."

Tay ağzını pencereden sıyırarak Rainbow'un kıkırdamasına eşlik etti. Başımı salladım ama annemle yaptığım zehirli telefon görüşmesinden sonra onların maskaralıkları kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Ayağımın dibindeki postacı çantamı kaptığım gibi arabadan dışarı fırladım.

Ellerimi kalçalarıma koyarak ve en iyi Sorumlu Öğretmen sesimi kullanarak ikisine de, "Bu neredeyse sürpriz bir cinayetti," diye nasihat ettim. "Güçlü bir kalbim olduğu için şanslısınız."

Gökkuşağı gözlerinin altındaki yaşları sildi. "Dostum, bu paha biçilemezdi. Her sabaha böyle başlamalıyız."

"Katılıyorum," dedi Tay, boyu çok kısa olduğu için kalçasını kalçama çarparak. "Güldürdüğün için sağ ol."

Onlara gözlerimi devirdim ama gülümsememi kontrol edemedim. "Siz daha çocuksunuz."

"Evet, birini tanımak için biri gerekir. Beni bu kadar iyi bir öğretmen yapan da bu," diye başını salladı Tay, birlikte okula doğru ilerlerken.

Tüm molalarımı ikiliyle geçirmeye başlamıştım ve kendimi kendi arkadaşlarımın olması gibi şaşırtıcı bir konumda buldum. Yirmili yaşlarımın ortasındaydım ve annemin kitap kulübü dışında hiç kız arkadaşımın olmaması inanılmaz derecede acınası bir durumdu.

Söylemeye gerek yok, Rainbow'un hesapçı zekâsından ve Tayline'in şapşallığından keyif alıyordum. Hayatı çok ciddiye almıyorlardı, ki bunu sevdim çünkü bu benim de kendimi çok ciddiye alamayacağım anlamına geliyordu.

"Warren'ın sonunda sana çıkma teklif ettiğini duydum ve şimdi otoparkta onun arabasında oturuyorsun. Ne oluyor, Cressie? Dönemin başında yaptığımız konuşmayı hatırlamıyor musun? Artık en iyi arkadaşız, seni sahiplendik, bu da aşk hayatından ilk bizim haberimiz olması gerektiği anlamına geliyor," diye öğüt verdi Tay, ana salona açılan kapıdan geçip dersler başlamadan önce koşuşturan öğrenci ve öğretmen kalabalığına girerken.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu biraz unutmuşum," diye itiraf ettim, ikisini de kahkahalara boğan utangaç bir bakışla.

Gökkuşağı onun dizini bile tokatladı. "Bu çok kötü. Warren bunu bilseydi, erkekliği ciddi şekilde sorgulanırdı. Pillow'un bütün yıl onun gözüne girmeye çalıştığını biliyor musun?"

Kadından bahsetmişken, Willow koridorda çok pahalı ve çok güçlü bir Chanel parfümü bulutunun üzerinde süzülerek yanımızdan geçti. Tayline yüksek sesle öksürdü ama Willow ona sinirli bir bakış attığında kaşlarını masum bir sorgulamayla kaldırdı.

Başımı salladım. "Çocuklar."

Tay dilini bana doğru uzattı.

"Yani, aylardır ayrısınız ve biraz hareket için sabırsızlanmıyor musunuz?" Gökkuşağı sordu.

İkisi de beni sınıfıma kadar takip ettiler, kapıyı açmamı ve ışıkları yakmamı bekledikten sonra benimle birlikte içeri girdiler. Rainbow, sıramın hemen önündeki ilk sırada King'in koltuğuna oturdu, bu da uzak tutmaya çalıştığım kızarıklığın alevlenmesine neden oldu.

"Oh, öyle!" Tayline öttü.

"Sus."

"Hoşlandığın biri mi var?" Gökkuşağı gözlerini bana dikerek sordu.

Delicesine, King'in masasında oturmanın ona bizim hakkımızda bir tür sezgi verip vermediğini merak ettim.

"Kalkın, sınıfımdan çıkın çocuklar!" Onları acele ettirmek için ellerimi çırparak emrettim. "Bazılarımızın dersten önce yapması gereken işler var."

"Evet, çünkü okuldan sonra ödevlerini yapamayacak kadar birine aşık olmakla meşguldün," diye seslendi Tayline omzunun üzerinden, ben onu kapıdan dışarı iterken.

"Bu kadar kolay kurtulacağınızı sanmayın," diye uyardı Rainbow kapıyı yüzlerine kapatırken. "Öğle yemeğine kadar vaktin var, kardeşim."

İkisi de kapıdaki pencereden bana baktılar ama yüzümdeki kızarıklığın derinliğini göremeden onlara sırtımı döndüm.

Başımı ellerimin arasına alarak masama çöktüm ve kendime hayatımın ne zaman bu kadar karmaşık hale geldiğini sordum.

Cevap kolayca aklıma geldi; King'in o güzel yüzünü Mac's Grocer'ın otoparkında gördüğüm gün.

Geleceğini bilmeliydim. Annem o sabah yaptığı telefon görüşmesinde onun gelişini adeta ilan etmişti. Yine de dördüncü dönem tarih dersimin sonunda anons sisteminden gelen anonsa hazırlıklı değildim.

"Bayan Irons, lütfen ön büroya gelin, kocanız geldi."

Öğrencilerim hemen yerlerinden kıpırdandılar. Öğrencilerime yakındım, böylece zihnimde artık bir kocam olmadığını biliyorlardı. Elim, 1918 Paris Barış Antlaşması'nın koşullarını yazarken beyaz tahtanın üzerinde sabit duruyordu. William'ın EBA'da olduğuna inanamıyordum.

"Bayan Irons?" Benny belli belirsiz seslendi. "Sizinle ofise gelmemi ister misiniz?"

Anında göğsüm sevgi ve korkuyla gerildi. Benny;

benim tatlı, tatlı oğlum.

"Ya da senin için gidip ona defolup gitmesini söyleyebilirim?" Arkamı döndüğümde Carson'ın genç bir kabadayılıkla esneyen iri futbolcu kollarını gördüm.

Onu Müdür'e teslim ettiğimden beri Carson derslerimde şaşırtıcı derecede aktifti. Her zaman oldukça zeki bir öğrenci olmuştu ama o gün King'e yaptığı davranıştan utandığını ve bana iyi bir çocuk olduğunu kanıtlamak istediğini hissettim.

Kimse onun önerisine gülmedi, ancak diğer birkaç öğrenci bu kabul edilebilir bir seçenekmiş gibi başlarını salladı.

Gülümsememi toparladım ve yanaklarımın arasına beceriksizce yapıştırdım. "Aptal olmayın çocuklar. O artık benim kocam olmayabilir ama bir canavar da değil. Unutmayın, her hikâyenin iki tarafı vardır."

Ally Vandercamp bilgece başını sallayarak, "Ne zaman ondan bahsetsen yüzün bomboş oluyordu," dedi. "Ondan hiç hoşlanmadık. Yaşlı, sıkıcı bir bankacıya razı olmak için fazla güzelsin."

"Avukat," I otomatik olarak düzeltildi. "Ve Ally, böyle sonuçlara varmamalısın."

Haklıydı, William yaşlı ve sıkıcıydı ama bu böyle düşünmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Bay Warren'ın senin seksi olduğunu düşündüğünü duydum," diye devam etti Ally, hiç bozuntuya vermeden. "Siz ikiniz çok tatlı bir çift olurdunuz."

"Kesinlikle," diye cıvıldadı Aimee.

King'in bu sınıfta olmadığına şükretmenin ötesindeydim.

"Tamam, özel hayatım hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter" dedim.

sertçe. "Ben bununla ilgilenmek için ofise gidiyorum ve siz de ders kitaplarınızın 318. sayfasını açıp Paris Barış Konferansı hakkında daha fazla şey okuyacaksınız."

"Evet, Bayan Irons," diye papağan gibi tekrarladılar.

Çantamı alıp ön büroya doğru ilerlerken onlara, bazılarının gülmesine neden olan alaycı bir bakış attım.

Adımlarım beni oraya götürürken yavaş ve ağırdı ama yine de tam olarak hazır olmadan oraya varmıştım.

William resepsiyon masasının önünde, elleri düzgünce ütülenmiş flanel pantolonunun ceplerinde, kalın tuzlu ve biberli saçları yüksek alnından güzelce geriye taranmış bir şekilde duruyordu. Zarif, erkeksi güzelliği artık ilgimi çekmese de inkâr etmek imkânsızdı. Bileğindeki Phillip Patek saatinden pahalı İtalyan mokasenlerinin parlaklığına kadar her şeyiyle kusursuzdu. Takım elbisesi özel yapımdı, geçen Noel'de Ermenegildo Zenga Bespoke'dan 25.000 dolara sipariş etmiştim ve ona yaklaşırsam, on beş yaşında aşık bir kızken ona ilk kez almaya başladığım kolonyayı sürmüş olacağını biliyordum. Clive Christian C kolonyasını alabilmek için altı ay boyunca harçlığımı biriktirmiştim ama o Noel'de arka salonda kolonyayı ona verdiğimde yüzünde beliren ifade her şeye değmişti.

Ayrı yaşadığım kocam, kapıdan içeri adımımı attığım anda Georgie ile konuşmayı kesti ama bana dönmeden önce kendini toparlamak için bir an bekledi. Döndüğünde yüzü yakışıklı bir maskeye dönüşmüştü. Biliyordum ki beni görünce

Ama ne bir işaret, ne çenede bir tik, ne de ellerde bir esneme vardı. Sadece hiçlik.

"Cressida," dedi yumuşak, tatlı ses tonuyla.

Bir arkadaşı bir keresinde bana William'ın yalakalık yapmayan Kanadalı bir James Bond gibi olduğunu söylemişti. Farklı nedenlerle de olsa onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum. Hayali casus gibi, kocam da inanılmaz derecede iki boyutluydu.

"William," diye karşılık verdim. "Burada ne işin

var?" "Karımı görmeye geldim."

İleriye doğru yürüyüp beni omuzlarımdan tuttu ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Ne yapıyorsun?" O uzaklaşırken kulağına tısladım.

Gülümsedi ama bu onun yüzüne King'inkinin yakıştığı kadar yakışmıyordu. Artık ikisine de sahip olduğum için ikisini karşılaştırmamak imkânsızdı. Onlar bana cinsel olarak dokunan tek iki erkekti ve şimdi William burada, okulda, King'in bölgesindeydi. Kabartma yazıyla yazılmış bir önsezi gibi tüylerim diken diken oldu.

"Telefonlarıma ya da e-postalarıma cevap vermiyorsun, ben de seni şahsen görmeye karar verdim," dedi sanki o gezegendeki en makul insanmış ve ben de cadalozun tekiymişim gibi. "Ay sonunda burada, şehrin hemen dışında katılmam gereken çok önemli bir müşteri yemeği var ve bana eşlik edebileceğini düşündüm. Sana yeni bir elbise bile aldım."

Öfkelendim. William'ın temiz traşlı boğazına yumruk atma, kafasını Georgie'nin yarım ay şeklindeki masasına, mükemmel kafası kanlar içinde kalana kadar çarpma hayalleri, köpekbalığı istilasına uğramış sular gibi zihnimde yüzüyordu.

Seyirciler, Georgie ve şimdi de Matematik öğretmenlerinden biri olan Shawn Walters, şimdi hem hevesle izliyor hem de temel içgüdülerimle hareket etmemi engelliyorlardı.

Bu yüzden boğazımdaki ateşi temizledim ve "Sana boşanma belgelerini dört kez postaladım William. Seni iki haftada bir mahkeme kararıyla çift danışmanlığı için görüyorum.

Tam da bu nedenle, sorunlarımız hakkında konuşabilmemiz için uygun bir mekân. İş yerimde gün ortasında evliliğimizin sona ermesini tartışmak için iyi bir zaman olacağını düşündüren şey nedir?"

Kaşlarını çatma sırası William'daydı. "Cressida, bu kadar sert konuşmana gerek yok."

Aman Tanrım. Saçlarımı koparmak üzereydim ve koca saçlarımı çok seviyordum.

Odaya iki kişinin daha girdiğini belli belirsiz fark ettiğimde derin bir nefes aldım.

"Kızgınmışım gibi görünüyorsam özür dilerim, dürüst olmak gerekirse, neredeyse hiç şüphesiz kızgın olduğum içindir. İş yerimde pusuya düşürülmek hiç hoşuma gitmiyor," dedim sakin bir ses tonuyla.

"Sen söyle ona, kızım!" Tayline aniden Georgia, Shawn ve Rainbow'la birlikte masanın arkasında durduğu yerden koro halinde bağırdı.

Ona bir bakış attım ama o sadece ellerini havaya kaldırarak evrensel 'vaaz ver' işareti yaptı. Kulaklarımdan duman çıkmadan önce ondan vazgeçerek William'a döndüm ve sesimi tatlılaştırdım çünkü balın eski sevgilim gibi erkeklerde sirkeden daha çok işe yaradığını biliyordum.

"Neden dışarı çıkmıyoruz? Orada daha özel konuşabiliriz."

Tereddüt etti, bu akıllıcaydı çünkü seyircilerimize karşı uysal davranıyordum ama onunla yalnız olsaydım kesinlikle böyle davranmazdım. Kararı ondan almaya karar verdim ve hemen öğretmen otoparkına açılan kapıdan içeri girdim. Bir dakika sonra William da beni takip etti. Eğer bakmaya özen gösterseydim içeride kalan küçük grubun burunlarını pencerelere dayayacaklarını biliyordum ama bunun yerine William'a odaklandım.

"Cidden, buraya gelip okulumda böyle bir olay yaratırken aklından ne geçiyordu?" Öfkem hâlâ kaslarımda nişasta gibi duruyordu ama incinmişliğim içime işliyor, kararlılığımı kırıştırıyordu.

Beni gerçekten bu kadar az mı önemsiyordu?

"Olay çıkaran ben değildim. Sadece seninle konuşmak istedim, Cressida. Noel'de bana bu şansı vermedin ve o seanslar şaka gibi. Evliliğimizde neyin yanlış gittiğini düşündüğünü bana söylemen için sana bir şans vermek istedim, böylece bunu seninle birlikte düzeltmeye çalışabilirim," dedi.

İyi bir yanıttı. Ya da onunla aynı konuşmayı daha önce yirmi otuz kez yapmamış olsaydım iyi bir yanıt olurdu.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve içimdeki zeni bulmaya çalıştım. "Açıkçası artık sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Seni sevmiyorum William."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra başıyla onayladı. "Anladığım kadarıyla çok çalışıyorum-"

"Mesele iş değildi," diye neredeyse homurdandım. "Artık bana ihtiyacım olan şeyi veremezsin."

Homurdandı. "Sana vermeye gücümün yetmeyeceği çok az şey var."

"Tanrı aşkına, finansal olarak demiyorum. Duygusal olarak, cinsel olarak demek istiyorum."

"Şu anda sadece bir şeyler yaşıyorsun. Altı ay sonra seni eve geri almam için bana yalvarıyor olacaksın," dedi William bilmem kaçıncı kez; ona dönmem için gereken süreyi uzatmaya devam ediyordu.

"Yapmayacağım," dedim nazikçe, koluna hafifçe dokunmak için bir adım öne çıkarak.

Kocaman koyu kahverengi gözleri şaşkın ve kavgacı bir şekilde bana bakıyordu. "Saçmalıyorsun. Böyle davrandığın sürece sana para veremeyeceğimi bilmelisin. Senin orta yaş krizini desteklemek benim için mali açıdan sorumlu bir davranış olmaz."

"Çeyrek hayat," diye düzelttim otomatik olarak, tıpkı o sabah annemle yaptığım gibi.

"Biliyorsun, yaklaşan büyük bir birleşme var ve annen her gün senin için endişelenmekten neredeyse hasta oluyor.

Bu maskaralığa devam et," diyerek bambu şeritlerini tırnaklarımın altında daha da ileriye itti.

"Kes şunu, William. Şimdi de kaba olmaya çalışıyorsun."

"Gelecek hafta doktora gidecek. Baban çok Endişeliyim," diye aynı sinir bozucu sakinlikle devam etti.

"Kes şunu dedim," diye tısladım, yüzüne bakabilmek için yaklaştım ve ayak parmaklarımın üzerine kalktım.

"Hayır, sen eve gelene kadar olmaz. Umursamadığımı mı sanıyorsun, Cressida? Seni bağlayıp kanayan dolabımıza kilitlemek zorunda kalırsam ne kadar umursadığımı göstereceğim," dedi William, yine olabildiğince sakin.

Ürpertici, sürüngen bir şey gibi omurgamda bir ürperti oluştu.

"İyi misin öğretmenim?" Arkamdan yeni, boğuk bir ses geldi.

Normalde küfretmemeye çalışırdım ama Zeus'un Garro'yu korkutarak gelişinin bunu gerektirdiğini hissettim.

"Siktir."

"Cressida?" William hemen doğruldu ve elini belime koyup sahiplenebilmek için bana doğru ilerledi. "O... adamı tanıyor musun?"

"Daha iyi bir soru, seni tanıyor mu?" Zeus görüş alanıma girerek sordu.

Deri kesimini, karın kaslarını tamamen çıplak olmaktan daha uygunsuz bir şekilde belirginleştiren daracık beyaz bir tişörtün üzerine giymişti. Gömleğin saflığı, pazılarını ve ön kollarının üst kısmını melek kanatlarının uçları gibi saran çok sayıda siyah çizgili tüyle ve sakalının altından boynuna doğru süzülen diğer dövmelerle güzel bir tezat oluşturuyordu. Tehditkâr, belalı bir motorcu gibi görünüyordu; bu tuhaf sahnedeki kötü adam.

Bunun yerine, onun beni parlak zırhlı şövalyemden kurtarmaya gelen siyah bir domuzun üzerindeki iblis olduğunu biliyordum. Farkında olmadan William'dan bir adım uzaklaşıp Zeus'a yaklaştım. Bunu hisseden motorcu beni bileğimden yakaladı ve yanına düşmem için öne doğru çekti.

Zeus'un hareketleri bunu gereksiz kılsa da, "Evet William," dedim. "Onu tanıyorum. Bu Zeus, Garro." Başımı kaldırıp üzerime doğru gelen adama baktım ve hafifçe irkildim. "Çok özür dilerim, gerçek adınızı bilmiyorum."

Zeus sanki insan mı yoksa uzaylı mı olduğumdan emin değilmiş gibi uzun bir süre bana baktı. Sonra dedi ki, "Zeus artık sokaklarda ve kitaplarda benim adım, hocam. Terleme. Şimdi bana neler olduğunu anlat, tamam mı?"

Derin bir iç çektim, elimi şok olmuş William'a doğru salladım ve açıkladım, "Bu benim yakında eski kocam olacak. Çok adil olan boşanma belgelerimizi imzalamayı kabul etseydi zaten eski kocam olacaktı ama bunun yerine ben ona geri dönene kadar ortak hesabımızı rehin tutuyor."

Zeus'un yüzünün elmas sertliğinden dünyanın en sert maddesi olan grafene dönüşmesini izledim. Bir an için onun dünyanın en sert adamı olabileceğini düşündüm ve onun gibi bir adamı kocamla bu çatışmanın içine sokarak ne yaptığımı merak ettim.

Ağır kolunu omuzlarıma dolayıp şakağımı öptüğünde, öptüğünde korkularım yerini şoka bıraktı.

"Ah, dün gece yatmadan önce bana bahsettiğin kişi," dedi.

Göz kırptım.

William göz kırptı.

Zeus konuşmaya devam etti, "Onun senin lastik izlerine takılmış bir pislik olduğunu biliyordum, sevgilim, ama seninle uğraşmak için okula gelecek kadar alçalacağını düşünmemiştim."

"Ben de," diye ciyakladım, yanıt vermem için beni sıktığında.

Çenesini William'a doğru kaldırdı. "Bunu dinle ve hayatın buna bağlıymış gibi dinle çünkü Willie oğlum, bağlı. Bu kadın şu anda bir Garro adamıyla birlikte ve bunun ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar aptalsan sana söyleyeyim. O Fallen MC'ye ait ve kimse Fallen'a bulaşamaz. Yakında eski kocası olacaklar bile.

Cüzdanları, bir kadına kendileriyle birlikte olması için şantaj yapabileceklerini düşünen o küçük çüklerinden daha büyük."

"Aman Tanrım," dedim ciğerlerimde kalan son nefesle.

Nefes almaya çalıştım ama ne olduğunu anlayamadığım için tıkandım ve öksürmeye başladım. Zeus (o kadar da yardımcı olmadı) güçlü bir yumrukla sırtıma vurdu.

"Gerçekten de karımla çıktığını mı söylüyorsun?" William doğruladı, şüphesinin ağırlığıyla çenesi yerinden oynamıştı. "Sekiz yıllık karımın, romantik komedilerdeki seks sahnelerini izlemeyen ve bir mahkûm olduğu için hapse girdiğinden beri yaklaşık dokuz yıldır kardeşiyle konuşmayan aynı kadının, kötü şöhretli bir motosiklet çetesiyle ilişkisi olduğunu mu?"

"Kulüp," diye mırıldandım aynı anda Zeus da onu düzeltti.

Garip bir gülümseme paylaştık.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Eğer burada işin bittiyse, Cressida'nın işinin başına dönmesine izin verebilirsin ve sen de geldiğin kafese geri dönüp daracık hayatını yaşamaya devam edebilirsin," diye emretti Zeus.

William ona baktı.

Ben de ona baktım.

Zeus hareket etti.

Omuzlarımdaki kolunu kullanarak beni önüne doğru savurdu ve sonra başını bana doğru eğdi, böylece William'ın (ve ofisteki meraklı insanların) görebildiği tek şey buruşuk, omuz uzunluğundaki kahverengi dalgalarıydı. Muhtemelen bana kocaman bir öpücük verecekmiş gibi görünüyordu. Bunun yerine dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve "Sadece seni talep ettim, öğretmenim. Umarım oğlum ne yaptığını biliyordur."

"Ben, ben ne olduğunu bilmiyorum, yani..." Söylemeye çalıştım ama King bir elini kaldırdı ve ağzımın üzerine hafifçe bastırdı.

"Bana yalan söyleme, öğretmenim. Senin iyi bir kadın olduğunu düşünmeseydim sana yardım etmezdim. Şimdi, seni bıraktığımda geri çekilmeni, o güzel gözlerindeki yıldızlarla bana bakmanı istiyorum.

kahverengi gözleri ve sonra sınıfınıza geri dönün. Öyle mi?"

Gözleri bana o kadar yakındı ki, irislerini oluşturan farklı maviler ve grilerden oluşan halkaları görebiliyordum. Delikli ve kutup buzu gibi parlayacak kadar soluk bir maviye sahip olan Kral'ınkilerin aksine Zeus'unkiler yaşlı bir ağacın gövdesi gibi halkalıydı. Acımasızlıklarına rağmen bilge gözlerdi ve ben daha fazla düşünemeden taleplerini başımla onayladım.

Ayrıldık, ona şaşkınlıkla baktım (gerçekten şaşkın olduğum için rol yapmıyordum) ve sonra kızgın William'a son bir kez yan gözle bakarak sınıfıma doğru yola çıktım. Beşeri Bilimler binasının kapısına geldiğimde arkama dönüp baktığımda Zeus'un kollarını göğsünde kavuşturmuş, devasa Harley'ine yaslanmış, William'ın arabasının otoparktan çıkışını izlediğini gördüm.

Thirteen.

"Sorun nedir?"

King'in gürleyen, sinirli sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Kütüphane ofisindeki masamın önünde duruyordu. İki tarafı cam duvarlarla çevriliydi, bu yüzden masalarında sessizce çalışan öğrencileri görebiliyordum. Şimdi, ders saati ile okul sonrası çalışma seansları arasındaki boşlukta kalan tek kişi King'di. Sevgili kütüphanecimiz Harry Reynard'ın, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu fark ettiğinde ofisi bana rahatça bıraktığı aklımdan çıkmamıştı.

Hayatımın en uzun yirmi dört saatini geçirmiştim, bu yüzden sırf park yerinde ayrı yaşadığım kocam, Fallen MC Başkanı ve benim aramda neler olduğunu anlamak için elli dakikam olsun diye son dersim olan İngilizce dersinde son dakikada Kayıp Cennet üzerine bir kompozisyon ödevi verdiğim için kendimden çok fazla nefret etmiyordum.

Ders bittikten sonra bile çözememiştim.

Bunun iyi tarafı, dün öğleden sonra bana yapmasına izin verdiğim şeyden sonra utangaç bir kız öğrenci gibi kızarmam ve kıpırdanmam gerekirken King'in yanında kendimi garip hissetmememdi.

Yine de, onunla aynı odada yalnız olmanın verdiği heyecan ve zevkin lezzetli yankısı içimde titreşti ve meme uçlarımı sıkılaştırdı. King'in gözleri manzaraya doğru eğildi ama şaşırtıcı bir şekilde kaşları çatıktı.

"Neden bahsediyorsun sen? Dersi bitirdim, on dakika sonra cezan başlamadan önce yürüyüşe falan çıkabilirsin," dedim, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

King, William olay çıkarmak için okula geldi ama endişelenme, senin deli gibi seksi, deli gibi korkunç baban devreye girdi ve sanırım eski sevgilim artık benimle uğraşmasın diye beni bir mülk gibi sahiplendi. Sorun da bu zaten. King'in kaşları birbirine kenetlendi, yüzüne derin gölgeler düşürdü. onun buzul gözler. "Don't ver Ben o Saçmalık. Bütün gün kıçında bir şey vardı ve ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu seni nasıl ilgilendirir?"

Masamda öne doğru eğilip beni bir avcının avına yaptığı gibi köşeye sıkıştırırken güzel ağzını bir alaycılık kapladı. "Çünkü bana söylersen, senin için icabına bakarım."

Allah kahretsin, bugün onun garip bir şekilde sevimli motorcu tatlılığıyla başa çıkacak gücüm yoktu. "King, bir öğrenci olarak ödevin dışında benim için herhangi bir şeyle ilgilenmek senin görevin olmadığı gibi, herhangi biriyle 'ilgilenmen' fikrinden de son derece rahatsızım."

Yüz hatlarında kısa ama çarpıcı bir acı belirdi ve bir gece yarısı tutulması gibi yanlıştı.

"Düşmüşlerin oğlu olmam her sorunu yumruklarımla halledeceğim anlamına gelmez."

Utanç boğazımda yükseldi, acı ve mide bulandırıcı bir kokteyl. Bana sorunlarıyla bu şekilde başa çıkacağına dair hiçbir işaret vermemişti ve özellikle de dün insanların onu beyinsiz, şiddet yanlısı bir haydut olarak yargılamasıyla ilgili içten konuşmamızdan sonra, böyle bir sonuca vardığım için kendimi hasta hissettim.

"Özür dilerim," dedim dudaklarımın arasında sızlayan kalbimle.

Hareket etmediğinde, bir elimi yumruklarından birinin üzerine koydum ve parmaklarımı parmak eklemlerindeki altın rengi saçların üzerinde hafifçe gezdirdim.

"Bu benim hatamdı," diye devam ettim usulca. "Aceleyle konuştum ama dürüst olmak gerekirse, senin hakkındaki gerçek izlenimimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Evet, peki bu nasıl bir izlenim?" diye sordu, daha yakına eğilerek tendonlarının ve kaslarının

kolları keskin bir şekilde ortaya çıktı.

Onu yalayamadığım için dudaklarımı yaladım.

King'in gözleri ağzımın üzerinde arı zehri gibi karıncalandı. Gözlerim kapıya kaydı ve tekrar ona döndü.

Bunu bir işaret olarak kabul ederek, avucunu ensemde, saçlarımın kalın dökülüşünün altında kaydırmak için uzandı. Tuhaf bir şekilde savunmasız hissettirdi, büyük avucu sinekkuşu nabzıma karşı ince boynuma sarıldı, parmakları omurgamın omurları arasına girdi ve beni etkili bir şekilde durağanlığa kilitledi, böylece başka hiçbir yere değil onun gözlerine bakmak zorunda kaldım.

"Anlat bana," diye ısrar etti.

"Tamam," diye kabul ettim. "Bence Kral Kyle Garro aptalları kandırmak için çocuk, zayıfları korkutmak için yırtıcı ve basmakalıpları manipüle etmek için güzel çocuk rolü oynayan bir adam."

Gözleri parladı ve boğazından alçak bir gümbürtü yükseldi. "Peki Cressida Irons'a karşı nasıl davranmalıyım? Onun için ben kimim?"

Kendimi durduramadan, fısıltıyla konuşmamız sözlerimize bir günah çıkarma tonu katarken, "Sen onun sert ve yırtık pırtık Kraliçesi olmak istemesini sağlayan bir Kralsın," diye nefes aldım.

Yalan söyleyemedim. Yalan söylemek istemedim.

Sonuçlarına lanet olsun.

King kabaca, "Cezayı boş ver, hemen benimle gel," diye emretti ama sesindeki çaresizlik duygusu beni itaatkâr bir şekilde onun peşinden sürükledi.

Ancak o kapıya değil de kütüphanenin arka tarafındaki labirent gibi kitap sıralarına doğru ilerleyince King'in neden olduğu sarhoşluktan kurtuldum.

"Lanet olası kütüphanede seninle hiçbir şey yapmayacağım." Elimi iki elimle tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama nafile. "King!"

Kütüphanenin kâğıt kokulu tatlı derinliklerinde, WXYZ sırasına çekilene kadar beni görmezden geldi.

King bana döndüğünde "Aman Tanrım," diye nefes nefese

kaldım.

Beni raflara çarptı, zayıf kalçalarıyla kitap sıralarına sabitledi. İri ellerinden biriyle bileklerimi tutup başımın üzerinde sabitlerken hırıltısı dudaklarımda titreşti.

Nefesimi toparlayamadan onunkini tattım. Ağzı beni ele geçirdi, elma şiirinin bana vaat ettiği sırrı alt dudağımın iç kısmındaki narin deriye işledi. Beni oradan ısırdı, ben ona karşı kıvranana kadar dişlerini tekrar tekrar üzerinde gezdirdi.

"Öğretmen olduğun için senin kurallarına uymam gerektiğini mi sanıyorsun? Yanılıyorsun bebeğim. Aramızda kalsın, otorite figürü benim. Sana neyin ne olduğunu göstermek için seni kütüphanede sikmem gerekiyorsa, bunu seve seve yaparım."

Kuru dudaklarımı yaladım, bu son derece uygunsuz yerde bu uygunsuz adama neden hayır demem gerektiğini kendime hatırlatmak için savaştım ama seksim iyi niyetlerimi karıştıran ağır, sabit bir ritmle zonkluyordu. Ağrıyı hafifletmek için yapışkan iç uyluklarımı birbirine sürttüm ama King tek çizmeli ayağıyla bacaklarımı daha da ayırarak beni durdurdu. Ben itiraz edemeden eli bacaklarımın arasındaydı, ıslak iç uyluğumun çıplak tenine öyle sert bir tokat attı ki canımı yaktı, sonra da kocaman avucuyla tümseğimi kavradı.

"Bu amcık benim yüzümden ıslak. Bu tatlı suların akmasını sağlayan şey tam olarak benim ahlaksızlığım, benim yanlışlığım. Tatlı kıçına patronluk taslamam hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Hayır," dedim ama nefesim kesildi.

King, amımın üzerindeki eli, yüzümdeki nefesi ve gözleri, o kocaman soluk mavi ay gözleri, yüzümü delip geçiyor, ona yalan söylemem için beni cesaretlendiriyordu.

Benim bariz yalanım karşısında parladılar. Kalın, nasırlı parmaklarından ikisi iç çamaşırımın yırtmacının altından girip içimde kıvrılırken, sertçe bastırırken nefesim kesildi

ön duvarım. Yoğunluktan dizlerim çöktü, böylece beni dik tutan tek şey bileklerimi sıkan güçlü el ve beni kazığa oturtan iki parmak oldu.

"Benimle kirli olmak istiyorsunuz, Bayan Irons," diye alay etti, dilini çeneme ulaşana kadar çenemin kenarından aşağı çekti. Dişlerinin arasına aldığında nefesim kesildi. "Seninle bunu konuştuğumda amının parmaklarımın etrafında sıkılaştığını hissedebiliyorum. Görünüşe göre yığınlardaki ateşli öğretmenimi becererek iki fantezimi gerçekleştiriyorum."

Parmaklarını içimde döndürürken inlememek için dudağımı ısırdım, o kadar derin bir zevk çıkarıyordu ki bacaklarım titriyordu.

"Arkanı dön, ellerini rafa koy ve sakın bırakma," diye emretti.

Anında etrafımda döndüm. Dik durdum ama parmaklarımı omuzlarımın hemen altındaki rafa doğru kıvırdım. King'in kahkahası boynumu okşadı ama bana dokunmadı. "Bana istediğini göster, Cressida. O tatlı kıçını Ben."

Küçük arzu çığlığımı yutmaya çalıştım ama boğazım kurumuştu, vücudumdaki tüm nem uyluklarımın arasında birikiyor ve çoraplarımın üst kısımlarına sızıyordu. Çaresizce popomu geriye doğru çıkardım, kırk beş dereceye gelene kadar eğimimi derinleştirdim.

"Daha iyi," diye övdü King beni.

Her iki kalçamdan tutup beni daha da geriye, pantolonunu saran sert uzunluğa doğru çektiğinde soluğum derin kütüphane sessizliğini noktaladı. Sırtımı aşağı itip eteğimi yukarı kaldırdığında koluma doğru nefes nefese kaldım. Bir adım geri çekildi, böylece üzerime serin bir hava doldu ve ürperdim, o kadar tahrik olmuştum ki sert bir esinti beni uçurumdan aşağı atabilirdi.

"Şuna bak," diye mırıldandı King kısık sesle. İki parmak eklemi uzanıp kız deliğimden amıma doğru kıvrımlarımdan aşağı indi. "Öğrencisi için çok ıslak."

Kolumu ısırdım ve kalçalarımı ona doğru iterek inledim.

Söze dökülmemiş yalvarışıma kulak veren parmaklar hırçınlaştı ve dantelli iç çamaşırımı yırttı. Uyandırdığı acı beni titretti ve parmakların yerini sıcak bir dil aldığında hala hareketin ezici sıcaklığından kurtulmaya çalışıyordum.

King'in arkamda diz çökmüş, yüzünü kıçıma gömmüş olduğunu düşünmek beni utandırsa da, bu hissin etkisiyle geri çekildim.

Burnu açıklığıma değdiğinde ve dili hala hassas olan klitorisimin etrafında kıvrıldığında içimde bir zevk dalgası zonkladı. Kalçamın iç kısmındaki hassas deriyi ısırıp parmaklarının arasında klitorisimi sertçe sıkıştırırken başımı geriye attım. Yüzümün önündeki kitap başlıkları bulanıklaştı ve bacaklarım titremeye başladı. Hayal meyal, fermuarın indirilme sesini ve ardından King'in uzun, acı dolu iniltisini duydum.

"Sadece tadından bile boşalabilirim," dedi sağ uyluğumdan aşağı süzülen ıslaklığı yalarken.

Aynı anda, üç parmağını ıslak ateşime soktu ve şişmiş klitorisimi ağzının derinliklerine çekti. O kadar kolay ki, beni zevkten uçurumun kenarına yuvarladı ve diğer tarafta parçalara ayırdı.

"Kahretsin, kızımı memnun etmek çok kolay," dedi orgazm düşüncelerimi parçalara ayırırken kalçamın yan tarafına doğru.

Hezeyan içindeyken bile, sözlerin övgü olduğunu biliyordum ve bu beni teşvik etti.

Sözleri içimdeki parmaklarla birleştiğinde ve ağzı klitorisimin üzerinde birleşerek beni mümkün olduğunu düşündüğümden daha uzun süre boşaltırken, çaresizce kitaplara doğru savruldum ve bazılarını yere yuvarladım.

King yerden doğruldu, erimiş bedenimi ters çevirip dikleştirdikten sonra sırtımı bir kez daha kitaplara yasladı. Islak amımla nazikçe oynarken alnını sertçe benimkine dayadı, artık boşaldığım için hassas klitorisime dikkat ediyordu.

"Seni gerçekten becermek istiyorum, Cress."

Ellerimi boynuna doladım ve başımı omzuna yasladım. Sıcak ve erkek gibi kokuyordu, öyle ki içim içimi yiyordu. Yaptığımız şeyi, şu anda aktif olarak yaptığımız şeyi yüksek sesle onaylamaya hazır değildim, ancak iki zihin eriten doruktan sonra, bir şekilde onu içimde eskisinden daha fazla istedim. Bu yüzden sessiz bir rıza ile dudaklarımı onun gürleyen nabzına bastırdım.

Başını benimkine doğru döndürdü. "Hayır, öyle bir şey olmayacak. Söylediklerimde ciddiydim bebeğim, beni dışlayabileceğini ve bastırabileceğini düşünmenden bıktım. İçeri giriyorum, yani seninle içeri giriyorum, kelimelere ihtiyacım var. İçindeki o yumuşak ve tatlı şeyi bana vermeni istiyorum. Kraliçemin Kralı için yalvarışını duymak istiyorum, beni duyuyor musun?"

Gözlerimi kapattım ama burnumu onunkine sürttüm çünkü tam önümdeydi ve kendimi durduramadığımı fark ettim. Tanrım, ama onu duydum. O anda ve sonrasında ona sarılmaktan, şimdi ve daha sonra bisikletine binmekten daha çok istediğim neredeyse hiçbir şey yoktu. Mac's Grocer'da o gün ilk hayal ettiğim gibi onun yanında durmak.

Ancak gerçekler birkaç saat önce hayallerime çok gerçek bir şekilde çarpmıştı ve Havva'nın parlayan elması gibi ulaşamayacağım bir yerde asılı duran beyan ve olasılıklarla başa çıkamıyordum.

"Bugün gerçekten kötü bir gün geçirdim King," diye itiraf ettim usulca dudaklarına doğru, bu onu öpmekten çok daha samimiydi nedense. "Sana duymak istediklerini söyleyemem. Senin için olmamı istediğin kişi olamam. Ama bu öğleden sonra, gerçekten çok kötü bir günün ardından, tek istediğim burada seninle olmaktı."

Nefeslerimizin açık dudaklarımız arasında sıcak ve iç içe geçtiği kısa bir sessizlik oldu. Ne düşündüğünü bilmek istedim, ona deli olup olmadığını ve ikimizin de EBA'da kalmaya çok gerçek bir şekilde ihtiyacımız varken lanet olası kütüphanede kucaklaştığım için daha deli olup olmadığımı sormak istedim, eğer

Havva ve Şeytan gibi, gerçekliğimizi arzularımıza uyacak şekilde değiştirebileceğimizi düşündüğümüz için hayalperesttik.

Bunun yerine, parmaklarımı altın buklelerine doladım ve onu nazikçe kendime çektim, parmakları kalçalarımda sertçe büküldüğünde ağzına doğru inledim.

"Cressida?" Harry Reynard'ın hafif İngiliz sesi kitap sıralarının arasında yankılandı. "Hâlâ burada mısın? Umarım öyledir çünkü çantan hâlâ ofisimde. Eğer orada kitap okuyorsan dışarı çık ve onu al, kapıyı kilitleyip eve gitmem gerekiyor."

Donup kaldım ama King sadece yüzünü saçlarıma gömdü ve usulca kıkırdadı.

"Ellerimde buraya geri getirdiğim kadın yerine tahta bir kalas tutuyorum," diye dalga geçti.

"Kapa çeneni ve çekil üstümden," diye fısıldadım sertçe, omzunu iterek.

Gülmeye devam etti ama beni bıraktı.

Giysilerimi düzeltirken ona işlerin nasıl gideceğini anlattım. "Tamam, önce ben çıkacağım ve sen gizlice çıkarken Harry'nin dikkatini dağıtacağım..." King'in artık karşımda olmadığını görmek için başımı kaldırdığımda sözümü yarıda kestim.

"Allah kahretsin," diye mırıldandım, yığınlar arasında sessizce ilerlemeden önce saçlarımı çılgınca düzelttim.

Oturma alanına ve ofise yaklaştığımda erkek seslerinin güldüğünü duydum.

"Evet, Bay R, ne diyebilirim ki, okurken nasıl olduğumu bilirsiniz," diyordu King.

Köşeden bakınca onu ofisin kapısına yaslanmış, Harry'yi görmemi engellerken gördüm.

"Kıyameti okuyabilen biriyle tanıştığımı sanmıyorum, King, ama bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin," diye cevap verdi Harry.

King omuz silkti. "Gürültülü, kokulu, sıcak bir garajda kitap okuyarak büyürsün ve her şeyi dışarıda bırakmayı öğrenirsin."

"Sanırım öyle," diye güldü Harry.

İkisinin birbirini çok iyi tanıdığı belliydi, bu da ilginçti çünkü Harry tam zamanlı kütüphaneciydi ve ders vermiyordu. Eğer yakınlarsa, bu King'in Entrance Bay Akademisi'nin iki katlı kitap cennetinde çok fazla zaman geçirdiği anlamına geliyordu. Nedense bu içgörü kalbimin acıyla çarpmasına neden oldu.

"Bayan Irons'ın eşyalarını geride bıraktığını söylediğinizi duydum, otoparka giderken sınıfının yanına bırakmamı ister misiniz?" King masumca teklif etti.

"İzin verir misiniz? Yemeğe geç kaldığımda karım bana biraz sinirleniyor çünkü erken yemek konusunda ısrarcı olan benim."

"Sorun değil," dedi King, ofise doğru ilerlerken.

Bu fırsatı değerlendirdim ve ofisten gizlice çıktım. O gün için çoktan kilitlenmiş olan sınıfıma geri dönmedim çünkü korkağın tekiydim ve King'i tekrar görmeye dayanamazdım. Ön kapının yanında tuttuğum içi boş küçük timsah heykelinin içinde kulübenin yedek anahtarları vardı ve arabam hala dükkandaydı, bu yüzden son iki haftadır yaptığım gibi eve doğru kırk beş dakikalık bir yürüyüşe başladım.

Ana Cadde boyunca ilerliyor, çiçeklerin sokakları bahar karları gibi kaplamaya başlamasının tadını çıkarıyordum ki bir motosikletin kükremesi düşüncelerimi dağıttı. Arkamı dönüp yanıma yanaşmasını izlemek için döndüğümde tam olarak bir sürpriz değildi ama kasktan King'den başka bir adam çıktığında oldu.

Bir model olabilirdi. Aslında manken olmasaydı bile, bu kadar güzel bir yüzü dergi kapaklarından ve reklamlardan uzak tutması dünyanın her yerindeki kadınlar için bir suçtu. Tüm kolundaki dövmelere ve Fallen MC'ye özgü kesimine rağmen, vizon kürkü gibi kirpikleri ve yanlardan kısa, tepeden uzun tuttuğu muhteşem dalgalı kahverengi saçlarıyla çok güzeldi.

Ağzını açmadan önce bile sesinin güzel olduğunu, bir erkek için haksız yere melodik olduğunu biliyordum. "Cressida Irons, sup,

kız?"

"Hımm," topuklu ayakkabılarımın üzerinde kıpırdandım, keşke ilk kez sınıfa dönüp eve yürürken giydiğim Converse ayakkabılarımı alsaydım diye düşündüm. "Yok bir şey, yabancı. Sadece işten eve yürüyorum."

Başını salladı, bisikletinden indi ve çok halkalı elini bana uzatarak kasıla kasıla ilerledi. "Adım Nova."

"Görünüşe göre adımı zaten biliyorsun," diye cevap verdim elini sıkmama rağmen.

Bana attığı sırıtış, bir güzellik ve kibir çalışmasıydı. "King seni eve bırakmam için beni gönderdi. Bunu kendisinin de yapacağını ama yerleşkede ona ihtiyaç olduğunu bilmeni istedi. Ayrıca boktan araban hâlâ dükkândayken eve nasıl döndüğünü de sormamı istedi."

Öfkelendim. "Ben yürüyordum. King'e söyle, eğer bunu yapmamı istemiyorsa, arabamı geri alabilmem için arabam üzerinde çalışıyor olmalıydı."

Nova kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. "Bu çocuk her boş vaktinde o işe yaramaz araba üzerinde çalışıyor."

"Ah," diye iç geçirdim, kendime kızmıştım. Neden King'in motorcu olduğunu hatırladığım ya da motorcu akrabalarından biriyle karşılaştığım ilk anda öfkeli, yargılayıcı bir kaltağa dönüşmüştüm?

"Dinle, özür dilerim. Gerçekten uzun ve yorucu bir gün oldu ama bu kabalık etmek için bir bahane değil," diye özür diledim.

Nova'nın yüzü daha da güzel bir gülümsemeye büründü. "Endişelenme, bebeğim. Hem Kral hem de Zeus bana senin ruh sahibi olduğunu söylediler, doğru söylediklerini görünce hiç şaşırmadım. Eğer olmasaydın senden pek hoşlanmazdım."

"İkisi de mi söyledi?" Aptalca yankılandım.

"Elbette. Zeus, Harleigh Rose'u okuldan almaya geldiğinde ve sen de eski sümüklüböceğin tarafından saldırıya uğradığında çılgına dönmüştü. Bu yüzden King seni eve götürmek için burada değil, o ve Zeus o orospu çocuğu hakkında bir şeyler yapmayı planlıyorlar."

Gözlerim o kadar büyüdü ki canımı acıttı. "Ne?"

Güldü. "O güzel yüzün için endişelenme. Biz senin arkandayız, kızım."

"William'la aramızdaki sorunu 'düzeltmene' ihtiyacım yok. Bu benim sorunum ve bunu kendim çözmek için uygun kanalları kullanacağım," dedim ona kararlı bir şekilde.

King'in aşırı bir şey yapmayacağına güveniyordum ama babası başka bir hikayeydi.

Nova bana baktı. "Nasıl gidiyor?"

Sessiz kaldım çünkü ikimiz de bu sorunun cevabını biliyorduk.

"Peki, bütün gün burada dikilecek miyiz yoksa seni eve mi götüreceğim?"

"Beni eve götür," diye mırıldandım onu bisikletine kadar takip ederken.

Güldü, sonra kocaman, şık motosikletine bakarken yüzümde beliren şaşkınlık ifadesini görünce daha da çok güldü. King'inkinden bile büyüktü ve yan tarafında koyu yeşil ve beyaza boyanmış The Fallen amblemi vardı.

"Senin gibi görünen ve iyi bir sürüşü takdir edebilen bir kız mı?" Nova uzun bacaklarını bisikletinin üzerinde sallayıp yerleşmemi beklerken şöyle dedi. "Garro'nun adamlarını neyin kızdırdığını anlamak kolay. Küçük, narin bir prenses gibi görünmenin de zararı yok."

"Kraliçe," diye düzelttim düşünmeye fırsat bulamadan. "Kraliçe gibi."

Ağır saçaklı gözlerinde yeni sorularla omzunun üzerinden bana baktı. "Elbette, bir kraliçe gibi."

Dudağımı ısırdım ve daha fazla konuşmamaya karar verdim ama ne mutlu ki buna gerek kalmadı çünkü Nova gürültülü bir kükremeyle bisikletini çalıştırdı ve kulübeme doğru yola çıktı. Yanağımı sırtına bastırdım ve soğuk hava üstümden geçerken sırtına sokuldum.

Kaçtığım için bana kızmış olması gerekirken kardeşlerinden birini peşimden göndermesi King hakkında bir şeyler söylüyordu. Muhtemelen bu onu kızdırdı.

benim de her sabah okula yürüyerek gidip geldiğimi fark ettim. Ertesi sabah beni bisikletinin arkasında götürmek için kapıma gelip gelmeyeceğini merak ettim ve bu düşünce beni aynı anda hem hasta etti hem de heyecanlandırdı.

"Queenie," dedi Nova, araba yolumdan aşağı inip eğimli ön bahçemde durduktan sonra. "Lütfen bana buranın senin evin olmadığını söyle?"

İşi öğrenmeye başladığım için memnun bir şekilde attan indim ve ellerimi kalçalarımda birleştirdim. "Öyle ve sen bu konuda kötü bir şey söylemeden önce bilmeni isterim ki, Shamble Wood Cottage ile gurur duyuyorum. Onu kendim tamir ediyorum."

"Görünüşe göre bir el atsanız iyi olacak," diye homurdandı, güzel yüzü felaket bahçeyi ve soyulan boyaları incelerken buruşmuştu. "Lanet olası bir Cadılar Bayramı perili evine benziyor."

Dudağımı ısırdım ama bir şey söylemedim çünkü o sonbahar çok fazla şeker mi şaka mı yapan olmuştu.

"Getirdiğin için teşekkürler Nova," dedim, sonra aklıma geldi ve güldüm. "Kazanova, değil mi?"

Bana göz kırptı. "Kadınlarla aramın iyi olduğu o kadar belli ki, ha?"

"Kibrinin sınır tanımadığı o kadar belli ki," diye takıldım, bu da onu güldürdü. "Siz Düşmüş erkeklerin paylaştığı bir özellik gibi görünüyor."

"El kitabında yazmıyor ama evet, oldukça yaygın" dedi gülmeyi bitirdiğinde.

"El kitabınız var mı?" Okumak istediğimi düşünerek hevesle sordum.

Tekrar güldü. "Hayır, motorcular el kitabı türünden insanlar değildir Queenie."

Lakaptan hoşlandığım için kızardım.

"Gitmem gerek, o yüzden eve gir ve kapıyı kilitle," diye nazikçe emretti.

Dediğini yaptım ama tam içeride kaybolmak üzereyken seslendi, "Ve Queenie, sakın beni aramayacağını düşünme.

King'e, düzeltmesi gereken tek pisliğin araban ve kocan olmadığını söyle."

Yoldan kükreyerek çıkıp kulübemin kapısını okşarken kaşlarımı çattım ve mırıldandım: "Sen bir bok parçası değilsin. Boş ver onu."

Fourteen.

Gök gürültüsüyle uyandım.

Bunun insan yapımı olduğunu anlamam bir anımı aldı. Motosikletlerin Entrance sokaklarında grup halinde ilerlerken çıkardıkları derin homurtular artık tanıdık gelmeye başlamıştı ve mülkümün önüne indiğinde bu sesi artık tanıyordum.

Gül desenli geceliğime aldırmadan yataktan fırladım ve perdeyi aralamak için pencereye doğru uçtum, tam zamanında en az on bisikletin dik araba yolumdan aşağı yuvarlandığını gördüm. Kaba uyandırma çağrımdan sorumlu olan adamın altın sarısı kafasını hemen fark ettim.

Hiç düşünmeden eski pencereyi iterek açtım ve eğilerek "Kral Kyle Garro, bu serserileri Cumartesi günü sabahın köründe evime getirerek ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdım.

Bisikletinden inmeye devam etti ve kocaman beyaz bir kamyon yola inerken beni görmezden geldi. Kamyonu evin önünde park etmek için kalan tek yere, artık sadece kuru toprak olan eski bir çiçek tarhına yönlendirmesini izledim.

"Kral!" Tekrar seslendim.

"Bir saniye bekle bebeğim," diye seslendi arkasını dönmeden. "Ben senin bebeğin değilim, ben senin öğretmeninim," diye bağırdım ona.

Birkaç adam kıkırdadı ama onun dışında herkes beni görmezden geldi.

Kamyon park edilir edilmez, adamlar kamyonun üzerine üşüştü ve yüklü kabinden aletleri, kovaları ve ağır ekipmanları çıkardılar. The Fallen'daki erkeklerin çoğu tıraşlı ama birçoğu gömleksizdi, hatta bazıları ceketlerini çıkarıp eski kot pantolonlarının ve atletik şortlarının üzerine yıpranmış, kirli tişörtler giymişti.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Tekrar seslendim, o kadar öfkeli ve şaşkındım ki küfür karşısında yüzüm bile kızarmadı.

"Neden aşağı gelip öğrenmiyorsun?" King sonunda arkasını dönüp pencereden sarkan bana bakarak bağırdı. "Ama bunu yapmadan önce, üzerine bir şeyler giyer misin? Kardeşlerimin o geceliğin içinde ne kadar tatlı göründüğünü görmelerine gerek yok."

"Daha sıkı çalışmamız için bizi motive edebilir mi?" Nova önerdi.

King arkadaşının kafasının arkasına vurdu ama ben pencereden dışarıya doğru eğildim, dışarıdaki tüm erkeklere ne kadar çok tenimi gösterdiğimin aniden yoğun bir şekilde farkına vardım. Dolabıma koştum, uzun zaman önce şort haline getirdiğim eski bir kot pantolonumu ve kitap tişörtlerimden birini giydim, bu tişörtün önünde Muhteşem Gatsby kapağı vardı. Hemen banyoya girdim, uykuda şişmiş gözlerime ve buruşmuş kahverengi dalgalarıma baktım ama saçlarımı başımın tepesine sardığım lavanta rengi bandana ile sabitlemekten başka bir şey yapacak zamanım olmadığına karar verdim.

"King," diye seslendim daha ön kapıyı tamamen açmadan.

"Evet, bebeğim?"

Kamyonetten kocaman bir toprak torbası çıkarıp ön bahçemin yanında büyüyen bir yığının üzerine boşaltmasını izlerken aniden durdum. Diğerleri ortadan kaybolurken dört motorcu da onu takip etti.

"Diğerleri arka tarafta. Onlara ot biçme işini bitirmelerini, böylece ciddi işlere geçebileceğimizi söyledim," dedi King çantayı bırakıp bana doğru yürürken.

Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildiğinde şaşkın şaşkın bakakaldım.

Çamaşır ve terli, çalışkan bir adam gibi kokuyordu. Dizlerim titredi ama irademe güvenerek kollarına atılmak yerine ayakta durmaya devam ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" Onun yerine ben söyledim.

Başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?" "Ne.

Sen. Sen. Ne. Burada?"

"Bebeğim," dedi kaşlarını çatarak. "Bahçen için yardıma ihtiyacın vardı, değil mi? Kardeşlerimi getirdim. Sabahı orada çalışarak geçireceğiz ve sen de Rainbow Lee'nin sürekli bahsettiği domuz etinden yaparak bizi ödüllendireceksin."

"King," diye başladım, sesimde kuşku ve hayranlık çelişkisi vardı. "Sana domuz etimi nereden bildiğini sormayacağım bile. Ama sen benim öğrencimsin, erkek arkadaşım değil. Evime öylece gelemezsin ve buraya kesinlikle çete üyelerini getiremezsin!"

Kaşları daha da çatıldı. "Doğru. Şunu açıklığa kavuşturalım. Kardeşlerim sana yardım etmek istedikleri için bahçe işlerinde sana yardım etmeye geliyorlar ve sen onlara çete üyesi mi diyorsun? Ne oluyor, Cress?"

Utanç, öfkemi bir kova soğuk su gibi bastırdı. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim, sadece-"

"Kapa çeneni, daha bitirmemiştim," diye homurdandı King, yüzüme doğru eğilebilmek için bana yaklaşarak. Duruşunun tamamen tehditkâr olmasını engelleyen tek şey enseme, saçlarımın altına uzanan eliydi. Bunu benimle bağ kurmak istediğinde, ikimize de onun olduğum konusunda güvence vermek istediğinde yaptığını fark ettim. Bundan bu kadar hoşlanmam beni korkuttu. Benim de buna ne kadar ihtiyacım vardı.

O senin lanet olası öğrencin, Cressida, diye hatırlattı kendime yetişkin, saygın ve ahlaklı tarafım.

Bu haldeyken de çok ateşli, diğer taraf, her zaman içimde derinlerde yaşamış olan ama varlığımın yüzeyine giderek daha da yaklaşan karanlık, sapkın taraf.

"İkincisi, haklısın. Ben senin erkek arkadaşın değilim. Çocukların kız ve erkek arkadaşları vardır. Aptallar kadınlarını sahipsiz bırakırlar, bir umut ve dua ile güvence altına alırlar çünkü kadınlarına sahip olduklarını hissettirmezler, en büyük ödül gibi el üstünde tutarlar. Hayır, ben senin erkeğinim bebeğim. Sonunu getirmeye çalıştığını gören lanet olası adam.

yakında eski kocası olacak hıyarın yüzünden tanıştı, bu yüzden ona yardım etmeleri için kardeşlerini çağırdı, her ne kadar ona kedi kırbaçlandığı için bok vereceklerini bilse de. Ben senin lanet olası erkeğinim çünkü senin için öyle olmayı seviyorum. Şimdi, beni duyuyor musun?"

Aramızdaki hava boşluğunda nefesim kesildi. Sözleri beni bir oyuncak gibi sarmıştı, sonuçlarını hiç düşünmeden daha da ileri gitmeye hazırdım. Bu adamın erkeğim olmasına izin verememin tüm nedenlerini düşünmeye çalıştım ve aklıma ilk gelen, aptalca bir şekilde, kabul ettiğim şey oldu.

"Benim erkeğim olamazsın çünkü sen hala bir çocuksun. "Sen

"On sekiz, Kral."

Gözleri buzun üzerindeki güneş ışığı gibi solgun olsa da, her zaman cana yakındı. Doğuştan gelen bir karizmaya ve zengin bir çekiciliğe sahip mutlu, sosyal bir adamdı, hayatı seven ve genellikle onu yaşamaktan memnun olan bir adamdı. Bu yüzden, o gözlerin tüm sıcaklığını yitirmesini gerçek bir dehşetle izledim.

Boynumun arkasındaki eli neredeyse acı verecek şekilde sıktı.

"Yapacak işlerim var, bu yüzden çocuklar gidene kadar beni kızdırma girişimlerini görmezden geleceğim ve sana ne kadar lanet bir adam olduğumu gösterebileceğim."

Benden uzaklaşıp adamlarına emir yağdırmaya başladığında gözlerindeki tiksintiyle karışık sitem dolu bakış karşısında acı içinde yutkundum.

"Bu çocuğu kızdırmak gerçekten zor, ama başarmışa benziyorsun." Tanıdık bir sesin derin gürültüsü arkamdan geldi ve daha arkamı dönmeden Zeus Garro'nun orada durduğunu anladım.

Her zamanki gibi devasa ve tehlikeli görünüyordu, herkesin iyiliği için fazla ateşliydi, hatta çıplak elleriyle birini gerçekten ve kolayca öldürebilecek gibi görünen bir adamı seviyorsanız oğlundan bile daha ateşliydi.

Diğer adamların aksine o hala bisikletine yaslanmış, deri ceketini giymiş, elinde sigarasını içiyordu.

Bir kadınla nasıl sevişileceğini bildiğini ve tam tersine, kanser çubuğu hakkındaki fikrinizi umursamadığını söyleyen bir şekilde.

Yine de, "Bunlar seni öldürecek." dedim.

Aradığım için, oğlununkiyle neredeyse aynı renkte ama soluk maviden çok gümüş rengi olan gözlerindeki mizah ışığını gördüm.

"Belki de onu kızdırman o kadar da sürpriz değildir," diye düzeltti.

Çaresizce omuz silktim ve onunla birlikte devasa metal canavara yaslanmak için bisikletinin yanına gittim. King'in babasında bir şeyler vardı, duruşu bile onunla uğraşmaya cesaret eden biri, beni garip bir şekilde rahatlatıyordu. Benimle ilgilenmediğini, oğlunu arzuladığım, çirkin bir bahçem ya da berbat bir evliliğim olduğu için beni kınamadığını biliyordum. Zeus Garro kimseyi umursamazdı, ta ki umursayana kadar, sonra da kim olduğunuzu ya da bir zamanlar ne yaptığınızı umursamazdı.

İçimde ikinci kategoriye girdiğime dair bir his vardı ve bu beni, sevgilerini kaybetmemek için ailemi memnun etmenin ya da William'ın karısı olarak görevim olduğu için ona itaat etmenin hiçbir zaman yapmadığı şekilde ısıttı.

Zeus bana sigarasının nemli ucunu uzattı. Kaşlarımı şüpheyle kaldırdığımda omzunu silkti ve "Hiç denemediysen nefret edemezsin" dedi.

Ona baktım, daha önce hiç uyuşturucu kullanmadığımı, esrar bile içmediğimi, herkesin içinde seks yapmadığımı, benzin istasyonundan çakmak çalmadığımı ya da bir yabancıyla öpüşmediğimi düşündüm. Sonunda yaşayabilmek, içimdeki karanlığa nefes aldırabilmek için William'ı nasıl terk ettiğimi ve bunu zar zor yaptığımı düşündüm.

Sigarayı alıp dudaklarıma götürdüm ve küçük bir nefes çektim. Zeus beni izledi, ben ciğerlerim yanıyormuş gibi öksürmeye başlamadan önce dudakları kıvrılmıştı bile. Etli bir pençeyle sırtıma vururken derin derin kıkırdadı.

"Herkes için değil," diye itiraf etti.

"Sen," dedim hıçkırık nöbetleri arasında, "nefret o." edeceğimi biliyordun.

"Kadın, bilmediğim pek bir şey yok ve çoğunu öğrendim, deneyerek öğrendim. Hayatı yaşamanın en saf yolu."

"Neden sen motorcu yağmacılığına devam etmiyorsun, ben de öğretmenlik yapıyorum," diye sert bir şekilde tavsiyede bulundum ve sigarayı yere atıp parlak pembe parmak arası terliğimle üzerine bastım.

İşim bittiğinde, küstahça eğilmiş bir çeneyle Zeus'a baktım.

Bir kahkaha patlattı; başını Kral'ın yaptığı gibi geriye atarak kalın, güzelce kordonlanmış boğazını ortaya çıkardı. Adamın ihtişamı ve onu gülerken görmenin ayrıcalığı karşısında şoke olmuştum.

"Hey, yaşlı adam," diye bağırdı King evin yanından. "Ona kızgın olmam, kadınıma asılabileceğin anlamına gelmez. Senin korkunç suratına katlanacak daha çirkin birini bul!"

"Tanrı aşkına, ben senin kadının değilim," diye bağırdım, ellerim hemen kalçalarıma gitti.

Zeus bana baktı, mizah unutulmuştu. "Çocuk sana fena takmış, öğretmenim. Bu konuda hiçbir sikim yapmadı. Seni istiyor. Ona göre bu tamamlanmış bir anlaşma. Onları şımarık yetiştirdim ama beni suçlayamazsın. Eski karım deli bir kancık, o yüzden biraz abartmış olabilirim ama o iyi bir çocuk, iyi bir evlat ve kardeş ve bir gün Düşmüşler için iyi bir adam olacak. Çok da iyi bir ortak olur, içindeki tüm o sevgi ve sadakat ortaya çıkmayı ve doğru insanlara bağlanmayı bekliyor."

"King'in şiirsel yeteneğini nereden aldığını anlıyorum," dedim sessizce, çünkü bunu söylemek zorunda kalmamayı diliyordum. "Ama ben onun öğretmeniyim. Nasıl tanışmış olursak olalım, bu onunla birlikte olmanın sadece etik değil, sosyal olarak da kabul edilemez olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz."

"İnsanların hakkımda ne düşündüğünü umursayarak büyümedim, bu yüzden tecrübelerime dayanarak konuşamam, kimin umurunda ki?"

"Okul yönetim kurulu olabilir mi? Bu işe ihtiyacım var," diye hatırlattım ona. "Herkes bir marihuana imparatorluğunu yönetemez."

Zeus'un gözleri parladı. "Espri anlayışın hoşuma gidiyor öğretmenim ama bu konuda şaka yapmamalısın, duydun mu beni?"

"Evet," diye yutkundum anlık korkumu bastırmak için. "Seni duyuyorum."

Sertçe başını salladı, kollarını açarak etkileyici boyuna ulaştı ve benimle yüzleşti. "Mesele şu ki, oğlumla birlikte olmak isteyip istememen umurumda değil. Bana kalırsa ikiniz de rıza gösteren yetişkinlersiniz ve iyi bir kadına benziyorsun, benim zevkime göre biraz zayıfsın ama olsun, oğlum hoşlanıyorsa," diye omuz silkti, ona çıkışmak için ayağa kalktığımda gözlerinde mizah dans ediyordu. "Sakin ol öğretmenim, seni anlıyorum. İnsanların ne düşündüğünü önemsediğinde hayat zorlaşıyor. Bir işin var, seni yargılayabilecek arkadaşların var. Her zaman başka bir iş bulabilirsin, yeni arkadaşlar edinebilirsin. MC'deki sürtükler kötü kadınlar değil. Onları seversin. Bunu yapmak istediğine karar verirsen, Buck'ın kadını Maja'ya seni aramasını söylerim. MC kaltaklarını o yönetiyor."

"Bu şimdiye kadar yaptığım en tuhaf konuşma," diye itiraf ettim. "Ve 2017'de kadınlara orospu demenin tamamen kadın düşmanlığı olduğunu söylemeliyim."

Kocaman bir omzunu silkti. "Dediğim gibi, bu tür şeyler gerçekten umurumda değil. O lanet olası bir şeftali, Buck'ın boktan şansını daha iyi hale getirdi. Onun için dünyaları düşünüyorum, ne fark eder ki?" Onun zorlayıcı ama tuhaf motorcu felsefesini özümsememi izledi ve başını salladı. "Şunu da söyleyeyim, oğlumla devam edersen muhtemelen daha fazlasını bulacaksın. Çocuk tam bir baş belası."

"Bu arada teşekkür ederim," dedim hızla, benimle işinin bitmek üzere olduğunu hissederek. "Dün için. William şaşırtıcı derecede inatçı davranıyor."

Gözleri üzerimde gezindi. "O kadar da şaşırtıcı değil."

"Bu güzel ama gerçekten, onunla yaşarken beni pek umursamıyordu, şimdi neden umursadığını gerçekten anlamıyorum."

"Erkekler kendilerine ait olanı kaybetmekten hoşlanmazlar, özellikle de bu küstah ama memnun etmek için ciddi bir susuzluğu olan küçük, güzel bir öğretmense. Gururu incinmiştir ve Willie-boy gibi bir adam buna katlanamaz. Bir şey üzerinde çalışıyorum, böylece lanet olası resmi anlayacak ama şimdilik benimle birlikte olduğunu düşünüyor ve o bir avukat ve akıllı bir adam, geri çekilecek."

"Sanırım William'dan daha fazlası seninle birlikte olduğumu düşünüyor," diye cüret ettim, otoparktaki tartışmamız sırasında cama bastırılmış burunlarını düşünerek.

Hayatımı değiştiren pek çok olayın otoparklarda gerçekleştiğini fark ettim.

Zeus kudretli omuzlarını silkti. "İnsanların kendime ateşli bir öğretmen kıçı bulduğumu düşünmesinden bana ne?"

"King'in bu imayla bir sorunu yok mu?"

"Şimdilik."

Acıyla yutkundum ama onun belirsiz ve korkutucu yanıtını sorgulamadım.

Ayağa kalktım ve bisikletten uzaklaştım çünkü her ne kadar sersemlemiş olsam da, söyleyeceğini söylediği ve gideceği belliydi. Kulübün başkanının bir kadına bahçesinde yardım etmekten daha önemli işleri vardı, ama beni rahatlatmak için zaman ayırmasını ve durumu kendi bakış açısıyla değerlendirmesini garip bir şekilde takdir ettim. Ayrıca oğlunu becermek için ailesinden izin aldığımı bilmek de beni rahatsız etti.

Fifteen.

Daha sonra, bütün bir sabah ve öğleden sonra, suçlu olsun ya da olmasın, suçlu olan adamlarla yan yana bir bahçe pisliğimde çalıştıktan sonraydı. Yine de, toprakla uğraşırken kendimi birbiri ardına büyülenmiş bulmuştum. Acaba bunun toprak ve zor bir iş günü gibi temel bir şey üzerinde bağ kurmakla bir ilgisi var mıydı, hayırseverlikleri için onlara borçlu hissettiğim ve King'le olan ilişkimi özen gösterecek kadar merak ettikleri için miydi yoksa King'in beni karanlık tarafa çekmek, ilişkimizin önündeki engellerden en azından birinin -suçlu ailesi- önemsiz olduğuna beni ikna etmek için birliklerinin en karizmatiklerini bir araya getirmesinden mi kaynaklanıyordu?

Hepsine meşhur domuz etimi yaptıktan sonraydı; neyse ki bahçedeki çocuklara yardım etmeden önce buzdolabında marine etmiş ve yavaş pişiriciye atmıştım. Onlara hazırladığım domuz eti, lahana salatası ve çörek sandviçleri mideye indirmişler, önümüzdeki birkaç hafta için yemek planımda kullanmayı planladığım yiyecekleri yarım saatten kısa bir sürede tüketmişlerdi. Bir grup yetişkin adamın yemek yediğini hiç görmemiştim ve onları besleyen kişi olmak hem korkutucu hem de baş döndürücü bir şeydi. Ortaya koyduğum yiyecekleri ve cipsleri mideye indirirken hepsi sessizleşti, hatta çoğu yaptığım basit yeşil salatadan biraz yedi ve sonra homurdanmalar, göbek sıvazlamalar ve içten gülümsemelerle bana iltifat etti. Evliliğimiz boyunca William'a yaptığım tüm gurme yemeklerden daha tatmin ediciydi.

Nova, King'in homurdanmalarına rağmen bana asılmaya devam ettiğinde, Buck masayı sallayacak kadar yüksek sesle geğirdiğinde, Lab Rat adında çılgın bir motorcu bir kokarca gibi sarhoş olduğunda

Kalçasında mücevherli kurukafa kaplı bir flaş içinde tuttuğu gizemli sıvı ve gerçekten tuhaf bilmecelerle konuşmaya başladı, sadece güldüm. Güldüm çünkü yaşamak gibiydi ve bunu sevdim.

King tüm yemek boyunca beni izledi, öfkesi yatışmış ya da unutulmuştu, bana ailesinden bir kesit gösterirken gözleri parlıyordu. Beni daha yakına çağırıyor, ailesini kendi ailem olarak benimsememem için beni ikna ediyor gibiydiler. Biliyordum ki, hayatındaki her şeyi bana verecekti, utanmadan, tamamen cömertçe. Tıpkı karşılığında körü körüne itaat beklemeyeceğini, akşam yemeğinin saat tam altıda masada olmasını, çamaşırların hiç kirlenmemiş gibi katlanıp çekmecelerine geri konulmasını beklemeyeceğini bildiğim gibi. King yaşamamı istiyordu ve sadece bunu yapmama yardım etme fırsatı istiyordu.

Adamlar yemekten sonra oyalanmadılar, sadece tabaklarını saygılı bir şekilde lavabonun kenarına bıraktılar (dinsiz değillerdi ama motorcuydular, bu yüzden benim için bulaşıkları yıkamayacaklardı). Yemek masasında oturduğum yerde gözlerimi kapattım, dışarıda motorların gürültüsü başlarken King'in Mute'a sessizce mırıldanmasını dinledim. Uzun bir günün ve sosyalleşmenin ardından yorgundum, fiziksel olarak bitkin düşmüştüm ama aynı zamanda zihinsel olarak da, Cumartesi günlerini diğer tarafta bana yardım etmeye adayan adamları görmek için bir ömür boyu önyargılı kavramlarla mücadele etmek zor bir işti.

Bu yüzden King'le yüzleşmeye, onunla sınırlar hakkında, benim öğretmen onun öğrenci olması hakkında yapmam gereken konuşmayı yapmaya hazır olduğumu biliyordum. Ona yalan söylemek içimden gelmiyordu.

Gerçek şu ki, beş ay önce Mac's Grocer'ın otoparkında ona aşık olmuştum ve o zamandan beri daha da batmıştım. O benim için her şeydi ve bunun nedeni içimdeki kitap delisi, hayat boyu romantizmden yoksun kalmış ebedi romantik olabilirdi ama buna gerçekten inanıyordum. King bir erkekte olmasını hayal ettiğim her şeydi; sadakat, azim ve coşkudan oluşan, dünya onu eğlendirmek için yaratılmış gibi gülen ve deliler gibi seven gerçek bir erkek. Yapabilirdim

Diğer şeylerin, gençliğinin ve bundan kaynaklanan dinçliğinin, ahlak yoksunluğunun ve bunun ona ve dolayısıyla bana verdiği özgürlüğün benim kriptonitim olacağını asla bilemezdim.

Ben kötü bir çocuğa aşık olmuş iyi bir kadındım.

Şimdi tek yapmam gereken bu konuda ne yapacağımı bulmaktı.

"Mutfakta düşündüklerini duyabiliyordum," dedi King ve sandalyemin yanında durduğunu biliyordum, elleri ceplerinde, sahte rahat, gözleri yüzümde yanıyordu.

Tek gözümün altından ona baktım. "Düşünmem gereken çok şey var, Kral."

"Sınıfla paylaşmak ister misin?" diye benimle alay etti, profesyonel ilişkimize gönderme yapıyordu çünkü özellikle istediğini elde edemeyeceğini düşündüğünde tam bir pislik olabiliyordu.

"Şu anda bunu yapmak için çok

yorgunum." "Siktir et."

İçimi çektim. "Sana küfürlerinin beni rahatsız ettiğini söylesem durur musun?"

"Eğer benim kadınım olsaydın, bunu düşünürdüm. On sekiz yıldan sonra vazgeçmesi zor bir alışkanlık ama bir denerdim," diye karşılık verdi hemen.

Öfke aniden içimi yaktı, asit refleksi gibi boğazıma ve dilime hücum etti. Durumun adaletsizliği, bir çocuğu sevmek ve onun bu inatla beni takip etmesi, kocamın benden boşanmayı reddetmesi ve parasını fidye olarak tutması, kardeşimin King ile var olmayan ilişkim sayesinde bir şekilde ona iş bulmam için bana güvenmesi... Ağzımı açtım ve öfke dudaklarımdan döküldü.

"Tanrım, Kral, benden bunu nasıl beklersin? Ben yetişkin bir kadınım, Tanrı aşkına evlendim ve sen hala bir çocuksun."

King'in solgun gözleri bana dikilmiş, devasa pencerelerden süzülen ay ışığında parlıyordu.

bir bıçağın ışığı.

"Sana bir çocuk gibi mi görünüyorum?" diye sordu, gözleri bana kilitlenmişti, güçlü ve nasırlı olduğunu bildiğim elini gömleğinin içinden bile görebildiğim karnının çıkıntıları boyunca çekti.

Kot pantolonunun ilk birkaç düğmesini açtığında onu görünce tutuklandım. Durakladı, gözleri bir fener gibi titreşiyordu. Devam etmesi onun için bir meydan okumaydı. Uyluklarımın arasında yaşayan, yanan kömürden daha sıcak yanan arzuya karşı dişlerimi sıktım. King'in beni her zaman zorlaması, sanki kişisel şeytanlarımdan oluşan bir izleyici kitlesinin önünde beni arkadan becermek istiyormuş gibi beni edep sınırlarıma karşı zorlaması rahatsız ediciydi. Beni gerilim ve canlılıkla elektriklendirmesi, dünyanın renklerini neon ve keskin hale getirmesi daha da sinir bozucuydu.

Tereddütümü olumlu bir teşvik olarak algıladı ve elini kotun altına daldırdı. "Bir erkek senin gibi bir kadını nasıl memnun edeceğini bilir mi? Ona kendini nasıl kraliçe gibi hissettireceğini?"

Parmaklarını, affetmeyen kotun altında kalçasına sıkışan kabarık uzunluğun etrafına sararken sertçe yutkundum. Yavaşça, kasıtlı olarak kendini yukarı doğru çekti, böylece sikinin şişmiş mor ucu bel bandının üzerinde göründü, başı, nefes nefese ağzımı boyamayı, hevesli dilimle yalamayı çok istediğim precum ile ıslandı. Dudaklarımı yaladım, fantezinin içinde kayboldum.

Bakışlarım kasıklarına yapıştı ama beni izlediğini biliyordum, gözlerinin güç ve özlemle parlayacağını biliyordum. Benimle mükemmel bir şekilde oynadı, güzelliğiyle beni manipüle etti, aletini görmek için yalvarmanın eşiğine gelene kadar benimle alay etti.

"Bu siki istiyor musun bebeğim?" diye

hırladı. Tanrım, ama istiyordum.

Ağzım cevap veremeyecek kadar kuruydu, ben de başımı salladım.

"Yetişkin kadınlar erkekler için diz çökmezler, değil mi Cressida? Yani, bir seçeneğin var. Bana defolup gitmemi söyleyebilirsin.

Ya da şimdi benim için dizlerinin üzerine çökebilirsin ve ben de sana gerçek bir erkeğin kadınına nasıl davrandığını gösteririm, o güzel ağzınla sikime tapmana izin vererek başlayabilirsin."

Sözlerinin, duruşunun ve meydan okumasının gücü üzerime çökerken zihnim her şeyden arındı. Bilinçsizce, vücudum ona doğru sallandı, onun ikna akımına kapıldı. Kendime engel olamadan dizlerim ayaklarının dibindeki soğuk parkeye çarptı ve ağzım açık, kalkık bir şekilde sikiyle süslemesini beklemeye başladım.

Bana baktı, yüzü özlemden sert ve haşindi ama elini başımın arkasından dolaştırmak için uzandığında nazikçe dokunuyordu, beni yaklaştırırken saçlarıma dolanıyordu.

"Aferin kızım, doğru seçimi yaptın. Şimdi beni ağzına al ve bana ne kadar erkek olduğumu göster."

Dilim ucundaki nem damlasını yalamak için dışarı fırladı, King'in boğazından alçak bir inilti patlarken dilimde lezzet patladı. Kot pantolonunun kenarını dişlerimle kavrayıp sertçe çekiştirirken ona baktım. Kot yere düştü, kemeri bir çınlamayla düştü ve sert karnına karşı kalın ve uzun muhteşem horozunun görüntüsüyle ödüllendirildim.

"Kahretsin, gözlerindeki o bakış," diye inledi King, iki eli kulaklarımın üstündeki saçlara gömülmüştü. "Bana tapınmak ister gibi bakıyorsun."

"İstiyorum," diye nefes aldım. "İstememeliydim ama daha fazlasını hiç istememiştim."

Ergenliğimden beri bunun hayalini kurmuştum ama sadece sabahtan önceki en karanlık saatlerde, beni dizlerimin üzerine çöktürecek güce sahip bir adamı memnun etmek için yapabileceğim her şeyi hayal ederken parmaklarım sızan amımdan yapış yapış olmuştu. Şimdi, gerçek olamayacak kadar seksi bir adam üzerinde en kirli fantezilerimi serbest bırakma özgürlüğüne sahiptim.

Sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, elleri şakağımın her iki yanındaki saçlarımı geriye doğru çekti ve orayı sıkıca yumrukladı. Başımı yukarı kaldırdı, böylece sert yüzüne bakıyordum.

"Karşı koymandan bıktım. Bu gece benimsin."

"Evet," diye soludum, ağzım zonklayan şaftından birkaç santim uzaktaydı. "İşe koyul."

Hemen yanağımı sıcak tenine bastırıp, yüzümü kasıklarına sokarak erkeksi kokusunu derin bir ciğer dolusu içime çekerken inledim. Dilim yumuşakça, alaycı bir şekilde sikinin dibinde, taşaklarının derisi üzerinde gezinmek için dışarı fırladı. Oradaki birleşme noktasını sertçe emip tuzlu, lezzetli aromasını tadarken elleri saçlarımda sıkılaştı.

Son derece uzundu ve şaftının alt tarafındaki kalın damarın izini sürerken, hepsini alamayacağımdan endişelendim. Denemeye kararlıydım, dilimi başının hassas alt tarafına sürdüm, ona baktığımda eriyen buz gibi bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Ağzımı sonuna kadar açıp onu içime alırken, derin bir zevkle titredim.

Elleri saçlarımda kasılırken, "Orospu çocuğu," diye usulca küfretti.

Boğazımın arkasına yerleştirdiğim aletinin etrafındaki sesin titreşiminin farkında olarak ahlaksızca inledim. King kalçalarını ileri doğru sallamaya çalıştı ama ben onun etrafında öğürdüm.

Ellerinden biri boğazımı buldu, bana talimat verirken oraya hafifçe bastırdı, "Aç şu boğazı bebeğim. Oraya girmelisin."

Tekrar inledim, bana söyleneni yapmak için çaresizdim ama nasıl yapacağımdan emin değildim.

Çatışmamı hisseden King duruşunu genişletti ve kalçalarını hafifçe ileri geri döndürerek sığ itişlerle ağzımı sikti.

"Ben ilerlerken yut."

Sıcak şaftı tekrar ileri atılarak boğazımı deldi ve sarsılarak yutkundum.

"Ah, kahretsin, işte bu," diye homurdandı, boğazımın derinliklerine kök salana kadar yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerledi.

Tekrar yutkundum, ona bakarken gerilmiş dudaklarımdan ve çenemden aşağı salyalar akıyordu. Utanmaz bir şekilde öyle göründüğümü düşündükçe kalçalarım nemden kayganlaştı, ağzım horozla doldu, yanaklarım onu bu kadar derine alma mücadelesinden kızardı.

King, "O tatlı ağzında benim sikim varken muhteşem görünüyorsun," diye geveledi ve kendini yavaşça dilimin üzerinde gezdirdi. "Dilini benim için dışarı çıkar."

Şişmiş mor kafasını bir, iki, üç kez dudaklarımın arasında yakalamadan önce tokatlarken aptal ya da utanmış hissetmeden yaptım. Zihnimdeki her şey boşalıyor, üzerimdeki her türlü endişe ve kaygı ağır bir örtü gibi sıyrılıyor ve sadece önümde Kralım gibi duran adama odaklanıyordum. Bu şimdiye kadar yaptığım en seksi şeydi, onu özgürce yalıyor ve emiyordum, ağzımla ıslattıkça daha da kayganlaşıyor, tadını ve birlikte çıkardığımız sesleri seviyordum.

Sonunda daha fazla dayanamadım ve elimi uzatıp kalçalarımın arasına bastırdım.

"Dur," diye bağırdı.

Hemen

donakaldım.

Aman Tanrım, ne yapıyordum ben?

Utanç, olgunlaşmış bir meyve gibi içimde patladı ve her şey çürümüş hissedene kadar içimden taştı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama elleri hâlâ saçlarımdaydı ve ben nefes nefese kalıp hareket etmeyi bırakana kadar acıyla sıktılar.

"Bırakın beni," diye yalvardım.

Hıçkırık gibi geliyordu ve gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu fark ettim.

Elimde değildi. Sonunda birini istememe izin vermiştim, bu arzuyu bazı insanların iğrenç bulduğunu bildiğim bir şekilde gerçekleştirmiştim ama King'in böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim...

Elleri başımı kendisine doğru eğilene kadar çekti.

Gözlerimi aşağıya diktim.

"Bana bak, Cress. Nereye gittin sen?" Sertçe yutkundum ama hiçbir şey söylemedim.

"Bana bak."

Titreyen dudağımı ısırdım, onun yüzünden şiştiğini fark ettim ve irkildim.

"Seni incittim mi?" diye sordu, sesi birden yumuşamıştı.

Hemen cevap vermeyince gözlerimin içine bakabilmek için dizlerinin üzerine çöktü. Elleri boynumdan aşağı kaydı, başparmakları çenemde hafifçe yukarı kaldırdı.

"Orada ne oldu bebeğim? Hayatımda yaptığım en ateşli saksoyu yapıyorum ve sonra kız arkadaşım çıldırıyor. Ne yaptığımı bilmem lazım ki bir daha yapmayayım, tamam mı?"

"Sen hiçbir şey yapmadın," diye mırıldandım, çünkü yanlış bir şey yapanın kendisi olduğunu düşünmesine dayanamıyordum.

Birinci sınıf bir fahişeye dönüşen bendim.

"Cressida," diye hırladı. "Bana cevap vermezsen, başına geleceklerden hoşlanmayacaksın."

Bakışlarım ona kaydı, tehdidi içimde bir şeyleri harekete geçirdi. "Senden hiçbir şey istemedim. Bana bunu yaptıran sensin, bu yüzden böyle davrandığım için bana kızma."

"Sen neden bahsediyorsun?" "Bir fahişe gibi davrandığım için beni suçlama!"

Yüzü katılaştı ve sonra sanki çekiçle vurmuşum gibi çöktü. Ben daha ciyaklamaya bile fırsat bulamadan beni hızla yerden kaldırıp kollarına aldı. Bizi mutfağa taşırken otomatik olarak tutunmak için uzuvlarımı ona doladım. Beni yaralı tezgahın üzerine bıraktı ama bir kolunu belime doladı, diğer koluyla da çenemi kavradı.

"Cress, bebeğim," diye söze başladı ben daha ağzımı açamadan. "Senin hakkında böyle düşünmediğimi bilmelisin. İnan bana, sen sahip olduğum orospudan en uzak şeysin.

hiç görmedim. Senin bir Kraliçe olduğunu düşünmeseydim seni bu şekilde isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

Sözlerini açgözlülükle içime çektim ama kızardığımı görmemesi için başımı eğip alnımı boynuna yasladım. "Bazen kendimi biraz... kaptırıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, tek hecede hülyalı bir şaşkınlık vardı. "Bebeğim, bundan şikayet edeceğimi mi sanıyorsun, başka bir şey geliyor. Benim kadar ateşli bir şeyi ağzında hiç ama hiç böyle görmemiştin. Eğer bu konuda gülünç derecede güvensiz olmayı bırakırsan, seni bir dakika içinde tekrar dizlerinin üzerine çöktürürüm."

Dudaklarımdan şok olmuş bir kıkırdama döküldü. "Gerçekten mi?"

"Evet bebeğim," diye onayladı, elini sırtımda dolaştırarak kıçımı avuçladı ve sıktı. "Gerçekten. Sana durmanı söylememin tek nedeni seni boşaltacak kişinin ben olabilmemdi." Çocuksu bir şekilde gülümsedi. "Ben böyle açgözlüyüm."

"Eski kocam bunu pek sevmezdi" diye açıkladım, her ne kadar bunu yapmak beni utandırsa da.

"Adamın zaten şerefsiz olduğunu düşünüyordum, onlardan nefret etmek için daha fazla nedene ihtiyacım yoktu ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bana ne söylemek istersen kabul ederim."

Bu çok tatlıydı, hatta bir şekilde bana fahişe olmadığımı söylemesinden bile daha tatlıydı.

"Bana zarar vermedin," diye açıklamaya karar verdim. "Saçımın çekilmesi hoşuma gidiyor."

Göğsünden gelen alçak bir hırıltı, altın boğazına bastırdığım dudaklarımda titreşti.

"Bebeğim, beni öldürüyorsun."

"Benimle edepsizce konuşman ve bana karşı biraz sert olman hoşuma gidiyor," diye devam ettim.

"Kapa çeneni," diye emretti konser tişörtümü kafama geçirirken.

"Ve ağzımı alırken beni istediğin gibi tutmak için elini enseme koyduğunda."

"Bebeğim," diye alçak sesle uyardı ve bacaklarımın arasına korku ve arzu dolu bir heyecan gönderdi.

Kot şortumu ve düz beyaz külotumu hızla çıkarırken kıvrandım, bir eliyle beni kaldırırken onları çekiştirdi.

Dilimi boynunda gezdirmek için eğildiğimde, "Sanırım ağzını üzerime koyarsan daha çok hoşuma gider," diye cüret ettim.

Tadı çok güzeldi, tertemiz tuzlu bir erkek. İnledim.

"Ağzımı o güzel amcığının üzerinde mi istiyorsun?" King başını eğip bedenlerimizin arasından kalçalarımın tepe noktasına bakarken şöyle dedi.

Onu takip ettim ve işaret parmağını klitorisimin üzerindeki küçük kıl parçasından ıslak yarığıma, açıklığıma doğru kaydırmasını izledim. Parmağını içime daldırdı, sonra bir parmak eklemiyle klitorisimin üzerinden hafifçe geçti. Ona karşı şiddetle ürperdim, sonra dumanlı kıkırdaması kulağımın dibinde yankılandığında tekrar ürperdim.

"Bana istediğini
söyle." "İstiyorum."

"Seni boşalttığımda adımı söylemeni bekliyorum bebeğim. Bu güzel kalçaların arasında benim olduğumu kabul etmeni istiyorum," dedi yere düşerken.

Parmaklarıyla beni açmasını, parmak eklemini tekrar tekrar üzerimde gezdirmesini izlerken nefesim ayrılmış dudaklarımdan hızlı ve sert bir şekilde geldi.

Parmak eklemini ağzıyla değiştirmeden önce, "Çok güzel," diye mırıldandı.

Nefesim kesildi, beni tezgahın kenarına doğru çekerken ellerim kendimi sabitlemek için saçlarına uçtu. Tehlikeli bir şekilde tünemiştim ama umurumda değildi, ağzı ıslak kıvrımlarımla kaynaşmışken ve onları bir haritacının uzmanlığıyla haritalandırırken değil. Etime doğru inledi, sonra zonklayan klitorisimi ağzına aldı ve sertçe emdi.

"Kral," dedim başımı arkaya eğip uzun saçlarımı tezgâha sürterken.

Mutfak ve oturma odasının ötesindeki tavandan tabana pencerelerde yansımamızı yakaladım ve sızlanmamak için dudağımı ısırdım. Mutfağın sarı ışıkları, dışarıdaki siyah geceye karşı bizi mükemmel bir şekilde resmediyordu. King dizlerinin üzerinde, inanılmaz geniş omuzları bacaklarımı genişçe itiyor ve altın rengi saçları kirli ellerimde bir hale oluşturuyordu. Garip bir şekilde, zevkten eğilmiş ama deneyimli bir jokey gibi ona binen beni görmek, uyarılmamı stratosfere çıkardı.

King iki parmağını içime sokup hınzırca kıvırırken, "Dölünü tatmak istiyorum bebeğim," diye homurdandı şişmiş etime karşı. "İyi bir kız ol ve benim için boşal."

Ve yaptım, muhteşem bir şekilde.

İçimde yükselen, beni bütünüyle yutan ve içimi dışına çıkaran karanlığın içinde kendimi gözden kaybettim. Hayal meyal, King'in ayağa kalktığını, kot pantolonunu aşağı ittiğini ve güzel aletini prezervatife sardığını fark ettim.

"Çok güzel amına koyayım," diye homurdandı gevşek bacaklarımı ellerinin arasına alıp kalçalarımı eğdi ve sert bir hamleyle içime daldı.

Çığlık attım, hala orgazmımın kuyruğuna biniyordum, böylece içimdeki uzunluğunun yoğun hissi beni başka, daha küçük bir doruğa döndürdü.

"Siktir, hayalini kurdum, hiç bu kadar iyi olmamıştı," diye ısırdı, sonra dişlerini boynumun kenarına sıkıştırdı ve beni sertçe becerdi.

Bir iz bıraktığını biliyordum ama acının boynumdaki nabzın etrafında ikinci bir kalp atışı gibi atmasını seviyordum, damarlarıma saf zevk pompalayan bir kalp atışı. Bana verebileceği acıyı istiyordum, dilinin ve dişlerinin tenime şiirlerini yazmasını istiyordum, morluklar ve terle yazılmış, gözyaşları ve dölle süslenmiş kötü şiirler.

"Evet," diye tısladım, ısırabileceği daha fazla yüzey alanı sağlamak için başımı eğdim.

İçime girmeye devam ederken bacaklarım onun etrafında kasıldı. Aleti ıslak amımı bir davul gibi çalıyor, beni titreten ve daha önce hiç duymadığım sesler çıkarmamı sağlayan lezzetli bir ritimle tekrar tekrar vuruyordu.

Tam üçüncü, imkânsız gibi görünen bir orgazm beni ele geçirmek üzereyken King kulak mememi ısırdı ve şöyle dedi: "Sıkı, sıcak amının etrafımdaki hissini seviyorum. Bu kalçaların arasında yaşayacağım, her zaman bana vermeni sağlayacağım. Okuldan önce seni yatağında sahipleneceğim, sonra külot giymeden ders vermeni sağlayacağım, sen Havva'nın cennetten düşüşünü anlatırken döllerimin senden sızışını izleyeceğim." Doruğa ulaşmanın eşiğinde bocalarken nefesim kesildi. "Evet, hoşuna gitti mi bebeğim? Verdiğin ödevi yaparken eteklerinden birinin altına bakmanın beni ne kadar zorlayacağını bilerek, döllerimin kalçalarından aşağı süzüldüğünü düşünmek?"

"Siktir," diye bağırdım zevk beni elektrikle çarparken.

Bacaklarım onun zayıf kalçalarının etrafında neredeyse şiddetle titriyordu ve tırnaklarım onu kendime daha da yakınlaştırmak için sırtını tırmalıyordu. Küfrettiğini duydum, bir kez daha itti, iki kez daha, kendi orgazmımı uzatan sert pompalar, kendini içimde derin tutmadan ve erkeksi, cehennem gibi seksi bir homurtu ile boşalmadan önce.

İkimiz de aşağı inerken onu kendime çektim, ellerim sırtındaki belirgin kas çıkıntıları boyunca şefkatle dalgalanıyordu. Omurgasından aşağıya doğru derin bir eğim vardı ve kasları dağlar arasındaki bir yarık gibi belirginleştiriyordu. Nedense bunu hissetmek ağzımı sulandırdı.

"Ne sıklıkla egzersiz yapıyorsun?" Tembelce sordum, gözlerim kapalıydı ve çenem omzuna tünemişti.

Vücudu alçak bir kıkırdamayla gürledi. "Kahretsin, onu anlamsızca becerdikten sonra bile komik oluyor."

"Gerçekten merak ediyordum," diye itiraz ettim yorgunca, boynuna doğru esneyerek.

"Hâlâ komiksin bebeğim." Kollarını bana daha sıkı doladı ve beni havaya kaldırmak için popomun altından geçirdi.

Küçük bir itiraz mırıldandım ama bizi küçük evimde gezdirmeye başladığında ağır uzuvlarımı ona sardım. Zaten yarı uykulu olan King'in beni merdivenlerden yukarı taşımadan önce ışıkları söndürmek ve kapıları kilitlemek için durduğunun çok az farkındaydım.

"Ağır," diye itiraz ettim o tırmanırken.

Saçlarıma homurdandı, kulağıma neredeyse yeniden kıpırdanmama neden olacak küçük bir ısırık verdi. "Sırılsıklam halde yüz yirmi kilodan fazla olamazsın, Cress. Güven bana, seni yakaladım."

Ve o Yaptım. Benim vücut keçe gibi sıcak balmumu olarak manevra yaptı Ben içine benim yatak odası sonra ve bitişikteki banyoya götürdü ve beni oradaki küçük tezgahın üzerine oturttu. Beni işimle baş başa bıraktı ve birkaç dakika sonra elinde benim küçük pamuklu geceliklerimden biriyle geri geldi, bu gecelik altın rengi dantel kenarları olan soluk pembe bir gecelikti. İşte o zaman onun çırılçıplak olduğunu ve benim üzerimde hala kıyafetlerimin çoğunun olduğunu fark ettim. Kendimi kontrol edemeden önce gözlerim onun çıplaklığını kısa ama kapsamlı bir şekilde araştırdı. Sesimin bir fahişe gibi çıkmasına aldırmayacak kadar bitkin bir halde onayımı mırıldandım. "Bunu giymek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye bana takıldı. Geceliğimin üzerinden.

"Eşyalarımı mı karıştırdınız, Kral Garro?" Sahte bir öfkeyle sordum.

Gerçekten, umursamayacak kadar yorgundum ve William'la bazen vasat ama her zaman bitmeyen bir ömür boyu bana art arda üç akıl almaz orgazm hediye ettikten sonra ona o kadar bağlıydım ki, banka kayıtlarıma, e-postalarıma ve dolabımın arkasında sakladığım küçük kasaya girebilirdi ve yine de onu affederdim.

Kıkırdadı. "Kullanabileceğim yedek bir diş fırçan var mı?"

I göz kırptı yukarı at Onu, benim levity unutulmuş. "A yedek diş fırçası?"

"Evet, bebeğim. Senin tadını seviyorum ama yatağa gitmeden önce seni temiz bir ağızla öpmeyi tercih ederim."

Tekrar göz kırptım. "Oh."

Gece kalması kötü bir fikirdi. Bunun için birçok neden olduğunu biliyordum ama seks bağımlısı beynim bunları bir türlü bulup çıkaramıyordu.

Ona gitmesini söylemek yerine "Lavabonun altında, mavi plastik Tupperware'in içinde" dedim.

Sonuçta ortaya çıkan sırıtışı genişti, dudakları beni çok fazla öptüğü için normalden daha da pembeydi. "Yatağa gir."

"Tamam," diye mırıldandım, banyodan çıkarken elimi yeni yıkanmış ve nemlendirilmiş yüzümde gezdirdim.

Başka birinin yatakta size katılmaya hazırlandığını duymak garip bir şekilde samimiydi. Güzel kırkyama yorganımın ve krem rengi çarşaflarımın altına girdim ve uyumaya hazırlanmak için pembe yüz maskemi alnıma taktım. Orada uzanıp bana katılmasını beklerken kendimi garip hissediyordum. Daha önce kocamdan başka bir erkekle aynı yatağı paylaşmamıştım ve bir anda uykuda kendimi utandırabileceğim tüm yolların bilincine vardım. Horluyor muydum, dönüp duruyor muydum, sahip olduğum tüm karanlık sırları (çok az olsa da) açığa vuruyor muydum?

King odaya girip ışığı kapattığında ve sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi yatağın sağ tarafına süründüğünde hâlâ bunu düşünüyordum. Güçlü bir kolunu ortama dolayıp beni kendine doğru çektiğinde nefesim kesildi ve vücudumu şilte yerine çoğunlukla onun üzerine uzanacak şekilde yerleştirdi.

"Bu senin için rahat olamaz," diye mırıldandım.

Benim için inanılmaz derecede rahattı. Mermerden yapılmış bir vücudun hafif kıvrımlarımın altında bu kadar iyi hissedebileceğini asla bilemezdim.

"Öyle olmasaydı seni buraya koymazdım," diye cevap verdi.

"Yüz maskesine ihtiyacım var yoksa sabahın köründe uyanırım," diye açıkladım. "Ve sadece eski kocamla yattığım için bilmiyorum ama horlayabilirim ya da ne bileyim uykumda osurabilirim ya da aynı derecede korkunç bir şey olabilir, bu yüzden şimdiden özür dilerim ve eve gitmek isterseniz alınmam."

King'in eli sırtımı sıcak ve ağır bir şekilde okşuyordu ve endişelerime rağmen beni uyutuyordu.

"İğrenç bir şey yaptığından şüpheliyim, Cress. Sen tam bir hanımefendisin."

O m u z silkmeye çalıştım ama karşısında yayılmış pozisyonum buna elverişli değildi. "Sadece seni uyarıyorum."

"Sabahleyin s a n a çok sevimli olup olmadığını söylememe ne dersin?"

"Bu adil," diye fısıldadım, zaten yarı uykuluydum.

King'in yumuşak kıkırdaması saçlarımı hışırdattı. Yüz maskemi gözlerimin üzerine eğmek için uzandı ve sonra elini sanki sadece onun için oyulmuş gibi kalçamın oluğuna yerleştirdi.

"Biraz dinlen, bebeğim. Sabah da seninle olmak istiyorum."

"Mükemmel," demeye çalıştım ama çoktan gitmiştim.

Sixteen.

Yine gök gürültüsünün sesiyle uyandım.

Kafa karışıklığı ve deja vu bir an için beni şaşırttı, ta ki bu sesin dünkünden çok daha yumuşak, motorların gürültüsünden çok daha yakın olduğunu fark edene kadar. Kulaklarımdaki gümbürtünün King'in göğsünden gelen alçak, hafif horultular olduğunun bilincine bile varmadan gülümsedim.

Onu uyandırmamak için dikkatlice başımı kaldırdım ve yatağımdaki muhteşem sarışın adama baktım. Yanağımı göğsüne dayamış, kolunu belime dolayarak beni sıkıca kendine çekmiş bir şekilde uykuya dalmıştık ve aynı pozisyonda uyanmamız çok hoşuma gitmişti, sanki uykudayken bile bedenlerimiz birbirine çekilmiş gibiydi.

Yüzü uyku halindeyken nefes kesici bir güzelliğe sahipti, gençliğini vurgulayan bir şekilde yumuşak ve çocuksuydu. Yatağımda on sekiz yaşında birinin olması beni tiksindirmeliydi ama dün geceden sonra tiksindirmedi. Hangi çocuk değer verdiği kadınla King'in benimle ilgilendiği gibi ilgilenirdi? Hangi çocuk bütün cumartesi gününü onun çim işlerini yapmaya adar? Hangi çocuk böylesine yürek parçalayan şiirler yazar, bir akademisyen gibi edebiyat ve tarih tartışır ve bir tişört ve kot pantolon içinde bu kadar erkeksi görünür?

Hayır, Kral Kyle Garro benim öğrencim olabilirdi ama onun bir erkek olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Parmaklarımı karnının alt kısmındaki kare şeklindeki karın kaslarının üzerinde hafifçe gezdirdim ve dün geceyi düşündüm. Mutfakta seks daha önce hiç yapmadığım bir şeydi ama şimdi bunun bir temel haline gelmesi gerektiğini düşünüyordum. Tezgâhın üzerinde, böylesine sıradan bir aile mekânında sevişmenin çok kirli bir yanı vardı. Asla yapamayacağımı biliyordum.

King'in bacaklarımın arasındaki sıcak ağzını, içimdeki parmaklarının beni onun koca sikine hazırladığını düşünmeden tekrar yemek pişirebilmek.

Tekrar yüzüne baktığımda gözlerinin ağır kapakların altında açık olduğunu ve beni izlediğini görünce içimde bir ürperti dalgalandı.

"Günaydın Kraliçe, manzaranın tadını çıkarıyor musunuz?" diye sordu uykulu bir sesle.

Kızardım ama rahatça omuz silkmeye çalıştım. "Madem cehenneme gideceğim, manzaranın tadını çıkarayım bari."

Sözlerim üzerine gözleri bir bıçak ağzından daha keskin bir hal aldı. "Yapma Cressida, bu sabah olmaz."

"Ne yapmak?"

"Yaptığımız bu şey utanç verici olsun."

Alt dudağımı dişledim ama sözlerimi yumuşatmak için elimle göğsünü okşamaya devam ettim. "Dün geceden pişman değilim tatlım, ama yaptığımız şeyin, benim yaptığım şeyin yanlış olduğunu anlamalısın. Hayatım boyunca iyi ve saf olmak için mücadele ettikten sonra bu benim için zor bir ayarlama."

King aniden doğruldu, kendini yatak başlığına doğru itti ve beni çarşaftan çıkarıp kucağına oturttu. Sabah odununu kalçalarımın arasında hissedebiliyordum ama onun önceliği, kötü yalıtılmış odamda üşümemem için battaniyeleri çıplak kalçalarıma dolamaktı.

Çok tatlısın, motorcum.

"Saflık sosyal bir tuzaktır," diye açıklamaya başladı ikimizi de istediği şekilde yerleştirdikten sonra. "Hiç kimse herkese karşı saf değildir ve size garanti ederim ki saf olan hiç kimse mutlu değildir. Mutluluk ıslak dalgaların arasında çırılçıplak soyunmaktır, arkadaşlarınla çok fazla içmek ve yüksek sesle gülmektir, başka bir insanın etini, ruhunu ve aklını yutmak isteyecek kadar çok sevmektir. Bunların hiçbiri saf değildir ve hepsi yücedir."

Büyük elleriyle yüzümü çerçevelemek için eğildi. "Bu konuda kirli olan tek şey seni utandırmaya çalışacak insanlar. Saf ya da sıradan olmana gerek yok.

iyi, bebeğim. Sadece suçluluk duymadan yaşaman ve sevmen gerekiyor ve sana yemin ederim, dünyayı girdiğinden daha iyi bir yer olarak bırakacaksın."

Tanrım, tam bir şairdi.

"Tamam King," dedim, çünkü o anda onun haklı olduğuna inanıyordum.

Doğruyu söylediğimden emin olmak için bana sertçe baktı ve "Güzel. O zaman benimle misin?"

"Evet, seninleyim," diye fısıldadım usulca, yakışıklı yüzünü ellerimin arasına alarak jestine karşılık verdim. Dudaklarına nazik, ağzı açık bir öpücük kondurdum. "Ama kurallarımız olmalı."

"Öğretmeni sınıftan çıkarabilirsin ama öğretmeni kızdan çıkaramazsın, ha?" King kulağımın arkasına bir öpücük kondurmadan önce boynumun kıvrımlarına doğru güldü.

Omzunu ittim ama gülümsüyordum. "Ben ciddiyim, Kral! Öylece çıkamayız."

"Çıkmak istediğimi kim söyledi?"

Dondum kaldım, gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi genişledi. Her bir sinyali yanlış mı okumuştum? Samanlıkta iyi bir yuvarlanma (düzeltme: çok harika samanlıkta süper hayat değiştiren bir yuvarlanma) için kariyerimi ve itibarımı tehlikeye mi atıyordum?

King'in yüksek sesle yuhalaması ve ardından gelen kahkahası beni dehşet dolu düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Seni pislik," diye bağırdım, yumruklarımla göğsüne ve omuzlarına vurarak. "Tam bir pisliksin! Böyle bir konuda şaka yaptığına inanamıyorum."

Hâlâ gülerek, beni yatakta sırt üstü yatırana kadar bizi yuvarladı. Boynumu önce yalayıp sonra ısırınca öfkem hemen geçti. "Seni kızgın seviyorum, bebeğim. Sevgilimin viski gözlerinin parladığını ve canlı olduğunu görmekten daha iyi bir şey olamaz."

"Huysuz," diye homurdandım ama kalbim buna dayanmıyordu çünkü kalbim onundu ve sadece onun bulabileceği bir yerde güvenli bir şekilde saklanmıştı.

"Kesinlikle," diye kabul etti ve beni bir anda ıslatacak şekilde şahdamarımın üzerinden sertçe ısırdı.

"King," diye nefes nefese kaldım. "Kurallar hakkında konuşacaktık." "Evet, tamam bebeğim. Birinci kural: Ben içerideyken konuşmak yok.

ne kadar iyi hissettirdiğiyle ilgili değilse, tamam mı?"

"İçimde bile değilsin... oh!" Dedim, sonra s u s t u m çünkü bir numaralı kural arkasında durabileceğim bir kuraldı.

Daha sonra, ayak parmaklarıma kramp girmesine neden olacak kadar harika bir seksten ve King'in daha mahrem yerlerimi iyice yıkadıktan sonra benim için saçlarımı yıkadığı bir duştan sonra, mutfakta başım buzdolabındayken King'e ne yedireceğime karar vermeye çalışıyordum. Duştan sonra ortadan kaybolmuştu ama evin etrafında bir yerlerde olduğunu biliyordum çünkü Harley'i hala dışarıdaydı ve bir şey söylemeden gitmeyeceğini biliyordum.

Granola, yoğurt ve kepekli mısır gevreği arasında karar veriyordum ki ellerim kalçalarıma kenetlendi ve King yüzünü yanımdaki buzdolabına soktu.

"Hazine falan mı buldun bebeğim?"

Güldüm. "Sana kahvaltıda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum."

"Turta istiyorum."

Başımı eğip omzumun üzerinden ona baktım. "Ne?"

"Turta," diye tekrarladı beni sertçe öpmeden ve benden uzaklaşmadan önce. "Elmalı turta."

Buzdolabını kapattım ve ellerimi kalçalarıma koyarak buzdolabına yaslandım ve onun tezgahın üzerinde, eski mikrodalgamın altında duran yerleştirme istasyonuna geçişini izledim. O

eski iPod'umu kurcalamaya başladı, müziklerim arasında gezinirken dudağı dişlerinin arasındaydı.

"King, kahvaltıda elmalı turta diye bir şey yok," diye bilgilendirdim onu.

"Tabii ki öyle, benim için yaparsın," diye mantıksız ama biraz mantıklı bir cevap verdi.

Boğazımda bir kıkırdama yükseldi ama onu yuttum. "Kaç yaşındasın sen, on iki mi? Yetişkinler kahvaltıda gerçek yemek yer, tatlı değil."

King başını kaldırıp bana bakmadı ama içimi yakan bir yan bakış fırlattı. "Sana ne kadar erkek olduğumu tekrar göstermemi mi istiyorsun bebeğim? Unutma, ben on sekiz yaşındayım, bütün gün ve bütün gece devam edebilirim, senin de bana ihtiyacın var."

Kibirli bir memnuniyetle titreyişimi izledikten sonra ekledi: "Turtam olsaydı daha iyi bir iş çıkarırdım."

Kahkahalara boğulurken ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam, iyi, sana turta yapacağım ama elma almaya gitmemiz gerekiyor."

Cevap vermedi. Bunun yerine iPod'umu taktı ve hoparlörlerden Elvis Presley'in Burnin' Love şarkısı geldi, tüm zamanların en sevdiğim şarkılarından biri. Elvis'i sevdiğimi biliyordu ama bu sabah özellikle o şarkıyı açmış olmasını daha da çok sevmiştim. Bunu söylemek için ağzımı açtım ama o çoktan yan kapıdan bahçeye çıkıp gözden kaybolmuştu.

Ona başımı salladım ama kabuğu yapmak için tereyağı, domuz yağı, tuz ve unu çıkarırken gülümsememi engelleyemedim.

Dakikalar sonra kapının çarptığını duydum ve omzumun üzerinden baktığımda King'in farklı elma çeşitleriyle dolu küçük bir sandık taşıyarak mutfağa girdiğini gördüm. Ona kaşlarımı çattığımda omuz silkti.

"Elmalar," dedi anlamsızca.

"Evet," diye kabul ettim. "Neden elinizde bir kutu elma var?"

Sanki aptal olan benmişim gibi başını bana doğru eğdi. "Bebeğim, sana günde bir elma veriyorum. Stok yapmalıyım. Bagajım serin ve karanlık olduğu için onları

orada tutuyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım ve beni boğmakla tehdit eden gözyaşı selini durdurmaya çalıştım.

"Cress, büyütülecek bir şey değil bebeğim. Bütün iyi öğrenciler en sevdikleri öğretmenlerine elma verir, değil mi?" diye şaka yaptı.

Konuşamadan başımı salladım çünkü birlikte geçirdiğimiz ilk sabahta gözyaşlarına boğulmak istemiyordum.

"Ayrıca, onlar gibi kokuyorsun. Bardaki o ilk gece seni motorumun arkasına bindirdiğimden beri onlara kafayı takmış durumdayım."

"Tanrım, sen mükemmelsin," diye ağzımdan kaçırdım.

King güldü, kasayı tezgâhın üzerine bıraktı ve beni belimden yakalayarak arkamdan sarıldı, yüzünü elma kokulu saçlarıma gömdü. "Sadece senin için bebeğim."

Gözyaşlarımı geri çektim ama kabuğumu bitirebilmek için onu kovmadan önce bir anlığına kendimi onun kucağına bıraktım.

Ben hamur açarken bana eşlik etmek için yanımdaki tezgâha atlamadan önce ikimize de kahve doldurdu. Onun yakınımda olmasını seviyordum, rastgele uzanıp bir öpücük istemesini ya da yüzümdeki unu silmesini seviyordum. The Fallen'daki kardeşleri hakkında konuştuk, onlar deliydi ama dün gece bunun çoğunlukla iyi bir şekilde olduğunu öğrenmiştim. Ona neden hiç dövmesi olmadığını sordum ve bana derisinde kalıcı olmasını isteyecek kadar sevdiği bir şey olmadığını söylediğinde güldü. Kabuk buzdolabında dinlenirken dolguyu hazırladım, elmaların içine eklemek için tuzlu karamel yaptım, bu fikir King'in uzun, derin bir öpücükle ödüllendirdiği bir fikirdi.

Onunla takılırken o kadar çok eğleniyordum ki, kapım çalındığında açmayı bile düşünmedim. Alışılagelmiş bir çift arasındaki fantastik ötesi normal bir sabah gibi görünüyordu.

"Bebeğim, buna cevap vermen gerektiğine emin misin?" Ben mutfağın sol ucundaki kapıya doğru ilerlerken King seslendi.

Hemen durdum, tezgahımın üzerinde (nefis bir şekilde) çıplak göğüsle oturan öğrenciyi incelemek için döndüm ve ardından kısa, güzel gül işlemeli bir bornozdan oluşan kıyafetime baktım.

"Muhtemelen hayır," diye sırıttım ona. "Her kimse, ben cevap vermeyince çekip gidecektir."

"Güzel. Buraya gel ve bana ağzını ver," diye emretti King çarpık bir sırıtışla.

Ona doğru zıpladım, bu onu güldürdü, ellerimi güçlü kalçalarına yerleştirdim ve üzerine büyük bir tane atmak için hafifçe zıpladım.

"O kadar hızlı değil," dedi ve beni kalçalarımdan tutarak havada asılı kalmamı sağladı.

Ayrılmış dudaklarımdan yararlanıp beni iyice öpmeden önce bu erkeksi hareket karşısında iç çektim.

Kapı bir kez daha çalındı ama bir tanrıyı öpmekle meşgul olduğum için aklıma gelmedi. Dakikalar sonra birinin "Cressida, içeride olduğunu biliyorum ve beni içeri alana kadar gitmeyeceğim" diye seslendiğini duydum.

King'in eli hemen kalçalarımda kasıldı ve ona dehşet içinde bakabilmek için kendimi tuttuğu yerden geri çektim.

William kapıdaydı.

Seventeen.

"Rüya görüyorum," dedim kendi kendime. "Bu gerçek değil." "Gerçek bebeğim," diye homurdandı King.

"Ohmigawd, ohmigawd, ohmigawd," diye bağırdım, hareket edemiyordum ve tren bana doğru hızla gelirken raylara bağlıydım.

"Cressida, bebeğim," King'in sesi paniğimi yarıp geçti. "Beni dinle. Kapıyı aç ve ondan kurtul. Gitmezse ben hallederim, tamam mı?"

"Yapamazsın," dedim, sesim daha önce hiç duymadığım bir oktavdaydı. "Seni burada göremez. Benim senin babanla çıktığımı ve senin de benim öğrencim olduğunu sanıyor!"

"Şimdi derin bir nefes al bebeğim. Sen çıldırırsan ben de öfkelenirim ve eski kocanı öldürmeme izin veremezsin, tamam mı?"

"Evet," diye kabul ettim çünkü William'ı dövdüğünü görmek istesem bile kesinlikle hapse girmesini istemiyordum.

"Bunu birlikte atlatacağız. Çok kötü bir zamanlama çünkü önce elmalı turtamı yiyip sonra seni yemeyi planlıyordum ama bunları askıya alacağız. Burada olmaktan rahatsız değilim. Sevindim çünkü ondan sonsuza dek kurtulmana yardım edeceğim. Şimdi git kapıyı aç," diyerek ağzıma bir noktalama işareti gibi sert bir öpücük kondurdu ve tezgahtan atladı.

Derin bir nefes almak ve kendimi toparlamak için zaman ayırarak evin içinde bir yerlerde kaybolmasını bekledim.

"Cressida," diye seslendi William yine kapının arkasından.

"Bunu yapabilirsin," dedim kendi kendime. "Sen güçlü birisin, bağımsız kadınlar ve siz bunu yapabilirsiniz."

Kapıya doğru ilerledim, sonra durakladım ve ellerimi yüzüme sürdüm. "Aynı zamanda geceyi, babasıyla birlikte şu anda evinize girmeyi talep eden kocası hakkında bir şeyler yapmayı 'kafasına koymuş' olan ve söz konusu genç adam evin içinde bir yerlerde saklanırken, kendisinden çok daha genç olan muhteşem bir adamla yatarak geçirmiş utanmaz bir fahişesin."

Kapı bir kez daha çalındı ve evin başka bir yerinden "Aç şu lanet şeyi bebeğim," diye tıslandı.

"Ohmigawd, cehenneme gideceğim," diye mırıldandım. Sonra kapıyı açtım.

Ve devam eden dehşetime göre, karşımda duran sadece William değil, aynı zamanda annemdi.

"Zamanı gelmişti. Sen içeride oyalanırken misafirlerini dışarıda bırakıp donarak ölmelerine neden olman akıl almaz bir şey. Tanrım, saat neredeyse on bir oldu, hâlâ bornozunla ne yapıyorsun?" Phoebe Garrison yanımdan geçip evime girerken öyle dedi.

Kapıda öylece durdum, gözlerim arabadan bir şeyler alıp bana doğru gelen William ve babama kilitlenmişti.

Aman Tanrım!

"Cressida, lütfen bana kahvaltı için turta yaptığını söyleme?" diye seslendi annem içeriden.

Gözlerim yaklaşan adamlarla şu anda evimi karıştıran anne arasında gidip geldi ve hızlı bir kararla daha kötü tehdide odaklandım. İçeri daldığımda onu tüm dolapları açıp kapatırken buldum.

"Bana buranın büyüleyici olduğunu söylemiştin," diye beni suçladı ama burnunu sokmaktan vazgeçmedi. "Tam bir ahır."

"Bu devam eden bir çalışma," diye savundum. "Hatırlayacağınız gibi, William'dan ayrıldığımda hiç param yoktu."

"Evet, hatırlıyorum. Peki bu çıra yığınını bile tam olarak nasıl karşıladın?" Phoebe sonunda dönüp gözlerini bana dikerek sordu.

Bana bakan gözlerimdi, bunu her zaman rahatlatıcı bulmuştum ama şimdi inanılmaz derecede rahatsız edici buluyorum çünkü

King ve kardeşleri gibi insanlara karşı tüm hayatım boyunca kullandığımı bildiğim aynı yargılayıcı kınamayla bana baktılar. Bunu düşünmek bile karnıma ağrılar girmesine neden oluyordu.

Anneme Lysander'dan para aldığımı da söyleyemezdim çünkü ailemin bildiği kadarıyla onu yıllar önce aile kilisesinden aforoz etmiştim.

Ben de onun yerine saldırıya geçtim.

"Burada ne işin var anne? Bu fikre alışmamı istemediğin için beni asla burada ziyaret etmeyeceğini söylediğini hatırlıyor gibiyim."

Dudakları büzüldü ama William ve babam, o bana kabalığım hakkında nutuk çekemeden mutfağa girdiler.

"Prenses," diye seslendi babam beni görür görmez. Bir saniye içinde onun kollarındaydım, purosu ve gazete kâğıdı kokusu bana kendi kokum kadar tanıdık geliyordu.

Peter Garrison kötü bir adam değildi, ama basit biriydi ve bu da başlı başına kötü bir şeydi. Her sabah altıda kalkar, Globe & Mail gazetesinin tamamını baştan sona okur, sonra UBC'deki işine gider, Klasik bölümünde her yıl aynı altı dersi verir, akşam altı buçukta annesiyle evde olur ve akşam yemeğini masaya koyar, ardından geceyi çalışma odasında çalışarak ya da okuyarak geçirirdi. Basit bir hayat. Sade bir adam. Ve onun gözünde kızıyla basit bir ilişki.

Beni çok seviyordu ama beni anlamıyordu ve bunu denemek onun yeteneklerinin ötesindeydi.

Ben de ona sarıldım ve babamın kollarında geçirdiğim kısa huzur anının tadını çıkardım.

"Neden hâlâ giyinmedin, saat neredeyse on bir oldu?" William yanağıma bir öpücük kondurmak için sırasını beklerken annemin sözlerini tekrarlayarak bana sordu.

Kabul ettim ama sözünü bitirdiğinde büyük bir adım geri çekildim. "Pazar günü saat on birde burada ne işin var? Neden buradasın ki?"

Bana göz kırptı. "Eve gelmedin ve sonra seni o korkunç motorcu adamla gördüğümde, yapmam gerektiğini biliyordum.

kendi ellerimle halledeceğim."

"Yani ailemi getirdin ve beni bir Pazar günü pusuya mı düşürdün?" Acımasızca sordum.

"Evet," dedi.

"Sana şu anda vurabilirim," diye dişlerimin arasından homurdandım.

"Cressida Phillipa Irons, kocanla böyle konuşma! Sana daha iyi öğrettiğimi biliyorum," diye azarladı annem beni, adamların getirdiği yiyecekleri içeri boşaltırken bile.

"Anne, neden evimde benim almadığım yiyecekler var?" Şaşırtıcı derecede sakin bir sesle sordum.

Yerleştikleri apaçık ortadayken onları nasıl gönderecektim? King'i evimde bir yerde düşündüm ve endişe kanımı kurşun zehirlenmesi gibi hızlandırdı.

"Pazar yemeğini burada yiyeceğiz çünkü eve gelmeyi reddediyorsun," dedi fırına doğru, temizliğini kontrol ederken (fena halde eksik olduğunu gördü) ve sıcaklığı önceden ayarlarken.

"Hayır, değilsin. Artık aile yemekleri için senin evine gitmiyorum çünkü orası artık benim evim değil" diye ağladım.

İçimde ayaklarını yere vurmaya ve yumruklarını havaya kaldırmaya hazır çocuksu bir öfke ve hüsran birikti. Bu geri dönüşün tek bir anlamı vardı, o da beni bir çocuk gibi hissettirmeleri, 'yetişkin' üstünlük buyruklarına karşı çaresiz bırakmaları, sanki yaşım itibariyle benim fikirlerim geçerli değilmiş gibi davranmalarıydı.

Bu şekilde düşündüğümde, (çok daha) genç bir adama çekilmem mantıklı geliyordu. Yaşlı insanlardan ve onların çamura saplanmış hallerinden bıkmıştım.

"Gitmeniz gerekiyor," diye emrettim. Kimse beni dinlemedi.

Aslında babam çoktan arabadan getirdikleri, William'la her cumartesi balığa çıktıklarında kullandıkları soğutucudan birasını almıştı. Emrime aldırış etmeden, dört sığ çukurdan aşağı indi.

Mutfağı oturma odasından ayıran basamakları çıktım ve kırık deri koltuğuma oturdum.

"Fena değil," diye mırıldandı, minderleri okşayarak.

Annem gerçek bir hindiye benzeyen akşam yemeği için gerekli malzemeleri hazırlamaya devam ederken, William sanki benden bir şeyler yapmamı bekliyormuş gibi öylece durup bana bakıyordu.

Ben iyi performans sergilerdim ama onun gösteriyi beğenmeyeceğinden emindim.

Bir öfke nöbeti geçirmek için ağzımı açtım, sapkınca bunu dört gözle bekliyordum ki uzaktan bir motosikletin alçak gümbürtüsü duyuldu.

William, "O suçluyla ne yaptığını bana söylemeni bekliyorum," diye söze girdi.

"Onun bir suçlu olduğunu nereden biliyorsun?" Ben de karşılık verdim. "Dövmesi olması ve bisiklete binmesi yasadışı bir şey yaptığı anlamına gelmez."

"O Fallen MC'nin Başkanı, tabii ki bir suçlu. Onun hakkında bildiklerimin yarısını bile bilseydin, bana koşar ve seni tutmam için yalvarırdın," diye karşılık verdi.

"Onunla ilgili her şeyi nereden biliyorsun?" Merakım öfkemle savaşırken sordum.

William hafifçe yüzünü buruşturdu ve ben de bunun beni takip etmesi için bir özel dedektif tutmuş olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim.

Tanrım, umarım değildir.

"Ben bir avukatım Cressida, bu tür şeyleri bilirim," dedi belli belirsiz. "Zaten buraya seninle tartışmaya gelmedim. Benimle eve dönmen için seninle konuşmaya geldim."

"Eğer benimle bu konuda konuşmak istiyorsan, gelecek Cuma günkü seansımıza kadar bekleyebilirdin," diye karşılık verdim. "Şu anda hepinizin gerçekten gitmesini istiyorum."

"Senin için endişeleniyorduk Cressida," diye araya girdi annem. Onu evde her yemek yaptığında giydiği kırmızı beyaz kareli ve fırfırlı önlüğüyle görünce şaşırmamalıydım. Tabii ki, onu getirmişti.

onunla birlikte. On dakikadan kısa bir süre içinde beni bir şekilde kendi evimde misafir etmişti.

Motosikletin homurtusu şimdi daha yüksekti, sahil yolundan garajıma doğru geliyordu. King'in tam olarak ne yaptığını bilmiyordum ama takviye çağırdığını biliyordum.

Bunu bildiğim için, "İyi ama akşam yemeğine misafirim geleceğini bilmelisin. Birazdan burada olurlar."

Hemen üç kafa bana bakmak için döndü.

"Şirket mi?" William ve annem aynı anda söylediler.

"Jeopardy'yi seviyorlar mı?" diye sordu babam, çünkü öncelikleri vardı.

"Evet, şirket. Hayır baba, Jeopardy'yi sevmediklerinden kesinlikle eminim."

Garaj yolundan aşağı inen tekerleklerin sesi ayırt edilebilir hale geldiğinde hepimiz sessiz kaldık.

Annem dehşet dolu bir ifadeyle bana döndü, eli kalbinin üzerindeydi. "Lütfen onun William'ın bize çıktığını söylediği korkunç motorcu olmadığını söyle?"

Sanki bir işaretmiş gibi, kapı itilerek açılıp Zeus'u ve benim şaşkınlığıma rağmen tamamen giyinmiş bir Kral'ı ortaya çıkarmadan önce yüksek sesle vuruldu. Onları görünce ağzım bir karış açık kaldı ama arkalarından kesinlikle göz kamaştırıcı, çizgili sarışın bir genç gelince çenem tamamen çözüldü ve en genç Garro'ya ilk kez baktım.

Ailem hep birlikte King'in sözlerine göz kırptı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama oyunculuk becerilerimin benden oynamamı bekledikleri rolü oynamaya yeterli olup olmadığını bilmiyordum ki King yanımda durmak için öne çıktı. O bunu yaparken, sarışın kız diğer tarafıma geçti, tezgahın üzerine atlayıp King'in bıraktığı kasadan bir elma kaparken bana küçük bir göz kırptı.

"Selam bebeğim," diye gürledi Zeus, devirlenen motosikletinin sesine çok benzeyen bir sesle. "Bu yaşlılar da kim?" Ben cevap veremeden William'a döndü. "Ve neden benim kadınımın evindesin, Willie oğlum? Seni uzak durman için uyardığımı sanıyordum."

"Biz, ben, sen..." diye kekeledi annem, beyni korkuyla dolup taşarken.

"Anne," Zeus birleşik cephemize katılırken ona gülümsedim. "Bu Zeus Garro ve iki çocuğu, King ve Harleigh Rose."

"N'aber?" Harleigh Rose anneme başıyla selam verdi ve gürültüyle çiğnediği elmanın içinden konuştu.

King kollarını kavuşturdu ve onlara ters ters baktı. Bilinçsizce, omzumu ona yaslayabilmek için yaklaştım.

"Cressida," diye söze başladı William, mutfağımı aniden mesken tutan motorcu ailesinin gözünü korkutmadığını göstermek için bir adım öne çıkarken yüzü gerilmişti. "Ailen ve ben, günü seninle geçirmek için bu önemsiz kasabaya kadar geldik. Sana daha önce de söylediğim gibi, annen endişeden hasta oldu. En azından bize saygı gösterip bu..." bir kelime bulmakta zorlandı, "insanları gönder ki iyileşmek için zaman harcayabilelim."

"İyileşmek mi?" King kuşkuyla tekrarladı. "Karın seni terk etti ve sen de onu ortak hesaplarınızdan ve lanet olası ailesinden kopardın. Evliyken ona kendini bir fahişe ve ihmal edilmiş bir ev kadını gibi hissettirdin. Onu gördün mü dostum? Tam bir afet ve sen onu görmezden mi geliyorsun? Bence asıl senin kafanda bir iyileşmeye ihtiyacın var."

Harleigh Rose ellerini havaya kaldırarak, "Vaaz ver," dedi.

Kendimi Family Feud'un bir bölümüne düşmüş gibi hissettim.

Bir kavganın patlak verip vermeyeceğinden ciddi olarak emin olamadığım uzun bir açmaz vardı (bu his

Garro ailesi) ya da polisin çağrılıp çağrılmayacağı (benim ailem).

O zaman durumun zirvesinde olduğumu ve Garro ailesinin arkasına saklanmanın korkakça olduğunu anladım. Yine de bunu yapmak istedim, yıllardır ölü taklidi yapıyordum, en az direnç gösteren yolu izliyor ve her zaman bana söyleneni yapıyordum. Aptal olduğum için her zaman vampirlerin gerçek olmasını dilemiştim ama şimdi her zamankinden daha çok ölmeyi ve bir Garro olarak yeniden doğmayı diliyordum; hem zeki hem de acımasız bir şekilde kötü, öne geçmek ve istediğini almak için yeterince bencil ve hem içinde hem de dışında yankılanan garip şekillerde güzel biri.

Böylece, arkamdaki motorcu ailesinden uzaklaşıp sessiz savaşın ortasına adım attım ve mecazi ölümü gerçekleştirdim. Uygun olsun ya da olmasın, karar veremedim, ben yerimi alırken hoparlörlerden Sympathy For The Devil çalıyordu.

"William, gitmeni istiyorum. Neden seninle birlikte olmak istemediğimi anlayamadığın için üzgünüm ama başından beri sana bunun nedenini anlatmak için elimden geleni yaptığımı hissediyorum ve sen benimle empati kurmaktan aciz görünüyorsun. Boşanmak istiyorum. Son nefesime kadar bunu tekrar tekrar söyleyeceğim. Evrakları imzalamayı reddetsen bile, sana ya da yaşadığımız hayata asla geri dönmeyeceğim. Benim hayatım artık burada, Entrance'da ve dürüst olmak gerekirse, artık senin seveceğin türden bir insan olduğumu sanmıyorum."

"Kesinlikle," diye kararlılıkla kabul etti. "Ama evlilik öyle bir hevesle bitirilecek bir şey değil, Cressida. Sekiz yıldır birlikteyiz. Herkes bizim mükemmel bir çift olduğumuzu söylüyor ve öyleyiz de, bunu göremiyor musun? Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Ne yazık ki ikimiz için de pek bir şey ifade etmiyor," diye itiraf ettim usulca. Benimle aynı fikirde olmayacağını biliyordum.

Ellerini önünde kavuşturmuş, gözlerini King ve Zeus arasında gezdiren anneme döndüm. Dürüst olmak gerekirse, anladım. Onları hiç yan yana görmemiştim.

yanımdaydılar ve arkamda oldukları için minnettardım çünkü dikkat dağıtıcı bir ikiliydiler. Tabii ki, annem muhtemelen onu öldürebilecekleri tüm yolları hayal ediyordu, normal bir kadın ise onu yapabilecekleri tüm yollarla dikkati dağılırdı, ama bu aynı şeydi.

"Kalmak ve yeni arkadaşlarımı tanımak istersen çok sevinirim ama bunun senin için zor olduğunu anlıyorum. Hayatım boyunca, hatta William'la birlikteyken bile sana bağlıydım, bu yüzden ihtiyacın olursa alışman için sana zaman tanıyabilirim. Bununla birlikte, bu 'çıra yığınının' ve bu 'motorcuların' artık benim hayatım olduğunu anlamanı istiyorum ve ben... Mutluyum. Mutluyum. Aslında, hiç olmadığım kadar mutluyum. O yüzden gitmeniz gerekiyorsa lütfen gidin, çünkü onlar kalıyor."

Kollarımı kavuşturdum ve tıpkı solisti takip eden bir erkek grubu gibi Garroslar da arkamdan kollarını kavuşturdular.

Ailem bir an tereddüt etti çünkü King dişlerini göstererek öne atıldı ve William'a "Ben seni dövmeden sen onu döv" diye havladı.

Annem, babam ve William hep birlikte eşyalarını topladılar ve arkalarına bile bakmadan kapıdan çıktılar. Lavabonun üzerindeki pencereden annemin arabanın yanında duraksayışını izledim, eli babamın omzundaydı, muhtemelen suçlularla yalnız kalmamın güvenli olup olmadığını merak ediyordu. Her neyse, babam kapıyı kapattı ve arabaya binip gittiler.

Arabaları dik yolda gözden kaybolur kaybolmaz kırık bir sesle "Siktir," diye fısıldadım.

King hemen sırtıma bastırdı ve kolları beni ipten daha sıkı sardı. "Seni yakaladım," diye mırıldandı.

Ona döndüm ve gözyaşlarına boğuldum.

Harleigh Rose ve Zeus'un bize bir nebze mahremiyet sağlamak için oturma odasına geçtiklerini belli belirsiz fark ettim ama King'in tişörtünün önünü ıslatmakla o kadar meşguldüm ki aldırmadım.

"Gözyaşlarını hak etmiyorlar bebeğim, ama ağlayacaksan şimdi ağla ve içini dök. Bunu yalnız yapmanı istemiyorum."

King mırıldandı.

Daha çok ağladım.

Onun gibi bir adamı hak edecek ne yapmış olabilirdim ki?

Ve ben onun lanet öğretmeni olarak onunla tanışmayı hak edecek ne yapmıştım?

King beş dakika sonra, "Tamam, artık durma zamanı," diye emretti.

"Tamam," diye burnumu çektim ama başımı gömleğinin önünden kaldırmadım çünkü iki burun deliğimden de sümük akıyordu.

Sert ama nazik elleriyle beni gömleğinden kurtardı, iğrenç yüzüme baktı ve sonra bir parça kağıt havlu koparmak için eğildi. Havluyu ondan aldım ve hafifçe arkamı dönerek burnumu sildim. Geri döndüğümde bana gülümsüyordu ve "İyi ki dün gece seninle yatmışım ve bana çarşafların arasında ne kadar tatlı olabileceğini göstermişsin, yoksa muhtemelen Stepford ailesinin lanet olası kavgasından sonra kapı dışarı olurdum" demeden önce dalga geçeceğini biliyordum. Dramatik bir şekilde ürperdi. "Onlarla bu kadar uzun süre nasıl yaşadığını bilmiyorum bebeğim."

"Ben de onlardan biriydim, King," diye onayladım. "Hâlâ da öyleyim sayılır. Beni o durumdan kurtardıkları için ailene minnettarım ama hâlâ onların yetiştirdiği bir parçam sizin suçlu olduğunuzu söylüyor ve bunun bir parçası olmak benim için korkutucu, özellikle de ağabeyim ben on sekiz yaşındayken hapse girdikten sonra." King'in yüzü önce genişledi sonra da şaşkınlıkla buruştu. "Ve William'ın yarattığı bir parçam daha var ki o da senin neden benimle ilgilendiğini bile anlamıyor. On sekiz yaşındasın ve önünde koca bir hayat var. O kadar zeki, güzel ve çekicisin ki... Neden bana bağlanmayı seçtin ki?"

"Belki de 19. yüzyıl İngiltere'sinden geliyormuş gibi 'vagonunu bağla' ve 'Pete'in aşkına' gibi şeyler söylerken çok sevimli olduğun içindir," diye şaka yaptı.

Sadece zayıf bir şekilde gülümsediğimde, bir elini daha o sabah kendi kendime karıştırdığım saçlarımda gezdirdi ve beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Kalçalarıyla bacaklarımı ayırdı ve elini ensemdeki yerine koydu.

"Kendimi açıklamayı hiç sevmem, hele birden fazla kez hiç sevmem, o yüzden iyi dinle Cress bebeğim, çünkü sana sadece bir kez anlatacağım. Eylül ayında bir otoparkta bir kadın gördüm. O gün hava terli taşaklar kadar sıcaktı, sıcak dalgaları yüzünden asfaltta zar zor görebiliyordum ama ben seni gördüm, sen de beni gördün. Sen ne gördün bilmiyorum ama ben bir fıstık gördüm. Güneşin öptüğü saçlar ve kocaman gözler - rengini söyleyemem ama beni içine çekip bütünüyle yutacağını söyleyebilirim. Sanki benim hakkım varmış gibi, sanki motorumun arkasına, aletimin üstüne tırmanıp daha fazla dayanamayana kadar sürecekmişsin gibi bir motorcuya bakan küçük bir şey.

Aylar sonra seni sınıfta gördüm ve takıntı haline getirdiğim bu kadın benim öğretmenim mi olacaktı? Hayatta olmaz. Seni becermeden önce olmaz." İrkildim ama parmaklarının arasında sersemlemiş çenemi yakaladı ve kapalı ağzıma ağzı açık bir öpücük kondurdu, dilini dudaklarıma değdirene kadar dudaklarımın dikişini kandırarak açtı. "Sonra seni öptüm ve sana söylüyorum, senin öpücüğünden daha baş döndürücü bir uyuşturucu satamazdım. Zaten bağımlısıydım ama bu makaraydı."

"Kral," diye nefes aldım.

Ama sözlerine şöyle devam etti: "Çocukken bu yüzden başıma gelmeyen kalmadı ama ben romantik biriyim. Sekiz yaşındayken Uğultulu Tepeler'i okudum ve klasiklerin müptelası oldum. Her zaman bir kızla tanışacağımı, onu isteyeceğimi, onu alacağımı ve sonsuza dek elimde tutacağımı biliyordum. Bu benim için her şey demekti." Akşam yemeğinde ne yemek istediğini söyler gibi omuz silkti. "On sekiz yaşındayken böyle bir şey beklemiyordum ama ne yaparsan yap, bilirsin işte."

"Tatlı olmaya çalıştığını biliyorum ama aynı zamanda beni korkutuyorsun," diye itiraf ettim.

King başını salladı. "Sen sordun, ben cevapladım. Bana cevabını istemediğin sorular sorma Cressida, seni hemen uyarıyorum. Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim. Bu konuda dikkatli olmak senin sorumluluğunda, tamam mı?"

"Evet," diye kabul ettim, tüm bunlardan sonra ona Fallen MC'deki mevcut veya gelecekteki anlaşmaları hakkında soru sormaya hazır olmadığımı düşünüyordum.

"Bugün iyiydin, onlara karşı cesurdun," diye övdü, gözlerimin içine bakabilmek için dizlerini hafifçe büktü. "Cehennem kadar seksi ve süper belalı."

"Öyle mi?" diye sordum. Hep seksi ve havalı olmak istediğim ama bunu yapabileceğimi düşünmediğim için parlayarak sordum.

"Bunun ne kadar seksi olduğunu sana daha sonra göstereceğim," diye söz verdi ve sert boyunu, parçalanmış bornozum ve altımdaki geceliğim tarafından zar zor örtülen seksime doğru daha da sert bir şekilde itti.

Nefes nefese kaldım ve kendimi ona yasladım, gözlerinin şimşek gibi çakmasını izledim, sonra aynı tepkiyi görmek için tekrar yaptım.

"Baba, H.R.?" diye seslendi ailesine. "Cressida'yla biraz yalnız konuşmam lazım. Tüm bu aile dramı ve diğer şeyler yüzünden çok üzgün. Takılmak ister misin?"

Zeus sadece güldü.

Harleigh Rose başını kanepenin üzerinden kaldırarak kardeşine kaşlarını çattı. "İyi ama elini çabuk tut, tamam mı? Kadınla henüz tanışmadım bile."

King hınzır bir sırıtışla, "Biraz zaman alabilir, H.R., gerçekten çok sinirli," diye karşılık verdi.

Bu kadar bariz olduğu için onu azarlamak için ağzımı açtım ama beni tezgahtan omzunun üzerine düşürdüğünde onun yerine bir çığlık çıktı. Kıçıma sert bir şaplak atana kadar beni tekmeleyerek ve kıkırdayarak odadan çıktı. Sonra, beni yapılmamış yatağıma bıraktıktan sonra, beni daha da kızdırmaya başladı.

Eighteen.

"Al şunu."

Tanrım.

Zaten aldığımı sanıyordum.

Ama King kalçalarını kıçıma doğru döndürürken, beni becermeye daha başlamadığını fark ettim. Parmakları belimin üzerinde kıvrılmış, sert vücudunun geri kalanı beni yatağa bastırırken bile popomu yataktan yukarı doğru eğmişti. Aleti içimde bir şeye çarptı ve vücudumu Noel harikalar diyarı gibi aydınlattı.

King'in ailesinin bizi aşağıda beklediğini ve teknik olarak çatı katındaki odama çıkan merdivenlerin bir kapısı olmadığını bildiğimden, yatağa doğru "Aman Tanrım," diye bağırdım.

"Duymak ister misin bebeğim," diye homurdandı, zayıf kalçalarını kaldırdı, böylece acı verici bir şekilde yavaşça kavrayan sıcaklığımdan dışarı sürüklendi.

"Tanrım, lütfen sikini almamı sağla," diye nefes nefese kaldım ve omzumun üzerinden bakarak, kalçalarını bana doğru iterken yavaşça istekli amıma geri iterken sikini izlediğini gördüm. "Tanrım, bu çok ateşli."

"Bu yatak odasında Tanrı yok, Cress. Bana olduğum gibi hitap et: Kralın," diye homurdandı, saçlarımdan bir tutam yakalamak için ayağa kalktı ve başımı geri çekti.

Dudakları boynuma indi ve boynumun dibini sertçe emdi. Uzaktan, beni işaretlediğinin, canımı yaktığının farkındaydım ama bu o kadar hoşuma gidiyordu ki, kendimi onu durdurmaya zorlayamıyordum. Bedenimi onun şiirlerinden birine, derime ve kemiklerime yazılmış bir kasideye dönüştürmek istiyordum.

İçime girmeye başladı, beni o kadar sert sikiyordu ki kalçaları gürültüyle kıçıma çarpıyordu, kalçalarımın etrafındaki elleri morarmaya başladı. İçimde kara bir zevk deliği büyüyordu.

Zihin, tüm düşünceleri ve endişeleri emer, ardında sürekli genişleyen bir mutluluk bırakır.

King kulağıma homurdanarak, "Sikimi alınca çok güzel görünüyorsun," dedi. "Etrafında dolanırken daha da güzel görünüyorsun."

Eli uyluğumdan aşağı, kalçalarımın arasındaki evcilleştirilmiş buklelere doğru indi. İki parmağı kaygan klitorisimin üzerinde sert, sıkı daireler çizerken avucunun topuğunu oradaki deriye bastırdı.

"Seni incitmem yeterli değil, değil mi bebeğim?" diye mırıldandı kulağıma.

Tenimde bir kızarıklık patlak verdi ve zaten alev alev yanan tenimi küle çevirdi. "Evet," diye fısıldadım.

Bir sonraki saniyede dizlerinin üzerine çöktü ve kalçalarımı havaya kaldırarak dört ayak üzerinde durmamı sağladı. Ondan bir saniye sonra, kocaman eli yankılanan bir gümbürtüyle kıçıma indi. Beni her ikisiyle de aynı anda dövdüğü için cezalandırıcı tokatların ve acımasız itişlerinin etkisiyle öne doğru sallandım.

"Evet," diye tısladım, ellerimi çarşafın içine soktum, böylece ona geri çarpabilecektim.

Orgazm olmaya o kadar yaklaşmıştım ki dişlerim kenara fırladı.

King'in saçlarımı bir tasma gibi yumruğuna dolaması ve beni sarsması yetti, böylece sikine doğru oturdum ve içime girebildi, dudakları kulağımda "Benim" diye hırlayarak beni bitirdi.

Saniyeler sonra, tüm dünyada en sevdiğim ses olabilecek boğuk bir bağırışla onu takip etti.

Yere yığıldık, onun ağırlığı üzerimde ağır ve lezzetliydi.

Birkaç dakika kendine geldikten sonra, "Herhangi bir fanteziden daha iyi," diye mırıldandı.

"Bir motorcuya göre çok tatlısın," diye takıldım ona.

Hafifçe üzerimden yuvarlanarak acıyan kıçıma sert bir şaplak indirdi. "O güzel kıçına şaplak atarken seni anlamsızca siktim mi sikmedim mi?"

Homurdandım. "Kaba."

"Doğru."

Bana gülümsediğini görmek için tembelce başımı çevirdim. Ben de gülümsedim.

"Babam ve H.R. aşağıda," diye hatırlattı bana. "Duş alıp güne hazırlanmalıyım bebeğim. Yapacak işlerim var."

"Tanrım, babanla kız kardeşinin az önce seks yaptığımızı bildiklerine inanamıyorum," diye inledim yatağa doğru.

King'in eli başımın üstünden kuyruk sokumuma doğru kayarak sahiplenmenin durgun bir gösterisini yaptı. "Seni becerdiğimi bilmelerine aldırma."

"Sen benim öğrencimsin," diye bağırdım ve ellerimi dramatik bir şekilde havaya kaldırabilmek için döndüm.

"Evet," diye kolayca kabul etti.

"King," dedim, ikimize de tamamen kızgın bir şekilde. "Ne halt ediyorum ben?"

"Yaşıyorsun."

"Yaşamak, sürekli yanlış bir karar vermenin eşiğinde olduğunuzu hissetmek anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"Buna hiç alıştın mı?"

King yüzümü kavradı, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. "Hayır, değilsin."

İçimi çektim. "Sanırım terapiye ihtiyacım var."

Küçük ama şefkatli bir gülümsemesi vardı, sanki benim aptal ama sevimli biri olduğumu düşünüyordu. "Senin gibi bir aileden geldiğine göre buna daha fazla ihtiyacın olmamasına şaşırdım."

"Evet, bu adil," dedim.

"Şimdi duş almalısın, böylece sen ve H.R. ailenizin geride bıraktığı o kocaman hindiyi pişirmeye başlayabilirsiniz."

"Peki kadınlar yemek yaparken Zeus'la sen ne yapacaksınız?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Ellili yıllarda değiliz ve ben son sekiz yılımı William için her akşam yemek pişirerek ve her pazar özel aile yemekleri düzenleyerek geçirdim. Ayrıca, senden ve ailenden kalmanızı istemedim. Yardım etmek için birlikleri çağırmanı takdir ediyorum.

Gerçekten istiyorum ama Pazar günü ailece yemek yememiz... Bilmiyorum, çok tuhaf olur."

King, onun erkeksi çıplak göğsünü gördüğümde ağzımın açık kalmasına aldırmadan doğrulup oturdu. "Onlar aşağıda bizi beklerken sevişmekten daha mı tuhaf? Babamın seni eski puşt herifine karşı korumak için seninle çıkıyormuş gibi davranmasından daha mı tuhaf? Az önce sikimi bir kez daha alman ve her seferinde daha da çok sevmenden daha mı garip?"

"Kabalaşmaya gerek yok," dedim ona.

"Edep uğruna sürtüklük yapmana da gerek yok. Senden büyük bir şekilde hoşlanıyorum Cress, sanırım bunu açıkça belirttim. Ayrıca şu konuda da net olman gerekiyor; senden daha genç olabilirim, sınıfta senin öğrencin olabilirim, ama burada, bizimle ve gerçek hayatta, ne istediğini bilen ve onu alan bir adamım. Soru sormadan ve kesinlikle pişmanlık duymadan. İşte ben böyle bir adamım. Şimdi, nasıl bir kadın olduğunu gerçekten bilmediğini anlıyorum çünkü eski sevgilin ve ailen için iplere bağlı bir kukla gibiydin. Anlıyorum. Ama bu, burada kalıp bu saçmalığa katlanacağım anlamına gelmiyor. Mazeret ya da özür dilemiyorum ve seninkilerden bıktım. Ben seni geçmişin için yargılamıyorum ama sen beni geçmişim için yargılamaya devam ediyorsun. Bu işin yürümesini istiyorsan, senin için yürümesini sağlamalısın Cress, hem de hızlı bir şekilde."

"Bu şey mi? King, tatlım, cidden.
şey," dedim yumuşak bir sesle, ama benim için bile bozuk plak gibiydi.

"Öyle mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana ters ters baktı. Bu muhteşem sarışın adamın yatağımda bağdaş kurmuş, kollarını kavuşturmuş ve çıplak bir şekilde oturup beni kendisiyle birlikte olmaya ikna etmeye çalışması fikri komik olabilirdi. Aklı başında ya da deli herhangi bir kadın bu fırsatı kaçırmazdı.

Biliyorum.

"Bana bunu neden yapamayacağımızı söyle" diye meydan okudu, sanki benden kapitalizmin etiği ya da modern sorgulamada işkence tekniklerinin yararları gibi zor bir konuyu tartışmamı istiyormuş gibi.

"Tamam. Birincisi, ben senin öğretmeninim ve dolayısıyla senin üzerinde güç sahibiyim," diye alçakça homurdanmasını duymazdan geldim, "yani teknik olarak bir yetişkin olmana rağmen," bir homurdanma daha, "eğer biri bizi öğrenirse kovulabilirim ve itibarımı yerle bir edebilirim. İki, yaş farkı. Vasat bir evlilikten yeni çıkmış olabilirim ama bu gelecekte bir gün bir koca ve aile sahibi olma fikrinden vazgeçtiğim anlamına gelmiyor. Sen 18 yaşındasın ve önünde koca bir hayat var. Ve son olarak, bir suç örgütüyle ciddi bir ilişkiniz var ve bu ilişkiye dahil olmaya karar verseniz de vermeseniz de, babanız Fallen'ın Başkanı olduğu için bu her zaman hayatınızın önemli bir parçası olacak. Ben hayatında sadece üç kötü şey yapmış ve bunları yaparken neredeyse kalp krizi geçirecek olan, yakında boşanacak bir kadınım!"

"Hangi üç şey?" diye sordu, beni gerçekten dinlemediğini hissettirerek.

Onun için parmaklarımla saydım. "Dün babanın sigarasından bir nefes çektim. On sekiz yaşımdayken, bir barda çok sarhoşken yanlışlıkla bir adamı ayarttım. Seninle yattım."

King makul bir şekilde, "Benimle yatman bunu sadece bir kez yaptığın anlamına geliyor," dedi. "Son yirmi dört saat içinde dört kez içine girdim ve ondan önce de iki kez dilimi içine soktum."

"Bence asıl meseleyi kaçırıyorsun," diye hatırlattım ona.

Bir omzunu silkti. "Bize sınıfta hep spesifik olmamızı söylüyorsun, ben de diyorum ki, spesifik ol."

Gözlerimi devirdim ve lezzetli göğüs kaslarından birine yumruk atmak için öne doğru eğildim. "Kendi sözlerimi bana karşı kullanma!"

Bileğimi yakaladı ve çekiştirdi, böylece ben onun üzerine devrildim ve o da sırt üstü düştü. "Beni duyman için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Bir, dikkatliyiz. Muhtemelen seni okulda da becereceğim çünkü bebeğim, öğretmenim olman beni tahrik etmiyor ama dikkatli olacağız. İşe ihtiyacın olduğunu biliyorum, anladım. İki, lise öğrencisi olabilirim ama sana söylediğim gibi, ben bir erkeğim. Bu işin nereye gittiğini göreceğiz ve bundan hoşlanacağız, bebeklerden hoşlanıyorum ve bu sadece onları içine yerleştirme fikrinden hoşlanmanın ötesinde bir şey." Kaşlarını salladı ve sevişmemizden dolayı hala ıslak olan çıplak seksimi avuçladı.

Elini ittim ama sadece King'e tıpatıp benzeyen sarışın, soluk gözlü bebeklerin düşüncesinden kendimi uzaklaştırmak için.

"Suç olaylarına gelince, kendimi savunmak için söyleyebileceğim pek bir şey yok: Sizden uyuşturucu satmanızı, polise yalan söylemenizi ya da silah taşımanızı istemiyorum. Sizden, sizi bunların hiçbirine bulaştırmayacağıma güvenmenizi istiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda senden sadece bu hayatı denemeni istiyorum."

Düşüncelerim aşırı dolu bir çamaşır makinesi gibi hızlı ve hantal bir şekilde dönerken dudağımı ısırdım, birleşik bagajımızı zihnimde çalkaladım.

İstediğim şey buydu, son yirmi küsur yıldır sadece hayalini kurmaya cesaret edebildiğim şey. Beni bu maceraya sürükleyecek kadar güçlü bir adamla macera dolu bir hayat.

Kirpiklerimin arasından King'e baktım ve cevap olarak bir soru sordum: "Sence deri bana yakışır mı?"

Gözlerini kırpıştırdı, sonra kollarını sıkıca bana doladı ve kahkahalara boğuldu.

"Aman Tanrım, bu sana çok yakışmış!" Harleigh Rose, Revved & Ready Giyim'in küçük soyunma odasında ondan sadece bir metre uzakta olmama rağmen bana bağırdı.

Ayrıca, V yakalı ve göbeğime kadar inen dar deri mini elbisenin üzerimde 'tamamen seksi' durduğunu da düşünmüyordum. Kötü yapılmış bir kan sosisine benzediğimi düşündüm.

Ona öyle söyledim.

Güldü, ama Harleigh Rose'un da ağabeyi gibi gülmeyi sevdiğini ve bunu ağzını dişlerinin üzerine açıp elini karnına bastırarak özgürce, güzelce yaptığını çoktan öğrenmiştim. Henüz on dört yaşındaydı ama şimdiden göz kamaştırıyordu; kocaman sarı saçları, derin, gerçek mavi kocaman gözleri ve kulaklarından fırlayacakmış gibi duran uzun bacakları vardı. Şu anda giymeye çalıştığım elbisenin altından kalkabilecek biri varsa o da oydu.

"Evet, bu biraz fazla," diye onayladı Maja.

Bu Buck'ın 'yaşlı kadın'ıydı (yeni öğrendiğim bu terim 'kız arkadaş'tan biraz daha yoğun bir anlama geliyordu ama 'eş' anlamına da gelebiliyordu). Üzerinde dar, yıpranmış mavi bir kot vardı ve kalçalarına o kadar oturuyordu ki sırtındaki "Buck'landı" damgasını rahatlıkla görebiliyordum. Elli yaşlarında bir kadın olmasına rağmen bu kıyafeti şaşırtıcı derecede iyi giymişti, çünkü muhtemelen a) ne düşündüğünüz umurunda değilmiş gibi görünüyordu ve b) söz konusu kıyafet hakkında herhangi bir şekilde istenmeyen fikrinizi dile getirirseniz, sizi mahvedecekti.

Cidden, kadın metal çivili el çantasında bir silah taşıyordu.

Biliyordum çünkü mağazaya giderken arabada bana göstermişti.

"Bence pembe olanı denemelisin," diye yorum yaptı Tayline yerdeki yerinden. Kucağında caddenin karşısındaki eski tip sinemadan aldığı bir küvet patlamış mısır vardı. Görünüşe göre alışverişe asla yiyeceksiz çıkmıyordu.

Cleo, "Katılıyorum, onu biraz seksileştirmemiz gerekiyor," diye söze karıştı. Benden iki yaş küçüktü ve babası da görünüşe göre Axe-Man adını kullanan bir The Fallen üyesiydi.

Bu isimleri nereden bulduklarını bilmiyordum ve bayanlara sorduğumda bana güldüler ama kötü bir şekilde değil, daha çok 'motorcular çılgın insanlar, ne diyebiliriz ki' tarzında.

Harleigh Rose burnunu kırıştırarak diğerlerine, "Bence King onunla yeterince seks yapmak istiyor," dedi. "Çılgın ailesi ve eski kocası içeri girdikten sonra yukarıda onu 'rahatlatmak' için bir buçuk saat falan harcadı."

Cleo gözlerinde yıldızlarla, "Kıskanç," diye nefes aldı.

"Rock on," diye bağırdı Lila. Kimsenin yaşlı kadını ya da akrabası değildi ama ilk motorcu partimde giymem için uygun bir şeyler seçmeme yardım etmek üzere mağazada toplanan grubun doğal bir parçası gibi görünüyordu.

Revved & Ready'nin sahibi ve teninin çoğunu gösteren ama çoğu dövmeli olduğu için uygunsuz değil de havalı bir kadın olan Hannah kızardığımda utancımı el sallayarak şöyle dedi: "Kızım, uzun zamandır Cougar Town'da yaşıyorum. Kötü bir yer olduğunu söyleyemem. Bu çocuklar bir kadını gece boyunca tatmin edebilirler."

"Um, ew," Harleigh Rose kusar gibi bir ses çıkardı. "Burada kardeşim hakkında konuşuyoruz, Han. İçindeki sapığı dizginleyebilir misin?"

Hannah ona, "Bir gün bir erkekle tanışacaksın ve anlayacaksın," dedi.

Harleigh Rose yüzünü buruşturdu ama sonra kızardığını gizleyebilmek için hızla saçının kalın bir örtüsünün arkasına saklandı.

İlginç.

Ama öğrencimle seks hayatımı konuşmaktan gerçekten bıkmıştım, bu yüzden pembe elbiseyi denemekle ilgili bir şeyler mırıldanırken soyunma odasına geri çekildim.

Birkaç saniye sonra Tay, kolunun altına sıkıştırdığı patlamış mısır kovasıyla perdeyi araladı ve tabureye oturdu. Soyunmaya ara verdiğimde, "Devam et, daha önce görmediğim bir şey değil," dedi.

"Evet, kendin için. Benim üzerimde değil," diye belirttim.

"Kızlar birbirlerinin önünde soyunur Cressida, büyütülecek bir şey değil," dedi aptalmışım gibi ama sonra yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, 'normal sosyal davranışlar' konusunda yeni olduğunu biliyorum."

"Nedense bunun normal bir sosyal davranış olduğundan şüpheliyim," diye sertçe cevap verdim ama deri elbisemden sıyrıldım.

"Peki, son kırk sekiz saat hakkında konuşacak mıyız?" diye sordu çenesini açıp içine bir avuç patlamış mısır tıkıştırmadan hemen önce.

İçimi çektim ama Harleigh Rose beni motorcu kızlardan bazılarıyla tanışmam için dükkâna sürüklerken ve Tayline de onlardan biri olurken kapının zili çaldığından beri bunun olacağını biliyordum.

King ve ben nihayet duş almak için yataktan kalktıktan sonra (sonunda birlikte, bu yüzden normalden biraz daha uzun sürdü), kendilerini tamamen evlerinde hissettikleri oturma odasında Zeus ve Harleigh Rose'a katıldık. Babamın geride bıraktığı bira paketi Zeus'un yanında duruyordu ve Zeus büyük deri koltuğuma yaslanmış dördüncü birasını içerken, Harleigh Rose aşk romanlarımdan birine el koymuş, kanepede baş aşağı oturmuş okuyordu.

Garip olacağından endişelenmiştim çünkü zaten garipti. Bunun yerine Garro ailesi, sanki her Pazar gününü birlikte geçiriyormuşuz gibi davranmıştı.

Hayatımda geçirdiğim en güzel pazar günüydü.

Harleigh Rose yemek yapmama yardım etti. Kadın olduğumuz için değil, erkekler motorcu olduğu ve elleriyle başarılı bir şekilde yapabildikleri tek şey motorları kükretmek ve kadınları mırıldatmak olduğu için (bunu bana kendileri söyledi). Onlara sataşmak için ağzımı açtığımda, King'in kız kardeşi

Sessizce, eğer istersem pişirebileceklerini ama bunun yenilebilir olmaktan uzak olacağını söylediler.

Biz de yemek yaptık.

Ve Harleigh Rose'un çok komik, sadece çok sevilen çocuklar gibi kendinden emin ve son derece samimi olduğunu öğrendim. Tüm zaman boyunca erkekler (hepsi ondan hoşlanıyor gibi görünüyordu ama o hiçbirinden hoşlanmıyordu), kızlar (hemen hemen aynı şey) ve Fallen'ın ne kadar harika olduğu hakkında gevezelik etti. Zeus ve King'in onu MC sözcüsü seçip seçmediklerini merak ettim çünkü her yıl nasıl büyük yardım kampanyaları düzenlediklerini, garajın otomotiv camiasında ne kadar tanınmış olduğunu ve bu kadar çok 'teyze' ve 'amcayla' büyümenin ne kadar havalı olduğunu anlatıp durdu. Annesinden ve onun ne kadar 'tam bir kaltak' olduğundan bahsettiğinde beni en çok etkileyen şey, annesine gidemediği konularda konuşabileceği motorcu kızlara sahip olmanın onun için ne kadar önemli olduğuydu.

Bunu ben istedim.

Harleigh Rose'un bunu fark ettiği belliydi çünkü hepimiz kırk dolara garaj satışından aldığım köhne yemek masamda yemeğe oturduğumuzda, Bahar Tatili'nin başlangıcını kutlamak ve beni Düşmüşler'e uygun bir şekilde tanıtmak için bir barbekü düzenleyeceklerini çocuklara bildirmişti.

Dehşete düşmüştüm ve yüzüm mosmor olana kadar itiraz ettim, ancak her iki Garro da bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor gibiydi, bu yüzden o sabah King için yaptığım elmalı turtayı servis ettiğimde, haber motorcu ağında yayılmış ve planlar belirlenmişti.

Bu da beni Tayline ile soyunma odasında kıyafet denediğimiz o ana götürdü çünkü Harleigh Rose akşam yemeğinden sonra 'parti kıyafetleri' için dolabımı kontrol etmek üzere yatak odama koşmuş ve uygun hiçbir şey bulamamıştı. Motorcu hatunlardan bazılarını toplayıp, '9- 1-fuckin'-1 gibi tam bir moda acil durumu' olarak adlandırdı ve beni Revved & Ready'de buluşmak üzere evden dışarı sürükledi.

Kalbim Tayline'ı görmeden önce bile boğazımda bir yere saplanmıştı. Sırrımızı daha fazla insana anlatmak bize 'dikkatli' görünmüyordu ama bunu King'e ifade etmeye çalıştığımda gülmüş ve yeterli bir cevap olması gereken o tarzıyla "bebeğim" demişti.

Ona bunu yaptığını ve bundan hoşlanmadığımı söyledim, bu da onu biraz daha güldürdü. Ama sonra dedi ki, "Bebeğim, The Fallen lanet olası bir kasa. Sence kimse başkanın oğlunun öğretmenini becerdiği gerçeğine burun kıvırır mı? Hiç sanmıyorum."

Böyle söylediğinde onunla tartışmak zordu. Tayline'ın bilmesi ise bambaşka bir şeydi.

Birincisi, o benim arkadaşımdı ve artık ondan oldukça büyük bir sır sakladığımı biliyordu. Arkadaşlığımız yeniydi ama onu seviyordum, onu seviyordum. Ufak tefekti ama son derece cana yakındı, güzeldi ama çirkin gerçeklerden korkmuyordu. Tayline Brooks benim yaşamak istediğim gibi yaşayan bir kadındı ve bir öğrenciyle yattığım için iğrenç bir sapık olduğuma karar verdiği için onun gibi bir arkadaşımı kaybedecek olsaydım yıkılırdım.

Tabii bir de söz konusu öğrenciyle profesyonel (ve bazen aşırı kişisel) ilişkimizi yürüttüğümüz okulda meslektaşım olduğu gerçeği vardı. Etik olarak, benim uygunsuz davranışlarımı okul müdürüne anlatmakla yükümlüydü. Yarın sabah bu saatlerde işimden olabilir ve Entrance'ta bir fahişe olarak tanınabilirdim.

"McClellan'daki o gece sana söylemiştim," diye yumuşak bir sesle beni iç monologumdan uzaklaştırdı. "Yasalara saygısı olmayan bir adam hiçbir şeye saygısı olmayan bir adam değildir. Bu tür bir adam istediği bir kadın görürse, ilk başta onu istemese bile ona sahip olur. Hayalindeki erkek olmamasının nedenlerini bile hatırlayamayacak hale gelene kadar onu yıpratır."

Yavaşça arkamı dönüp ona baktım, kalbim boğazımdan ağzıma atıyordu. Atacakmışım gibi hissettim

Yukarı.

Kocaman kahverengi gözleri kocaman ve üzgün bir şekilde bana bakıyordu. "Seni anladığımı anlatmaya çalışıyorum. Öncelikle, çocuk çok seksi. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir öğrenciyi manastırdan başka bir yere göndermemeliler. O zaman bile," diye başını salladı, "ne demek istediğimi anlıyorsan, muhtemelen onlara yolsuzluk konusunda bazı dersler verebilir."

Kendime rağmen kahkahalarla güldüm.

Çabucak ayıldı. "Sana anladığımı söylüyorum ama aynı zamanda gerçekten endişeliyim, Cress. Disney Prensesi gibi göründüğünü biliyorum ama bu gerçek hayat ve bence sonsuza dek mutlu olmanın çok sık gerçekleşmediğini anlayacak kadar biliyorsun. King ve senin için bunun olamayacağını söylemiyorum ama koşullar göz önüne alındığında, ihtimallerin senin lehine olduğunu düşünemezsin."

"Güven bana," diye mırıldandım. "Güvenmiyorum. Tanrı aşkına Tay, buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Bir saniye önce evli ve sefil biriyken, bir saniye sonra lanet olası bir gençle yatıyorum."

Tayline doğru bir tahminle, "Ve bundan hoşlanıyor," dedi.

Başımı salladım ve hala yarı çıplak olduğumu hayal meyal fark ederek duvara yaslandım. "Bayıldım. Şeytan'dan bile daha ateşli, Tay."

"Çok tuhafsın."

"Ve çok da tatlı, belalı bir motorcu tarzında, normal tatlı seviyelerinden bile daha iyi çünkü çok erkeksi." Nazikçe ürperdim.

Güldü ve ağzına bir avuç patlamış mısır daha tıktı. "Cy da aynı şekilde. Kendine dikkat etmelisin, Düşmüş erkekler seni gafil avlar. Düzeltilemeyecek şekilde bozuk görünürler ama içlerine girdiğinizde çoğu kadının birlikte olmak için dua edeceği, yalvaracağı ve rüşvet vereceği türden erkeklerle karşılaşırsınız."

"Evet," diye usulca kabul ettim. "Ve benimki sadece on sekiz yaşında."

"On yıl sonra aradaki yaş farkını seveceksin."

"King gibi konuşuyorsun. Ben daha yasal olarak boşanmadım bile, o hâlâ okulda ve sanki bir süre daha birlikte olacakmışız gibi konuşuyor." Titredim, bu sefer rahatsızlık içindeydim.

Tay başını eğdi ve bana baktı. "Gerçekten on yıl sürmeyecek bir şey için kariyerini ve itibarını tehlikeye atacağını mı düşünüyorsun?"

Sorusu ruhuma gonga vurulan bir çekiç gibi çarptı ve içimde yankılandı. Bu patlama, King'le yaşadığım fırtınalı ilişkide dengesini kaybetmiş olan her şeyi yeniden yerine oturttu ama yeni açılardan.

Her zaman istediğim şeyleri istiyordum. Korku, öfke ve gözyaşlarının yanında sevgi, kahkaha ve geniş yaşamak. Hepsini, hayatın bana sunduğu her şeyi istiyordum. Aslında bu şeylerin her birinin Kral Kyle Garro'da güzelce paketlenmiş olması uygundu. Her güzel şey gibi o da benim için tamamen iyi değildi, bu da onu daha da cazip kılıyordu.

Tay, şaşkınlığımı yeterince anladıktan sonra, "Seninle biraz konuşabildiğime sevindim," diye şaka yaptı.

Güldüm. "Seni seviyorum Tayline. Gerçekten seviyorum. Anlamaya çalıştığın için teşekkür ederim."

Ayağa kalktı, patlamış mısırını dökülmemesi için dikkatlice yere koydu ve beni küçük kollarına alıp kocaman sarılması için gereken iki adımı geçti.

"Çılgın kasabaya, belalı motorcular ve onların sürtüklerinin yaşadığı yere hoş geldiniz, biz aklı başında olanlar birbirimize destek olmalıyız."

Daha sonra, altı kıyafet daha denedikten ve sonunda King'in aklını başından alacağını bildiğim bir kıyafette karar kıldıktan sonra, motorcu bebekler ve ben şehrin hemen dışındaki Eugene'in yerinde Eugene'in yaptığı klasik bir kokteyl olan Maple Sour içiyorduk. Çok lezzetliydi ve Eugene'e bunun resmen benim tercih ettiğim içki olduğunu söyledim. Üçüncü içkimi içiyordum.

"Adamın tek gözü var, nasıl oluyor da hedefte kalabiliyor?" Maja, Cy (görünüşe göre Cyclops'un kısaltması) ile yaşadığı cinsel maceraları anlatan Tayline'e sordu

Bir gece içtikten sonra rastgele bir arka bahçede trambolinde.

Tay'ın kurnazca yanıtı, "Başka, daha önemli alanlarda telafi ediyor," oldu.

Hepimiz kahkahalara boğulduk. Harleigh Rose reşit olmamasına rağmen hâlâ oradaydı ama içki içmiyordu ve görünüşe göre içse bile kimsenin umurunda değildi çünkü ilk içkilerimizi söylediğimizde Maja ona bir bira ya da elma şarabı getirmeyi teklif etmişti. Eugene's'in motorcu dostu bir bar olduğu açıktı, ama polisle böyle şeylerden nasıl kurtulduklarını merak ediyordum.

"Buck artık yaşlı bir ihtiyar olabilir ama size söyleyeyim, bu adam bir at gibi asılı. Eskiden etrafta çarpık bacakla dolaşırdım. Bu yüzden yaşlılar bana Bow-bow der."

Kıkırdadım. "Buck'a bu ismi senin atlı prensin olduğu için mi verdiler?"

Maja elini masaya vurup kahkahalarla güldükten sonra cevap verdi: "Hayır, ama buna bayılıyorum. Ona Buck deniyor çünkü aptal kardeşi onu gençken tüfekle vurmuş ve hala kıçında saçma var."

Az önce içtiğim bir yudum kokteyli tükürmemek için iki elimle ağzımı kapattım.

"Çok havalılar, değil mi?" Harleigh Rose yan tarafıma daha sert bastırırken fısıldadı.

Bütün gece yanımdaydı, beni sürekli sohbete dahil ediyor, saçıma dokunuyor ya da sık sık elimi tutuyordu. Neşesine rağmen, bu hanımların birbirlerine gösterdikleri kadın şefkatinin her bir zerresine nasıl asıldığını fark ettim ve benden hemen hoşlanmasını sevdim. Yirmi altı yaşında biriyle on dört yaşında birinin arkadaş olması tuhaf mı bilmiyorum ama içimden bir ses bu işin çoktan bittiğini söylüyordu ve ben de noktalı çizginin üzerindeki mürekkebi kurutmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum.

"Çok havalı," diye onayladım komplocu bir fısıltıyla.

Bana gülümsedi.

"Biliyor musun, King'i Mac's Grocer'ın otoparkında ilk kez gördüğüm gün William'dan ayrıldım," dedim ardından gelen sessizliğe.

Viski beni alışılmadık bir şekilde konuşkan yapmıştı.

Kızlar bayıldı.

Sabah bu kadar büyük bir hayran olur muyum bilmiyordum.

"Siktir git," dedi Hannah, çünkü kabaydı ama aynı zamanda
Harika.

"Hayır, cidden," diye sinirli bir şekilde güldüm ama onlara anlatmaya çoktan karar vermiştim. "Market alışverişi yapıyordum ve gecemin son sekiz yıldır geçirdiğim her geceyle aynı olacağını düşünüyordum, William'a yemek hazırlayacaktım, okuyacaktım ve sonra yatacaktım, sadece tekrar çalışmaya başladığım için muhtemelen tekrar çalışmaya başlamamam gerektiği hakkında garip bir konuşma yapacaktık. Onu ve Mute'u birkaç tiki üniversitelinin gözünü korkuturken görene kadar ne kadar sıkıcı ve üzgün olduğumu fark etmemiştim bile."

Omuz silktim ve bir yudum daha almaya gittiğimde boş bardağımın dibine doğru kaşlarımı çattım. "Onu gördüm ve bir yıldırım gibi gözlerimin arasından vurdu. Ondan sonra onu bir daha hiç görmesem bile, o her zaman hayatımı değiştiren adam olarak kalacaktı."

Cleo başını ellerinin arasına alarak, "Vay canına," diye iç geçirdi. "Bu çok romantik."

"Kadınım kız arkadaşlarıyla çene çalmak yerine yüzüme karşı böyle şeyler söylese daha romantik olurdu."

Boş bardağım ağzımın yarısına kadar gelmişken donup kaldım (iç kenarındaki tatlı ve ekşi köpük kalıntılarını yalamak üzereydim). Masadaki, hepsi de içkinin etkisiyle gevşemiş ve iyi arkadaşlığın verdiği rahatlıkla uyanmış kadınlar dikkat kesildiler.

"King," dedim sesten çok nefese benzeyen bir sesle, döndüğümde onu büyük masamızın yanında dururken buldum.

Üniformalı olmadığı zamanlarda genellikle yaptığı gibi, uygunsuz derecede dar, yuvarlak yakalı bir tişört giymişti ve dağınık altın sarısı saçları geniş omuzlarına dökülmüştü. Elleri arka ceplerinde, göğsünün delice genişliğini bir erkek güzelliği reklam panosu gibi sergiliyordu ve bunu görünce dudaklarımı yaladım. Gözlerimi tekrar onunkilere çevirdiğimde, arkasındaki neon mavisi ışık sanatı gibi karanlıkta adeta parlıyorlardı.

"Gitme zamanı bebeğim," diye emretti karanlık bir şekilde.

Yüksek sesle yutkundum ve bardağımı masaya indirdim. "Sanırım hepimiz bir içki daha alacaktık."

"Sevgilim," dedi Lila gülümsemesini gizlemeye çalışarak, "erkeğin gitmek istiyor, sen git."

Anında kaşlarımı çattım. "Ya kalmak istersem? Eğleniyorum ve daha önce hiç gerçek kız arkadaşım olmamıştı. Bu hoşuma gidiyor."

Motorcu bebeklerin, Tay'in (ki kendisi bir şekilde sadece sözde bir motorcu bebekti) ve Harleigh Rose'un (ki kendisi sert olamayacak kadar genç ve parlaktı) sert ama güzel yüzleri empatiyle yumuşadı.

Görüntüsü boğazımdan aşağı viski sıcaklığıyla yandı. Bunun iyi bir his mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim.

Cleo masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıkarak, "Biz buradayız, bir kız gecesine daha ihtiyacın var," dedi.

Hannah dövmeli kaşlarını sallayarak, "Ve seni Cuma günü barbeküde bu ateşli yeni kıyafetinle göreceğiz," diye ekledi. "Görüyorsun ya King, kadınının evden çıkmasını istemeyeceksin."

"Kesinlikle gitme vakti geldi Kraliçe," diye tekrarladı King, sabırsızlığı ip gibi kenarlarından yıpranıyordu.

Ondan bedenimi ip gibi sözleriyle bağlamasını, bükmesini ve sadece bu ses tonunun ağırlığını kullanarak yeni şekillere sokmasını istemek gibi saçma bir istek duydum. Arzu yüzümde parıldamış olmalı ki, beni zorla yerimden kaldırmak için Tayline'a doğru uzanıyordu.

Ona izin verdim çünkü bunu yapma şeklini seviyordum, sanki bir tüyden başka bir şey değilmişim gibi. Beni ayaklarımın üzerine oturttu.

Tayline'in uzattığı ellerinden çantamı ve paltomu aldıktan sonra bir kolunu üzerime koydu. Bunu her yaptığında, omuzlarımda bir güç örtüsü varmış gibi hissediyordum.

"Dikkatli ol," dedim, bu jest hoşuma gitse de, çünkü şehir dışında bir motorcu barında olsak da herkesin içindeydik.

Dudakları seğirdi. "Dikkatli olmak istemezsin,"

Aralarındaki ani ağrıyı dindirmek için bacaklarımı birbirine sürttüm.

"Doğru," dedi başını sallayarak.

Eşyalarımı tekrar Tayline'in kucağına bırakmasını izledim ve sonra kolları bana dolandı, biri sırtımda, diğeri saçlarımın altındaki yerindeydi.

"Dört saat oldu ve şimdiden bu lanet ağzı özledim," diye mırıldandı dudaklarını ağzımın üzerine kapatıp yemeye başlamadan önce.

Şehvet damarlarımda dolaşıyor, tükettiğim alkolle canlanıyordu. Yeni favori kokteylim Kanada akçaağaç şurubu, Kanada çavdar viskisi ve tamamen Kanadalı bir erkeğin cidden lezzetli tadıyla sarhoş olmuştum.

Ancak dizlerim tereyağı gibi yumuşadığında ve neredeyse ona doğru düştüğümde King benden uzaklaştı. Tutuşunu bırakmadan, hevesli izleyicilerden oluşan masamıza döndü ve "Kadınımla ilgilendiğiniz için teşekkürler. Onu elimde tutmaya çalışıyorum, bu yüzden onu kanatlarınızın altına almanız çok anlamlı."

Cleo, kirpikleri yelpaze gibi dalgalanırken, "Tamam, bayılmayı başlatın," diye iç geçirdi.

Harleigh Rose bana küçük bir göz kırparak, "Ben bile bunun çok tatlı olduğunu kabul etmeliyim," dedi.

"Tamam, güle güle!" O kadar yüksek sesle söyledim ki bağırmak gibi oldu çünkü birdenbire gitmek için can atan ben oldum.

Belalı motorcu erkeğimi bardan çıkarıp gecenin içine doğru çekiştirirken kadınlar bana gülüyordu. İkimiz de o kadar dalgındık ki, King'in motoruna binerken park yerinin köşesinde takılan yabancı motorcuları fark etmedik ama onlar bizi fark etti.

Nineteen.

Üst üste sekizinci sabah King'in yanında uyandım. Daha doğrusu, sanki bir şilte okyanusunun ortasında bir ada kurtuluşuymuş gibi çaprazlamasına onun üzerine yayılmıştım. Uzun kollarından biri beni tutuyor, boynumun dibindeki saçlara dolanan eliyle omuzlarımın üzerine sabitleniyordu. Uyurken bile beni hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı.

Orada, hiç tanımamam gereken bir adamın yanında yatıyordum ve onu gizlice, umutsuzca, varlığımın her zerresiyle seviyordum. Onu bakkalın otoparkında göz göze geldiğimiz andan beri seviyordum ve o zamandan beri bana sadece onu sevmeye devam etmem için fazlasıyla neden vermekle kalmamış, aynı zamanda hayatımı sevmeye başlamam için de araçlar sunmuştu.

King'den (B.K.) önce kitaplarımdan keyif alır, Stanley Park'ta uzun sessiz yürüyüşlere çıkar ve ailemle takılırdım.

Acınası bir liste.

King'in siyah ve kromdan yapılmış özel Harley Davidson'unun arkasında, göğüslerim deri ceketine, saçlarım rüzgâra dönük bir şekilde yolculuk etmeyi seviyordum. Ellerini tenimde hissetmeyi, bazen sert ama her zaman saygılı dokunuşuyla motorumu ayarlamayı ve devirmeyi seviyordum. Motorcu bebekleri ve Garro klanının geri kalanını seviyordum, hiç etkileşimde bulunmadığım en az geleneksel aile ve aynı zamanda bir şekilde en samimi olanı. Öğrencilerimi, tatlı Benny ve yanlış anlaşılmış Carson'ı, güzel ama kırık Louise'i ve hatta Talia ile onun güzel ama kibirli kız arkadaşlarından oluşan ekibini sevdim. Hepsi de onlara bir şeyler öğretmem ve onları uzaktan sevmem için bana güveniyordu, bu yüzden öğretmenlik hayalimde hiç olmamasına rağmen kendimi bunu bile severken buldum.

King hayatıma cennetten düşmüş ve cehennemden yükselmiş bir melek gibi, kulağıma isyan fısıldayan kendi gerçek hayatımdaki Şeytan gibi gelmişti ve onun çağrısına cevap vermekten başka seçeneğim yoktu.

Havva'nın sonunda mutlu olup olmadığını bilmiyordum, Adem ile yeni hayatında ve yeni dünyasında kökünden sökülmüştü, ama o gelecek benim için mevcut olsaydı olacağımı biliyordum.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı King.

Dirseğimi göğsüne dayadım, yüzümü ellerimin arasına aldım ve ona baktım. "Sessiz oluyorum."

Gözlerini açmadan, "Denizden Gökyüzüne giden güçlendirilmiş bir Mustang kadar sessiz," diye mırıldandı.

"Yüksek sesle nefes aldığımı falan mı söylüyorsun?"

"Senin kadar yüksek sesle düşünen birini hiç duymadım diyorum."

Ona ters ters baktım ve bunu hissedince uykunun ağırlaştırdığı gözlerinden birini açıp baktı.

Sırıttı.

Daha sert baktım.

Sonra kıkırdadı, o kadar derinden gelen bir sesti ki tektonik plakaların yer değiştirmesi gibi altımda hareket etti. Sıkıca tutunup geçmesini bekledim, kahkahasının verdiği his hoşuma gitti ve onu takdir etmenin yeni yollarını keşfetmeye devam ettim.

"Zaman?" diye sordu, gözlerini tekrar kapattı ama beni önden öne, onun üzerine hizalamak için yer değiştirdi.

Yanağımı hafif kürklü göğsüne bastırmak için pozisyonumu terk ettim, kollarımı sırtının altına ve omuzlarının üzerine soktum. Beni tembelce okşarken, işçi elleri omurgamın dibindeki deriyi kıçımın hemen üzerinden aşındırdı.

"Erken, okuldan önce bir buçuk saatimiz var," dedim ona.

Bazen birlikte giderdik ama her zaman değil. İlk başta itiraz etmiştim çünkü beşinci ders İngilizce öğrettiğim genç sevgilimle okula gitmek bana bariz bir şekilde uygunsuz gelmişti ama King herkesin onun babasıyla çıktığımı düşündüğünü, bu yüzden bunun garip olmayacağını söylemişti.

Sabahları aynı yere gideceğimiz için onunla bir gezintiye çıkardım. Güvenliği sağlamak için bazen başka motorcular da beni alırdı. Nova çoğu zaman bu iş için gönüllü oluyordu, bu da King'i özellikle huysuzlaştırıyordu, ama Zeus, Priest, sorduğum bir soruyu onaylamak dışında benimle hiç konuşmayan sessiz ama güzel bir adam ve şaşırtıcı bir şekilde Buck da öyle. Sonuncusu, 'maymun çubuğu' adı verilen uzun, kıvrımlı gidonlara sahip kesinlikle devasa bir motosiklet kullanıyordu ve motor o kadar yüksek sesle homurdanıyordu ki kaskımın altına bile kulak tıkacı takıyordum. Yine de onunla sürmeyi severdim çünkü bana Kral ve hatta sadece otuz dört yaşında olduğunu öğrendiğimde şaşırdığım Zeus'un büyümesiyle ilgili hikayeler anlatırdı. Ayrıca Buck'ın günlük çöreğini alabilmesi ve benim de kahve içebilmem için Honey Bear Café and Bakery'de durmayı ihmal etmezdik.

"Güzel, bugün seni okula ben götüreceğim," diye mırıldandı King. "Tamam," dedim kalp atışlarına karşı gülümseyerek. Belki de

Buck'la okula gitmeyi seviyordum çünkü o benim 'motorcu babam' olmayı kendine görev edinmişti ama King'le sürmekten daha iyi bir şey yoktu.

"Kalk ve hazırlan bebeğim. Birazdan kalkacağım," diye uykulu bir şekilde emretti, çünkü hazırlanmak için ondan daha fazla zamana ihtiyacım vardı, çünkü o yataktan yuvarlanan, iki dakikalık bir duş alan (yani, ben içinde değilsem) ve giden bir adamdı.

Kalbinin üzerindeki deriye uzun bir öpücük kondurdum ve o anı ona duyduğum yasak aşkın her bir zerresiyle doldurdum. Birdenbire ağlamak isteyerek ayrıldım ve aceleyle banyoya girdim.

Sabah rutinim yıkanıp tıraş olmak için kısa bir duş (King her gece yatağımda olduğu için artık günlük bir gereklilikti) ve saçlarımı kurutmak için yaklaşık otuz dakika, minimal makyajımı yapmak ve giyinmekten ibaretti. Dolabımda durmuş bir elbise ya da etek seçmeye çalışıyordum (King cezam sırasında beni istediğinde pantolonları aceleyle çıkarmak daha zordu, ki bunu sık sık yapıyordu ve ben de zayıf olduğum ve o da ateşli olduğu için sık sık boyun

eğiyordum), o sırada küçük dolabın son bir hafta içinde nasıl değiştiğini fark ettim.

King'in her gün, genellikle okuldan hemen sonra koşuya çıkarken kullandığı, bir zamanlar beyaz, şimdi gri sayılabilecek bir çift spor ayakkabısının yanında, hepsi nötr renklerde, şaşırtıcı derecede düzgün bir yığın temiz tişört duruyordu. Onların yanında ise pek de temiz olmayan bir kirli çamaşır yığını, yine nötr renklerde erkek boxer külotları, spor çorapları ve cebinde Hephaestus Auto dikişli siyah tamirci tulumu vardı.

King dolabımı işgal etmişti.

Bu beni rahatsız etmedi.

Eğitimim gereği düzenli bir insandım; William ve ailem resmi olarak teşhis edilmeden OKB'ye en yakın kişilerdi. Ama King'in dağınıklığının dolabımın zeminini kapladığını görmek kalbimin ısınmasına ve açık bir yara gibi zonklamasına neden oldu. Mazoşist olduğum için kendime bu ilişkinin öyle ya da böyle sona ereceğini hatırlatarak tuz biber ektim. Muhtemelen felaketle ama kesinlikle ya UBC'ye gittiğinde ya da The Fallen'a katıldığında. Gerçekçiydim. Hiçbir üniversite birinci sınıf öğrencisi, bırakın yirmi yaşında dul bir kadını, bir kız arkadaş istemezdi ve hiçbir sıkı motorcu da Bayan Irons'ı 'yaşlı bir kadın' olarak istemezdi.

Açık mavi pamuklu düğmeli bir elbise ve üzerinde küçük bir papatya olan uyumlu bir saç bandı giydim. Çıkarken boy aynasında kendimi gördüm ve yansımama kaşlarımı çattım. Lanet olası bir ilkokul öğretmenine benziyordum - sevimli, evet - ama bir motorcuyla başa çıkmak için hiçbir şekilde donanımlı değildim. Dudağımı ısırarak elimdeki uyumlu hırkaya baktım, onu yere bıraktım ve geçen gün Harleigh Rose ile Ready & Revved'den aldığım küçük siyah deri ceketi aldım. Biraz uyumsuzdu ama bir şekilde sevimli görünüyordu ve tuhaf kontrastın yeni bana mükemmel bir şekilde uyduğuna karar verdim.

King birkaç dakika sonra mutfakta bana katıldığında Zen ve Motosiklet Bakım Sanatı'nı okuyordum. Hemen cezveye yöneldi ve benim kitapsever kupalarımdan birini kullanarak kendine bir fincan doldurdu.

Harry Potter'daki snitch'i resmetti ve 'Ben bir yakalayıcıyım' dedi. Çok uygundu, kendi kahve fincanımın arkasından kıkırdadım.

Okul gömleğinin düğmeleri hâlâ açıktı ve ağzımı sulandıran bronzlaşmış kaslı gövdesini ortaya çıkarıyordu. Karın kaslarını kaşıdı, beni bakarken yakaladı ve sırıttı.

"Bu sabah şipşak sevişmeye vaktin yok bebeğim. Beni hızlıca emmek ister misin?"

Kızardım ama kitabımı ona fırlattım. "Tam bir ahmaksın."

Kitabı kahveyi taşımayan eliyle kolayca yakaladı ve başını bana doğru salladı. "Küfretmeye başlamalısın, Cress. Sen lisede öğretmenlik yapıyorsun, ilkokulda değil."

Onu görmezden geldim, bizim için hazırladığım simitlerden birini almak için masaya geldiğinde kitabımı elinden aldım ve okumaya geri döndüm.

Güldü. "Okuma seçimin gibi, bebeğim. Sonunda anlamaya çalışman gibi."

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim, oysa içten içe çaba gösterdiğimi fark ettiği için dans etmekten mutluydum. "Bu bir klasik. Daha önce okumamış olmak benim ihmalkârlığım."

Kapının gürültüyle vurulması ikimizin de donup kalmasına neden oldu. King'e baktım ama o çoktan kalkmış, gömleğinin düğmelerini ilikliyor ve çalıların arasından kapıda duran kişiyi görebilmek için lavabonun üzerindeki pencereye doğru ilerliyordu.

"Kapında koca kıçlı bir adam var, Cress," dedi. "Silahımı almama gerek var mı?"

"Silahın var mı?" Sordum, çünkü o anda önemli olan buydu.

Bana bir bakış attı. "Birden fazla var. Bir gün seni Smoke's Range'e götürüp nasıl ateş edileceğini öğreteceğim, böylece ben yokken kendini savunabilirsin. Şimdilik, kapında koca kıçlı bir adamın olmasının senin için olağan bir şey olup olmadığını söyle."

Sandalyemden fırlayıp ön kapıyı açmadan önce bunu iki saniye kadar düşündüm.

"Sander?" 'Koca kıçlı' kardeşimin görüntüsüne bakarken ellerim düşen ağzımın üzerinde uçuşarak sordum.

Yakışıklı yüzü siyah ve maviydi. İkiz morluklar güzel koyu renk gözlerini çevreliyordu ve bir diğeri de dağınık çenesini bozuyordu. Dudağı kesilmişti ve ellerini yakalamak için uzandığımda parmak eklemleri de kesilmişti.

Ne yazık ki Lysander'ın kapıma yara bere içinde ve kanlar içinde gelmesi alışılmadık bir durum değildi. Dediğim gibi, zor bir hayat yaşamıştı ve bundan kurtulacak gibi de görünmüyordu. Bu yüzden onu görmeye hazırdım.

"İçeri gel, içeri gel," diye ısrar ettim, tereddüt ettiğinde elini nazikçe çektim.

Onu kahvaltı köşesindeki küçük masaya oturttum ve alnına bir öpücük kondurabilmek için saçlarını düzelttim. "İlk yardım çantasını alıp geliyorum, hemen dönerim."

Bana tam olarak hüzün renginde görünen derin, koyu gözlerle bana baktı. Başını salladığında, lavabonun altındaki kiti almak için koridorda ters yöne doğru aceleyle ilerledim.

"Bebeğim, bana neler olduğunu anlatacak mısın?" King mutfağa geri dönüp doğruca kardeşimin yanına giderken sordu.

Metal kutuyu açarken durdum ve dönüp ona baktım. "Tanrım, doğru ya. Sanırım, şey, King, bu kardeşim Lysander Garrison. Sander, bu King."

"Kral Kyle Garro," diye açıkladı kardeşim, şişmiş ağzının içinden şefkatle konuşarak.

Bana kısmen incinmiş, kısmen de hayal kırıklığına uğramış anlamlı bir bakış fırlattı. Benden Hephaestus Auto'da kendisine bir iş bulmamı istemesinin üzerinden haftalar geçmişti ve ben bunu unutmamıştım ama bunu söylemek, yapmak kadar kolay değildi. Neden orada bir iş istediğini bilmiyordum ve Zeus'u ve onun çocuklardan ve motorculardan oluşan klanını gerçekten tanıdığımı bildiğimden, yarım yamalak kardeşimi onlara yüklemek konusunda kendimi rahat hissedip hissetmediğimden emin değildim.

"Görünüşe göre avantaj sende," dedi King, sesi sinirlendiğinde kullandığı o belalı motorcu tonuyla kısıktı. "Adını ilk kez birkaç gün önce duydum ve hâlâ hapiste olduğunu sanıyordum."

Kahretsin.

Her iki adam da bana sanki sırtlarına bıçak saplamışım gibi parıltılı ihanet bakışları fırlattı.

"Minnettar ol. Normalde kimseye berbat ağabeyinden bahsetmez," dedi Sander sonunda, ama duruşu acı ve yorgunluktan dik bir sırta dönüşmüştü.

Küçük mutfağımda bir haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez gerginlik yaşandı.

"Sander, sen bir bok değilsin," diye başladım, ona ilk müdahalemi yapmaya devam ediyordum. Gazlı bezleri, hazır buz paketlerini ve hidrojen peroksit jelini çıkarırken King'e şunları söyledim. "Sander hakkında pek konuşmam çünkü o özel biri. Seninle çıktığıma göre, belki de sana ondan daha fazla bahsetmem gerektiğini fark ettim."

Buz torbasını çenesine bastırdığımda Sander hem sözlerime hem de acısına homurdandı. "Kimsenin beni tanımasına ihtiyacım yok."

"Şansına küs," diye tersledi King.

Çizgili kravatı ve lacivert ceketi çıkarılmış okul üniformasıyla karşımızdaki mutfak tezgahına yaslanmıştı. Sınıfa gitmek için bekleyen bir okul çocuğu gibi görünmesi gerektiğini düşündüm. Bunun yerine, kuzu postuna bürünmüş bir kurt gibi görünüyordu; şiddet, içgüdü ve seks yaratığı, onu masum gösterecek parlak bir ambalaja sarılmıştı. Bunun yerine, bu onun tehdidini arttırdı.

"Senin derdin ne?" King sordu.

Sander isteksizce cevap verirken bana ters ters baktı. "İkinci derece cinayet."

King diğer adamı soğukkanlılıkla değerlendirirken kaşlarını kaldırdı. "Bum charge?"

"Hayır," kesik eklemlerine nazikçe müdahale ederken kardeşim rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Yaptım, altı yıl yattım ve iyi halden çıktım."

"Neden sabahın köründe Cress'in kapısına on altı tekerlekli bir arabanın altında kalmış gibi görünerek geliyorsun?"

King'in soruyu sormasına sevinmiştim çünkü cevabı öğrenmek için can atıyordum.

"Lake Edge Casino'da kâğıt oynarken hile yaparken yakalandım," diye omuz silkerek homurdandı. "Kartlarda da hilede de berbattım, bu yüzden aptalca bir fikirdi ama paraya ihtiyacım vardı. Eski bir mahkûmken iş bulmak kolay değil."

Gazlı bezi dikkatlice çıkarıp ellerinin arkasına bağladım ve sonra büyük avuçlarının her birine birer öpücük kondurdum. "Çok üzgünüm Sander," diye mırıldandım sessizce.

Ellerinden biriyle bir saniyeliğine yanağımı okşadı ve sonra tekrar açılmış kalçalarının arasına bıraktı. Bu onun bana pişmanlık duymadığını söyleme şekliydi.

"Ne kadar lazım?" Hala yumuşak bir sesle sordum çünkü King'den gitmesini istemedim ama bu özel konuşma için onu etrafımda da istemiyordum.

Lysander o kadar uzun zamandır benim sırrım, sorumluluğum ve taşımam gereken çarmıhım olmuştu ki, onu başkasıyla paylaşmaya neredeyse hazır değildim.

"Hayır," King'in sesi aramızdaki zeminde bir kırbaç darbesinden daha sert bir şekilde yankılandı. "Zor kazandığın paranın hiçbirini ona vermeyeceksin, bebeğim. Zaten çok az paran var."

"Kral," diye tısladım, çünkü Lysander bunu bilmiyordu.

"Ne oluyor lan?" diye sordu kardeşim, ondan uzaklaşmaya çalıştığımda yaralı elleri belimi kavramak için uzandı.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye homurdandı King.

"Tamam, tamam, bir saniyeliğine odadaki testosteronu düşürelim," diye parlak bir şekilde önerdim, sinirlerim garip bir şekilde sahte bir güvene dönüşüyordu.

"Neden bahsediyor prenses?" Lysander bana sordu. Aralarındaki farklılıklar ve yabancılaşma göz önüne alındığında ironik bir şekilde hem babamın hem de ağabeyimin bana taktığı bu lakaptan artık hoşlanmadığımı fark ettim. Kraliçe ve Kraliçecik kulağa çok daha iyi geliyordu.

"William ortak hesaplarımızdan benim adımı sildi, böylece ondan boşanmak istediğimde elimde hiçbir şey kalmadı. Bu yüzden senden borç istemek zorunda kaldım," diye itiraf ettim.

"Bana bu durumun geçici olduğunu söylemiştin," diye suçladı Lysander, ayağa kalktı ama tam boyuna ulaştığında sallanıyordu.

"Umurunda olduğunu mu söylüyorsun? Anladığım kadarıyla, seni şu anda burada para isterken gördüğüme göre, sen de onun eski pisliği kadar kötüsün," diye hırladı King.

Onu sertçe koltuğa geri ittim ve ilerleyen Kral'a bir el uzattım. "Kesin şunu, ikiniz de! King, tezgâha git ve o lanet ellerine yaslan. Bugünlük dayağını çoktan yemişken kardeşimi yumruklamana gerek yok. Sander, sakin ol, muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun ve okula gitmeden önce o ağır kıçını acil servise sürüklememe gerek yok. Bu arada King'le kırk beş dakika içinde okulda olmamız gerekiyor, o yüzden bu işi bitirmeliyiz çünkü onun da bana bir hediyesi var ve sen kartlarda hile yapamıyorsun diye bunu kaçırmamın imkanı yok!"

İkisi de bana göz kırptı ve ben sırayla her birine ters ters bakınca sonunda söyleneni yaptılar.

"William ne yazık ki sıkıcı biri olmanın ötesinde tam bir pislik çıktı," dedim kardeşime ama hemen King'e baktım ve onun seçtiğim küfür karşısında gülümsediğini gördüm. "Entrance Bay Akademisi'ndeki işime şimdiden sahip olduğum için çok şanslıyım çünkü açıkçası babam bağlantıları sayesinde bana bu işi buldu. Geçinmek için yeterli ama kendim için bir yer istedim ve William'dan para alıp alamayacağımdan emin değildim, bu yüzden senden borç istedim. Özür dilerim.

seni söndürdü. Bana iyi olduğunu söylemiştin ve ben de sana inanmıştım."

Almıştım. Lysander beni akşam yemeklerine davet etmeye, sinema biletlerimi ödemeye başlamıştı ve hatta bana gümüş bir madalyon üzerine kazınmış Azrail figürlü çok havalı bir kolye bile almıştı. Bana pek yakışmadığı için hiç takmamıştım ama düşüncesi bile çok hoştu.

Yine de aptallık ettim. Şimdiye kadar bilmeliydim, görünüş aldatıcı olabilirdi ve daha fazla parası, daha güzel şeyleri varmış gibi görünmesi, gerçekten parası olduğu anlamına gelmiyordu.

Bunun nereden geldiğini merak ettim ama bu konuşmanın amacı bu değildi ve King'in tanık olmadığı bir zamanda daha iyi araştırılabilirdi.

"Sana parayı ben teklif ettim," diye homurdandı Sander. "Bunu bilemezdin. Bir süreliğine Vancouver Adası'nda çalışıyordum ama sen William'ı terk edince buraya geri dönmek istedim." Huysuz bir ayı gibi omuz silkerken kalbim ona duyduğum sevgiyle sızladı. "İş bulmak düşündüğümden daha zor."

"Bu yüzden Hephaestus Oto'da iş istedin," diye sözümü bitirdim.

Başını salladı. "Kulaktan kulağa duydum. Orada eski mahkûmları işe almaktan çekinmiyorlar ve ben de ellerimi iyi kullanırım."

"Tatlım," dedim ve beni gerçekten sevmiş olan tek adama sarılmak için ilerledim. "Bunu bana söyleyebilirdin."

"Evet," diye huysuzca itiraf etti. "Zaten senin için çok fazla soruna neden oluyor."

"En kötüsüne ben sebep oldum,"

diye karşılık verdim. "Kapa çeneni,

Cress."

"Tamam, Sander."

Uzun bir dakika boyunca birbirimize sarıldık, kalplerimiz her zaman olduğu gibi birlikte atıyordu. Birbirinden tamamen farklı iki insandık.

Bizden tamamen farklıydı ama bu farklılıklara rağmen ya da belki de bu farklılıklar nedeniyle birbirimizi seviyorduk.

"Artık dayak yediğini görmek istemiyorum, tamam mı?" demek için geri çekildim. Elimde biraz nakit var." İhtiyacı olursa diye hep bulundururdum. "Bir saniye bekle, tamam mı?"

Başını salladı ama gözleri omzumun üzerinden King'e kaydı. Bunu görmezden geldim ve Lysander'ın acil durum parasını gömme dolabımdaki eski bir deri çizmenin içinde sakladığım yatak odama çıktım.

King kapıdan girdiğinde arkamı dönmeden anladım.

"Parayı ona veriyorum, Kral."

"Bu konuda mutlu değilim, Cress bebeğim, ama neden bunu yapmak zorunda hissettiğini anlıyorum."

Çömeldiğim yerden düştüm, böylece dizlerim halıya çarptı ve ona bakmak için gövdemi çevirebildim. "Öyle mi?"

Ellerini kapının pervazına asmak için iki kolunu da kaldırdığında uzun, iri gövdesi girişi tamamen doldurdu. Bu duruş vücudunu bir sanat eserine dönüştürmüştü; göğüs kaslarından kasıklarına kadar uzanan sert ve düz kaslar, cinsel bir vaat gibi gömleğinin kuyruklarından dışarı fırlıyordu.

"Anlıyorum. O senin kardeşin ve ona sadakat borçlu olduğunu hissediyorsun. Fallen bu tür bir inançla hareket ediyor, o yüzden güven bana, anlıyorum. Anlamadığım ve yüzde yüz kabul etmediğim şey, bebeğim, onun koşulları veya hayatını nasıl etkilediği hakkında bir bok bilmemek. Sana para için mi geliyor? Bu evi alman için sana para mı verdi? Bundan hoşlanmadım, Cress. Bu adam kötü haber diye bağırıyor."

Bir tomar parayı bulmak için botun topuğunu karıştırırken hiçbir şey söylemedim, sonra onu buldum ve beni geriye doğru uçuran bir çekişle çekip kurtardım. King beni yere düşmeden yakaladı.

Baş aşağı ona baktım ve "Teşekkür ederim" dedim.

Beni tekrar yere bıraktı, geri çekildi ve ellerini ceplerine soktu. "Sinirlenmeye bu kadar yakınım."

"Tamam, anladım."

Ben yaptım. Belalı motorcu ahlak anlayışı ona kendisinin erkek, benim de kadın olduğumu, dolayısıyla beni koruması gerektiğini ve buna izin vermenin de benim görevim olduğunu söylüyordu. Ona Lysander'dan ve onun ölümcül kötü şansından bahsetmemiştim, bu yüzden evimin önündeki büyük, dövülmüş bir adam tarafından gafil avlanmıştı ve bununla nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kaba bir şekilde başını salladı, elimi uzattığımda elimden kaçtı ama ben aşağıya, kardeşimin yanına inerken arkamdan geldi.

Parayı tek kelime etmeden kardeşime verdim ve cebine koymadan önce gururla yutkunmasını izledim.

"Gitmem gerek, tatlım."

King arkamdan, "O da bizimle geliyor," dedi.

Ona doğru döndüm. "Ne?"

Beni görmezden geldi ve gözlerini kardeşime kilitledi. "İş mi istiyorsun, sana iş bulacağım. Gözüm üzerinde olsun diye seni yanımda istiyorum. Babam lanet olası bir vahşi, bu yüzden onu hızlı bir şekilde çekebileceğini düşünüyorsan, bir daha düşün. Bir şans istiyorsan, hemen arabana bin ve beni ve Cress'i Hephaestus'a kadar takip et."

Tanrım, o anda King'i her şeyden daha çok sevdim. Elvis ve Şeytan'ı bile. Kombine.

Şaşırtıcı bir şekilde Lysander'ın beti benzi attı ve tereddüt etti. "Kız kardeşimle çıktığın için seni dışarı atmak istemem. Ciddi görünüyor."

Ben daha cevap veremeden King okul çantamı bana uzattı, sırt çantasını omuzladı ve beni kolunun altına sıkıştırdı. "Öyle. Aksi takdirde sana bir şans vermezdim. Kraliçem seni önemsiyor, bir istisna yapacağım."

"Neye?" Ben sordum.

"Benim kuralıma. Yalancılara bulaşma."

Kardeşimi savunma içgüdüsüyle savaşırken gözlerim parladı ama Sander dikkatlice ayağa kalkıp "Gidelim" diyerek beni tekrar şaşırttı.

Motorcuların üssü olduğunu öğrendiğim, aynı zamanda bir kulüp binalarının da bulunduğu, iş yerinin sağındaki alçak tuğla bina olan ve üzerine sprey boyayla The Fallen logosunun harika grafiti resmi çizilmiş, karakteristik olarak kalabalık garaja vardık. Motosikletten indiğimizde çocuklar hemen bize seslendi. Göz ucuyla Lysander'ın külüstür Ford kamyonetinin açık zincir kapısından içeri girdiğini gördüm.

King kaskımı benim için çıkarırken, "Bununla kendim ilgilenmek istiyorum, bebeğim," dedi.

Başımı salladım. "Benim için sorun değil. İçeri girip çocuklar için kurabiye bırakacağım."

Bir gece önce garajda King'in işten çıkmasını beklerken adamlara çikolatalı kurabiye yapmıştım. Daha önce Maja'nın şu anda yaşlı kadınların kraliçesi olduğundan bahsetmişti çünkü o Buck'ın yaşlı kadınıydı ve Buck da başkan yardımcısıydı. Zeus'un bir kadını olsaydı, bu o olurdu ya da King'in bir kadını olsaydı, bu o olabilirdi. Fallen'ın Başkanlığına ilahi bir hak yoktu, bu onur için çok çalışmanız gerekiyordu -kulübünüz için kan dökmek, ter dökmek ve kan dökmek- ama bir motorcu ailesi hakkında söylenecek bir şey vardı, özellikle de ataları ana bölümü kurmuş olan bir aile. Anladığım kadarıyla bu gerçek King'in meşhur zekâsıyla birleşince çoğu kardeş onun bir gün Zeus'tan tokmağı alacağını düşünüyordu. King mezun olduğunda ne yapmak istediğinden emin olmasa da, motorcuların beni sevdiğinden emin olmak istedim (her ihtimale karşı).

Ofise girerken süper uçan arabalar üzerinde çalışan birkaçına el salladım.

"Günaydın Queenie," diye selamladı Nova beni, ön masanın üzerine eğilmiş, iri, kıvrık siyah saçları ve benim elf formumu utandıran va-va-voom vücudu olan muhteşem bir kadınla konuşurken.

"Demek ünlü öğretmen sensin," dedi samimiyetsiz bir gülümsemeyle. "Garro'nun adamlarının senin için canlarını dişlerine taktıklarını duydum."

Nova homurdandı. "Queenie kadar iyi bir kadınla çıkıyormuş gibi yapmanın Prez'in sırtında bir yük olduğunu sanmıyorum."

Gözleri beni tepeden tırnağa inceledi ama tatmin olmadı. Kusurlu DNA'mın her bir telini tanımlayana kadar mikroskop altında bana bakmak istediğini hissettim. Tabii ki onun gibi birinin mikroskobu olsa bile nasıl kullanacağını bileceğini sanmıyordum, bu yüzden bu konuda çok fazla endişelenmedim.

"Sadece siz çalışkan motorcu çocuklar için biraz kurabiye bırakmaya geldim." Büyük tupperware'i masanın üzerine koydum ve Nova'nın beni belimden yakalamak için uzanan kolundan kaçtım.

Geçen hafta hem King hem de diğer kardeşler tarafından bana çok yakın davranırken yakalanmıştı ama King onu hadım etmekle tehdit ettikten sonra bile Nova etkilenmiş gibi görünmüyordu. Bu yüzden, zararsız olduğunu bilsem de onun yanında dikkatli davranıyordum.

"Adım Paula," dedi resepsiyonun arkasındaki korkunç kadın, sakarca bir gülümsemeyle. "King'in çok iyi bir arkadaşıyım."

Şiddet karnımda tutuştu, büyük nefret rüzgârları boğazımdan yukarı doğru kabardı ve ağzımda kül gibi bir tat bıraktı.

"Adım Cressida," diye taklit ettim onu aynı derecede tatlı bir gülümsemeyle. "Ben King'in yaşlı kadınıyım."

Dudakları anında inceldi ve sanki ona ihanet etmiş gibi Nova'ya döndü. "O ne?"

Motorcu omuz silkti, yanmamış sigarasını pembe pembe dudaklarının arasında yuvarladı. "Onu duydun."

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Öyle," diye kabul ettim, başımı sallayarak. "Hem de çok."

Nova kahkahalara boğuldu ama Paula kıpkırmızı oldu. Öndeyken bırakmaya karar verdim ve ayrılmak için döndüğümde motorcuya el salladım.

"Seni bu hafta sonu partide görmek için sabırsızlanıyorum Queenie," diye arkamdan alay etti Paula. "O zaman birbirimizi gerçekten tanıyabiliriz."

Cam kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim ve ön tarafta bisikletiyle tek başına çalışan Bat'e doğru ilerledim. Ben gizlice Zeus'un devasa deponun içinden garaj bölmelerine bakan çatı katı benzeri ofisine çıkan yan ferforje yangın merdivenine göz kulak olurken konuştuk.

Bat iyi bir adamdı. 'A sınıfı bir kaltakla' evliydi (motorcu hayat ansiklopedim Harleigh Rose'a göre) ama ikiz çocuklarını her şeyden çok seviyordu ve sürekli onlardan bahsediyordu. Onlarla barbeküde tanışacaktım ve sabırsızlanıyordum çünkü kulağa belalı motorcular gibi geliyorlardı. Hafta sonları yaptıkları maskaralıkları, fakir bir komşunun bisikletini nasıl çaldıklarını, dükkandan getirmesi için babalarına yalvardıkları krom boyayla nasıl boyadıklarını ve kafatası şeklinde bir zille nasıl kandırdıklarını ve sonra isimsiz bir şekilde çocuğun bahçesine nasıl geri koyduklarını anlatarak beni eğlendirdi.

Kalbim eriyip bir su birikintisine dönüştü.

King'in asfaltın karşısından adımı seslendiğini duyduğumda keyfim yerindeydi.

Arkamı döndüğümde onu siyah kaputlu küçük beyaz bir Honda Civic'in yanında dururken gördüm.

"Beğendin mi?" diye bağırdı bakışlarım üzerine indiğinde. "Tabii ki?"

Bat kıkırdayarak ayağa kalktı ve ellerini arka cebinde taşıdığı bez parçasına sildi. "Queenie, bu senin araban."

"Hayır," dedim yavaşça. "Arabam 1989 model kirli beyaz bir Honda Civic."

"O tatlı kıçını buraya getir, bebeğim," diye tekrar seslendi King, vücudu sürücü koltuğunun yarısındaydı ve gövdesi açık kapının üzerinden sarkıyordu.

Erkeklerin çoğu her ne iş yapıyorlarsa bırakıp bahar güneşinin altına girip yaşanan dramı izlerken, isteksizce otoparka doğru ilerledim.

Ve ortaya çıkan durumun bir dram içereceğinden oldukça emindim çünkü mutlu değildim.

King arabadan atlayıp kaputun etrafında dönerken bunu fark etmemiş gibiydi; arabaya neler yaptığını, sıfırdan altmışa otuz saniyenin altında çıkabilmesi için nasıl modifiye ettiğini, açılır tavan eklediğini ama aynı zamanda klimayı gerçekten çalışacak şekilde yenilediğini ve kışları okula giderken üşümememem için koltuk ısıtıcılarını nasıl koyduğunu anlatmaya başlamıştı bile.

Yine belalı motorcu tatlıydı, ki bu çok kötüydü çünkü söylemem gereken şeyi söylemem gerekiyordu ve kesinlikle bundan mutlu olmayacaktı.

"Kral," diye mırıldandım, dinleyicilerimizin farkındaydım. "Dur."

Heyecanlı konuşmasına ara verdi, muhteşem yüzü Noel sabahı neşesinin resmiydi. Benim için güzel bir şey yapmanın onu bu kadar mutlu etmesini sevdim, projeye duyduğu coşkunun çocuksu olmasını sevdim.

Ona bunu söyledim ve ekledim, "Ama arabamı getirmeden önce de söyledim, bırakın bu ekstra araba süslerini, tamir masraflarını bile karşılayamam."

Dudakları kıpırdadı, bir gülümsemeye karşı koydu. "Bebeğim, 'araba mücevheri' gerekliydi. Bir Garro'yla çıkıyorsun. Bir Garro'nun, karısının boktan bir arabayla dolaşmasına izin vermesine imkân yok. Elindekiyle çalışabildiğim için şanslısın. Onu hurdacıya götürmeyi düşündüm."

"Betty Sue'yu hurdacıya götürmeyi düşündün mü?" King'in söylediğinden çok daha yüksek bir sesle tekrarladım.

Sonunda yüz ifadesi değişti. "Evet, dediğim gibi, boktan bir şey. Ama bazı çocuklar boş zamanlarında bana yardım etti ve şimdi mırıldanıyor bebeğim."

"Bu harika, King. Umarım iyi bir fiyat elde edersiniz."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu, benimle aynı duruşu sergileyerek ama çok daha fazla korkutma faktörüyle. Kayalık sulardaki denizciler gibi kollarımızı kavuşturmuş ve ayaklarımızı birbirinden ayırmış bir şekilde karşı karşıya geldik.

"Sana söyledim, Betty Sue'ya yaptırdığın estetik ameliyatı karşılayamam! Bunu biliyordun, o yüzden neden arkamdan iş çevirme, beni haftalarca tek ulaşım aracımdan alıkoyma ve olmayan paramın binlerce dolarını arabama akıtma ihtiyacı hissettin anlamıyorum." Yaklaşmış olmalarına rağmen dinleyicilerimizi unutmuştum ve sesim neredeyse bağıracak kadar yükselmişti.

"Ve sana söyledim, kadınımın boktan bir araba kullanmasına izin veremem," diye karşılık verdi King, belalı motorcu sesi tüm gücüyle. "Ve eğer bir saniye bile benim kadınım olduğun konusunda benimle tartışmaya kalkarsan, Cress, Tanrı'ya yemin ederim ki bunu kanıtlamak için seni bu lanet arabanın kaputunun üzerine çıkarırım."

Bu fikir tüm vücudumu ürpertti ama devam etmek için onları görmezden geldim. "Birden arabamın neye benzediğini önemseyecek kadar sığlaştın mı?"

Patlamadan önce boğazının derinliklerinden alçak bir hırıltı yükseldi. "Bu lanet olası bir ölüm tuzağı, Cressida! Lanet olası bir ölüm tuzağını sürmene razı olmamı istiyorsan sen delirmişsin demektir."

"Ve sen de benimle konuşmadan arabamı tamamen değiştirdiğin için delisin. Tanrı aşkına, ona bir ayar vermen gerekiyordu, King. Şimdi onu zar zor tanıyabiliyorum bile." Bu doğruydu. Betty Sue parlak boyası ve araba sürerken ters yöne dönen o havalı jantlarıyla yepyeni görünüyordu.

Aslında ona bakınca oldukça havalı görünüyordu.

"Senin için güzel bir şey yapıyordum. Ne zaman senin için güzel bir şey yapmak istesem bunu sana onaylatmam gerektiğini söylüyorsun, Cress, artık bunu yapmadığımı göreceksin."

Bakışlarımı tekrar önümdeki erkek çocuğa çevirdim ve onun duygularını incittiğimi fark ettim. Cam gibi elmacık kemikleri öfkeyle kızarmış, motorcu gibi sert bir duruşu vardı ama o buz gibi gözleri acının sert çizgileriyle çatlamıştı.

Kendime duyduğum nefretin görünmez yumruğu mideme vurdukça midem sıkıştı.

"Kral," diye mırıldandım usulca. "Özür dilerim, bu jestten dolayı mutsuz olduğumu söylemek istememiştim. Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şeydi. Son birkaç hafta içinde beni mutlu etmek için yaptığın pek çok şeyden sadece biriydi ve bunu yüzüne vurmak istememiştim." Elimi çapraz kollarına dayamak için ileri doğru hareket ettim ama o geri çekildi. Bu hareket içimi yaktı ve arkamda kadın kahkahaları duyduğumda daha da kötüleşti.

"İçgüdüsel olarak tepki verdim," diye sessizce devam ettim. "Kendi başımın çaresine bakmak benim için çok önemli. Neredeyse tüm hayatım boyunca erkekler benim eşyalarımı satın aldı. Bundan daha fazlası da var; sana borçluymuşum gibi hissetmek istemiyorum ve senin de benim için her şeyimi toparlaman gerekiyormuş gibi hissetmeni istemiyorum."

"Bunu henüz fark etmedin, sen delisin ama ben senin için her şeyi halletmeyi seviyorum," diye mırıldandı King. "Bu kısmı da fark etmedin ama Stepford ev kadını saçmalığını geride bırakıp benim dünyama girdin. Ve o dünyada erkekler lanet kadınlarıyla ilgilenirler çünkü bu onların görevi ve zevkidir, o kadınların korunmaya ihtiyacı olsun ya da olmasın. İhtiyacınız olan bir şey varsa Kraliçe, onu size Kralınız sağlar. Bu hoşuna gitmiyorsa, yemeyi öğrenmelisin."

Bugüne kadarki en güzel konuşması değildi, hatta en etkili konuşması da değildi ama bir günlük krallarıyla birlikte kamplarında motorcuların ortasında durmanın, sözlerini özellikle dokunaklı kılan bir yanı vardı. Beni bu dünyayla o tanıştırmıştı, ben de farkında olmadan onun bir parçası olmuştum

Ve ancak şimdi bilinçli bir şekilde bu gerçekle yüzleşiyordum.

Kadın düşmanı motorcu davranışları söz konusu olduğunda, King'in felsefesi o kadar da kötü değildi.

Ona bunu söyledim, sessizce, sadece onun için.

Onu arıyordum, bu yüzden gözleri bir kez daha bulutlanmadan önce mizah parıltısını gördüm.

"Okula geç kalacağım. Anahtarlar kontakta. Seninle gelecektim ama sanırım en iyisi sana sonra yetişmek" dedi.

"Kral," diye tekrar denedim.

Ama çoktan yanımdan geçip gitmişti, omzu koluma kurşun gibi çarptı. Göz göre göre kovulmanın acısıyla geri çekildim ve motoruna tırmanışını, motoru iki kez devirmesini ve gürültüyle otoparktan çıkışını izledim.

Ben King'in ardından bakarken Skell birdenbire görmeyen gözlerimin önünde, "Sakso," dedi.

Latin motorcuyla arabamı bıraktığım günden beri konuşmamıştım ve bana bir parça göt demişti.

"Affedersiniz?"

"Ona oral seks teklif et. Ağzın sikine dolandığında seni affedecektir. Öncelikle, dişleri aletine bu kadar yakınken bir kaltakla kavga etmek kötü bir mantıktır. Ve gerçekten, hiçbir erkek siki ağzındayken bir kadına kızgın kalamaz."

Ona göz kırptım.

"Bunu bir düşün," dedi ve diğerlerinin peşinden gitmeden önce sırtını dostça sıvazladı.

King üçüncü dersteki Tarih dersimizde neredeyse hiç konuşmadı ve bana sadece üç kez baktı. Kavgamız bütün gün bana işkence etti, özellikle de Betty Sue 2.0'ı okula ben götürdüğüm ve o bir rüya olduğu için. Koltuklar, gösterge panelindeki ve vites kolundaki pembe altın vurgularla uyumlu soluk pembe deri ile yeniden yapılmıştı. Değersiz olabilirdi ama son derece şıktı ve aracımı 'pezevenkleştirmeyi' düşünseydim tam olarak istediğim şeydi.

Ben de Skell'in tavsiyesine uymaya karar verdim.

İlk olarak, o gün altıncı derste King ile IB İngilizce dersinden hemen önce tuvalete gittim ve külotumu çıkardım. Sonra ders planımı değiştirdim, böylece öğrencilerin yarısı Kayıp Cennet hakkındaki final ödevleri üzerinde çalışmak için kütüphaneye giderken, geri kalanı IB sözlü sınavlarına hazırlık olarak benimle bire bir sözlü sunumlarını yapmak için sınıfta kaldı.

Önce King'i gönderdim. Masamla beyaz tahtanın arasına koyduğum sandalyeye doğru yürürken beni zar zor fark etti. Ben aldırmadım. Beklerken sessizce dizüstü bilgisayarlarında çalışan diğer çocuklar, King sunumuna başlarken başlarını kaldırıp bakmadılar. Mükemmeldi, ama tabii ki tüm derslerinden pekiyi almıştı ve İngilizce öğretmeninin sevgilisi olmanın avantajlarından biri de yatakta onunla sunum pratiği yapabilmekti.

Bacaklarımı geniş masa sandalyemin iki yanına açmadan önce yaklaşık bir dakika kadar bekledim. King hareketi hissetti, kendini tutamadan gözleri yukarı kaydı. Isırıldığını hissettim ve siyah dantelli çoraplarımın üst kısımlarını ve çıplak amımı görebilmesi için başparmağımla bol eteğimi yukarı kaldırarak onu kendime çektim.

Bir santim bile kıpırdamadı ama dişlerinin arasından keskin bir hava çıkışı onu ele verdi.

Tekrar konuşmaya başladığında, ellerimi uyluklarımın iç kısımlarında gezdirdim, zaten ıslak olmama rağmen ikimizi de kızdırdım.

"Şeytan, Kayıp Cennet'in trajik kahramanıdır," diye okudu King, ben iki parmağımı içime daldırıp klitorisimi boyayarak sularımı çekerken. "Kuşkusuz karizmatiktir, bu yüzden Melek Savaşındaki cehennemi yenilgilerinden sonra bile düşmüş melekleri Tanrı'nın sözde tiranlığına karşı isyan etmeye devam etmeleri için bir araya getirir ve kurnazdır, bunun başlıca örneği Havva'yı elmasıyla manipüle etmesidir. Bu yeteneklerine duyduğu güven tam da onu zayıf kılan şeydir. Gururu onun hamartia'sıdır, yani sonunda sürgün edilmesine neden olur."

Ben onun için kendime dokunmaya devam ederken sesi kısılmış, nefes alış verişi düzensizleşmişti. Vücudumdaki kanı aşırı hızda pompalayan bir şekilde sinir bozucuydu. Tenim çok sıkı hissediyordum, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi ve nefes alış verişlerim gürültülüydü. Yakalanmanın heyecanı iyi hissettiriyordu ama onu etkilediğimi bilmek çok lezzetliydi ve daha da iyisi, ön kollarını dizlerinin üzerine koyarak öne doğru eğilip dikkatle kalçalarımın arasındaki sahneye bakmasıydı.

"İronik olan şu ki," diye devam etti, "okuyucu Tanrı ile kuramadığı empatiyi Şeytan ile kurabilir. O bir 'anlamlar çoğulluğu', temel insan doğasının karmaşıklığına işaret eden 'çok yönlü' bir varlıktır. Hiç kimse iyi ya da kötü değildir ve paradoksal bir şekilde, geleneksel olarak dünyada kötü olan her şeyi somutlaştırması gereken karakter olan Şeytan, her ikisiyle de çatışma halinde olmanın, ikisini de somutlaştırmanın ne kadar doğal olduğunu gösteren kişidir."

Durakladı, uzanıp baş ve orta parmaklarının boğumları arasından kaygan klitorisimi yakaladı ve sertçe sıktı. Konuşmaya devam ederken başım koltuğa yaslandı, sesi orgazmımı atlatırken bastırdığım küçük sesleri bastırıyordu.

Beni daha sonra diliyle, dişleriyle ve elleriyle becereceğine dair bir söz, kirli bir yeminle dağlarken gözlerimi açık ve onun üzerinde tuttum ama belki de sikiyle değil çünkü ben

Bu sabahtan sonra bunu hak etmemiştim. İnlemek istedim ama bunun yerine ona titrek bir şekilde gülümsedim.

Üniforma pantolonunun içinde kendini hafifçe düzeltti, koltuğunda arkasına yaslandı, döllerimi emmek için iki eklemini ağzına soktu ve sunumunu ve benimle işini bitirmiş olarak koltuğuna geri dönmek için ayağa kalktı.

Her nasılsa, sınıfın geri kalanında ayağa kalkmadan oturmayı başardım çünkü elbisemin eteğinde ıslak bir leke olduğunu biliyordum. King zil çaldıktan sonra son kişi de sınıftan çıkana kadar yerinde kaldı ve sonunda başını kaldırıp bana baktı.

"Kapa çeneni, kapıyı kilitle ve buraya gel. Gözaltı seansı başladı."

Yutkundum ama bana söyleneni yaptım. Kapının üzerindeki perdeyi indirdikten sonra, kapının karşısında öylece kaldım. Öfkesinde beni tamamen, kışkırtıcı bir şekilde, onun kontrolü altında hissettiren bir şey vardı.

"Arkanı dön."

Döndüm.

"Buraya gelmek yok," diye emretti King, gözleri öfkeyle parlayarak.

Onu daha önce hiç kızgın görmemiştim. Şehvet, sanki Eros ve aptal yayı sınıfımın saçaklarından beni izliyormuş gibi içime işledi.

King titreyişimi izledi ve gözleri buzdan sıvıya dönüştü. Koltuğuna bağlı küçük masaüstünü okşadı.

"Buraya gelin, Bayan Irons," diye tekrarladı.

Gözlerim sınıfın kapısına kaydı. Kapı kilitliydi ve küçük kâğıt perde görevini yapıyordu ama yine de biri gelebilirdi. Kapımı kilitli bulurlarsa nedenini merak ederlerdi. Bu duyulmamış bir şey değildi ama kesinlikle bir açıklama gerektiriyordu.

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum," diye homurdandı King.

Bilinçli bir karar veremeden ona doğru yürüyordum. Kloş eteğim laminant ahşap masaüstüne karşı kaygandı, bu yüzden ellerimi

Ben zıplarken onun omuzlarına oturdum. Ben daha yerleşemeden King baldırlarımı omuzlarına koydu, böylece çıplak amımı engelsiz bir şekilde görebildi.

"Bugün tam bir sürtük gibiydin," dedi King bana sertçe. "Tanımadığım acı bir cadaloz. Sanırım bana biraz tatlılık göstermenin zamanı geldi, böylece sana neden katlandığımı hatırlayacağım."

Kızgın olduğunu ve kızmak için bir nedeni olduğunu biliyordum, ama utançtan kızarmamı ve karnımın dibinde bir yerde tutuşan ve orada tutuşan şehvetle karışan savunma öfkesinin karıncalanmasını engelleyemedim.

"Kral," diye denedim.

Bakışları kalçalarımın arasından çıkıp içime saplandı. "Yap şunu."

Dirseklerimin üzerine çöktüm, küçük masadan düşmemek için kendimi yeniden ayarladım ve eteğimi kasıklarımın üzerinden nazikçe yukarı çektim. Gözleri, çıplak kıvrımlarımda gezinen parmaklarımın her bir hareketini işaretliyordu.

"Zaten ıslanmışsın," dedi bana.

Söylemesine gerek yoktu.

Baharda bir nehir gibi taştım, parmaklarım akıntıda turlar attı.

"Göster bana," diye emretti.

Ahlaksızlığımın derinliğini görebilmesi için dudaklarımı araladım. Sadece belalı bir motorcu pisliği olarak amımın onun için parlamasını sağlayabilirdi. Bunun benim hakkımda iyi şeyler söyleyip söylemediğini bilmiyordum ama umurumda değildi.

İki parmağını yarığımda gezdirmek için uzanmadan önce "Muhteşem amına koyayım," dedi.

King'in mallarını değerlendiren bir mal sahibi gibi bacaklarımın arasında oturduğu görüntüsüyle ağırlaşan gözlerim yarıya indi ve orada kaldı. O kadar seksiydi ki gerçek gibi görünmüyordu. Altın rengi bukleleri özensiz bir erkek topuzuyla yüzünden geriye doğru itilmişti, birkaç bukle kulaklarına ve kalp kırıcı yüzüne doğru yayılıyordu. Eliyle bana her dokunduğunda

Gözlerim, dudaklarım ya da ellerim, sanki kalçalarımın arasında oturan sadece bir erkek değil de düşmüş bir melekmiş gibi saçma bir şekilde dehşete kapıldım.

Yanağını iç uyluğuma yaslamak için öne doğru eğildi, "Kendini sikime hazırla" derken hırçın sesi hassas deriyi aşındırıyordu.

Parmaklarım mürekkep kuyusuna daldı ve parlak kıvrımlarımın üzerinde gezinerek klitorisimin üzerinde bir süs çizdi. Kendimi onun için özgür ve güçlü hissediyordum, mallarımı en iyi şekilde sergiliyordum ki onlardan yararlanmak istesin.

Sıcak nefesi hassas tenimi okşadı ama sırtımı masadan kaldıran, önce iki sonra iki parmağımı içime sokarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmemdi. Hareket amımı ona yaklaştırdı ve kokumu derin bir şekilde içine çektiğini duydum.

"Elmalı turtadan daha tatlı," diye

övdü. Onun için inledim.

"Bütün gün bekleyemezsin bebeğim. Benim için boşalacaksın, hızlı ve sert bir şekilde, sonra seni dilimle temizleyeceğim."

Sözleri sistemime elektrik şokları gönderirken nefes nefese kaldım. "Peki ya sen?"

"Bu gece için direniyorum," diye mırıldandı, özensiz amıma girip çıkan parmaklarıma sabit bir şekilde bakıyordu.

İki kalın parmağını içime sokmadan önce kaba eli ipeksi kalçamdan yukarı kayarken nefesim kesildi. İçime girip çıkmaya başladığında parmakları benimkileri okşadı. Sıkı bir mücadeleydi, dört parmak beni genişçe geriyordu, onun ve benim. Birlikte amımı o kadar ıslanana kadar becerdik ki, çatlağımdan aşağı sızdı ve altımdaki masayı ıslattı.

"İyi hissediyor

musun?" diye sordu.

"Çok doluyum," diye

nefes nefese kaldım.

Başı aşağı indi ve iki saniye sonra klitorisim dudaklarının arasında sıkıca kavranmıştı. Emdi, dilini bir kırbaç darbesi gibi hassas etime vurdu.

Dikişlerimden ayrıldım. Parmaklarım sıkışan seksimin içinde hareket etmeyi bıraktı ama King orgazmımı daha da yükseğe çıkarmaya devam etti, avucunu pubisime sertçe bastırdı, böylece baskı neredeyse dayanılmazdı.

"Kral," diye tekrar tekrar inledim, nefesim hıçkırıklarla kesiliyordu.

Bacaklarım omuzlarının üzerinde çırpındı. Kalçamı sertçe ısırdı ve ben çığlık attım. Bu çok fazlaydı; saldırının altında boğuluyordum, nefesim ciğerlerimde kekeliyordu.

Ama King'in işi bitmemişti.

Bir parmağını kıçımın kaygan çizgisinden aşağı kaydırdı ve göt deliğimi ovaladı.

"Bunu alacağım," diye homurdandı, parmağını içimde yumuşak bir şekilde kaydırarak. "Yakında."

"Lütfen," diye hıçkırdım içimde bir his belirirken.

Akıntıya kapılmıştım, tekrar tekrar çırpınıyordum. Son kontrolüm de elimden kaçtı ve kekeleyerek verdiğim son bir nefesle kendimi alçalan karanlığa bıraktım.

Birkaç dakika sonra gözlerimi tekrar açtığımda, King parmaklarımızı nazikçe bedenimden çıkarıyor ve gevşek bedenimi kucağına alıyordu. Masanın ve sandalyesinin üzerine kullanılmış bir paçavra gibi yayılmıştım, sıkılmış ve tükenmiştim.

Harika hissettim.

"Vay canına," diye nefes aldım kollarına sokulurken. Kıkırdadı ve yanağını saçlarıma sürttü.

"Bu gece ne var?" Sordum çünkü ereksiyonunu kıçımda titanyum çeliği gibi hissedebiliyordum.

Geri çekilip bana baktı. "Bu gece sen öğrencisin, ben de öğretmenim."

Nefesimi yutmaya çalıştım ve biraz tıkandım.

"At kuyruğu, diz altı çoraplar ve küçük bir eteğin altına giymeyi sevdiğin o seksi beyaz pamuklu külotlar."

"Dur tahmin edeyim, ekose etek mi?"

"Fark etmez bebeğim. Seni elime aldıktan yaklaşık iki saniye sonra masanın üzerine yatırdığımda ters çevrilmiş olacak."

"Ohmigawd," diye mırıldandım.

Sadece birkaç dakika önce tüm orgazmları sona erdirecek bir orgazm yaşamış olmama rağmen, onun fantezisini düşününce şişmiş seksimin karıncalandığını hissettim.

"Beni öldüreceksin," diye inledim.

Omuz silkti, tüm bedenimi itip kaktı. "Mutlu bir kadın olarak öl."

"Kesinlikle öyle," diye kabul ettim. "Her ihtimale karşı vasiyetimi güncellemeliyim."

Güldüğü sırada vücudu beni tekrar itti.

Sese kendimi o kadar kaptırmıştım ki, ilk başta korkunç çığlığı ve ardından sınıfın dışındaki dolaba bir şeyin sertçe çarpışını algılayamadım.

King hemen ayağa kalktı, pantolonu çoktan hazırlanmıştı. Yüzümü ellerinin arasına alıp ağzımı bir öpücükle morarttıktan sonra işe giden sert bir motorcu edasıyla, "Burada kal ve kapıyı arkamdan kilitle," dediğinde aptal gibi durdum.

Sonra kapıyı açıp koridora fırladı.

Onu takip etmem otuz saniye kadar sürdü.

Köşeyi döndüğümde King'in ön kolunu Carson Eriksson'un boğazına dayadığını gördüm. Sporcu iri yarı bir adamdı, futbol oynadığı için sarışın kralımdan daha tıknazdı ama King onu yerden kaldırmış yüzüne doğru hırlıyordu.

Bu beni sadece iki saniye meşgul etti, sonra yerdeki çocuğun bir nöbetin ortasında kıvrandığını fark ettim. Bir saniye daha geçtikten sonra onun sevgili Benny'm olduğunu fark ettim.

Bir saniye sonra onun yanında diz çökmüştüm. Entrance Bay Academy'deki tüm personelin her yıl ilk yardım eğitimi alması gerekiyordu ama panik sistemime aşırı yükleniyordu, adrenalin bana öğretilen her şeyi yok ediyordu, bu yüzden diz çöktüm, o kasılırken çaresizce terli saçlarını geriye doğru okşadım. Bekârlığa veda partimin hayalleri

Marcus Whitman kollarımda kanlar içinde yatarken Lysander silahından kurtulmaya çalıştı ve sokağın aşağısından polis sirenleri çalmaya başladı.

"Queenie," diye bağırdı King omzunun üzerinden bana. "Başını kucakla, kemerini çıkar ve dilini ısırmaması için kayışı ağzına sok, sonra da 911'i ara."

King'in tanıdık sesi beni harekete geçirdi, ruhumun derinliklerinde yatan doğal itaati tetikledi ve aynı zamanda bana bu felaketle başa çıkabilecek kapasiteden daha fazlasına sahip olduğumu hatırlattı.

Sakince emirlerini yerine getirdim. Benny'nin paroksizmleri otuz saniye önceki kadar şiddetli değildi ama saçları soğuk terden sırılsıklam olmuştu ve güzel dudakları morarmıştı. Onunla konuşmaya çalıştığımda tepkisizdi, bu da beni neredeyse yeniden dehşete düşürüyordu ama sonra Warren koridordaydı, cep telefonunu kulağına dayamış ambulansı arıyordu.

Benny'nin tatlı, nemli alnını okşarken belli belirsiz King'i dinledim.

"Ona ne verdin lan?" diye bağırdı.

Sesi Şeytan'ın intikamcı meleklerinden biri gibi korkunç, tehditkâr ve şiddetli bir öfkeyle doluydu. King, Carson'ın sırtını dolaplara çarparak gazabını kanıtladığında çınlayan bir metal sesi duyuldu.

"Bilmiyorum dostum. Adam sadece Ecstasy ya da onun gibi bir şey olduğunu söyledi," diye sızlandı Carson gözyaşları arasında.

Benny'nin yüzünden başka bir yere bakmak istemiyordum çünkü ancak bu şekilde onun ince, boğuk nefeslerini izleyebiliyordum ama Carson'ın yüzündeki taşlaşmayı hayal etmekte zorlanmıyordum.

Bir çıngırak sesi daha. "Kimden aldın bunu?"

"Bilmiyorum! Evergreen Gaz'daki bir adamdan."

"Kampüste rastgele uyuşturucu kullanırken aklından ne geçiyordu?" King homurdandı.

Carson'ın duraklaması uzun, ağır ve karanlık bir şeyle doluydu.

King onu acımasızca sırtındaki metale doğru fırlatırken bir çarpışma daha oldu. "Lanet olası konuşma. O çocuk senin yüzünden yere serildi ve ben bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Takılıyoruz, tamam mı?" Carson hıçkırıklarla biten kırık bir fısıltıyla itiraf etti. "Benzin istasyonunda buluşuyoruz ve genellikle arabayla dolaşıyoruz ya da takılmak için sessiz bir yer bulmak için kampüse geri dönüyoruz çünkü kimsenin bu boku birlikte yaptığımızı bilmesini istemiyorum, tamam mı?"

Her nasılsa, durum karşısında zaten yaşadığım büyük şok ve dehşete rağmen, bu beni şaşırttı ve iyi anlamda değil. Benny'nin hareketsiz ve baygın alnını öpmek için eğildiğimde gözlerimin arkası yaşlarla doldu.

"Benim tatlı Benny'm, neden bana söylemedin?" Fısıldadım.

EBA'daki en seksi çocuklardan biriyle gizli buluşması yüzünden kafası çok karışmış ve heyecanlanmış olmalıydı. Carson'ın tatlı, sevgi dolu Benny'yi gizliliğe ve iğrenç ilişkilere maruz bırakması beni öfkelendirdi ama Benny'ye uyuşturucu verdiğini bilmek Carson'ı kelimenin tam anlamıyla (ve ben bir İngilizce öğretmeniydim, bu yüzden gerçekten kelimenin tam anlamıyla) öldürmek istememe neden oldu.

"Peki ya uyuşturucu?" King hiç istifini bozmadan devam etti, tamamen ihtiyacı olan bilgiyi almaya odaklanmıştı.

Carson, "Bilmiyorum, seksi daha iyi hale getirdiğini duymuştum," diye mırıldandı.

"Lanet olası zavallı," diye tükürdü King.

Bir sıçrama sesi d u y d u m ve King'in kolunu Carson'ın boğazına daha sert bastırdığını hayal ettim.

Carson artık nefes a l a m a z h a l e g e l e n e kadar orada tutmasını istedim.

Warren yanımıza çömelirken bana, "Cressida, polis en f a z l a on dakika içinde burada olacaklarını söyledi," dedi.

Başımı kaldırıp kısa bir süre baktığımda, yüzüstü yatan Benito'ya bakarken gözlerinin kocaman açıldığını ve teninin solduğunu gördüm.

"O çok iyi bir çocuk," diye fısıldadım ve ağladığımı ancak gözyaşlarım açık ağzımdan içeri süzüldüğünde fark ettim.

Warren bana "İyi olacak," diye güvence verdi ama sesi pek emin g e l m i y o r d u .

"Öyle mi?" Carson mırıldanarak konuştu.

"Kapa çeneni," diye kükredi King onun yüzüne doğru. "O çocuk koridorda aşırı dozdan ölürken konuşmayı bırak, nefes almayı bile hak ettiğini mi sanıyorsun? Senin korkak kıçını da hastaneye yatırmadığım için şanslısın."

"Kral," diye mırıldandım sessizce.

Yine de duydu ve tıpkı bana yaptığı gibi, sesim onu sakinleştirdi.

Sokağın aşağısından siren sesleri gelirken geçmişe dönüşler görüş alanımın kenarlarıyla oynuyordu.

Twenty.

Geceyi hastanede geçirdim.

Benny'nin ailesi kalmam gerekmediğini söyledi ama şık La Gustosa restoranının sahipleri ve Benito'nun anne babası birkaç yıl önce bir trafik kazasında öldükten sonra vasileri olan Arturo ve Anna Lucia'nın onlarla oturmamdan mutlu olduklarını söyleyebilirim. Beni gördüklerinde ikisi de ağladı, özel bir bağımız olduğu için değil, anlaşılan Benny onlara benden bahsettiği için. Beni irmik kokulu kollarıyla sarıp sarmaladıklarında ve Benny'nin beni ne kadar çok sevdiğinden ve konuşacak biri olduğunu hissettiği için ne kadar minnettar olduklarından bahsettiklerinde ben de ağlamaya başladım.

Benny'nin midesi yıkandıktan sonra vücudunda bulunan kimyasalın etkilerini azaltmak için Naloxone adı verilen bir tür anti-fentanil ilacı verilirken ellerim Anna Lucia'nın ellerinde birlikte oturduk. Görünüşe göre, bu tür durumlarda ilk birkaç saat en tehlikeli olanıydı, bu yüzden saat gece yarısını vurduğunda ve Benny hala nefes aldığında rahatlamıştım.

King kısa bir ifade verdikten sonra bir noktada ortadan kayboldu, bunun için minnettarım çünkü hem polisle karışmasını gerçekten istemiyordum hem de beni teselli etmek isteyecekti, ben de bu teselliyi kabul etmek isteyecektim ve bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Polis Carson'ı sorguladı ancak eylemlerinin hiçbir yasal sonucu olmadı. Bu beni öfkelendirdi. Nasıl olur da kardeşim beni koruduğu için hapse atılır ve Carson neredeyse bir masumu öldürecekken ceza bile almazdı?

O kadar kızmıştım ki, Carson Bonanno'lara gidip Benny hakkında bilgi isteme cüretini gösterdiğinde, onu

kendim bir kenara.

Sarı ışıklı koridorlarda yürüdük, ayakkabılarımız yontulmuş muşamba zeminlerde takırdıyordu. Ağzımı açmadan önce öfkemi kontrol altına almak istedim ama sadece biraz başarılı olabildim. Bir otomatın önünde durduk ve sanki bir şey alacakmışız gibi, sanki hayatın tüm önemli sorularının derin cevaplarını barındırıyormuş ve onlara sahip olmak için sadece doğru tuş kombinasyonlarına basmamız gerekiyormuş gibi ona baktık.

"Eşcinsel olduğunu bilmiyordum," diye başladım ve bir şekilde sesim pürüzsüzdü, içi boş kelimeleri güzelce kaplıyordu. "Keşke bu konuda biriyle konuşurken kendini rahat hissetseydin."

"Babam homofobik," diye mırıldandı.

"Bu çok zor. Hoşlandığın çocuğa ondan utanıyormuşsun gibi davranman için bir neden değil ve bu kesinlikle ona uyuşturucu vermek için bir bahane değil. Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

Carson'ın çenesi gerildi, gözleri yaşlarla doldu. "Kızlarla seks yaparken alıyorum, benim için daha kolay oluyor. Bunu gerçekten hoşlandığım Benny ile yaparsam harika olacağını düşündüm. Ayrıca, ona kızlarla yaptığımı söyledim ve çok kıskandı, ihtiyacım olmadığını söylememe rağmen bana da aynı şeyi vermek istedi."

"En b a ş t a ona böyle hissettirmemeliydin Carson," dedim usulca çünkü ağlamaya başlamıştı, sessiz utanç gözyaşları. "Ona teslim de olmamalıydım."

"Evet," diye mırıldandı. "Biliyorum."

"Bence bu bir uyandırma çağrısı dostum. Benny iyileşirken yanında olmalısın ve o ilaçları kimden aldığın konusunda herkese karşı açık olmalısın."

"Polise onun Düşmüş Satıcılar'dan biri olmadığını söyledim zaten," dedi hızla, gözleri ilk kez bana çevrilmişti. "Zeus Garro ile çıktığını biliyorum."

Elimi omzuna koydum çünkü bu yüzden benden korkmasını istemiyordum. "Başın onlarla belada değil Carson. Odaklanman gereken Benny. Eğer hâlâ onun için doğru olanı yapamıyorsan, bunu ona söyleyecek kadar erkek olman gerekir, tamam mı?"

"Onun için doğru olanı yapacağım," diye mırıldandı ve yol göstermesi için yere baktı.

"Ailen geliyor mu?" Sordum çünkü ailesinin sık sık Vancouver'da çalıştığını ve orada kaldığını biliyordum.

"Evet," başını eğdi, gözlerini sıkıca kapatmıştı, gözlerinin altından yaşlar sızıyordu. "Beni öldürecek."

Oğluna bu şekilde hissettiren bir baba düşünmek istemedim ama bu Carson'la empati kurmamı kolaylaştırdı ve doğru yolda ilerleyebilmek için ayaklarını tekrar yere basarken onu destekleyecek birine ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Bana ihtiyacın olursa beni ara. Gelip seni alırım," diye teklif ettim. "Sana bir otel odası falan ayarlarım, tamam mı?"

Sonra bana baktı, yüzüme doğru döndü ve gözlerimin içine baktı. Bulması gerekeni bulana kadar çılgınca bakışlarıyla gözlerimi aramasına izin verdim ve sonra, bunun geleceğini bildiğim ve Benny'ye yaptıklarından dolayı ondan nefret etsem de, o sadece bir çocuktu ve teselliye ihtiyacı vardı, omzuma doğru sarkıp gözyaşlarına boğulduğunda sarılmasını kabul etmek için kollarımı açtım.

Annesi onu almak için hastaneye geldi ve onunla akşamki olaylar hakkında sessizce konuştum. Carson'ın korkularından dolayı midesi bulanmış gibiydi çünkü kocasının çıldıracağını biliyordu. Her iki bileğindeki pranga gibi morlukları fark etmemiş gibi davrandım ve bana kocasını terk etmek anlamına gelse bile oğluna bakacağına söz verdi. Yüzünü sertleştiren çılgınca kararlılıktan, bunda ciddi olduğunu anladım.

Daha sonra tekrar iki yaşlı İtalyan göçmenin yanına gittim ve Anna Lucia'nın elini tuttum.

Benny sabahın üçünde uyandı ve büyükanne ve büyükbabası onu görmeme izin verdi. Boğazı konuşamayacak kadar ağrıyordu ama yatağının kenarına oturdum, koyu renk sarkık saçlarını okşadım ve ona o sabah çantama koyduğum Zen ve Motosiklet Bakım Sanatı kitabını okudum. Kısa bir süre sonra tekrar uykuya daldı ve ben de onu takip ettim, başım turuncu plastik sandalyeye rahatsız bir şekilde yaslanmıştı.

Saat yedide uyandım, Bonanno ailesiyle vedalaştım ve okula gitmeden önce üzerimi değiştirmek için hastaneden ayrılıp eve gittim.

Otomatik cam kapıdan otoparka doğru yürüdüğümde King oradaydı, kollarını kavuşturmuş ve gözlerini kapatmış bir şekilde bisikletinin yanında duruyordu. Adımlarımın ortasında durdum ve uykusuz bir gecenin çarşafları gibi buruşmuş güzel yüzüne baktım.

Gözlerimi üzerinde hissedince başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

Nefesim vücudumu uzun bir vızıltıyla terk etti ve sonra garaj yolunda koşmaya başladım. Beni hiç çaba harcamadan yakaladı, kollarına tüm vücudumla çarpmaya hazırdı. Kollarımı ve bacaklarımı hemen ona doladım, sarmaşıklardan daha sıkı ve aynı derecede inatçı. Yüzümü boynuna, kulağının hemen arkasındaki o güzel kokulu noktaya yerleştirdim; burada kendimi saçlarının kokusuyla, taze deniz tuzlu havayla ve giysilerinin tanıdık sıcak çamaşır kokusuyla rahatlatabiliyordum.

"Yakaladım seni Queenie," diye mırıldandı, eli saçlarımın altına daldı ve ensemi avuçlarının içine aldı. "Yakaladım seni."

Uykusuz geçen uzun gecenin ve Benny için endişelendiğim uzun saatlerin ardından konuşamadan ona sarıldım. O anda herhangi birinin

hastanenin otoparkının ortasında kucaklaştığımızı görebileceklerini biliyorduk.

Önemli olan tek şey King'in kollarında olmaktı. Bu duyguya bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım vardı. İnsan vücudunun sınırları vardı; yemeksiz beş gün, susuz üç gün. Benimkinin King'siz yirmi dört saat olduğunu yeni öğrenmiştim.

"Hadi seni eve götürelim bebeğim," diye mırıldandı, beni bisikletindeki 'orospu koltuğuna' oturtabilmek için nazikçe üzerinden kaldırdı.

Yerleşir yerleşmez, kasıklarımla yanaklarımı sırtına bastırarak ona doğru yığıldım ve tekrar etrafını sardım, hatta bacaklarımı bile onun kalçalarının üzerinden geçirdim. Tehlikeli bir pozisyondu. Sırtımın ağırlığını dengelemek ve devrilmemi önlemek için tamamen King'e güveniyordum ama umurumda değildi ve görünüşe göre o da umursamıyordu.

Shamble Wood Kulübesi'ne vardığımızda, ben hastanede kalmış olsam da onun geceyi orada geçirdiğini anladım. Bir önceki sabah lavaboda bıraktığımız bulaşıklar kaldırılmıştı ve yemek odasında King'in bana Maja ve Buck'tan geldiğini söylediği dev bir buket çiçek vardı. Yatağımda yeni çarşaflar vardı, krem yerine soluk pembe renkteydi ve sadece misafirim geldiğinde kullandığım küçük yastıklarla donatılmıştı.

King beni banyoya yönlendirdi, duşu kaynar hale getirdi ve kıyafetlerimi çıkardı. Her dokunuşunda içimi yakan dokunuşu dışında her şeye karşı hissizdim. Hissetmekten yorulmuştum, bu yüzden ondan uzak durdum ve beni duşa itip bana katılmadığında minnettar oldum.

Dışarı çıktığımda leğenin üzerinde beyaz puantiyeli kırmızı bir elbise ve krem rengi bir hırka vardı. King'in diğer odada telefonda biriyle mırıldanırken çıkardığı ses kapının aralığından süzülüyordu ama bunu duymazdan geldim ve kendimi toparlamaya odaklandım.

Her zamankinden daha fazla makyaj yaptım ama bir kız kendini güzel hissetmek için ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı, özellikle de kötü günlerde.

Sonunda banyodan çıktığımda King bana uzun uzun baktı ve muhtemelen zihniyetimi değerlendirdi.

"Gitmeye hazırım," dedim ona, sesimin ne kadar boş çıktığına şaşırarak.

Öne doğru yürüdü, saçlarımı sert bir yumrukla kavradı ve başımı geriye doğru çekerek kendini bana sertçe bastırdı. Nefesim kesildi, yas tutmam gerekirken bu hareketten anında ve uygunsuz bir şekilde tahrik oldum.

"Acı çektiğinizi biliyorum Kraliçem," dedi yumuşak bir sesle, inatçı ifadesine ve baskın duruşuna rağmen. "Ama Benny yaşıyor ve hastanede iyileşiyor. Yas tutmanızı gerektirecek bir şey yok, duydunuz mu beni? O yaşıyor. Muhtemelen sen ve ben gözaltında şakalaşırken ona kulak misafiri olduğumuz içindir. O pislik Carson'ın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Sen ve ben, bebeğim, Benny'ye yardım ettik. Şu anda tutunman gereken şey bu, dün gece olan kötü şeyler değil, onun iyi olduğu ve senin de buna yardımcı olduğun gerçeği, tamam mı?"

King'in sözleri tenimi kapladı, anlamlarıyla savaşırken, ezici bir yorgunluk ve aşırı empati içinde çaresizce kaybolmaya çalışırken uzun bir dakika boyunca yüzeyimde oturdu. Gözlerim onun içinden kaymaya başladığında saçlarımı daha sert çekti ve bu yeterince hızlı işe yaramadığında beni öptü.

Beni küçük kızların düğünlerinde öpülmeyi hayal ettikleri gibi, gençlerin filmlerde görmekten hoşlandıkları gibi öptü. Çoğu yetişkin kadının dilemekten vazgeçtiği şekilde.

Kendimi öpücüğe, King'in beni güçlü bir şekilde tutmasına kaptırdım ve diğer tarafa geçtiğimde, olmak için çok çabaladığım Cressida'ya bir kez daha dönüştüm.

King ay ışığı gözleriyle beni izledi. "İyi miydi?"

Dudaklarımı usulca dudaklarına bastırdım ve ardından dudaklarına doğru konuştum: "Teşekkür ederim."

"Sana söyledim, seni yakaladım bebeğim."

"Artık biliyorum, Kral," diye cevap verdim, parmaklarımızı birleştirebilmek için bir elimi onun kolunda gezdirdim.

"Okul için hazır mısın?"

"Orada olacaksın, değil
mi?"

Sırıttı ve elimi sıktı. "18 Haziran'a kadar, bebeğim."

Biraz güldüm ve bu gerçekten iyi hissettirdi. "O zaman, evet bebeğim, ben hazırım.

Dersler iyi gidiyordu. Benny'nin başına gelenler herkesi derinden sarsmıştı ama çok az öğrenci ya da öğretim görevlisi hikâyenin tamamını biliyordu, çünkü Carson Gentry'nin ailesi kasabanın yarısına sahipti ve oğlunun hikâyeden uzak tutulmasında onun da payı olduğundan emindim.

IB İngilizce ve Tarih sınıflarım haberlerden özellikle etkilenmişti, ancak her iki sınıfta da film izlettim, böylece rahatlayabileceklerdi. Günün sonunda, o akşam saat altıda bir belediye binası toplantısı yapılacağı ve hem öğrencilerin hem de öğretim üyelerinin katılmasının zorunlu olduğu duyurulana kadar her şey yolunda gidiyordu.

"Bu normal mi?" Okuldan sonra öğretmenler odasında bir fincan çay içerken Tayline ve Rainbow'a sordum.

EBA'dan önce, bir öğretmenler odasında takılmaktan hoşlanacağım aklımın ucundan bile geçmezdi ama Akademi'ye mükemmel bir finansman sağlandığı için öğretmenler Ana Bina'nın zemin katında maun panelli, çok odalı bir alana sahip oldular.

Güzel bir şekilde döşenmiş bir mutfak, eksiksiz bir banyo ve pelüş deri sandalyeler ve kanepeler, lacivert, yeşil ve sarı okul renklerinde ekose yastıklar ve odanın diğer tarafında oturduğumuz yerden bir medya merkezi ile dekore edilmiş devasa bir salon içeriyordu.

Üçlümüz ortak alanın dar ucuna sıkışmış pencere banketini sevdi çünkü bize odanın büyük bir manzarasını (dedikodu hedef uygulaması için mükemmel) ve aynı zamanda düzgün bir şekilde konuşmak için ihtiyaç duyduğumuz mahremiyeti (dedikodu) sağladı.

"Daha önce iki kez oldu," diye yanıtladı Gökkuşağı Tay'la endişeli bir bakış paylaştıktan sonra. "Bir keresinde bir çocuk kaybolmuştu ve kasaba onu bulmak için seferber olmuştu. Bu muhtemelen yirmi yıl önceydi. Sonra da EBA'daki iki kız aynı yıl hamile kaldığında, muhtemelen 2010 yılıydı, papaz ve oğlu, belediye başkanı, evlilik öncesi seksin tehlikeleri konusunda uyarmak için güçlerini birleştirdiler."

"Vay canına."

Tayline başını salladı. "Sana şimdiden söylüyorum, bu Düşmüşler için hiç de iyi gitmeyecek."

"Onlar için iyi gitmemeli," diye araya girdi Warren, beni rahatsız eden bir anilikle masamızda belirdi. Konuşmamıza kulak misafiri olmak için nerede gizlendiğini merak ettim. "Yıllardır Entrance'ta sorun çıkarıyorlar."

Tay kocaman, çikolata kahvesi gözlerini devirirken, "Lütfen," dedi. "Düşmüşler bizi tonlarca suçtan korudu. Küçük bir kasaba olan Kanada'da uyuşturucu kullanımı, uyuşturucuya bağlı suç ve cinayet oranlarının en düşük olduğu yerlerden biriyiz. Bize bu istatistiği kazandıran onların korumasıdır."

Warren yakışıklı bir adamdı, temiz kesimli, esmer ve mavi gözlü, çoğu kadının hoşuna gidecek şekilde, ama Tayline'e o zamanki gibi baktığında, gözleri kısılmış ve ağzı dilinin üzerine tünemiş ekşi düşünce limonunun üzerinde büzülmüş, onun iğrenç olduğunu düşündüm.

"Onlar haydut ve bu kasabada çok uzun süredir serbestçe dolaşıyorlar. Belediye Başkanı Lafayette'in yakın arkadaşıyım ve sanırım bu gece sevgili MC'niz hakkında söyleyecek çok... ikna edici şeyleri olduğunu göreceksiniz."

Gökkuşağı homurdandı. "Hadi ama Warren. Sen de Tay ve benim gibi burada büyüdün. Onların kötü adamlar olmadığını biliyorsun."

"Tabii, Benito Bonanno'nun aşırı dozda uyuşturucudan hastanede olmasının nedeni de bu," diye espri yaptı.

Hem dün geceki dehşeti hatırlayınca hem de Warren'ın söylediklerinin gerçekliği karşısında yüzümdeki kan çekildi. Kazayı MC'nin üzerine yıkacaklardı.

Bunun Kral ya da Zeus için ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyi bir şey olamazdı.

Anlaşıldığı üzere, öyle değilmiş.

Belediye Başkanı Lafayette, gecenin ilerleyen saatlerinde Belediye Binası'ndaki kestane rengi kürsüsünden "Bu kasabada hükümet ve yasal otoriteyi yeniden teyit etmemiz gerekiyor" diye vaaz verdi.

Şehrin merkezindeki sarmaşıklarla kaplı devasa tuğla binaya daha önce hiç gitmemiştim. Keşke daha uygun koşullar altında orada olsaydım diye düşündüm çünkü binanın her şeyi eski ve güzeldi. Bunun yerine, ana konferans salonunun tıklım tıklım dolu sıralarından birinde oturmuş, uzun boylu, orta yaşlı, gür saçlı bir adamın MC'nin kötülükleri ve Giriş vatandaşlarının onlara toplum üzerinde serbest egemenlik tanıma konusundaki tembelliği hakkındaki konuşmasını dinliyordum.

"Bu motorcuların şehrimizi uzun süredir hoyratça yönetmelerine izin verdik. Artık kasabamızı onlardan geri almanın zamanı geldi," diye sözlerini tamamlayınca tedirgin bir alkış tufanı koptu.

Tayline sağ tarafımdan bana bunun tedirgin edici olduğunu söyledi, çünkü Düşmüşler aslında kasaba için harikaydı. Yerel ekonomiyi destekliyor, uyuşturucuyu (en azından hardcore olanları) şehirden uzak tutuyor ve özel araba ve motosiklet kıyafetlerinin popülaritesi nedeniyle şehre çok sayıda yabancı iş getiriyorlardı. MC, yaklaşık on yıl öncesine kadar popüler değildi.

Zeus narkotik işine girmeye çalıştı ve neyse ki başarısız oldu.

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsunuz, Başkan?" Stella ayağa kalktı, sırtı dimdikti ve sesi sertti. Kasabadaki lokantanın sahibiydi. İnsanlar onu sever ve saygı duyarlardı, bu yüzden hepsi onu dinler ve ses tonundan bir işaret beklerdi.

Belediye Başkanı Lafayette gülümseyerek, "Öncelikle polis departmanına ayrılan fonları artırıyoruz," dedi. Sahnede sol tarafında duran polislere doğru eliyle işaret etti. Hepsi nispeten genç ve saçma bir şekilde güzeldi. Belediye başkanının muhtemelen Entrance Bay Polis karakoluna gidip köpek ve midilli gösterisi için en güzel polisleri seçtiğini biliyordum.

"Belediye Başkanı sözlerini şöyle sürdürdü: "Ayrıca işyerlerini 'motorcu dostu' tabelalarını indirmeye çağıracağız.

Seyircilerden biri "Bu saçmalık," diye bağırdı. Koro halinde bir onaylama sesi duyuldu.

Belediye Başkanı cevap vermek için ağzını açmıştı ki salonun arka tarafındaki eski meşe kapılar atmosferik bir gıcırtıyla açıldı ve motorcular göründü.

Zeus, Düşmüşler'in küçük topluluğunu ortadaki kırmızı halıdan aşağıya, sivillerin sıralarının arasından geçirerek doğrudan benim sıramda durana kadar yönlendirdi. Tayline ve benim yanımdaki sırada oturanlara ters ters bakmadan önce omzuma bir el koyduğunda cemaatin sessiz ilgisi etrafımızı sarmıştı.

Hemen ayağa fırladılar ve salonun kenarlarına doğru ilerlediler.

Zeus o süper belalı motorcu hırıltısıyla bana "Kenara kay, öğretmenim," dedi.

Bana söyleneni hemen yaptım.

Harleigh Rose babasının omzunun üzerinden bana sırıtarak baktı. "N'aber Queenie?"

"Hey tatlım," diye fısıldadım yanımdaki ahşap banka geçerken.

Elimi hemen iki elinin arasına aldı.

Tutuşundaki titremeyi hissettim ve onu daha sıkı sıktım.

King, Zeus'un yanındaki yerine otururken bana başıyla onay verdi. Nova, Bat, Buck ve Priest onun ardından otururken gözleri tedirginlikle delinmişti. Acaba bunun nedeni, benimle bu kadar aleni bir şekilde oturarak beni amansız bir şekilde MC ile ilişkilendirmeleri ve mevcut iklim göz önüne alındığında, King'in bunun benim için ne anlama geleceği konusunda endişelenmesi ya da sahiplik gösterisine kızıp kızmayacağımı merak ettim.

Ben değildim. Haklı öfkem belediye başkanının Düşmüşlere karşı başlattığı cadı avıyla alevlenmişti. Sadece herkesin nerede durduğumu bilmesini istemiyordum, ki bu durmaksızın motorcuların yanında, King'in yanındaydı, aynı zamanda Benny'nin olayına karıştığını iddia eden herkesi parçalayacağımı da biliyordum.

"Evet, sizi yasal ve medeni bir şekilde toplumda yer alırken görmek güzel Bay Garro," dedi Belediye Başkanı Lafayette sonunda, gürültülü motosiklet botlarıyla odada tepinen fillere hitaben. "Belki de bu kasabadaki narkotik artışındaki rolünüz hakkında bir şeyler söylemek istersiniz."

Yakışıklı ve sarışın bir polis öne çıkarak sessizce, "Başkan, bunun ne yeri ne de zamanı," dedi.

"Danner, senin fikrini isteseydim babana sorardım," diye çıkıştı belediye başkanı.

Ahh. Bu sadece gereksiz değil, aynı zamanda acımasızdı da. Başkan Lafayette'i gerçekten sevmiyordum.

"İnsanlarla konuşmaktan mutluluk duyuyorum Başkanım," diye net bir şekilde konuştu Zeus, salonun uzak köşelerine ulaşabilecek ve mikrofona ihtiyaç duymayacak kadar yüksek bir sesle. "Her zaman Hephaestus Auto'da ya da Eugene'de bira içtiğimi bilirler. Söyleyecek bir şeyleri varsa, ben buralardayım."

"Çocuklarımızdan biri uyuşturucuya bağlı bir hastalıktan dolayı hastanede tedavi görürken söyleyecek bir şeyiniz var mı?

Belediye Başkanı dişlerinin arasından "Olay mı?" dedi.

Zeus incinmiş bir ifade takındı. "Elbette çocuk ve ailesi için üzülüyorum. Queenie," kolunu Harleigh Rose'a dolayarak parmaklarını omzumda gezdirdi, "ve oğlum King, onu bulanlardı. Cress bütün gece hastanede kaldı çünkü çocuğa çok yakın."

Belediye Başkanı "Peki ya sizin bu işle ilginiz?"

diye sordu. Memur Danner rahatsız bir şekilde

arkama geçti.

Salon bir mezarlık kadar sessizdi ve toplumlarının iki lideri arasındaki çekişmeyi izliyordu.

Yavaş, yırtıcı bir gülümseme Zeus'un sert, yakışıklı yüz hatlarını kesti. Işık dişlerinden parlıyor, solgun gözlerini ateşliyordu; öyle ki kilisede oturmuş, Tanrı'ya kendisini cezalandırması için meydan okuyan bir Şeytan gibi görünüyordu.

"Bunun dışında herhangi bir ilgim yok Başkan Lafayette ve imalarınızdan da pek hoşlanmadım. Ben bu toplumun aktif bir üyesiyim. Ben bir işletme sahibi ve bir babayım. Kızım Entrance Public'e, oğlum da EBA'ya gidiyor. Her yıl vergilerimi bile zamanında ödüyorum. Umarım sırf eğlence amaçlı bir motosiklet kulübüne üye olduğum için uyuşturucu dağıtımı gibi bir şeye karıştığımı ima etmiyorsunuzdur?"

"Sanırım tam olarak bunu ima ediyordu, Zeus," dedi Stella, hâlâ ayaktaydı.

Yaşlı bir adam ayağa kalkarak, "Yıllardır MC ile sorun yaşamıyorsun Benjamin," dedi.

"Evet, şimdi onları alıyoruz John," diye bağırdı arkamızdan başka biri.

"Bana soracak soruların var, Çavuş," dedi Zeus, alçak sesi artan konuşmaları bastırarak. "Gel de sor. Bu aleni iftira, şehri dava etmem için yeterli bir sebep."

Dudaklarımı büzdüm çünkü bunun doğru olduğundan emin değildim ama iyi bir tehdit gibi görünüyordu.

Başçavuş, başparmakları üniformasının kemer köprülerinde, sıranın önünden bir adım öne çıktı. Kasabadaki küçük RCMP karakolundan sorumlu subaydı ve duyduğum kadarıyla eski usul polislik anlayışının bir üyesiydi. Zeus'u ya da Düşmüşleri sevmezdi ve bu ilgisizliğin yeni boyutlara ulaştığı yüzündeki çok sayıda çizgiyi kırıştıran hoşnutsuzluktan belliydi.

Başkan Lafayette'in üzerine eğilip mikrofona konuşurken, "Bana güvenin, bazı sorular için sizi istasyona sokmanın bir yolunu bulacağım," diye karanlık bir söz verdi.

Belediye Başkanı, "Motorcularınızı artık müşteri olarak kabul etmeyecek işletmelerin bir listesi elimizde," diye ekledi. "Çetenizin geri kalanına da bu haberi yaymak isteyebilirsiniz. Giriş artık uyuşturucu satıcılarına ve kabadayılara tahammül etmiyor. Sokaklarımız temizlenene kadar, bakacağımız kişiler sizlersiniz."

"Şimdi," dedi Belediye Başkanı Lafayette Zeus cevap vermeden önce. "Kürsüyü sorulara açalım."

Etrafımızda kaos patlak verirken Zeus ekibine döndü ve sessizce, "Orospu çocuğunu duydunuz, çocuklara fentanil satanı bulacağız ve bu işi bitireceğiz," dedi.

Sanki bir şey omurlarıma bıçak saplamış gibi omurgamı bir ürperti kapladı. King'le göz göze geldik ve ondaki şiddeti, sadece romanlarda okuduğum ya da televizyonda gördüğüm türden bir intikam alma sözünü gördüm. Motorcu hayatının bu yönüyle başa çıkmaya hiçbir şekilde hazır hissetmiyordum ama istesem de istemesem de hazır olmak zorundaymışım gibi görünüyordu.

O gece küçük bir ofis haline getirdiğim ikinci yatak odasında gergin bir şekilde King'i bekledim. Oda soğuktu çünkü arka duvardaki pencerelerin tamamı

Oda ve yalıtım zayıftı, gerçi King tamir etmemize yardım etmeleri için birkaç kardeşi getireceğinden bahsetmişti.

Çoğul kullandığım için başımı salladım. Onun günahkâr ayartmalarına boyun eğdiğimden beri, ayrı tek bir gece bile geçirmemiştik. William'dan başka bir erkekle bu kadar çok ev içi zaman geçirmek tuhaftı. Kocam hakkında her şeyi biliyordum ve tıpkı onun bana yaptığı gibi çoğunu kanıksamıştım. Bunun zaman içinde yavaş yavaş gelişen bir şey olduğunu söylemek isterdim, ama birlikte geçirdiğimiz küçük anları bile yüzlü mücevherler gibi parlatan o saplantılı tutku aramızda hiç olmamıştı, gençken ve özellikle memnun etmeye hevesliyken bile.

King için durum böyle değildi. Gece rutinine her seferinde hayran kalmıştım. Çoğunlukla bir rutini yoktu. Her akşam evime geldiğinde, her zaman benden sonra gelirdi çünkü okuldan sonra kulüp işleri ve Hephaestus'taki işi vardı, farklı bir şey yapardık. Bir gece eve hışımla girdi, beni kelimenin tam anlamıyla omzuna attı ve Sea to Sky Highway'de Whistler'a kadar bir gezintiye çıkardı. Bir sonraki gece, denemek istediğimi hatırladığı için Stella'dan eve hamburger getirdi ve Netflix'te Sons Of Anarchy'yi izledik çünkü ona araştırma yaptığımı söylemiştim ve bu onu güldürmüştü. Bir gece Eugene's'e gittik ve Maja, Lila ve Skell'in kadını Winona (korkunçtu ama yine de onun için üzüldüm çünkü Skell bir hayvandı ve etek giyen her şeyle yatardı) da dahil olmak üzere bazı erkekler ve onların yaşlı kadınlarıyla (motorcu bebek gurum olan Tayline'den öğrendiğim bir terim) atıştık.

King ancak yatmadan hemen önce normal bir insan gibi rutine yenik düşüyordu ve ben bunu izlemeyi seviyordum. Giysilerini yirmi saniyeden kısa bir sürede çıkarırdı, sanki soyunmaya karar verdikten sonra giysilerin üzerinde kalmasına daha fazla katlanamazmış gibi. Onları her zaman dolabın aynı köşesinde bırakırdı (çünkü domuz değildi, bunu sorduğumda bana söylemişti) ve sonra

dişlerini fırçalamak için banyoya girdi ve ben de inanamadım, diş ipi kullandı.

Benim belalı motorcu kralım diş ipi kullanmış.

Bu onun neden bu kadar güzel köpek dişlerine sahip olduğunu açıklıyordu ama yine de onun dişlerine özenle baktığını görmek beni hep güldürürdü.

Evin yan tarafındaki paravan kapının yumuşak bir gıcırtıyla açılması ve ardından ana kapının açılmasıyla dalgınlığımdan sıyrıldım. King ön kapıyı hiç kullanmazdı. Ona nedenini sorduğumda, ön kapıyı sadece misafirlerin kullandığını söylemişti. Garip bir felsefeydi ama hoşuma gitmişti.

"Cress, bebeğim?" diye seslendi.

Bu iki kelimede bile son otuz altı saatte yaşananlardan duyduğu hayal kırıklığını duyabiliyordum. Üzerindeki yükü almak istiyordum ve bunu nasıl yapacağıma dair mükemmel bir fikrim olduğunu düşünüyordum, bu yüzden buz gibi çalışma odamdaki masamın kenarına tünemiştim.

"Buradayım," diye seslendim, sesim istemeden de olsa beklentiyle boğuklaşmıştı.

Botlarının sabit gümbürtüsü yaklaştıkça kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Köşeyi döndüğünde, ne kadar çarpıcı olduğu karşısında nefesimi tutmak zorunda kaldım. Erkeksi güzelliğinin etkisi, onu son gördüğümden bu yana dakikalar, saatler ya da günler geçmiş olsa da, onu her gördüğümde beni aynı şekilde etkiliyordu. O kadar güzeldi ve ben o kadar batmıştım.

"Burada neyimiz varmış?" diye sordu, yağ lekeli bir tişört ve en sevdiği eski kot pantolonuyla kapı çerçevesine yaslanarak. Saçları darmadağınıktı, omuzlarına dökülmüştü ama o kadar sarıydı ki açtığım tek masa lambasının kısık ışığında bile parlıyordu.

Harekete geçirdiğim oyunun düşüncesiyle dudaklarımı yaladım.

"Kazanabileceğimi söylediğin ekstra kredi hakkında seninle konuşmaya geldim," dedim, kalçalarımı cilveli bir şekilde ileri geri oynatırken kirpiklerimin arasından ona baktım. O da

Hareket, küçük ekose eteğimi kalçalarımın hassas derisi üzerinde salladı ve beni ürpertti.

Fantezisinde ekoseyi belirtmemişti ama ben uygun olduğunu düşündüm.

Gözlerinin, buza tutulmuş ateş gibi çatırdayarak yanışını izledim. Kıyafetimi baştan aşağı süzüyor, göğüslerimin altından bağladığım dar bluzumu, diz üstü lacivert çoraplarımı ve seksi topuklu ayakkabılarım olmadığı için giydiğim küçük Mary Janeler'i inceliyorlardı. Bakışları, lacivert kurdeleyle iki ucundan büyük fiyonklarla bağlanmış atkuyruklarımın üzerinde gezindi.

"Şey, küçük Bayan Irons, bu görev için hazır olduğunuzdan emin değilim. Bu oldukça... zor," dedi, sesinde mizah ve arzu olgunlaşmıştı.

Onun bu yönünü seviyordum, seksi eğlenceli olduğu kadar lezzetli de kılabiliyordu.

Masanın arkasındaki sandalyeye oturmak için etrafımda amaçlı bir şekilde yürüdü.

"Peki, dediğimi yaptın mı?" diye sordu.

Kıpırdandım. "Ne demek istiyorsunuz, Bay

Garro?" "Külot giyiyor musunuz?"

Yutkundum. "Hayır, efendim, özür dilerim. Temiz pamuklu külotum yoktu, bu yüzden hiç giymemenin daha iyi olacağını düşündüm."

Yüzü karardı, güzel ağzı çirkin bir alaycı ifadeye bürünerek kalçalarımın titremesine neden oldu. "Bu çok hayal kırıcı Bayan Irons. Bunun için sizi cezalandırmak zorundayım. Ekstra kredi istediğini söylüyorsun ama sonra hazırlıklı gelmiyorsun... Bu bana daha iyi notlar almaya kararlı olduğunu nasıl gösterir?"

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım ve gerçekten de çok üzgün olduğumu ve beni nasıl kullanabileceğini düşündükçe ağzımın sulandığını fark ettim.

Sanki sinir bozucu bir çocukmuşum gibi iç çekti. "Buraya gel ve kucağıma uzan."

Ona doğru ilerlerken titredim ve kendimi beceriksizce kasıklarının üzerine yerleştirdim. Kalın sikinin göbeğimin altındaki hissi beni ona karşı kıpırdattı.

"Kıpırdama," diye emretti eteğimi yukarı kaldırıp çıplak kıçımı ortaya çıkarırken. Cık cık etti ama eli çıplak kalçalarımı okşamak için dışarı çıktı. "O külotları gerçekten dört gözle bekliyordum."

Daha önce bilerek masanın üzerine bıraktığım tahta cetveli almak için uzandığını gördüğümde inlememek için dudağımı ısırdım.

Avucunda test etti, sert bir çıt sesi beni sıçrattı ve kıkırdadı.

"Sınıfta bana her itaatsizliğiniz için size şaplak atacağım Bayan Irons. Bunun ne kadar sık olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sanırım yirmi kere oldu," diye cevap verdim hemen.

"Hmm, hiç sanmıyorum. On kez deneyelim."

Tahta cetvelin ilk darbesi yüksek bir sesle kıçıma çarptı. Bu beni King'in ereksiyonuna karşı lezzetli bir şekilde öne doğru salladı ve bir sonraki vuruş için can atmamı sağladı.

"Aferin kızıma," diye homurdandı, hınzır küçük cetvelle kıç yanaklarıma ileri geri vururken karakterini kaybetti.

Onuncu şaplak indiğinde kıçım yanıyordu ve King'e beni sikmesi için yalvarmak üzereydim ama o çoktan beni kucağından kaldırıp önünde duruyordu.

Arzu dolu parlak gözleriyle bana baktı, acımasız elmacık kemiklerinin üzerinde bir kızarıklık belirdi. "Sikimi çıkar ve bana bin. Kendini benim sikimin üzerinde becerirken görmek istiyorum."

Hemen ellerim kemerindeydi ve kucağına oturmuş, kendimi onun sikinin üzerine bıraktığımda tıslıyordum. Onu sonuna kadar alamıyordum, bu da beni onun üstünde çaresizce kıvranmaya ve inlemeye itiyordu.

"Çok sıkı amına koyayım," diye homurdandı, elleri kalçalarıma gitti ve beni yukarı aşağı çekmeye yardım etti. "O küçük dar amcığı gevşetmem gerek. Beni köküne kadar almanı istiyorum."

Başımı arkaya attım ve sözleri karşısında inledim. Yardım etmeye hevesli bir şekilde parmaklarımı onun kalın saçlarına doladım.

kendimi onun itişine bıraktım.

Meme uçlarımla oynamak için uzandı, onları parmaklarının arasında yuvarladı.

"Daha sert," diye yalvardım, şimdi ona daha hızlı biniyordum.

Aleti beni öyle bir gerdi ki, bacaklarım çoktan boşalma isteğiyle titremeye başlamıştı.

"Tanrım, daha sert," diye tekrar yalvardım, sonra bir meme ucunu sertçe ısırmak için ayağa kalktığında tısladım, diğerini sıkı bir kıstırmayla büktük.

"Önümüzdeki otuz saniye içinde gel, sana fazladan kredi vereceğim," diye elmas sertliğindeki tepelerimi ısırırken konuştu.

Oraya on dakikada ulaştım.

Büyük sikinin üzerine sertçe boşalırken çığlık attım, bacaklarım titriyordu, amım ona karşı bir mengene gibi sıkılıyordu.

"İşte bu, her tarafıma boşal, bana ne kadar sevdiğini göster," diye beni kışkırttı ve kalçalarımı defalarca aşağıya doğru indirdim.

Ellerini kıçıma, her iki yanağıma teker teker vurdu. Acı beni daha sert ve daha uzun süre boşalttı. Hıçkırarak ağlıyor, durması için yalvarıyordum.

"Hayır," diye güldü, sonra parmaklarının arasında klitorisimi sıkıca sıkıştırdı, böylece bağırdım ve daha küçük bir orgazm daha içimden geçti.

"Cress," diye bağırdı, kendi doruk noktasını bulduğunda bana son bir kez daha çarptı.

"Birkaç dakika sonra soluğum kesildi ve onun üzerine yığıldım.

King parmaklarını yatıştırıcı bir şekilde karıncalanan popomda gezdirdi ve omuzlarıma öpücükler kondurdu.

"O altın sarısı saçların ve kocaman masum gözlerinle, o küçük tatlı öğretmen kıyafetlerinin içinde bir kraliyet ailesi kadar güzel görünürken bu kadar sert sikişeceğin hiç aklıma gelmezdi. Söylemeliyim ki bebeğim, buna bayılıyorum."

Saçlarına gülümsedim, yorgunluğum beni dürüst kılıyordu. "Seni tatmin etmek için yeterli olacağından emin misin? Sen genç bir

damızlık. Seni yaban yulaflarını ekmekten falan alıkoyuyorum."

Kahkahası içimde titreşti. "Seni kucağıma almışken kızdırmak istemem ama bebeğim, inan bana, seninle tanışmadan önce bir sürü yulaf ektim."

Ben homurdandım ama onun kahkahası huysuzluğumu hafifletti. "Benden bıkabilirsin, demek istediğim bu," diye mırıldandım, hem utanmış hem de uykum gelmişti.

Elleri sırtımı okşadı ve tüm vücudumu sararak beni sardı. "Yorulabilirim ama senden asla."

"Sana söyleyecektim," dedim gözlerim kapanırken, onun kollarında bir bebek gibi uykuya dalacak kadar güvendeydim. "William beni arayıp duruyor. EBA'nın resepsiyonuna bile mesaj bırakıyor. Bugün ön merdivenlerde bir hediye vardı."

"Açtın mı?" diye sordu, şimdi altımda bir tahta gibi gergindi.

Ellerimi onun yumuşak, kıvırcık saçlarında tembelce gezdirmekten ve mırıldanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum. "Çok uykum var."

"Onu nereye koydun, Cress?" diye sordu.

"Mutfakta," dedim ama çoktan uykuya dalmıştım. Çok sonra yatağına yerleştiğinde tekrar uyandım, yanımda. Çalar saat kalın, yeşil rakamlarla 3:43'ü gösteriyordu.

"Nereye gittin sen?" Beni çarşafın üzerinde sürükleyip ikinci bir battaniye gibi vücudunun üzerine yerleştirirken gözlerim kapalı fısıldadım.

Teni soğuktu ve dışarıdaki soğuk gecenin kokusunu alıyordu.

"Tamir edilmesi gereken bir şeyle ilgileniyordum," dedi bana, sanki bağırıyormuş gibi boğuk bir sesle.

"Evden çıktın mı?" Kaşlarımı çatarak ve bu konuda konuşmak isteyerek sordum ama gözlerim açılmıyordu ve uyku beni tekrar derin kucağına çekiyordu.

"Kadınıma benden başka kimse hediye gönderemez," diye mırıldandı birkaç dakika sonra, beni sıkıca kavrayarak

ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Ama çok ileri gitmiştim, bu yüzden cevap vermedim.

Twenty-One.

Geç bir saatti, gece ve sabahın sayfaları arasına bir kitap gibi sıkıştırılmış saatlerde, her gün sessiz tefekkür ve uyku dışında hiçbir şeyin olmaması gereken bir zaman duraklamasında.

The Fallen Clubhouse'da bunların hiçbiri olmuyordu.

Eski tarz rock müziği kulüp binasında bir kalp atışı gibi atıyor, tuğlalı, penceresiz evde ve çevresindeki alanlarda hareketin gelgitini ve akışını tempo içinde tutuyordu. Bu ritme kapılmak, Rolling Stones, AC/DC ve Guns 'N Roses'ın kuyruğunda subliminal bir mesaj gibi ilerleyen hedonistik akımlara kendinizi kaptırmak kolaydı.

Bahar Tatilinin başlangıcını müjdeleyen Cumartesi gecesi partisi, uzun zaman önce neşeli bir aile tipi barbeküden çok daha karanlık ve aşağılık bir şeye dönüşmüştü.

Motorcular uygun yüzeylere uzanmış, motorcu gruplarıyla öpüşüyorlardı (ya da daha kötüsü). Daha fazlası küçük gruplar halinde A sınıfı marihuanalarını tüttürüyordu ve daha fazlası gece için emekli olmuş, kanepelerde sızmış ya da binanın arka tarafında kendilerine ayırdıkları odalara kapanmışlardı. Çocuklu motorcuların çoğu uzun zaman önce ayrılmıştı ve sadece gerçekten sıkı olanlar kalmıştı.

Garip bir şekilde ben de onlardan biriydim.

King barda bir tabureye oturmuş, ben de kalçalarından birine tünemiştim; bir kolu beni dengede tutmak için belime dolanmış, diğer eliyle de Blue Buck birasını avuçluyordu. Onu bir gecede bu kadar çok içerken hiç görmemiştim ama sarhoş olup olmadığını anlayamadım. Zeus, Nova, Mute ve Bat ile kolayca konuşuyordu, gülümsemesi geniş ve kolaydı. Arada bir, başparmağı

Göbeğimin açıkta kalan derisini ileri geri fırçalıyordu, titriyordum ve boynumla omzumun birleştiği yere yumuşak bir ısırık bastırmak için eğiliyordu.

İyi bir gece geçirmiştik ama pek de kolay bir gece sayılmazdı.

O öğleden sonra 'motorcu bebek' kıyafetlerimi giyerken bile gergindim. Beyaz Harley Davidson tişörtüm düz, soluk altın rengi göbeğimin büyük bir kısmını ortaya çıkarıyordu, özellikle de giydiğim alçak (alçak demek istemiştim) soluk mavi kot pantolonla. Motorcu bebeğin gazabına uğramak pahasına, kızlara dramatik bir makyaj, büyük saçlar ve kötü görünümlü çivili topuklu, deri, ayak bileği botlarıyla görünümü tamamlayacağıma söz vermiştim.

Yatak odamın merdivenlerinden sallana sallana indiğimde, birlikte mırıldanmakta olan King ve Mute konuşmayı bırakıp bana baktılar. Gülünç görünmediğimi umarak kıpırdandım çünkü kendimi gülünç hissetmiyordum. Kendimi seksi ve havalı hissediyordum, yanından geçerken iki kez, sevişirken üç kez düşüneceğiniz bir kadın gibi. Hayatım boyunca annem ve William tarafından gösterilecek güzel bir piyon gibi hissettikten sonra bu harika bir duyguydu. Bugün kendimi kraliçe gibi hissediyordum.

King de öyle düşünüyor gibiydi çünkü merdivenlerin dibinde bana adeta hücum etti, Mute'a biraz siktir olup gitmesini söyledi ve sonra beni öptü. Mute biraz siktir olup gitti ve King beni merdivenlerden aldı. Sırtımın alt kısmında halı yanığı oluşmuştu ama umurumda değildi. Ortaya çıkan seks parıltısı yeni görünümüme uyuyordu.

Ayrıca The Fallen'a King'in yaşlı kadını olarak resmen tanıtılmak beni çok daha az gergin yaptı.

Görünüşe göre sinirlerim yersizmiş. Zeus'un Kulüp Evinde düzenlediği barbekü partisinde resmi ya da korkutucu hiçbir şey yoktu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar asfaltın üzerinde dolaşıyor, bahar güneşinin ve neşeli arkadaşlığın tadını çıkarıyorlardı. Kömürleşmiş etin kokusu tütsüden ve kulüp binasının arkasındaki iki ızgaradan yayılıyordu. İki piknik masası çeşitli yaşlı hanımların hazırladığı salatalar, mezeler ve tatlılarla doluydu.

ve ergenlik çağındaki kızlarının hazırladığı, çeşitli yerel biralarla dolu altı soğutucu ve üç fıçı. Adaylardan biri, kulübün bilinmeyen bir nedenle 'Güvercin' adını verdiği sivilceli bir çocuk, kokteyl isteyen herkes (çoğunlukla kadınlar) için içerideki barı idare ediyordu. İki 'hangaround' daha gece boyunca çeşitli işleri yürütmek üzere motorcuların emrindeydi, ancak görünen o ki herkes geceyi dramadan ve kasabadaki yeni satıcıların entrikalarından uzak tutmaya ve sadece eğlenmeye karar vermişti.

Eğlenmenin, motorcuların çok iyi yaptığı bir şey olduğunu öğrendim.

Çocuklar çimlerin üzerine serpiştirilmiş fıskiyelerin üzerinde aptalca koşturdular ve daha büyük çocuklar sırayla onlarla ilgilendi ve yetişkinlerle takıldı, böylece ebeveynler yüklerini hafifletip sosyalleşmeye ve içki içmeye odaklanabildi.

O kadar çok eğleniyordum ki, Skell gözümün önünde benden çok daha genç bir kadına sarkıntılık etmeye başladığında ya da kardeşlerden bazıları elden ele esrar dolaştırmaya başladığında bile gergin olmayı unuttum. King beni çoğunlukla yeni motorcu kızlardan oluşan grubumla baş başa bıraktı ama neredeyse her göz göze geldiğimizde bana o çocuksu sırıtışını takındı ve bu kalbimi o kadar şişirdi ki gerçekten acıttı. Müzik harikaydı, içki boldu ve yemekler uğruna ölünecek türdendi - yağlı, şişmanlatıcı ve nefisti.

"Şu serseriye bakın," dedi Lila, herkesin Entrance ve Vancouver'da nereden alışveriş yapılacağı konusundaki sohbetini keserek.

Söylemeye gerek yok, bebeklerle aynı mağazalardan alışveriş yapmadığımızı öğreniyordum. Tarzımdan memnundum ama aynı zamanda dolabıma daha fazla deri ve dantel katmaya da hevesliydim çünkü etrafımdaki kadınlar bunların içinde harika görünüyordu, King'in beni bunların içinde görmek için özel olarak öleceğini düşünüyordum ve her zaman içten içe bunları giyebilecek kadar havalı olmayı dilemiştim. Lila kızgın yorumuyla araya girdiğinde kızlar bana öyle olduğuma dair güvence vermenin tam ortasındaydı.

"Ha?" Tayline boşaltmakta olduğu bira şişesinin ağzından sordu.

Bir buçuk metre boyunda ve sırılsıklam belki yüz on kiloydu ama bu kadın cidden içki içebiliyordu. Bu arada, ondan birkaç santim daha uzun olmama rağmen, beş Hey Y'all sert buzlu çaydan sonra zaten nefis bir şekilde sarhoş olmuştum.

"Riley mi?" Cleo açıklığa kavuşturdu.

Onların bakışlarını takip ederek Herbal Essences reklamlarında oynayabilecek kadar güzel bir kızıla doğru ilerledim. Muhteşem kırmızı kovboy çizmeleriyle çimlerin üzerinde yürüyor, yuvarlak kalçalarını öyle bir sallıyordu ki, yanından geçen tüm erkekler ona bakıyordu.

"Vay be, cidden çok güzelmiş," dedim.

Lila, "Ayrıca ağzı konusunda da çok yetenekli ve Fallen erkeklerinin çoğu bunu biliyor," diye mırıldandı.

Kıskançlığı beni şaşırttı çünkü Lila'nın sahipleneceği bir erkeği olmadığından oldukça emindim.

"Tanrım, Li, ne zaman Nova'ya onun aletini ağzında istediğini söyleyeceksin?" Maya sordu. Her zamanki gibi kaba ama bir şekilde anaçtı, gözleri genç kadına bakarken yumuşaktı.

Lila dişlerini emerken onu görmezden geldi. "Kahretsin, dikkat et Queenie, Riley senin adamı gözüne kestirdi."

Gözlerim anında saç reklamcısı kıza kaydı. Sallanan kalçalarını avlunun karşısında Mute, Lab Rat ve poligon işleten Smoke adında yaşlı bir motorcuyla konuşan King'e dikmişti. O güzel kahkahasını atıyordu ve Riley önünde durduğunda ona döndü, hâlâ gülüyordu. Onun mizahını özümsemesini izledim - bir yıldırım çarpması gibi artan iyi görünüşü, onun içinden titremesini izledim. Konuşmaya başladıklarında tenimde öfke kıvılcımları çaktı. Riley onun kordonlu ön koluna her dokunduğunda karnımdaki öfke ve çaresizlik daha da alevleniyordu.

"O sürtüğün yanına gidip neyin ne olduğunu göstermelisin," diye ısrar etti Maja.

Cleo, "En azından git ve konuşmalarını böl," dedi.

Alt dudağımı çiğnedim. King bütün gün bana karşı çok mesafeliydi ve sonra orada muhteşem bir kızla flört ediyordu. Bu, sahip olduğum tüm güvensizlikleri alevlendirdi, bu yüzden iddiamı ortaya koymak için ona yaklaşmaktan çekiniyordum. Artık onları izlerken bile rahat hissetmiyordum.

"Tuvalete gidiyorum," diye mırıldandım.

"Cress..." Lila arkamdan seslendi ama onu duymazdan geldim.

King ve Riley'nin göz kapaklarıma kazınmış görüntüsüyle meşguldüm, bu yüzden kulüp binasına girdiğimde Paula ve ekibini görmenin dramına hazırlıksızdım.

Barda oturmuş, inanılmaz derecede açık saçık giyinmiş diğer üç kadınla konuşuyordu. Paula'nın iri siyah saçları geçen gün gördüğümden daha da yukarı toplanmıştı ve üzerinde file bir üst, daracık bir sütyen ve minicik bir kot şort vardı. Artık ilkbahardı ama günler hala serindi, bu yüzden kesinlikle donuyor olmalıydı.

Beni görür görmez yüzüne zalim bir gülümseme yayıldı.

"Öğrencisini baştan çıkaran öğretmen değil mi bu? Biz de tam senden bahsediyorduk. Söyle bize, sıkıcı, kemikli kıçını sikmesi için King'e şantaj yapmak zorunda mıydın? Kızlarla bahse girmiştik ve kendimi şanslı hissediyorum." Sözleri yere pislik gibi sıçradı ve beni kirli bir utançla kapladı.

"Muhtemelen para ödemekten bıktıklarında erkeklere para için şantaj yapmaya alışkın olduğunu biliyorum, ama hepimiz o kadar zor durumda değiliz," diye karşılık verdim, dilimden dökülen zehrin kolaylığı karşısında şaşırmıştım.

Diğer kadınların nefesi kesildi ama Paula'nın güzel gözleri kısıldı ve oturduğu yerden kalkıp bana doğru yaklaşarak şöyle dedi: "Ah şekerim, ben zor biri değilim. Düşmüş Erkekler benimle şanslarını denemek için sıraya girerler ama ben King için bir istisna yaptım. Ona gittim çünkü Zeus bana daha çocukken o tatlı çocuğun v-kartını alma onurunu verdi."

Öfke ve tiksinti içime doldu. King'in onunla yatmış olması umurumda değildi, Paula muhteşemdi ve beni bulmadan önceki gençliğinde bile King'in endişe verici sayıda yatak partneri olduğunu biliyordum. Hayır, kesinlikle önemsediğim şey, bu engerek kadının King'e ait herhangi bir şeye, özellikle de bekareti gibi güzel bir şeye sahip olması fikriydi.

"O zaman onu suçlayamazsın. Daha iyisini bilmiyordu," diye nitelendirdim, geri dönüşümden ve gelişmekte olan motorcu bebek tavrımdan yeterince memnun olduğum için bana doğru gelirken onu karşılamak için agresif bir adım attım. Bu hareketime şaşırarak topuklu ayakkabılarının üzerinde sendeledi.

Benim için bir nokta.

Ne yazık ki Paula tecrübeli bir orospuydu, bu yüzden çabuk toparlandı. "Çok tatlı, çok saf. Sence içime sadece o zaman mı daldı, Bayan Priss? Sana söyledim, erkekler bu kıça dokunmak için sıraya giriyor. King'in buna gerek duymamasının tek nedeni ona bir kadını sevmenin yollarını öğretmekten hoşlanmamdı." Yüzüme doğru eğildi, sarhoş nefesi her tarafımı sardı. "Düşündüm de, sen ve ben çok farklı değiliz, değil mi? İkimiz de o çocuğa ders vermeyi seviyoruz."

"Gözümün önünden çekil ve ben senin y e r i n e yapmadan önce çeneni kapa," diye hırladım içimde kaynayan ve dilimi ejderha nefesi gibi yakmakla tehdit eden sıcak öfkeyle.

Öfkeden neredeyse kontrolümü kaybetmek üzereydim ama içimde kalan saygıdeğer bir yanım ona karşı delirmeden önce adil bir uyarıda bulunmak istiyordu.

"Belki de notlarımızı değişmeliyiz," diye devam etti, elini kolumda gezdirmek için küstahça uzandı. "İkimizin arasında, paranın satın alabileceği en iyi eğitimi aldığını görebiliriz. Ama eminim ona sorsak, kadınsı kıvrımlarımı senin küçük kız memelerine tercih ettiğini, sikini tüm deliklerime almamı çok sevdiğini söyleyecektir."

Kontrolüm onun hakaretinin ağırlığı altında çöktüğünde ve içimdeki cehenneme düştüğünde duyulabilir bir çatırtı oldu

içim içimi yiyordu. Midem alev aldı, boğazım zonkladı ve Paula'yı küle çevirmek için bekleyen ateşin dudaklarımı yaladığını hissedebiliyordum.

Ne yaptığımı anlayamadan, ön kolumu boğazına dayayarak onu duvara doğru ittim. Çığlık atıp sahte pençeleriyle beni tırmalamak için uzandığında, omzum bir kolumu, serbest elim diğerini sıkıştıracak şekilde manevra yaptım. Narin boynuna doğru eğildim, nabzının alev alev yanan tenimde attığını hissettim. Karnımda kahkahanın karanlık notaları dönmeye başladı, ben de onun bana yaptığı gibi yüzüne eğilmeden önce manik bir kıkırdamaya kendimi kaptırdım.

"Seni tanımıyorum ve sana hiçbir şey yapmadım, bu yüzden benden bir anda mı hoşlanmadın yoksa doğuştan deli bir kaltak mısın emin değilim. Gerçekten, umurumda değil. Umurumda olan şey, gözümün içine baka baka erkeğimle yatmış olman. Öğretmenlik hakkında konuşmak ister misin? Çünkü sana biraz saygı göstermeyi öğretmekten mutluluk duyarım."

Homurdandı ve "Bok dolu" diye homurdandı.

"Öyle mi?" Diye sordum, dişlerimi göstererek yüzüne doğru hamle yapmadan önce dramatik bir şekilde geri çekildim. Kanım güçle dolup taşıyor, zihnim şiddetle baş döndürüyordu. Yüzü mosmor olana kadar boğazını sıkmak ve Kralımın peşinden gitmesi için ona meydan okumak istiyordum. Ellerinin onun üzerinde olduğunu düşünmek bile beni en acımasız sadiste dönüştürüyordu. "Az önce yaptığın şeyi Kral'ın yüzüne söyler miydin? Çünkü söyleseydin, eli boğazında olurdu ve onun şiddetle alakası yok. Ben onun yaşlı kadınıyım, sen değilsin, bu yüzden sana bunu hatırlatmak için yumruklarımı kullanmam gerekiyorsa, o kadar da umursadığını sanmıyorum."

"O haklı."

King'in arkamdan gelen sesi merceğimi genişletti ve birdenbire çektiğimiz büyük kalabalığın farkına vardım. Birkaç adam usulca dövüş, dövüş, dövüş diye bağırırken geri kalanlar sessizdi ama radyo dalgaları gibi heyecan yayıyorlardı.

King'i tam anlamıyla sırtımda hissettiğimde kolum anında Paula'nın ince boynuna doğru gevşedi. Ne yazık ki Paula beni iterek avantaj sağladı ve ben geriye doğru sendelerken üzerime atladı.

Bowling lobutu gibi geriye düştüm, başım yıldızlar görmeme neden olacak şekilde yere çarptı. Paula sol yanağıma açık bir avuç içi tokadı indirirken çığlık attı.

Bir sonraki saniye, çığlık atarak ve bir ölüm perisi gibi tekmeleyerek üzerimden çekildi. Mute ve Lab Rat'in onu kulüp binasından dışarı sürükleyişini izlemek için dirseklerimin üzerine kalktım. Sonra başımı geriye atıp bana dik dik bakan ve adeta öfkeden titreyen King'e baktım.

Adrenalin kanımda dolaşan alkolle tango yaparken ve vücudumu bir şarkıya dönüştürürken ona kocaman bir gülümsemeyle "Sanırım az önce bir motorcu bebek onur rozeti falan kazandım" dedim. "Kızlara da yama takılıyor mu?"

Hannah, King'in omzunun üzerinden, en az bir düzine insanla birlikte durduğu yerden, "Hayır bebeğim, yok," dedi. "Ama senin için dükkânda bir tane yaptırmaya çalışacağım, tamam mı?"

"Bence bu iyi olur," diye başımı salladım. "Pink Ladies gibi olabiliriz ama çok daha havalı. Ceketlerimiz de siyah olmalı!"

King'in hırlaması ve eğilip beni kollarının arasına almasıyla son bulan kısık bir kahkaha mırıltısı vardı. Orada olduğum için mutluydum, ellerimi boynuna doladım ve omzunun üzerinden barın yanında durup bana gülen Zeus'a seslendim, "O kaltağın bir daha bana yaklaşmamasını sağla yoksa onu yerin dibine sokarım!"

Bu kez kimse kahkahalarını gizlemeye çalışmadı.

"Sons Of Anarchy'nin çok fazla bölümünü izliyorsun," dedi Tayline, onun yanından geçip koridordan kulüp binasının arka tarafındaki kardeşlerin dairelerine doğru ilerlerken.

Omuz silkmeye çalıştım ama King beni çok sıkı tutuyordu.

Gruptan ayrıldıktan sonra, öfkemi ve bunun sonucunda ortaya çıkan eğitimdeki belalı motorcu bebek gururumu bir kenara bıraktıktan sonra, King'in bana tek kelime etmediğini fark etmem bir anımı aldı.

Sinirlerim boğazımda dans etti.

"King?" "Sessiz ol," diye emretti.

Yutkundum ve bir an için tamamen uygunsuz davranıp davranmadığımı düşündüm. Ne kadar şirret olursa olsun bir kadını duvara yaslamanın normalde uygun bir davranış olmadığını biliyordum ama içinde yaşadığım yeni motorcu dünyasında bunun kabul edilebilir olduğuna inanmak için nedenlerim vardı. Bu yüzden, muhtemelen uygunsuz davranmamış olsam da, Paula'ya onun benim erkeğim, benim de onun yaşlı kadını olduğumu söyleyerek King'i kızdırmış olabileceğim aklıma geldi.

King'in odasına ulaştığımızda (sadece motorcular için olsa da Prez'in oğlu olduğu için bir odası vardı), kapıyı zorlayarak açtı, beni ayaklarımın üzerine düşürdü ve ardından avucunu kapıya vurarak kapattı.

Sonra üzerime geldi.

Sahiplenici, yağmacı öpücüğüyle ağzımın içini yakmak için kullandığı dilindeki sıcak, metalik öfkeyi tadabiliyordum.

Bir dakika sonra kendini benden ayırdı ve elinin tersiyle ağzını sildi. Duvara yaslanmış, göğsü kabarmış bir halde bana dik dik bakmasını izliyordum.

"Kral mı?" William ve babam beni hayal kırıklığına uğrattıklarında onlara kullandığım o küçük kız sesiyle sordum.

Nefret etsem de elimde değildi. Kral'ın gazabı içimdeki yeni yaşamı sıkıştırıyor, beni her ne pahasına olursa olsun çatışmadan kaçınan eski Cressida'ya dönüştürüyordu.

"Bu saçmalıkla benimle dalga mı geçiyorsun Cress?" diye sordu.

"Paula'yla dövüşmekten mi bahsediyorsun?" Doğruladım ve sonra yüzümü buruşturdum. "En iyi anım olmadığını biliyorum ama-"

King bir adım öne çıkarak avuç içini yüzümün hemen yanındaki ve üstündeki duvara vurdu, böylece bana doğru eğilebildi. "Neden her zaman başkalarına benim hakkımda ne hissettiğini söylediğini duyuyorum ama bunu yüzüme karşı asla söyleyemiyorsun?"

Yüzüne göz kırptım.

"Önce Eugene'deki kızlara sadece nefes alarak hayatını değiştirdiğimi ve kocanı terk etmeni sağladığımı söylüyorsun ve ben seni henüz tanımıyordum bile. Sonra da sana saygısızlık ettiği için bir kaltağın suratına vuruyorsun ama daha da önemlisi bana saygısızlık ettiği için yüzüne karşı erkeğin olduğumu haykırıyorsun ve bunu bana hiç söylemedin bile, öyle mi?"

"King, tatlım-" Tekrar denedim, onu yatıştırmak için avuç içlerimi göğsüne koymak için uzandım.

İşe yaramadı ve kesik kesik atan nabzının parmaklarıma sert vuruşunu hissettiğimde işe yaramayacağını biliyordum.

"Sana bebeğim dediğim ilk andan beri senin için yatıyordum, Cress. Sana yalan söyledim, o okulda olmayı ne kadar çok istediğimi bildiğin halde sırf sana bir şansım olsun diye sınıf atladım. Bunu elimden aldığında, beni kardeşliğim için yargıladığında, senin öğrencin olduğumu söyledikten sonra senden uzak durmamı söylediğinde bile sana devam ettim. Sana kendi kanımla da yazılmış olabilecek şiirler yazdım, tam kalbimi kestin. Gözlerinde görebiliyorum, bana bağımlısın, o tatlı bedeninde hissedebiliyorum beni arzuladığını. Benim seni istediğimin yarısı kadar bile beni istediğini o dudaklardan duymaktan zarar gelmezdi."

Vay canına. Sözleri içime işlerken gözlerimi kapattım ve bir anda ayıldım. Gerçekten bu kadar ihmalkâr mıydım? Ona aşık olmaktan çok daha fazlası olduğum, sadece o yakınımdayken yaşadığım ve nefes aldığım bana çok açık görünüyordu. Bundan bahsetmeyi nasıl ihmal edebilirdim?

Aslında cevaplaması kolay bir soruydu.

Çünkü korkuyordum.

Kalın kalın yutkundum çünkü hâlâ öyleydim. "Benden ne istediğini bile bilmiyorken, nasıl hissettiğim konusunda sana nasıl güvenebilirim? Ben senin için neyim, King? Ateşli bir puma mı, bir oyuncak mı, bir güç gösterisi mi? Benden her şeyi riske atmamı istiyorsun."

"Öyleyim," dedi hemen, sözlerini kulağımda duyabileyim, ağzımda hissedebileyim ve gözlerinin karşısında kalın, blok baskıyla karalanmış olarak görebileyim diye daha da yakınıma eğilerek. "Ve senden bunu yapmanı istemiyorum çünkü sen çok seksi bir kadınsın. Senden ortağım olmak için her şeyi riske atmanı, yanımda durmanı ve Entrance'ın Düşmüş adamlarını yönetmeni, yalan söylemeni, hile yapmanı ve çalmanı, lanet nefesimi solumanı, öpücüklerimi ve sikimi almanı ve benimle birlikte hüküm sürmeni istiyorum. Düşmüş Kralımın Demir Kraliçesi ol."

"Neden?" Kalbim, serbest kalmak için savaşan kuduz bir hayvan gibi kaburgalarımın kafesine karşı sertçe atarken mırıldandım.

"Çünkü seni seviyorum," diye hırladı. "Çünkü sana yanlış gelirse, viski gözlü kızımın bir dakika bile acı çekmesine neden olursa dünyayı parçalayacak kadar seviyorum seni. Hiçbir şey için böyle hissetmemiştim ve bir daha da hissetmek istemiyorum."

Üzerimde öyle sert duruyordu ki, duruşuyla gözümü korkutuyor, bana kur yaparken aynı zamanda beni bir şekilde tehdit ediyordu. Bu bir şiddet tehdidi değil, meydan okumaydı. Bu durumdan ya da başka bir durumdan korkakça kaçmama izin vermeyecekti. Onu hem sevmemin hem de ondan korkmamın nedenlerinden biri de buydu, çünkü beni her zaman sert yaşamaya zorluyordu.

Savaşçı gözlerine baktığımda, bunun sonucunda genç yaşta ölecek olsam bile, kalan zamanımı onunla geçirmeye değeceğine karar verdim.

"Seni ilk gördüğüm günden beri seviyorum," dedim açık ve yüksek sesle, gözlerinin içine bakarak.

Ellerimi göğsünden yukarı, ipek gibi yumuşak saçlarına doğru kaydırdığımda boğazından hırıltılı bir inilti yükseldi. Sertçe avuçladım ve dudaklarını kendime çektim.

Aramızdaki kimya şimşek gibi çaktı, saçlarımız parazitten diken diken olana kadar odada çatırdadı. Elleri saçlarımda gezinip beni uyarabilmek için kabaca geri çektiğinde nefesim kesildi, "Seni çıplak yakalamak istiyorum, bununla iyi misin?"

Manik bir şekilde başımı salladım. Temiz olduğunu biliyordum çünkü bir hafta önce kontrolden geçmişti ve bende RİA vardı. Günlerdir beni çiğ alması için ona yalvarıyordum ama o bunu özel bir durum için sakladığını söylemişti. Görünüşe göre, o an buydu.

"Seni sertçe almak istiyorum, Cress bebeğim. Bana iyi vermen gerek, tamam mı?"

"Evet, Kral," diye nefes nefese kaldım, giydiğim daracık tanga beklentimden çoktan sırılsıklam olmuştu. "Lütfen."

"Sikimi o kadar çok mu istiyorsun bebeğim?" diye sordu dişlerini çenemde ve boynumda gezdirirken.

Dişleri oraya kenetlendi ve ben ürperirken beni sabit tuttu.

"Evet, lütfen. Kıyafetlerini çıkar ve sana ne kadar çok olduğunu göstereyim," diye yalvardım.

Bana acımasızca sırıttı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Eğer koca sikimi görmek istiyorsan, bunu hak etmelisin. Kıyafetlerini çıkar."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, küçük odanın köşesindeki tek kişilik yatağa doğru yürümek için beni bıraktığında ona doğru sallandım.

Ellerini başının arkasına koymuş, pazuları kabarmış, dağınık seksi saçlarını ve solgun gözlerindeki karanlık bakışı çerçeveliyordu.

"Bana vücudunu göster," diye tekrar emretti, sesi etrafımda dolanırken duman gibiydi. "Bana başka hiçbir erkeğin bir daha asla göremeyeceği şeyi göster."

En iyi görüş açısına sahip olması için yatağının ucuna doğru ilerlerken tekrar ürperdim. Gözlerim onunkilere kilitlendi çünkü içlerinden geçen arzu akımlarının maviyi griye, griyi siyaha ve tekrar siyaha çevirişini görmek istiyordum.

Ellerimi kalça kemiklerimden içeri çekip, göbek deliğimin ortasında buluşana kadar dar tişörtümün ve düşük kotumun arasında açıkta kalan tenimin üzerinden geçirdim, sonra birini gömleğimin altından yukarı doğru oklarken diğeri büyük kemer tokamda çalışmaya başladı.

Parmaklarım, giydiğim sütyenin dayanıksız dantelinin altındaki meme uçlarımı sert tepeler haline gelene kadar yuvarladı ve sıkıştırdı. Başımı hafifçe arkaya yatırdım, böylece saçlarım sırtımın alt kısmını gıdıklıyordu ama King'i hâlâ görebiliyordum, beni izlerken kot pantolonunun üzerinden kendine dokunuyordu.

Kemerim ve kot pantolonum çözüldüğünde, sıcak, ıslak merkezime doğru indim ve parmaklarım klitorisimin üzerinde sürüklenirken nefes nefese kaldım.

King, "Bana ne kadar ıslak olduğunu göster," dedi.

Küçük pencereden içeri sızan ışıkta nasıl parladıklarını göstermek için işaret ve orta parmaklarımı çıkardım.

"Ne kadar tatlı olduğunun tadına bak."

Ona itaat etmek için dudaklarımı açtığımda ağzımdan çıkan inilti bir zamanlar beni utandırmış olabilirdi ama şimdi umurumda değildi. Onun için bu kadar kirli olmayı ne kadar sevdiğimi bildiği için mutluydum.

Ağzımı onun görebileceği şekilde açarak dilimi üzerinde gezdirirken tenim kaygan ve hafif tuzluydu.

"Kahretsin, Kraliçem çok seksi," diye homurdandı King, başını duvara yaslayan tek eline sertçe bastırarak.

Diğeri ise kot pantolonunun altındaki devasa uzunluktaki ereksiyonunu acımasızca sıkıyordu. Bu manzara karşısında ağzım sulandı. Ona bu kadar sert davranmama izin verip vermeyeceğini merak ettim ve ıslaklık pantolonumun kasıklarını ıslatmak için iç uyluklarımdan aşağı kaydı.

Daha fazla ağırdan alamayarak iki elimle gömleğimin altındaki göğüslerimi kavradım, meme uçlarımı sertçe sıktım ama King'in yapabileceği kadar sert değil ve bu nedenle yeterince sert değil, sonra başımın üzerine kaldırdım.

Sırtımdaki zarif siyah dantel sütyenin klipslerini açtım ve öne doğru eğilerek kollarımdan aşağı kaymasına izin verdim, yavaşça ortaya çıktı

Küçük, dolgun göğüslerimi onun aç gözlerine gösterdim. O dudaklarını yaladı, ben de yankı halinde benimkileri yaladım.

"Bana amını göster."

Dar kot pantolonumu yanıyormuş gibi kalçalarımdan aşağı ittim ama külotlu amımı ortaya çıkarmak için ayağa kalkmakta acele etmedim. King yeni ağda yapılmış seksimi örten minik siyah g-string'i görünce homurdandı. Onunla dalga geçerek başparmağımı kalçalarımdaki her ince kayışın altına soktum ve ileri geri oynattım.

"Çekil!" diye bağırdı ve yataktan fırladı.

İzledim, felç olmuştum, yumuşak ve tatlı bir şey gibi, büyük, şık bir kurt tarafından köşeye sıkıştırılmış bir tavşan gibi. Dişleri açıktı, yürüyüşü güçlü kasların lezzetli bir uyum içinde kaydığı ve kenetlendiği yavaş bir yuvarlanmaydı. Korku boğazıma düğümlendi, haykırmak ve beni takip eden yaratıktan kaçmak istedim. Ben de öyle yaptım. Kuyruğumu kıstırdım ve kapıya doğru koştum.

King tam elim kapı tokmağının üzerindeyken beni yakaladı. Beni kapıya doğru sertçe bastırdı, sert vücudu benimkiyle aynı hizadaydı, kot kaplı ereksiyonu kıçıma sertçe giriyordu.

"Seni yakaladığımı söylemiştim," diye usulca kulağıma hırladı. Dilini boynumda gezdirirken, kulak mememi dişlerinin arasına alırken ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan külotumun yakasını avucunun içine alıp bedenimden ayırırken kapıya doğru sertçe savruldum. "Ve seni yakaladım. Sen benimsin, küçük kraliçe. Ve senden her şeyini alacağım."

Ona doğru eğilmeye çalıştım ama bir eliyle saçlarımı tutarak başımı kapıya sabitledi. Diğeri üç parmağını amıma soktu ve beni hareketsiz tuttu. Alçaltıcı ve seksiydi ve boşalmaya o kadar yaklaşmıştım ki bacaklarım neredeyse şiddetle titriyordu.

"Sikimi mi istiyorsun, Cress?"

"Evet, evet, evet," diye yalvardım utanmadan, içimdeki parmakların üzerinde dönmeye çalışırken.

Saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı, ben de tısladım ve hareketsiz kaldım. Sonra başparmağını zaten amımın içinde olan parmaklarının altından geçirdi ve kıçıma bastırdı.

"Her parçanı alacağım. Seni her gün, her deliğinden sikeceğim, böylece her zaman sikimden dolayı ağrıyacaksın, böylece seni rahatlatacak tek şey sikimin tekrar içine girmesi olacak."

Başparmağı daireler çizdikten sonra tam içine bastırdı ve ben ona karşı kıvranıp nefes nefese kalana kadar bu hareketi tekrarladı.

"Ne istiyorsunuz Kraliçem? Koca sikimi nereye koymamı istersiniz?"

"Her yerde," diye bağırdım umutsuzca, sinirlenmeye başlamıştım. "Bu dar kıça bile mi? Sığacağıma emin misin?"

"Tanrım, umurumda değil," diye tersledim. "Lütfen, Tanrı aşkına, sadece beni al."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, sonra hiç uyarmadan taşaklarını amımın derinliklerine soktu.

Yüksek sesle çığlık attım ve anında onun sert, acımasız uzunluğunun etrafında sarsıldım. Aynı anda hem acıtıyor hem de yatıştırıyordu, beni kafamın içinde karanlık, kötü ve herhangi bir uyuşturucudan daha fazla bağımlılık yapan bir yere götürdü.

"İşte böyle bebeğim, sikimin üzerine boşal ve adımı haykır. Herkesin yatağımda ne kadar ateşli bir kadın olduğunu bilmesini istiyorum. Sikimi ne kadar çok sevdiğini."

"Evet," diye bağırdım, bu fikre aşık olmuştum. "Evet, Kral, lütfen, sik beni. Daha sert sik beni!"

Eli kalçamın üzerinde sertçe kenetlendi, acımasız itişlerine karşı beni aşağı ve geriye doğru deldi. Terli alnını boynuma bastırdı ve yukarı doğru iterken omzumdan büyük bir ısırık aldı, derinlere indi ve "benim için gel" diye emretti.

"Kral," diye hıçkırdım, onun etrafında parçalanırken.

Düşüncelerim yere saçıldı, bedenim toza dönüştü, böylece sadece kalçalarının pistonu beni dik tuttu.

Kapıya. Gevşedim ve King'in adından daha fazlasını hatırlamak için mücadele ettim.

"Siktir, Cress," diye homurdandığını duydum kulaklarımdaki uğultunun arasından, sonra içime boşalmasının sıcak telaşını hissettim.

Dakikalar sonra nefesim yettiğinde ona "Seni seviyorum," dedim.

Başını boynuma gömüp nabzıma ağzı açık bir öpücük kondururken hâlâ kalçamı tutan eli kasıldı. "Ben de seni seviyorum."

Twenty-Two.

King sonraki üç saat boyunca kolunun altından çıkmama izin vermedi. Beni gruptan gruba dolaştırırken, onun sevgilisi olduğumu ve hatta fiilen birlikte yaşadığımızı hiç çekinmeden sohbete dahil ediyordu. İlk on ya da on iki seferde yüzüm kızardı çünkü onlara bahsetmese de onun öğretmeni olduğumu bildiklerini biliyordum. Eğer önemsiyorlarsa, ki gerçekten önemsemiyor gibi görünüyorlardı, bunu belli etmiyorlardı. Herkes bana karşı nazikti ya da en azından kibardı. O akşam bir ara Tayline'e bu konuyu sorduğumda, King'in kadını olarak bana özel bir saygı gösterildiğini söylemişti.

O onların eğitimdeki motorcu kralıydı ve ben de onun kraliçesiydim.

Böyle bir güçle işaretlenmek içimde karanlık bir heyecan uyandırdı.

Çocuklarla konuşurken King'in boynuna bir öpücük kondurdum, bunu yapmak için kollarında döndüm ve koridorun sonundaki banyoya doğru ilerledim. Tuvalet doluydu ve içeriden gelen homurtuları ve inlemeleri duyabiliyordum, bu yüzden hızla koridorun aşağısındaki King'in odalarına geri döndüm. İlerlerken ışığı yanan ve kapısı aralık bir odanın önünden geçtim, içeriden gelen gıcırdayan zemin ve hışırdayan kâğıt sesleri beni rahatsız etti.

Odaya girdim.

Aslında oldukça geniş ve temiz bir çalışma odasıydı, tavandan tabana kitap rafları ve tamamen açık bir şekilde sıralanmış kağıtlar ve dosyalarla kaplı büyük siyah bir masa vardı.

Masanın arkasında Lysander duruyordu.

Ayaktaydı ama masanın üzerine eğilmişti ve telefonu kulağındaydı. Çatlamış telefon kılıfını tanıdım çünkü ona Jungle Book temalı bir aksesuar almıştım

Son doğum günü için (Disney filmlerine karşı şaşırtıcı derecede sevimli bir zaafı vardı).

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordum.

Yüzü bir an için şoktan donuklaştı, sonra gülümsemeye başladı. "Telefon görüşmesi yapmak için sessiz bir yere ihtiyacım vardı."

"Bütün gece ortalıkta yoktun bile," diye suçladım onu küçük bir dudak bükmeyle.

Hephaestus için çalıştığından beri onunla daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordum ama daha da mesafeliydi. King bana garajda içine kapanık olduğunu ama çok çalıştığını ve kaporta işlerinde (her ne demekse) doğal bir yeteneği olduğunu söyledi.

"Hâlâ alışmaya çalışıyorum," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak.

İki yıldır dışarıdaydı ama topluma geri dönmenin onun için zor olduğunu biliyordum, özellikle de insanlarla arası hiçbir zaman iyi olmamışken.

"Yardım etmek için buradayım Sander,"

dedim usulca. Omuzlarını beceriksizce

silkti.

"Gel buraya, seni koca pabuç," dedim gülerek.

Öyle yaptı, koca gövdesini neredeyse iki kat eğerek beni kollarının arasına aldı ve sıkıca kucakladı.

"Seni seviyorum," dedi, yüksek sesle söylemesi alışılmadık bir duyguydu ama hayatımda bir an bile şüphe etmemiştim. "Senin için her şeyi yaparım."

"Biliyorum," dedim sırtını sıvazlayarak ve tanıdık tütün ve nane kokusunu içime çekerek. "Aynen."

Yüksek bir ses gece havasını kirletti ve dakikalar sonra kulüp binasının dışında yürüyen çok sayıda çizmeli ayağın gürültüsünü duyduk. Ardından bağırışlar geldi.

Birbirimize bakmak için ayrıldık.

"Burada kal," diye homurdandı.

Arkamı döndüm ve koşarak odadan çıktım. Küfürü ve ağır adımları beni takip etti.

Ben geçerken ana odanın köşesinde küçük bir topluluk halinde konuşan kadınlar vardı ve Tay

Adımı seslendi, ama ben kapıdan koşarak kargaşanın geldiği ön bahçeye gittim.

Her yerde erkekler vardı.

Düşmüş kardeşler, zincir bağlantı çitinden aşağı inen asfaltın üzerinde bir tür gevşek düzende yayılmışlardı. Parti nedeniyle henüz kilitlenmemişti ve açık kapılardan en az altı devasa GMC kamyon ve on motosiklet gelmişti. Araçların üzerine boyanmış ve ceketlerin arkasına yamanmış bir MC logosu gözüme çarptı.

Nightstalkers MC.

Adamların çoğu düşük ışıkta esmer görünüyordu, muhtemelen Meksikalıydılar ve hepsi kalçalarında açıkta duran ve botlarından dışarı çıkan silahlar taşıyordu.

Dostane bir ziyaret değildi.

"Bizi aradığınızı duydum?" Yabancılardan biri öne çıktı.

Hepsi arabalarının ve bisikletlerinin uzun farlarıyla arkadan aydınlatıldıkları için yüz hatlarını seçmek zordu ama İspanyol aksanı her yere temiz ve doğru bir şekilde yayılıyordu.

Kimse ona cevap vermedi.

O da güldü. "Şimdi utanmayın, Düşmüş kardeşler! Gelip bakmanızı istedik, bizi memnun etmenizde utanılacak bir şey yok. Aslında, bu gece bu yüzden buradayım, size tek seferlik bir anlaşma sunmak için. Merak ediyor musunuz?"

Yine kimse konuşmadı.

Zeus'u Düşmüşler'in başında gördüm. Onu fark etmek kolaydı, aralarındaki en iri ve en geniş adamdı ama aynı zamanda elinde iki gümüş silah vardı ve sürekli olarak yeni gelenlere doğrultulmuştu. Yapay ışıkta parlıyorlardı.

"Yine de söyleyeceğim çünkü dilinizin tutulduğunu görebiliyorum. Operasyonlarınızı devralmaya geldik. Ya şimdi vazgeçersiniz ya da onları sizden alırız. Bana güvenin, ilk seçeneği tercih etmek istersiniz."

"Canınız cehenneme," diye homurdandı Mute, onlara doğru bir topak tükürük fırlatmadan önce.

"Peki," dedi lider dramatik bir omuz silkmeyle, bunu sevdiği belliydi. "Bana güvenmeyin, onlara güvenin."

Onun işaretiyle üç erkek kardeşi devasa bir soğutucuyla öne çıktı ve onu kulüp binasına en yakın kamyonun kaputuna yerleştirdi. Soğutucudan her neyse çıkarırken ışığı engellediler ve sonra geri çekildiler.

Düşmüşler, kaputun üzerinde üst üste dizilmiş dört kesik başın görüntüsüne tepki vermedi ama ben nefes nefese kaldım ve kendimi kardeşime doğru bastırılmış halde bulmak için bir adım geri attım.

Beni orada tutmak için eli omzuma indi. "Kımıldama ve dikkatleri üzerine çekme."

Hafifçe başımı salladım.

"Bunlar ikinci seçeneği tercih eden Başkanlar ve Mafya liderleri," dedi lider sahte bir üzüntüyle. "Koleksiyonuma eklemek utanç verici olurdu. Hepsini alacak kadar büyük bir soğutucu bulmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemezsiniz."

Sırtlanı andıran havlaması ve kıkırdaması geceyi delip geçti.

"Yeter," Zeus'un alçak, gök gürültüsü gibi sesi her şeyi durdurdu, kıkırdamamı, hatta bedenimi terk etmeye çalışan nefesimi bile. "Topraklarımızdan defolup gidin. Şimdiye kadar lanet olası polisler başınıza üşüşmüş olacak ve onlar geldiğinde o kopmuş hasta kafalarınızla etrafta olmak isteyeceğinizden şüpheliyim."

"Sen Zeus Garro olmalısın," diye alkışladı adam. "Sizinle tanıştığım için çok heyecanlıyım. Çok şey duydum."

Zeus sakin bir sesle, "Dışarı çıkmanız için size beş dakika veriyorum," dedi.

Adamın sesinde bir dudak bükme vardı, "Oh, gerçekten hiç eğlenceli değilsin. Beni uyardılar. Tamam, eğer bu şekilde yapmak istiyorsan, sana nasıl olacağını söyleyeyim. Bizi tekrar arayacaksın, bu sefer daha sert arayacaksın. Bizi bulamayacaksınız. Bu arada, çocuklar bugünlerde uyuşturucuya karışan o korkunç fentanil yüzünden aşırı doz almaya devam edecekler ve insanlar kimi suçlayacak? Tanıdıkları kötü adamları. Bu yüzden, biz işinizi yavaşça

altınızda, kendi şehriniz sizi şehirden kovmaya başlayacak. Bu gerçekten basit bir plan ama etkisini görünce şaşıracaksınız."

Bir Bond filmindeki kötü adam gibi planını anlatan hoş sesinden ürperdim. Korkutucu olan şey, bunu yapabileceğine inanmamdı.

Siren sesleri gece havasına karıştı ve hızla yaklaştı.

"İki dakikadan az vaktin var," diye söylendi Zeus.

Adam yine manik bir şekilde güldü. "Polisten korktuğumuzu mu sanıyorsunuz? Elbette, cebimizde biraz var. Olmadığını mı söylüyorsun? Bu kadar uzun süre dayanmış olmanız gerçekten şaşırtıcı."

Düşmüş kardeşler gerginlikle mırıldanıyordu ve rakip çeteyi çıplak elleriyle parçalamak istedikleri belliydi ama Zeus'u takip etmek zorundaydılar ve o daha iyisini bilecek kadar akıllıydı.

Sirenler daha da yaklaştı.

"Bu eğlenceliydi. Hayatta kalmanız için pek umudum olduğunu söyleyemem ama buena suerte ve mutlu avlar!" diye bağırdı.

Karanlık geceyi yaran silah sesleri, havai fişek ya da trompetlerde olduğu gibi etki yaratmak için yukarı doğru ateşlendi. Nightstalker'lar hep birlikte toparlandılar ve iki dakikadan kısa bir süre içinde arsadan çıktılar.

Onlar gider gitmez kardeşler harekete geçti. Bazıları kapıya gidip kapıyı sıkıca kapatıp kilitlerken, diğerleri telefon fenerlerini çıkarıp çakıl ve çimenlerde kalan lastik izlerine tuttular. Diğerleri ise Sander ve benim yanımdan geçerek kulüp binasına doğru gözden kayboldu.

King bana geldi.

"Onu içeri geri götürmeliydin," diye homurdandı kardeşime.

"Bu oldu çok Geç oldu, o olur var fark ettim Onu."cevap verdi.

King bunu kabul edilebilir buluyor gibiydi çünkü Lysander'ı görmezden gelmeye ve dikkatini bana vermeye başladı. Kendimi sarmıştım.

Başımın üstünü öperken kollarını ona sımsıkı doladı. "Bu tamamen berbattı," diye mırıldandım gömleğinin içine.

"Evet."

"Düşmüşlerin rakipleri olmadığını sanıyordum." "Yoktu."

"Kimdi o adam?"

"Kendini Bond kötü adamı sanan çılgın orospu çocuğu mu? O Luis Elizondo'ydu, Nightstalkers MC'nin başkanı."

Titredim.

"Hadi seni içeri alalım," dedi ve beni kulüp binasına götürmek için geri çekildi.

Ben de takip ettim. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi seni yatıracağım."

"Bana katılmayacak mısın? Neden eve gitmiyoruz?"

O durdu at ve ağız . ve koridor için ve sert bir öpücük için beni kollarına aldı.

"Buraya bizim yerimiz demene bayıldım," dedi dudaklarımı öpmeyi bitirdiğinde.

"Şey," diye homurdandım, "sen her zaman oradasın."

Güldü ve beni kolunun altına alarak tekrar ilerledi.

"Bu gece burada kalmak istiyorum. Kilisede bir toplantıya katılacağım ve kardeşlerle bu piçlerle ne yapacağımızı konuşacağım."

"Bu ne anlama geliyor?" Tekrar sordum.

Odasının kapısını iterek açtı ve hemen beni soymaya başladı. Beni soyarken ve giymem için eski bir EBA sweatshirt'ü getirirken yüzüne bakarak ona izin verdim.

"King?" Giyindiğimde ve beni yatağına yatırmak için kollarına aldığında tekrar sordum.

Yatağın kenarına oturup saçlarımı başımdan geriye doğru düzeltirken iç çekti. "Bu demek oluyor ki önümüzdeki iki yıl boyunca seni yirmi dört-yedi kez sikme planlarım

Okul tatilinin haftaları düşündüğümden biraz farklı olacak. Bu karmaşaya yardım etmek için biraz zaman harcayabilmem için yirmi iki lanet olası yedi hafta olması gerekecek."

"Tehlikede olacak mısın?" Ben sordum.

Adrenalin, alkol ve daha önce yaşadığım inanılmaz orgazmlar, King'in saçlarımdaki elinin nazik dokunuşuyla birleşerek beni uykulu hale getiriyordu.

Bana yalan söylerken dudaklarının nasıl inceldiğine dikkat edemeyecek kadar uykuluydu.

"Hayır, bebeğim. Her şey yoluna girecek."

Twenty-Three.

En sevdiğim öğrencimle yaptığım iki haftalık seks tatilinden sonra okula dönmek biraz garipti. Gerçekten önemli olan her yönden gerçek bir çifttik, bu yüzden ilişkimizin gizliliği ve yanlışlığı önemsiz ve bu noktada can sıkıcı görünüyordu. King bir yetişkindi ve kendi kararlarını verebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Bunu ona bakan herkes görebilirdi. Peki, kendisinden sekiz yaş büyük bir öğretmeni sevgili edinmesi çok mu yanlış olurdu?

Bu şekilde düşündüğümde, optikler pek de iyi değildi.

Yine de ona dokunmadan koridorlarda yanından geçmekten, yemek masasının üzerinde ya da güneş doğmadan önce yatakta çıplak tenimiz soğurken ama beyinlerimiz seks kaynaklı adrenalinle uğuldarken değil de aramızda iki sıra ve üç metre boşluk varken ona ders vermekten hoşlanmıyordum.

King'in parıldayan gözlerinden anladığım kadarıyla o da benden daha fazla hoşlanmamıştı. Yine de neredeyse bitirmek üzereydi. Nisan ayının sonuydu ve teknik olarak, Uluslararası Bakalorya öğrencisi olduğu için, iki haftalık zorlu sınav döneminden sonra Mayıs ayının ortasında bitirmiş olacaktı. Hala vermem gereken iki küçük sınıf olmasına rağmen beni hemen götüreceğini söyledi. Bir yedek öğretmen tutmuştum çünkü ya bu olacaktı ya da King'in beni kaçırıp sınıflarımı yüzüstü bırakmasıyla yüzleşecektim. Ayrıca, onu bilgisayarında Graceland için araştırma yaparken yakalamıştım ve oraya gitme fırsatını kaçırmamın imkanı yoktu.

Sadece önümüzdeki iki ayı atlatmamız gerekiyordu ve sonra gerçekten birlikte olabilirdik. Entrance'taki çoğu kişinin Zeus'la çıktığımı ve oğlunun da Zeus'un oğlu olduğunu düşündüğünü göz önünde bulundurarak bunun gerçekte ne anlama geldiğini çok fazla düşünmeme izin vermedim.

sadece öğrencim. King'le gerçekten çıktığımı öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini bilemezdim ve açıkçası umursamamaya başlamıştım. Görünüşe göre motorcu zihniyeti bulaşıcıydı.

Tüm bunları düşünürken, dördüncü sınıf tarih dersi sınavı sırasında koridorda bir kargaşa patlak verdi. Hemen iki hafta önce Benny'yi yerde kıvranırken bulduğum ana geri döndüm. Boş zamanlarımda hâlâ aklımdan çıkmıyordu ve uzun bir süre de çıkmayacağını tahmin ediyordum.

Louise kapıdan içeri daldı, kocaman mavi gözleri heyecanla açılmıştı. "Kavga var!"

Herkes sıralarından fırlayıp koridora koşarken kapıyı tıkayınca sınıf bir anda kaosa sürüklendi.

Onları takip ettim.

Carson Gentry yerde yatıyordu ve Tom Anton adında bir başka futbolcu da onun üstündeydi ve iki kocaman yumruğuyla yüzüne vuruyordu.

"Siktiğimin ibnesi," diye hırlıyordu.

İçimde öfke patladı ama ben kalabalığın arasında ilerlemeye başlayamadan King, Tom'un arkasındaydı ve onu Carson'ın üzerinden, birinin ceketindeki tüyleri temizlemesi kadar kolay bir şekilde çekip aldı. Sonra da Tom'u dolaplara doğru kaldırıp bir eliyle boğazına sarıldı.

King'e tekme atmaya çalışırken, "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

King vücudunu ulaşamayacağı bir yere eğip daha sıkı sıktı, böylece Tom'un sesi hırıltıya dönüştü. "Ne oluyor lan? Ben de sana bunu soruyorum, orospu çocuğu. Bir adamın başka bir adamdan hoşlanmasıyla ilgili bir sorunun varsa, bunu bağnaz kafanda tut ve cahil ağzını kapalı tut. Bu çağda bunu yapamazsın, ağzını kapalı bulursun."

Ne gördüğümü anlayamıyordum. King'in, daha birkaç ay önce Tom'u astırdığı şekilde duvara fırlattığı adamı savunuyor olması mümkün görünmüyordu.

"Evde yeterince zorlanmadığını mı düşünüyorsun? Benny'nin başına gelenlerden sonra bunun acısını çekmediğini mi sanıyorsun? Sen pisliğin tekisin dostum." King homurdandı.

"Tamam, ayırın şunu," diye emretti Warren, arkasında Harry Reynard olduğu halde kavgaya doğru ilerlerken.

Harry yumuşak İngiliz sesiyle, "Kahraman olduğun için seni uzaklaştırmak zorunda kalmadan ve anı tamamen mahvetmeden önce çocuğu bırak, King," diye emretti.

Tüm bu durum garip bir şekilde komikti.

Biri elimi tuttu ve Benny'yi görmek için ona doğru baktım. O gün okula yeni dönmüştü ama teneffüste onu ziyarete gitmiş ve Carson'ın onu geri kazanmak için bir kampanya başlattığını öğrenmiştim. Okulun her yerinde, yakışıklı ve çapkın Carson'ın eşcinsel olduğu ve Benito Bonanno'ya aşık olduğu konuşuluyordu. Çoğu insan bunun lezzetli bir dedikodu olduğunu ve Carson'ın Benny'yi neredeyse öldürtecek olmasının biraz korkunç olsa da oldukça tatlı olduğunu düşünüyordu.

Carson'ın aniden hastalandığını düşünenler oldu.

En iyi arkadaşlarından biri olan Tom Anton da belli ki onlardan biriydi.

Benny üzgün gözlerle bana baktı, ben de onu rahatlatmak için elini sıktım.

King, iki erkek öğretmene dönüp kendini açıklamak için Tom'u bıraktı. Bu bir hataydı. Tom o kadar hızlı savruldu ki kimsenin bağırarak uyaracak vakti olmadı. King'i tam çenesinin sol altından yakaladı ve sendeleyerek geriye savurdu.

Öne atılıp küçük hıyarın boynunu sıkma dürtüsüyle savaşırken avuç içim Benny'ninkiyle kasıldı.

"O ibneyi savunursun. Muhtemelen en başta ona uyuşturucu satan kişi olduğun için kendini suçlu hissediyorsundur. Herkes senin ve haydut babanın kötü işler çevirdiğinizi biliyor," diye alay etti Tom.

Harry King'in arkasındaydı, saldıramadan önce kollarını sıkıca arkasına aldı, Warren ise Tom'u

aynı poz.

Warren, "Bu kadar yeter Tom," diye ısırdı.

"Bu saçmalıklarla insanların hayatını mahvediyorsun," diye bağırdı Tom. "Kendini kahraman sanıyorsun ama buradaki herkes senin ve lanet olası ailenin pislik olduğunu biliyor."

"Bu kadar yeter!" Benny'den uzaklaşıp mücadelenin içine girerek bağırdım.

Tom'a hışımla yaklaştım ve alaycı bir tavırla, "Sadece korkaklar tahrik olmadan isim takar ve şiddete başvurur. Dikkatleri başkalarının üzerine çekmek istiyorsun, belki de ne sakladığına daha yakından bakmalıyız, Tom?"

Çocuk bembeyaz kesildi.

Kaba bir şekilde başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi sessiz olun ve Bay Warren ile Bay Reynard'ı ofise kadar takip edin."

Warren, Tom'a ofise kadar eşlik etmeye başlarken omzunun üzerinden Harry'ye, "King'i getir," dedi.

Harry tereddüt etti. "Gerçekten yanlış bir şey yapmadı, Warren. Çocuğu savunuyordu."

"Kışkırtıcı biriydi. Onun da cezalandırılması gerekiyor."

"Hayır," Benny bir adım öne çıkarak benimle aynı hizaya geldi. Alt dudağı titriyordu ama çenesini yukarı kaldırdı ve "King beni bulan insanlardan biriydi. Beni o kurtardı. Şimdi de Carson'ı iğrenç bir kabadayıdan kurtardı. Onun motorcu olmasından hoşlanmamanız, sadece iyi bir insan olduğu için onu cezalandırabileceğiniz anlamına gelmez."

İçimden coşkuyla alkışladım.

Dışarıdan dudağımı ısırdım ve izledim.

Öğrenciler, biri Kral, Kral, Kral diye bağırmaya başlayana kadar mırıldanmaya başladı. Çok geçmeden salon bu sesle çınlamaya başladı ve Warren onlara durmalarını emrettiğinde bile durmayınca alay ederek Tom'u peşinden sürükleyerek gitti.

Grup küçük bir tezahürata başladı ve King'in gözlerini tam zamanında yakaladım ve destekçilerine hayretle baktığını gördüm, sanki birinin onun tarafında olmasına şaşırmış gibiydi.

Bunu görmek kalbimi sızlattı, ama o anda her zaman onun yanında olmaya karar verdim, hatta ve özellikle popüler görüşe ters düştüğünde bile.

Gerçek şu ki, o gençti, çok vahşi ve pervasızdı, ağzına kadar seks ve canlılıkla doluydu. Gözleri beni diri diri yakmayı, çekingenliğimi yok etmeyi, ahlakımı küle, ruhumu çıraya çevirmeyi vaat ediyordu. Elinde bir meşale, savunduğum her şeye karşı bir tehdit vardı ve bana yaklaşmam için meydan okuyacak kadar cesurdu. Yine de bir şekilde kendimi itaat ederken buldum, isteyerek kollarımı açarak kendimi onun ayaklarının dibindeki ateşe bıraktım. Çünkü eğer yanacaksam, bunu birlikte yapacağımızdan emin olacaktım.

Onu boğazımın arkasına alırken King, "Kahretsin, bir erkeği nasıl tanrı gibi hissettireceğini biliyorsun," diye homurdandı.

Beni sikinin üzerinde yavaşça, sıkıca ileri geri çekerken elleri saçlarımda esnedi, böylece her itiş tekrar tekrar binmek için bilet alacağım bir yolculuk oldu.

Ağzımdan çekildi ve ben de hemen ağzımı ona açtım, dudaklarım ona saygı göstermekten ıslanmış ve şişmişti.

"Sikimi çok iyi emiyorsun bebeğim," diye övdü beni, başparmağını dolgun alt dudağıma sürterek.

Ağzımın içine çektim ve homurdanana kadar sertçe emdim ve horozunun sert bir itişiyle değiştirmek için geri çektim.

Tanrım, tadına doyamıyordum, tuzlu ve temizdi, ipeksi teninin çelik gibi etinin üzerindeki hissi, dilimin izi için yalvaran kalın damarlarla kurdeleliydi. Onun etrafında inledim, ellerimi

Kalçalarını kavrayabilmek için sert kıçını tuttum ve kendimi daha da aşağı ittim.

"Siktir," diye bağırdı ve elini fayans duvara vurdu.

Eugene'in tuvaletindeydik. King'in okuldaki yüzleşmeden dolayı hâlâ gergin ve gergin olduğunu fark ettiğimde onu engelli erişimine uygun tuvalete getirmiştim. Skell'in oral seks hakkındaki sözlerini hatırladım ve bunu test etmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

İşe yarıyor gibi görünüyordu.

Dilimi şaftının alt tarafında gezdirdim, hassas tepesinin üzerinde gezdirdim ve prekumunun tadıyla mırıldandım.

"Seni becermek istiyorum," diye homurdandı ve beni yakalamak için eğildi.

"Hayır," diye karşı çıktım, başımı onun zonklayan ucunun üzerinde ileri geri oynattım. "Ağzıma boşalmanı istiyorum."

"Siktir," diye k e k e l e d i, saçlarımı elleriyle sararak dizginler gibi.

Dişlerimi dudaklarımla kapattım ve ıslak, kavrayan ağzımı onun üzerinde aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım. Ağzımdan salyalar akıyor, zonklayan şaftından aşağı akıyor ve taşaklarından damlıyordu. Onları elime almak için uzandım, bacakları tutuşana ve elleri saçlarımda kenetlenene kadar avucumda ileri geri yuvarladım.

"Lanet olsun Cress, boşalacağım," diye ısırdı.

Onun etrafında yüksek sesle ve uzun uzun zevkle inledim ve birkaç saniye sonra dilimin üzerindeki sperminin tuzlu seliyle ödüllendirildim. Kısık sesle bağırdı, gözleri kapalıydı, muhteşem pembe ağzı beni sikiyle beslerken gevşemişti. İşi bittiğinde onu dilimle temizledim ve kasıklarının her iki yanına birer öpücük kondurdum.

"Lezzetli." Ayağa kalkarken ona sırıttım, dizlerim protesto için gıcırdıyordu.

Sesi sevdim, diz kapaklarımın altındaki ağrıyı sevdim, tıpkı bir sporcunun zor kazanılmış bir spor sakatlığını takdir etmesi gibi.

"Çok lezzetlisin," dedi King ve beni kendine çekerek ağzımı açık bırakan ateşli bir öpücük kondurdu.

Dili ağzımın içinde geziniyor, dölünün son damlasına kadar yuttuğumdan emin olmak için beni test ediyordu.

"Kadınıma iyi bakmalıyım," dedi dudaklarıma karşı, bir eli elbisemin altındaki iç çamaşırımdan ıslak amımı avuçlamak için gövdemden aşağı inerken.

"Hayır, sonrasına kadar iyiyim. Bu sadece senin

içindi." "Bebeğim."

"Kral."

"Bebeğim.

"Kral," diye alay ettim ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Ciddiyim, bana kur yaparken on trilyon kere falan oral seks yaptın ama ben karşılığını vermedim. Bunu bana ver."

"Seni yemek gibi," dedi bana, beni günde en az bir kez yediği için zaten bildiğim bir şeyi söyledi, ama yine de duymaktan hoşlandığım bir şeydi.

"Ben de senin aletini emmeye bayılıyorum. Ayrıca, yeterince uzun süredir buradayız, herkes banyoda seviştiğimizi öğrenecek."

"Bebeğim, sence Eugene'in bu kadar büyük bir tuvalete ihtiyacı var mı? Burası lanet olası bir motorcu barı. Ne için kullandığımızı sanıyorsun?" diye sordu ve benim iğrenmiş yüz ifadem karşısında kahkahalara boğuldu.

"Ben de çok orijinal olduğumu sanıyordum," diye mırıldandım acı acı, bu da onu daha çok güldürdü.

Kollarını omuzlarıma doladığında sevgiyle, "Hadi, seni aptal," dedi. "Ekibe geri dönelim."

"Ben gidip elimi yüzümü yıkayacağım. Seninle dışarıda buluşuruz," dedim yüzüm kızararak.

Başparmağıyla pembe yanağımı okşadı ve başını salladı. "Sikimi çalışan bir kızdan daha iyi kaldırabilir ve

bir bakire gibi kızarmadan yıkanması gerektiğini bile söyleyemez."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve ona ters ters baktım, o banyodan çıkarken gülümsememle savaştım. Ellerimi yıkarken ve sonra bara geri dönerken hâlâ gülümsüyordum.

"Onu görmeliydin," dedim Tayline'a o gece barda otururken, King, Cy ve diğer birkaç üye bilardo oynarken. "İntikam meleği gibiydi. İnanılmazdı."

Buzlu tekilasından bir yudum alırken homurdandı. "Kendi kişisel şeytanınız."

Ona gülümsedim. "Aynen öyle, ama daha iyi çünkü çok gülüyor ve bu çok seksi."

Barda bizimle birlikte oturan diğer kızlar, Cleo ve Lila, güldüler. "Çoğu insanın motorcuların ırkçı ve kadın düşmanı olduğunu düşündüğünü biliyorum,
homofobik domuzlar," dedi Tay. "Ve birçoğu da öyle. Ama çoğunlukla, Düşmüş adamlar iyi adamlardır. King az önce onların en iyisi olduğunu kanıtladı."

"Zeus her zaman öyle olduğunu söyler," diye ekledi Cleo. "Çocukluğundan beri öyle. Cidden Queenie, tam da seni daha fazla kıskanamayacağımı düşündüğüm anda, King hakkında beni kendimden geçiren başka bir şey söylüyorsun."

Güldüm, omzumun üzerinden söz konusu adamı aradım ama ortadan kaybolmuştu. Diğerleri hâlâ etrafta bira içip konuşuyorlardı. Kaşlarımı çattım, çünkü King sigara ya da onu dışarı çıkaracak herhangi bir şey içmiyordu ve beni her zaman gözünün önünde tutma konusunda oldukça ciddiydi, ama tuvalete gittiğini düşündüm.

Dakikalar sonra kızlarla birlikte Lila'nın son felaket randevusuna gülüyorduk - bu randevu gittikleri restorandaki kadın ve erkek garsonlar da dahil olmak üzere hareket eden her şeyle flört etmişti - o sırada bardaki atmosfer değişti.

"Eugene!" diye bağırdı bir erkek sesi.

Belli belirsiz Nova'nın sesine benziyordu.

Barın arkasında bardakları parlatmakta olan ve Lila'nın hikâyesini yarı yarıya dinleyen Eugene hemen harekete geçti. O kadar iri bir adam için şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyordu. Barın altından testereyle kesilmiş bir tüfeği hızla çıkarışını ve sonra arka koridorda gözden kayboluşunu izledim.

Motorcular silahlarını kontrol edip ön ve arka kapılardan çıkarken, diğer kardeşler çoktan harekete geçmiş, bardaki birkaç sivil gözlerini dört açmış etraflarına bakıyordu.

Cy ve Bat gelip barda bizim önümüzde durdular, duruşları genişti ve dimdiktiler.

"Siktir," diye bir bağırış geldi ve sonra herkes sustuğu ve biri müziğin sesini kıstığı için silah sesleri duydum.

"O King," diye fısıldadım kırık bir sesle, her nasılsa bunu içten içe biliyordum.

Tayline'in eli benimkini buldu ve sıktı.

King, Mute ve Nova'nın arasından tökezleyerek içeri girdiğinde, ben de Bat ve Cy'ın arkasında ayağa kalkmış, elimi titreyen kalbimin üzerine koyarak kapıya bakıyordum.

Sarışın kralım tamamen hırpalanmış, yüzü bir tür grotesk Cadılar Bayramı maskesi gibi kanla kaplanmıştı. Altın sarısı saçlarından oluşan güzel halesi kir ve daha fazla kanla keçeleşmişti. Üzerindeki tişört, bir bıçak tarafından yapıldığı belli olan bir kesik iziyle yırtılmıştı ve ayaklarının üzerinde tamamen dengesiz duruyordu.

"Aman Tanrım," diye bağırmaya çalıştım ama ciğerlerimde nefes yoktu, bu yüzden daha çok hırıltılı bir soluk gibi çıktı.

"Ne oldu lan?" Lila, King'i bara yaslayıp yoldan çekilirken, "Ne oldu lan?" diye sordu.

King'in tatlı, hırpalanmış yüzünü çenesinden tuttum ve sol kaşının üzerinde, önünden sızan kan miktarını oluşturan açık, kanayan derinin kızgın dalgalanmasını kataloglادım.

Göğsümdeki bir şey soluyor, içi boşalıyor, çürüyor ve ölüyordu.

"Ne olduğunu sordum," diye bağırdı Lila motorculara.

Mute ona ters ters baktı ve kendine özgü tehditkâr adımlarından birini attı ama Nova avucunu göğsüne vurdu. Lila'ya döndü ama gözleri benim üzerimdeydi, hepimizi dehşete düşürebilecek o iki kelimeyi söylerken sesi alışılmadık derecede acımasızdı: "Gece Avcıları."

"Buraya mı geldiler?" Cleo'nun nefesi kesildi.

Eugene yüzükoyun yatan bir bedeni taşıyarak odaya girdi ve deri giysili adamı umursamadan yere bıraktı. Adam büyük bir gümbürtüyle yere düşerken inlemedi, demek ki hazır bir şekilde bayılmıştı. Deri ceketinin üzerindeki Nightstalkers MC rocker'ına, kesiğin arkasından kırmızı suratıyla sırıtan gülen şeytana baktım. "Bat, Cy, şu herifi kamyonetime yüklememe yardım edin de Onu yerleşkeye götürün," diye homurdandı Eugene.

Teknik olarak kulübün bir parçası değildi, ancak görünüşe göre Eugene'in Garros ile bir şekilde ilişkili olması dışında ayrıntıları bilmiyordum.

Motorcular ona yardım etmek için harekete geçti.

Parmaklarımı King'in ıslak saçlarının arasına soktum ve kulağının arkasına ittim.

"King, tatlım," diye fısıldadım ona. "Ne oldu lan?"

Eli dışarı çıktı ve ensemi bulana kadar yorgun bir şekilde saçlarımın arasından geçti. "Tuvalete gittim ve dördü üzerime atladı, beni arka kapıdan dışarı sürüklediler ve dövmeye başladılar. Birini boğazından yakaladım ve diğerini bağıracak kadar uzun süre silkelemeyi başardım."

Nova, sıkıntılı gözleri King'in üzerinde, "Neyse ki işiyordum," diye mırıldandı.

"Amin, kardeşim," diye onayladı King.

"Bu sık sık olur mu?" Sesim hâlâ cılız ve şoktan incelmiş bir halde sordum.

King beni izliyordu, kafa darbesinin etkisinden kurtuldukça gözleri daha da keskinleşiyordu.

Ona bakmadım, muhteşem yüzünü çizen kanı görmeye dayanamadım. Bu bana Marcus ve Lysander'ı, başka bir kavgaya karıştıktan sonra kanlar içinde yatan kardeşime baktığım zamanları hatırlatıyordu.

"Cress," diye seslendi usulca.

"Eskiden öyleydi," diye homurdanan Mute'u dinlemek için onu görmezden geldim. "İnsanlar Düşmüşlerle uğraşılmayacağını biliyor," Nova açıkladı. "Kayıtsız kaldık. Eskiden en az bir kardeşimiz her zaman bir memurun yanında olurdu."

"Bir subay" diye papağan gibi tekrarladım, bu kadar bilgisiz olmaktan nefret ediyordum. "MC'de rütbeler vardır," diye açıklamak için öne doğru eğildi Tay yumuşakça. "Üst düzeydekiler subay. King'in bir subay olmadığı açık ama yine de bir hedef çünkü o Başkan'ın oğlu."

"Demek bu oluyor," diye bitirdim.

Mute başını salladı. "Olur böyle şeyler."

Sikeyim.

Korku, soğuk parmaklarıyla beni sarıp sarmalayarak ve yapışkan kollarına hapsederek üzerimdeki hakimiyetini sağlamlaştırdı.

"Cress," diye tekrar seslendi King.

Ne olduğunu biliyordu, ben de biliyordum ama paniğin beni ele geçirmesine ve yeni Cressida'nın eskisinin yerine geçmesine engel olamadım.

Mute en iyi arkadaşına, "Seni doktora götürmem gerek," dedi. King onu görmezden geldi. "Herkes dışarı."

İçeride sadece motorcular kalmıştı, diğerleri Lab Rat, Blade ve Boner tarafından dışarı çıkarılmıştı, içlerinden biri polisi aramaya karar verirse diye hala dışarıda nöbet tutuyorlardı.

"Ne?" Cy havladı.

"Herkes dışarı. Dışarı." King bağırdı, kanlı saçları uçuşurken dengesizce ayağa fırladı. "Nova, Cy, Bat, gidip

Eugene'in o orospu çocuğunu kampa götürmesine yardım edin ki onu sorgulayabilelim. Mute, git diğer kardeşlere söyle

Kadınımla konuşmam biter bitmez gelip temizlik yapabilirim."

Sikeyim.

Tüm gözler bana çevrildi, çoğu şaşkındı ama Tayline ve Eugene'in bakışları temkinli bir kınamayla doluydu.

Bunu görebiliyorlardı, korku sırtıma bir anne gibi sarılmıştı. Beni geri istiyordu, özgür olduğum kısa süre boyunca beni özlemişti.

"Hemen şimdi!" King talep etti.

Hareket ettiler.

Dışarı çıkmaları iki dakika sürdü ve ben o iki dakikayı derin nefes almak için kullandım. King yanımda bekliyordu, nefesi ciğerlerini zorluyordu, burnundan kan damlıyor ve ayaklarının dibindeki zemine sıçrıyordu.

"Cress," dedi sonunda yalnız kaldığımızda usulca.

Ama bana dokunmadı ve o kadar minnettardım ki ağlayabilirdim.

Eğer bana dokunursa, işim biterdi. "Bana bak bebeğim," diye emretti.

Ona bakmak için döndüm ve gördüğüm manzara anında gözlerimi yaşarttı.

"Yapamam," diye fısıldadım ağrıyan boğazımın arasından. Gözleri parladı, kırmızı kana karşı çok maviydi.

"İstiyorum, lütfen anlayın. İyi günde kötü günde, kahkahalarda ve kan döküldüğünde yanında olmak istiyorum ama şimdi bunun gerçekten böyle olabileceğini görüyorum..." Başımı salladım ve içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attım.

"Yama bile yapamayabilirim bebeğim," dedi elini bana doğru uzatarak.

Ama beni yakalaması için çok uzaktaydım ve arkasındaki barın desteğine ihtiyacı vardı çünkü kavgadan dolayı hâlâ ayaklarının üzerinde duramayacak kadar berbat durumdaydı.

"Fark etmez, artık kulüpte değilsin ve bak o güzel yüzüne ne oldu?" Ellerimi ağzıma götürdüm ve panikle savaşmaya çalıştım.

Ellerimin Marcus'un kanıyla kaplı olduğunu, Lysander'ın tecavüzcümü kafasının arkasından vurduktan sonra yüzünün kan ve beyin parçacıklarıyla kaplandığını düşünüp duruyordum.

"Bekârlığa veda partim," diye ağzımdan kaçırdım, neden eski bir evin içi gibi çöktüğümü anlaması için çırpınıyordum. "Sander beni dışarı çıkardı çünkü hiç arkadaşım yoktu ve evlenmeden önce eğlenceli bir gece geçirmemi istiyordu. On sekiz yaşındaydım," diye acı içinde yutkundum. "Bar bar gezerken çok sarhoş olduk ve en son gittiğimiz yerde çok tatlı bir çocukla tanıştım. Bana içki ısmarladı ve bir saatten fazla benimle kalıp sohbet etti. Çok güzel olduğunu düşündüm, tıpkı Nora Roberts kitaplarından fırlamış biri gibiydi. Benden biraz temiz hava almamı istedi ve ben de evet demeden önce hiç düşünmedim."

Tanrım, üzerimdeki ellerini, beni duvara çarpıp eteğimi çekiştirirken yanağıma değen sert tuğlayı hâlâ hissedebiliyordum.

"Sarhoş ve aptaldım ve o da bundan faydalandı. Her tarafımı sarmıştı ve ben çığlık atıyordum. Sander nereye kaybolduğumu merak etmiş ve Tanrı'ya şükür dışarı çıkıp beni buldu. Kavga ettiler ama Marcus iyi bir atış yaptı ve Sander'ı bir sandık yığınının içine gönderdi. Donup kalmıştım. Duvara karşı aptalca donmuştum, dehşete kapılmıştım."

King hırladı, sesi boğazında düğümlendi. "Buraya gel, Cress."

Başımı çılgınca salladım, bana uçlarda yaşamamayı öğreten yere geri dönmüştüm. "Tekrar üzerime geldi, saniyeler içinde gömleğimi yırttı ve külotumu yırttı. Gerçekten de yapacağını düşünmüştüm... her neyse. Bildiğim bir sonraki şey, tıpkı bu gece duyduğum gibi gürültülü bir patlama sesi ve Marcus bana sertçe çarpmadan hemen önce üzerime ıslak bir şey yağdı ve ben yere düştüm, o da üzerime yapıştı.

O sırada insanlar kargaşayı duydu ve Marcus'u üzerimden almaya yardım edemeden bir şey Lysander'ı yakaladı.

Kimse onun altında olduğumu fark etmeden önce dakikalarca her tarafım kan içinde yattım."

"Zaten ölmemiş olsaydı, bebeğim, o orospu çocuğunu avlar, yavaş yavaş, yıllar içinde öldürürdüm," dedi King, sesi neredeyse babasınınki kadar alçak, karanlık ve tehditkârdı.

"Bunu yapamam," diye tekrarladım, zar zor onunla aynı odadaydım, hâlâ kanlı bedenin beni bir kefen gibi örttüğü o zamana geri dönmüştüm. "Kraliçen olamam çünkü bunu, şiddeti ve olası ölümü kaldıracak kadar güçlü değilim. Seni kaybetmeye dayanamam ve sanmıyorum ki... hayır, Sander'ınki gibi bir hayat sürmenin bunu gerçek bir olasılık haline getirebileceğini bilerek senin yanında duramayacağımı biliyorum."

King bana baktı. Ona bakmadım ama gözlerinin üzerimde olduğunu, vücudumun her santimini işaretlediğini, beni ezberlediğini hissedebiliyordum çünkü kapıdan çıkmak üzere olduğumu biliyordu.

"Sakın yapma," diye uyardı.

"Çok, çok özür dilerim," diye tekrarladım, çoktan arkamı dönmüştüm, boğazımdaki panik o kadar sıcak ve acıydı ki, kusabilmek için oradan çıkmam gerektiğini biliyordum. "Bensiz daha iyi olacağınızı biliyorum Kralım, yanınızda gerçek bir Kraliçe'ye ihtiyacınız var. Bunun ben olmadığımı bilecek kadar zekiyim."

Döndüm ve ön kapıdan koşarak çıktım, Tayline'ın beni eve götürmek için orada bekleyeceğini biliyordum çünkü beni zaten bunu yapmak zorunda olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

King takip etmedi.

Twenty-four.

Her nefes alışımda göğsümün boşluğunda hava yankılanıyor, eskiden kalbimin olduğu oyuktan sekiyordu. Herkesin kalp kırıklığımın sesini duyabildiğini, onu gözlerimde ölü bir şey gibi görebildiğini hissediyordum, ama kimse bu konuda yorum yapmadı, o sabah öğretmenler odasında sabah kahvelerimizi içerken beni sadece derin, karanlık gözlerle izleyen Tayline bile.

Öğrencilerim ne olduğunu bilmeseler de bunu hissettiler. King ve benim aramda akan zehirli dumanı soluduklarında onları sessizleştirdi ve hafifçe sersemletti. Tam önümdeki sırasına oturdu ama tarih dersinin ilk kırk dakikası boyunca bir kez bile bana bakmadı. Kendimi onun gözlerini çekebilecek bir şangırtı çıkarmak için bir şeyleri düşürürken, yüksek sesle konuşurken buldum. Hiçbir şey işe yaramadı ve ders ilerledikçe daha da umutsuzluğa kapıldığımı, ruhumun onun umursamazlığının altında ezildiğini hissedebiliyordum.

Kollarında olmadığım her an, ondan vazgeçerek doğru şeyi yaptığıma inanmak daha da imkânsız hale geliyordu. Her şey evimden ayrılır ayrılmaz başlamıştı ve motosikletinin artık benim için güzel olan sesi kaybolmuştu.

Artık kendimden o kadar nefret ediyordum ki bu yüzden midem bulanıyor, ateşim çıkıyor ve sürekli bayılmak üzereydim. Ne zaman onun güzel yüzünü görsem, omuzlarının genişliği kulaklarımdan aşağı inmek üzereyken gökyüzümü tutacak kadar güçlü olsa ve onu bir kral gibi taçlandıran saç halesi gözümün önüne gelse, öyle şiddetli bir şekilde ağrıyor ki dersimin ortasında nefesim kesiliyordu.

Sadece on dakika kalmıştı, safra dilimin üzerinde yükselirken kendime söyledim ve sonra tuvalete gidip yediğim küçük öğle yemeğini kusacaktım.

"Havva günaha boyun eğerek doğru olanı mı yaptı?" Margaret, Kayıp Cennet ödevlerini gözden geçirirken sordu.

"Elbette," diye cevap verdi Benny benden önce. "Eğer elmayı yemeseydi, sonsuza dek Âdem'in kölesi olacaktı. Elmayı yemeyi seçtiğinde, Adem'den ilk özerk kararını vermiş oldu."

Dudaklarımı büzdüm, hem ilginç bir noktaya değindiği için hem de Benny dönem başından beri sınıfa geri döndüğü için sonunda gerçek anlamda konuşmanın içine çekildim ama onu orada, sağlıklı ve inanılmaz derecede mutlu bir şekilde otururken görmekten duyduğum sevince alışamadım.

"Hayır, bir adamı diğeriyle değiştirdi ve Şeytan'ı dinledi," dedi Carson. Kavgadan sonra sınıf tartışmalarına geri dönmesi biraz zaman almıştı ama artık her zaman Benny'nin yanında oturuyordu ve erkek arkadaşı da tıpkı şimdi olduğu gibi onu konuşmanın içine çekme konusunda mükemmeldi.

"Elbette Şeytan onu etkiledi ama Âdem onun efendisiydi ve ona değil de Şeytan'a itaat etmeyi seçerken bile bağımsız oldu. Kötü bir şey yaptı ve ironik bir şekilde bu sayede özgürleşti," dedi Benny, gözleri Carson'ınkilerde, başparmağı birleşmiş ellerinde ileri geri gidip geliyordu.

İlişkileri hakkında alegorik bir şekilde konuştuğu çok açıktı.

Aynı şeyi kendim için de yapabileceğim çok açıktı. William'a doğduğumdan beri taktığım görünmez sosyal prangalarla bağlıydım ve bu prangaları taktığımın farkında değildim ama kendi hayatıma tam olarak uymadığımı hissediyordum. Sonra King otoparkta belirdi, yasak bir meyve gibi parlak, tehlikeli ve ışıltılıydı ve ben farkında olmadan o ilk lezzetli ısırığı almıştım. Bunun ne kadar tabu olduğunu, bu hareketin ne gibi sonuçlar doğuracağını anladığımda artık çok geçti. Her zaman sahip olmak istediğim hayatı ve özgürlüğü tatmıştım ve tıpkı Havva için olduğu gibi, artık geri dönüş yoktu

Ani bir hareketle dönüp, sınıfta ilk kez bana bakan King'e baktım. Gözlerimiz bir gök gürültüsünün titreşimiyle kilitlendi ve bu titreşim içimde yankılanırken topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Ağzımı açtım ve tam olarak ne söyleyeceğimi (onu bir sonraki nefesimden daha çok sevdiğimi) ve bunun ne anlama geleceğini (EBA'dan derhal kovulmam, kusursuz itibarımın anında yok olması) biliyordum ve umursamadım.

Konuşmak için ağzımı açtım ama kapı çalınarak sözüm kesildi. Sınıfımın girişinde iki üniformalı polisin durduğunu fark etmem bir anımı aldı.

"Yardımcı olabilir miyim, beyler?" Görgü kurallarım şaşkınlığımın önüne geçerek sordum.

Bakışlarım King'e kaydı ve onun hâlâ beni izlediğini gördüm. Titredim ve ellerinin masasının üzerinde yumruk haline gelişini izledim, bunun bana dokunmak istediği anlamına mı geldiğini yoksa beni boğazlamak istediği anlamına mı geldiğini merak ettim.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Irons-"

King önderliğindeki sınıf aynı anda "Bayan Irons," diye okudu.

Kasaba toplantısındaki polis, Memur Danner, sarı saçları ve Clint Eastwood havasıyla sınıftaki kızların çoğunun bilinçli bir şekilde titremesine neden olan güzel polis öne çıktı. "Bayan Irons, Kyle Garro'yu yasadışı uyuşturucu bulundurmaktan tutuklamak için buradayız. Bay Garro, ayağa kalkın ve ellerinizi başınızın arkasına koyun."

Odadaki hava katılaştı ve ben şok içinde polis memurunun sanki hamuru delip geçerek çoktan ayağa kalkmış ve koltuğundan kalkmış olan King'e doğru ilerleyişini izledim. Üstünü ararlarken ve kelepçelerken sessiz ve sakin kalsa da gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"Bir tür hata olmalı," dedim, sonunda gerçekliğe geri döndüm ve öne çıktım. "King parlak ve iyi bir öğrencidir. Bunun doğru olmasına imkân yok."

Düşmüşler'in batı yakasının en büyük ot dağıtıcıları olduğu düşünülürse bir yolu vardı ama King'in okulda bırakın ağır uyuşturucuyu, herhangi bir uyuşturucuyla yakalanmasına bile imkân yoktu.

Danner'ın ortağı, King'in sandalyenin altına sıkıştırılmış sırt çantasını bulup fermuarını açarken, "Bay Garro'nun üzerinde uyuşturucu bulundurduğuna dair isimsiz bir ihbar aldık, Bayan Irons," dedi.

Ders kitaplarının arasında duran beyaz toz dolu kocaman torbayı gören herkesin nefesi kesildi.

"Arama izniniz var mı?" Onları durdurmanın bir yolunu düşünmeye çalışarak talep ettim.

Polisler King'i çevreleyip masaların arasından geçirmeye başlarken beni görmezden geldiler.

Öğrencilerin hepsi birbirleriyle fısıldaşmaya başladı ve Benny ve Carson da dahil olmak üzere birkaçı olanlara karşı konuşmaya başladı. Hatta sonuncusu ayağa kalkıp onlarla birlikte kapıdan dışarı çıkıyordu.

"King'in böyle bir şey yapmasına imkân yok," diyordu, sesi ondan uzaklaşıp öğrencilerle dolup taşan koridorda bağırmaya kadar yükseliyordu. "Hayatta olmaz!"

King'in kapıdan çıkarılışını izlerken kendimi sabitlemek için bir elimi kapının pervazına dayadım, koridorları dolduran öğrenci ve öğretim görevlilerinin, King'in gittiğinin, hapishaneye gittiğinin, ona aptal olduğumu ama aynı zamanda aşık olduğumu söyleyemeden gittiğinin farkındaydım, ona o kadar aşıktım ki, eğer onunla birlikte olabileceksem hayatımın geri kalanında her gün dayanılmaz bir şekilde ölebilirdim.

Kafamın içinde bir sesle başladı, içim yıkılmış bir ev gibi çökerken kakofonik bir paramparça ve çarpışma. Bir zamanlar olduğum ve önemli olduğunu düşündüğüm her şey o evdeydi: dolaplarda Waterford kristali gibi parlatılmış ahlakım, önyargılı fikirlerimle duvarlara boyanmış duruşum ve zarafetim

Dolaplardaki tasarımcı giysileri gibi. Patlamada her şeyimi kaybettim, her şeyim en gerçek temelime kadar yerle bir oldu.

Ve o temelde, King'le birlikte dönüştüğüm Cressida'yı buldum; suçluluk duymadan günaha girebilecek kadar güçlü, istediği şeyler için savaşan ve onu yargılayan insanların gözüne tüküren bir Cressida. Öfkenin onu 1 Temmuz gibi aydınlattığını hisseden o Cressida'ydı ve koridorda Müdür'ün odasına doğru ilerleyen de o Cressida'ydı.

Şok olmuş bakışları ve King hakkındaki dedikoduları, yanlarından geçerken bana uzanan personeli, masasının etrafından dolanıp anons edilmeyi beklemeden Müdür Adams'ın odasına daldığımda Tiffany Calloway'in haykırışını görmezden geldim.

Saray gibi masasının arkasında oturmuş puro içiyordu.

Gözünde söndürme dürtüsüne karşı büyük bir mücadele verdim. "Bayan Irons, Tanrı aşkına ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Ben.

Ben de ona söyledim. Ya da daha çok ona bağırdım.

"Polisin dersim sırasında bir öğrenciyi yasadışı bir şekilde aramasına ve tutuklamasına izin mi verdiniz? Şüpheleriyle size gelmiş olsalar bile, önce onunla konuşmalarını ya da en azından onu sorgulamak için okul saatleri sonrasına kadar beklemelerini istemeliydiniz. Öğrencilerimizden birinin başına böyle bir şey gelmesine izin vermeniz kınanacak bir durumdur. Kimse için bu şekilde davranacağınızı söylemeyin. Garro ailesinden yaşam tarzları nedeniyle açıkça nefret ediyorsunuz ve bu nedenle King'i aşağılamaya karar verdiniz."

"Ben olsam sesinizi alçaltır ve ağzınızı daha fazla açmadan önce düşünürdüm, Bayan Irons," diye beni cesaretlendirdi.

"Ben Bayan Irons," diye bağırdım. "Carson Gentry'yi görmezden gelebilirsiniz çünkü babası bu lanet kasabanın yarısına sahip ve bakın bizi ne hale getirdi? Alışkanlığı kontrolden çıktı ve güzel Benny Bonanno'nun koridorlarımızda aşırı dozda uyuşturucu almasıyla

sonuçlandı. Yine de, King'i kıçının üstüne atmak için her fırsatı kolluyorsunuz.

Örnek bir öğrenci, sınıf arkadaşlarını önemseyen harika bir genç adam ve işlediği tek suç Düşmüş MC'nin oğlu olarak doğmak."

"Size kendinize dikkat etmenizi söylemiştim Bayan Irons ve bunda ciddiydim. Öylece içeri dalıp bana ne yapacağımı söyleyebileceğinizi sanmayın. Bu kurumun müdürü benim, siz değilsiniz. Ve sırf Zeus Garro bu kasabayı yönettiğini sanıyor ve bana şantaj yaparak işe yaramaz oğlunun bu okula devam etmesine izin verdi diye, onunla aranızda tamamen uygunsuz bir ilişki olduğu gerçeğini görmezden gelmeye devam edeceğimi sanmayın."

Ona göz kırptım, kalbim kafama çok fazla kan pompaladığı için doğru düşünemiyordum.

"Affedersiniz?" Fısıldadım.

Kalın bıyığının altındaki gülümsemesi kaygan ve acımasızdı. Sanki Noel Baba bir korku filminin içine düşmüş gibi görünüyordu. Ellerini yavaşça kavuşturdu ve etli yüzünü ellerinin üzerine koydu.

"Beni duydun. Senin ve o iğrenç haydutun 'gözaltında' neler yaptığınızı biliyorum. Warren bana ilk kez haftalar önce anlattı. Bu gece eve gitmeli ve ilişkimi başıma kaktığı için babasını öpmelisin, yoksa sadece işsiz kalmakla kalmaz, hakkında soruşturma açtırırım."

"Ama yapamazsın," dedim, paniğin içinden bakmaya ve iyiye odaklanmaya çalışarak. "Bir bok yapamazsın çünkü Zeus sana şantaj yapıyor..."

Belli ki kendimi iyice kaybetmiştim, çünkü başımı Kral'ın yaptığı gibi arkaya attım ve kahkahalara boğuldum.

İşim bittiğinde ve acele etmediğimde gözlerimi sildim ve Müdüre gülümsedim. İfadenin dudaklarımı çok fazla gerdiğini hissedebiliyordum, gözlerim sanki şakacının dişi vücut bulmuş haliymişim gibi çılgınca bakıyordu. Kendimi çılgın, vahşi ve bir o kadar da tehlikeli hissediyordum, bu yüzden umursamadım.

K a r ş ı m d a k i tecrübeli yöneticiye, "Sen gerçek bir gücü olmayan, zayıf ve zavallı bir adamsın," dedim. "Senin sahibin

zenginler ve rüşvetçiler tarafından şantaja uğruyor. Burası ülkenin en iyi okullarından biri olabilir ama dar kafalı, zayıf bir adam yönetiyor ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bir öğrenciyi becerdiğimi bildiğin halde beni kovamazsın bile, bu arada o kesinlikle çok lezzetli." Başımı salladım ve kapıdan çıkmak için döndüm. Kapının eşiğine geldiğimde saçlarımı arkamda dramatik bir şekilde salladım ve tekrar ona döndüm. "Sana istifa ettiğimi söyleyebilmek benim için büyük bir zevk."

Karışık cevabını arkamda bıraktım, Tiffany Calloway'in ağzının açık kalmasına ve arkamdan seslenen öğrencilere aldırmadan EBA koridorlarında son kez hışımla ilerledim ve otoparkın kapısını iterek açtım. Aklım sadece iki şeyle meşguldü: Street Ink Tattoo Parlor'a gitmek ve sonra King'i hapisten çıkarıp bana geri getirmek.

Twenty-five.

Bu benim hapishaneye ilk ziyaretim değildi ve bir kanun kaçağına aşık olduğum için son ziyaretim de olmayacağını biliyordum. British Columbia'da teknik olarak 'ıslah merkezleri' olarak adlandırılıyorlardı, ancak ne denirse densin hapishane hapishaneydi. Yine de Ford Mountain Islah Merkezi, Chilliwack'in hemen dışında güzel ormanlar ve karla kaplı dağlar arasında yer alıyordu, orta güvenlikli bir hapishane için garip bir şekilde sakin ve çarpıcı bir ortamdı. King'in en azından böyle bir yerde olduğunu bilmek beni biraz rahatlattı.

Ayrıca ziyaret protokollerini de iyi biliyordum, bu yüzden randevu için önceden aradığımdan ve muhafazakar kıyafetler giydiğimden emin oldum. Vücut taramasından ve üst aramasından geçmenin, soğuk ve kasvetli ziyaret odasında infaz koruma memurlarının mahkumları ailelerini ve arkadaşlarını ziyaret etmeleri için getirmelerini beklemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Biliyordum çünkü bunların hepsini daha önce Lysander ile yapmıştım. Yeni ve gelişmiş Betty Sue'yu Giriş'ten aşağıya doğru sürerken, kendime bunu bildiğim için King'i hapishane tulumu içinde gördüğümde etkilenmeyeceğimi söyledim.

Durum böyle değildi.

King'i hapishane tulumu içinde görmek içimi boşalttı.

Kaba kumaşın turuncusu cafcaflıydı ve tepesinde uğuldayan sarı floresan ışıklarla birleşince onu cılız ve çukur yanaklı gösteriyordu. Tüm muhteşem saçları ensesinde bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, bu yüzden bir an için hepsini kestiklerini düşündüm ve neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum.

"Kral," dedim, kum dolu ağzımın içinde dilim kalınlaşmıştı. "Cressida," diye cevap verdi temkinli bir şekilde koltuğa otururken

karşımda.

Tarafsızlığı kalbime bir darbe gibi çarptı ama acıyı içime attım ve yoluma devam ettim çünkü bunu hak etmiştim.

Hıçkırmadan konuşmaya çalıştım, bunun bir seçenek olmadığını fark ettim, sonra tekrar deneyebileceğimi hissedene kadar birkaç kez sarsılarak yutkundum. King beni izledi, gülümsemiyordu, yüzü sertti. Lysander'ın yüzünün hapishanede geçirdiği yıllardan sonra böyle sertleştiğini, onu her gördüğümde daha da taşlaştığını ve tamamen mermerden yapılmış gibi göründüğünü hatırladım. King'i öyle hayal edemiyordum, benim güler yüzlü, karizmatik, benden başka bir davası olmayan asi King'imi, değerli hayatının yıllarını hapishanede çürütürken.

"Buna inanamıyorum," diye titreyerek nefes aldım. "Burada olduğuna inanamıyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerimdeki her şeyle ona baktım, özür dileyen sözlerimi, ona verdiğim sonsuz bağlılık sözlerini görmesi için sessizce yalvardım. Reddetti. Bu, ilişkimizi bitirdiğimde onu ne kadar incittiğimi fark etmemi sağladı. Bu kadar zayıf, bu kadar korkak olduğum bir ömür önceymiş gibi geliyordu ama şimdi ona kelimeleri vermeyerek, sessiz dudaklarımın altındaki altyazılar gibi normalde yaptığı gibi okumasını bekleyerek aynı derecede zavallı olduğumu keskin bir acıyla fark ettim.

Ben de hapishane tadında derin bir nefes çektim ve King'e sözlü bir elma şiiri yazmaya çalıştım.

"Senden önce, tutku ya da kargaşanın olmadığı sıkıcı bir hayat yaşıyordum; pek çok insanın tüm hayatını geçirdiği sessiz bir varoluş. Bu benim için yeterli değildi ve nedenini de bilmiyordum. Tek kaçış yolum kitaplarımdı. Bana hayatın pamuk şekerden kalelerden ve parlak zırhlı beyaz şövalyelerden oluşabileceğini düşündürdüler. Bana aşkın sonunda her zaman iyi olduğunu ve iyi bir insan olduğun sürece elde etmenin nispeten kolay olduğunu söylediler, ki ben öyleydim. Sonra seni otoparkta gördüm ve daha önce hiçbir şeye aşık olmadığım bir şekilde sana aşık oldum. Hayatımı ılık su kasırgası gibi felaket bir şekilde ve temelden değiştirdin.

Gülmek dışında bir şey söylemek için ağzınızı açmanız bile gerekmiyor.

O zamandan beri hayatın dağınık olduğunu öğrendim. Terle ıslanmış ve gözyaşlarıyla demlenmiş. Seks ve bira kokar. Seni yakacak kadar çok sevmek ve öfkeden deliye dönene kadar nefret etmek demek. Grotesk ama güzeldir, kendinize sahip olana kadar tanıyamadığınız, adını bile koyamadığınız bir yaratıktır ve sonra onu asla bırakmak istemezsiniz. Sen, benim on sekiz yaşındaki öğrencim, bana nasıl yaşayacağımı ve seveceğimi öğrettin, ta ki içim acıyana kadar ve ben sana bunun beni ne kadar dehşete düşürdüğünü, ne kadar heyecanlandırdığını ve canlı kıldığını söylemek yerine, korkunun beni yönetmesine izin verdim ve seni hayal kırıklığına uğrattım."

Dudaklarımı yaladım, kirpiklerimin altından ona baktım ve EBA'daki masasında olduğu gibi rahatsız metal sandalyeye yayıldığını gördüm. Nedense bu manzara bende ağlama isteği uyandırdı.

"Sen hayatımı yöneten tüm korkuların kralı, vahşetin, tutkunun, kararlılığın ve bitmek bilmeyen çocuksu coşkunun adamısın. Hayatın ruhunu avuçlarında yarıyor ve kana kana içiyorsun. Böyle bir adamın yanında bir Kraliçe'ye ihtiyacı vardır," diye mırıldandım, ayrılığımızla ilgili mazeretimi gözleri fener gibi parlayacak şekilde ona tekrarladım. "Ve ben o Kraliçe'yim. Senin vahşetinle boy ölçüşeceğim. Tutkunu aşacağım ve taşaklarına kadar kararlılığına meydan okuyacağım. Çocuksu coşkunu göreceğim ve seni yeni doğan yaşam aşkımla büyüteceğim. Motorcu Kralımın yanında duracağım ve onun sert ve yuvarlanan Kraliçesi olacağım, beni geri alman için seni ikna etmem önümüzdeki on yılı alsa bile."

Gözlerine tekrar baktığımda öyle şiddetli bir tutku gördüm ki, arzusunun vücudumda ayak parmaklarıma kadar yankılandığını hissettim.

Yavaşça, neredeyse tehditkâr bir şekilde öne doğru eğildi ve kelepçeleri yerine otururken kolları bir çınlamayla masaya dayandı. "Gitmene asla izin vermeyecektim, Cress bebeğim. Bunu biliyordum.

O gün otoparkta tıpkı senin yaptığın gibi. O günden sonra bundan şüphe ettiğim bir an bile olmadı."

"Her şeye rağmen, her şey yüzünden seni seviyorum," diye fısıldadım ellerim masanın üzerinden fırlayıp onunkileri kavrarken. Parmaklarımı soğuk metal prangaların üzerinde gezdirdim ve sonra ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde metal yüzeye yaydım, böylece diğer tarafta da aynısını yapmadan önce onları şefkatli bir dokunuşla izleyebildim. Parmak uçlarındaki ve tabanındaki nasır çıkıntılarını, her bir avucu ikiye bölen yaşam çizgilerini ve her bir bilekten ellerine karışık kökler gibi yayılan deniz mavisi damarlardan oluşan hassas ağı yeniden çizdim. Elleri ve onların inanılmaz güzelliği karşısında duygulanmak çok garipti ama onları sıkıca kavrayıp elime götürdüğümde kendimi sonunda ağlarken buldum.

Gözyaşlarıyla boyanmış dudaklar.

Onları öpmeme izin verdi, birini yanağıma yasladı, diğeri ise ensemdeki yuvasını buldu.

Dokunuşunu daha iyi özümsemek için gözlerimi kapattım.

King'in sesi acı verecek kadar yumuşaktı, mutsuzluğumu sesinin içine alıyor ve eriyene kadar bir şeker gibi emiyordu. "En sevdiğim öğretmenime bir elma şiiri daha getiremeden beni tutukladılar. Sana yeniden kur yapmak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Yanımda, ister misin?"

"Evet," diye nefes aldım, kendimi güçlü bir esintiyle karşılaşmak üzere olan bir karahindiba gibi hissediyordum.

Bir kâğıt parçasına uzanmak için yerinden kıpırdamadı çünkü ağzını açmadan hemen önce fark ettim ki, bu korkunç yerde üzerinde herhangi bir kişisel eşya bulundurmasına izin vermezlerdi.

Bu yüzden bana bir şiirle bağlı bir elma vermek yerine, dilinde yazılı kelimeleri verdi.

"Sesiniz satır aralarında, Kraliçem Siyahtan
önce beyazda yankılanıyor
Boğazımın tepesinde dinlenen
kelimelerin kabarmasıdır

Kokun dişlerimin arasında
Oradaki bahçelerin arasına batar ve onlara bulutların
tadını verir, damağımda çiy,
Seni dilimin altında saklıyorum

Vücudun geceleri çizgilerimde yürüyor
Kollarımın altındaki deriyi ısıtıyor.
Göğsümde, yaka kemiğimin çukurunda bir başparmak
Nefesini içime fısıldıyor

Kalbin boşluklarda dinleniyor
Kaburgalarımın arasında oturur ve nefesimi
solur Ayak parmaklarımın arasındaki bağları
örer
Ve yüzdüğümde, Kraliçem, senin üzerinde yüzüyorum."

İşini bitirdiğinde daha da çok ağlıyordum.

Bana çarpık bir şekilde gülümsedi. "Daha önce bir kadını ağlattığımı sanmıyorum."

"Kapa çeneni," dedim şakacı bir şekilde koluna vurarak. "Böyle bir suratla mı? Tatlım, geceleri yataklarında hâlâ senin için ağlayan kızlar var."

Önce sırıttı, sonra yüzündeki ifade kayboldu ve eli boynuma dolandı. "Okuldan sonra yama yapmayacağım, Cressida. Buradan çıktığımda UBC Sauder İşletme Fakültesi'ne kabul edileceğim."

Sevinç ve endişe göğsümü yırttı. "King... tatlım, senin yanında durmak konusunda söylediklerimde ciddiydim. Lütfen bu kararı benim senden yapmanı istediğimi düşündüğün şeye göre verme."

Gülümsemesinin genişliği karşısında nefesim kesildi. Turuncu bir tulumun içinde bile dayanılmaz derecede yakışıklıydı ve o anda onu hiç bu kadar çok istemediğime emindim.

"O konuda değil Kraliçe, ama teşekkürler. Benim için yapılacak en doğru şey bu. Bir beynim var ve onu daha iyi kullanmak istiyorum,

O kadar iyi ki mezun olduğumda ve Entrance'a geri taşındığımızda adımdan başka katkıda bulunabileceğim bir şey bulabilirim."

Kendisi için bir şeyler yapmak istemesini ve onun için yaşayıp ölecek bir aileye sırtını dönmemesini sevdim.

Ona öyle söyledim ve elimi tutup öpme sırası ona geldi.
o.

"Ayrıca, işimden ayrıldım, yani... evet. Ne yaptığım
hakkında hiçbir fikrim yok.
çok az parayla ve işsizken ne yapacağım, ama belki Eugene barında çalışmama izin verir?" Biraz umutsuzca şaka yaptım.

King kısa, sert bir kahkaha attı ve bu kahkaha beşlik çakmak kadar ödüllendirici geldi. "Bunu benim için yapmana bayıldım. Keşke Müdür Adams'ı soyarken seni görebilseydim."

"Ondan bir şerit kopardığımı nereden
biliyorsun?" "Bebeğim."

"Bebeğim kabul edilebilir bir cevap değil!" Ona hatırlattım ama gülüyordum çünkü onsuz geçirdiğim iki günün ardından bile bunu özlemiştim.

"O piç kurusunu parçaladığını biliyorum çünkü benim kızım serttir, özellikle de biri erkeğine yanlış yaptığında."

Sözlerindeki sıcaklık üzerime sıvı güneş ışığı gibi döküldü.

"Tamam, ona biraz bağırmış olabilirim," diye itiraf ettim.

O da güldü.

"Ama bunu hak etti."

Daha sert güldü, boğazı açıkta, kahverengi ve kaslı, bana dünyadaki her şeyden daha güzel geldi.

Gülmesi bittiğinde gözleri açıldı ve sert bir şekilde, "Cress bebeğim, Eugene'de ya da etek giymen gereken başka bir yerde çalışmana asla izin vermem. O bacakların bir ton içki içen erkeğe açık ve kadınıma asılma fikri akıllarına geldiğinde kafalarını tokuşturmak için orada değilim. Öyle mi?"

Daha fazla güneş ışığı, tenimi karıncalandıran sıcak ışınlar. "Evet, Kral."

Kaba bir şekilde başını salladı. "Her zaman okula geri dönmek istediğini söylemiştin. Kendini topla ve başvur."

"Param yok," dedim usulca. "Burslara başvurmak için de çok geç."

"Bebeğim," King beni yaklaştırmak için elini başımın arkasına koydu, sonra diğer elini çeneme götürüp sıkıca tuttu. "On sekiz yaşında olabilirim ve Dunbar'da tanıdığın o vakıf fonu veletlerinden biri olmayabilirim ama ben bir Garro'yum. Seni okula göndermek için para bulamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Bundan gerçekten rahatsız olurdum, King, tatlım," dedim ona. "Araba konusunda kavga ettiğimizde sana söylemeye çalıştığım gibi, ben bağımsız olmak istiyorum. Erkekler her zaman benimle ilgilendiler ve bu sayede hayatım boyunca beni manipüle ettiler."

"Seni manipüle etmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, kesinlikle istemiyorum. Sadece senin ya da babanın benim eğitim masraflarımı karşılama düşüncesinin beni neden rahatsız ettiğini anlatmaya çalışıyorum."

"Paranın nereden geldiği önemli değil mi?" diye meydan okuyarak benden uzaklaştı ve elleri boş bir takırtıyla masaya düştü.

"Hayır," dedim empatiyle çünkü gerçekten de öyle değildi.

King ellerini arkadan bağladığı saçlarının üzerinde düzeltirken içini çekti ve sonra bir başka gürültüyle ellerini bıraktı. "Yani, hayatın boyunca seni parmağında oynatmaya çalışan iki piçin, yıllardır hayalini kurduğun okula geri dönme fırsatını elinden almasına izin mi vereceksin? Sana bunu verme fırsatımı elimden almalarına izin mi vereceksin? Burada yaptığın şey bu, Cress. Mesele bağımsızlığın değil; o orospu çocuğunu terk ettiğinden beri tanıdığım tüm kadınlardan daha güçlü olduğunu kanıtladığını düşünüyorum. Seni seven ve bunu sana vermeyi çok isteyen bir adamdan para almak, William'la yaptığın takasla aynı şey değil. Senden para istemiyorum.

itaatin karşılığında bir takas. Okula öğretmen olarak değil de öğrenci olarak gittiğin her gün yüzünde beliren gülümsemeyi görmekten başka bir şey istemiyorum."

"Kahretsin," diye nefes aldım ve ellerini bana geri çekmek için uzandım. "Sen gerçekten bir motorcu şairsin."

Yüzündeki öfke kayboldu ama hâlâ bana yorgun gözlerle bakıyordu.

İçimi çektim, yumruğunu açtım ve avucunu yanağıma dayadım. "Peki. Eğer *senin* için gerçekten bu kadar önemliyse, beni üniversiteye geri göndermek için binlerce dolar ödemene izin veririm."

Kahkahası odada yankılandı ve bize kaşlarını çatarak bakan muhafızların dikkatini çekti. Durduğunda bana göz kırptı, "Seninle kazanmak gibi Cress, ama sonunda mutlu olan sen olduğun sürece asla kaybetmezsin."

Lanet olsun, motorcu çocuk tatlılığı bir kızı öldürebilir.

O zaman gitme vaktinin geldiğini fark ettim ve cesaretimi kaybetmeden önce ondan uzaklaştım. "Senin için bir şey aldım. Hoşuna gideceğini düşünüyorum ama bunu kendim için aldığımı bilmeni istiyorum, beni geri alıp almayacağını bile bilmeden."

Başını salladı, başı merak ettiğini belli edecek şekilde eğikti ve gözleri sevgi ve ilgiyle parlayan yıldızlardan daha parlaktı.

Tanrım, bir kız o bakışın altında kendini kraliçe gibi hissedebilirdi.

Ve yaptım.

Bu yüzden, kitapsever tişörtümün sol kenarını dikkatlice kıvırdım (bu seferki 1984 kapaklı çünkü bir hapishane ziyaretine uygun olduğunu düşündüm) ve kaburgalarımın yan tarafındaki bantlanmış beyaz bandajı ortaya çıkardım.

Koruyucu örtüyü sıyırıp yeni dövmeyi ortaya çıkarırken King'in keskin nefes alışını duydum.

Yaklaşık beş santim kaplıyordu, üç santiminde King'in el yazısıyla yazılmış bir metin vardı. Bunun üstünde bir kalp ve çapraz kemikler, altında da şiiri vardı:

Bana uygun

Benim için yapıldı

Kemiğimin kemiği
kırıldı
Kayıp veya serbest bırakılmış
Sen benim ebedi bir
halimsin
Kemik
Kemiğimin

Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzü gergin ve gözleri parlıyordu.

"Eğer buradan hiç çıkamazsam, senin tatlı kıçınla evlenmeliyim k i eş ziyaretleri yapabilelim," dedi.

Bir kahkaha patlattım. O kadar kendisi, o kadar uygunsuz, çocuksu ve eğlenceliydi ki, bu yüzden onu daha da çok sevdim.

"Hoşuna gitti," dedim.

"Evet, bebeğim."

"Ama eş ziyaretine gerek yok, tamam mı? Seni buradan çıkaracağız. Shamble Ormanı, Kralı olmadan boştur."

"Uzun sürmeyecek, bebeğim. Dediğim gibi, gitmene asla izin vermeyeceğim. Ben akıllı bir adamım, bu yüzden kıskanç kardeşlerimi uzak tutmak için buradan gitmem gerektiğinin farkındayım."

Onun istediği gibi güldüm ve ziyaretimizin son on dakikasında bir çocuğa aşıkmışım ve normal bir çift gibi kafeteryada oturuyormuşuz gibi davrandım. Ona kimin komplo kurduğunu, Nightstalker'ların bir sonraki planının ne olduğunu, William'ın neden telefonumu patlatıp durduğunu ya da insanların bir öğrenciyle olan ilişkime nasıl tepki vereceğini düşünmedim. Sadece erkeğimin önünde oturdum ve güldüm.

Twenty-Six.

Entrance'a dönerken nihayet cep telefonumu kontrol ettiğimde on üç cevapsız çağrı vardı ve telefonu açar açmaz çalmaya başladı.

"Alo?" King'in Betty Sue'ya yerleştirdiği Bluetooth hoparlörlerden sordum.

Onu satın aldığımda çalışan bir teybi bile yoktu ve şimdi kablosuzdu. Gülümsedim çünkü King arabada benimle birlikteymiş gibi hissediyordum.

"Bayan Irons? Ben memur Danner."

Kaskatı kesildim, öfke ve korku ciğerlerimdeki havayı bir vakum gibi ele geçirdi. "Evet, memur bey, sizin için ne yapabilirim?"

Sakin ol, sakin ol. King'le yattığın için tutuklanamazsın. O yasal olarak bir yetişkin.

"Bugün karakola gelip gelemeyeceğinizi merak ediyordum, mümkün olan en kısa sürede gelmeniz en iyisi olacaktır," diye devam etti.

Ellerim terden ıslanmış bir halde direksiyonun üzerinden kaydı. "Bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Söyleyebilirsiniz hanımefendi, ama bunu size telefonda söyleme yetkim yok."

Alt dudağımı o kadar sert çiğnedim ki kanamaya başladı. Garip bir şekilde, kendi kanımın tadı beni sakinleştirdi. "Vancouver'dan dönüyorum ama bir saat içinde orada olacağım. Avukatımı getirmeme gerek var mı?"

"Hayır, Bayan Irons. Sadece size bazı sorular sormak istiyoruz."

"Birazdan görüşürüz o zaman." Telefonu kapattım ve hemen Betty Sue'dan başka bir numara çevirmesini istedim.

"Öğretmenim," diye yanıtladı Zeus alçak ve gürleyen sesiyle. "Artık bana öyle hitap etmemelisin Zeus. İstifa ediyorum," dedim ona.

Karnımdaki sinirler alevlendi, bana hiçbir şeyim olmadığını

hatırlattı.

Gelecek için planlar, çok az para ve ondan boşanmama izin vermeyen inatçı, hafif dengesiz bir koca.

Alçak sesle ve yavaşça güldü. "Yarasanın bana elli dolar borcu var." "Pardon?"

"İstifa edeceğini biliyordum. Polisin başına gelenlerden sonra öyle bir yerde kalman mümkün değil."

"Ona kimin komplo kurduğunu bulabildiniz mi?"

Uğursuz bir sessizlik oldu. "Henüz değil. Ama o lanet olası müdürle konuştum ve King dışarı çıkarsa mezun olacak, sorun yok."

"Eğer?"

"Bugün çıkıyor. Vancouver'dan havalı avukatımızla görüştüm, dolabı için arama izinleri varmış ama onu aradıktan sonra o şeyi sırt çantasında bulmuşlar. Benim hiçbir çocuğumun okula uyuşturucu taşımayacağı düşünülürse, açıkça yerleştirilmiş."

Cennetten gelen bir yılan gibi kalbimin etrafına sarılmış olan gerginlik anında gevşedi ve günlerdir ilk kez nefes alabildiğimi hissettim.

"Güncelleme için mi aradınız?"

Yılan hemen tekrar yerine kıvrıldı. "Evet, Memur Danner beni karakola çağırdı."

Ardından gelen sessizlik canlı bir şeydi, telefonun içinden uzanıp boynumu kısır pençesine aldı. Konuşmakta zorlandım çünkü eğer konuşmazsam Zeus'un motosikletine atlayıp karakola gideceğini ve Memur Danner'ı gazlayacağını hissediyordum.

"Şimdi oraya gidiyorum. Sadece, bilmiyorum, nereye gittiğimi birine söylemem gerektiğini düşündüm ve King rahatsız olduğu için seni aramam gerektiğini düşündüm."

Sessizlik tekrar nefes almamı sağlayacak kadar gevşedi.

"Güzel. Her seferinde ikinci aradığın kişi benim, değil mi?" diye sertçe onayladı.

Gülümsedim. "Evet."

"Sen oraya git, ben de o havalı avukatı bekleteyim. Adı Gerald White. Ben de aşağıda olacağım ama içeride değil, tamam mı? Çıktığında konuşuruz."

"Tamam Zeus," diye kabul ettim, rahatlama duygusuyla şaşırmıştım.

Yine de bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Arkasında Zeus kadar vahşi, acımasız ve güçlü bir adam olan herkes kendini güvende ve korunmuş hissederdi.

Karakola girdiğimde, kafasında sadece üç tel saçı olan yaşlı bir adam hemen öne çıkarak kendisini Bay White olarak tanıttı. Birkaç dakika sonra, daha önce polis tarafından sorgulandığımı söylememe rağmen (Lysander Marcus'u öldürdükten sonra) nasıl davranmam gerektiği konusunda bilgilendirildikten sonra, Memur Danner beni almak için merdivenlerden resepsiyon alanına indi.

Uygunsuzdu ama onu her gördüğümde yaptığım gibi saçma bir şekilde yakışıklı olduğunu fark ettim. Ancak, Garro erkeklerinin aksine, Lionel Danner sertti, düzenli programlardan ve askeri eğitimden bahseden bir şekilde kontrollüydü ve sizi ne pahasına olursa olsun koruyacağını, sadece bunu yaparken sizi sevmeyeceğini söyleyen bir hava yayıyordu. Bu çelişki çekiciydi ve birçok kadının onun içindeki kahramana aşık olup sonunda bir piçle aşk yaşadığından emindim.

Bana yaklaşan kahramandı, önce Bay White'ın sonra da benim elimi tutarken bronzlaşmış yüzündeki yakışıklı kırışıklar gülümsemeye dönüştü.

"Bayan Irons, örnek teşkil etmeyecek koşullar altında karşılaşıyor olmamız büyük talihsizlik."

"Beni bu işlere bulaştırmayı bırak o zaman?" Alaycı bir umutla sordum.

Dudakları kıpırdadı ve sonra düzleşti. "Beni bu şekilde takip ederseniz, size birkaç sorum olacak." Bay White'a hafif bir hoşnutsuzlukla baktı. "The Fallen'ın avukatına ihtiyacınız yok Bayan Irons, bu dostça bir sohbet."

"Bir polis memuruyla sohbet etmenin 'dostça' olmadığını düşündüğüm için beni bağışlayın," dedim onu koridorda takip ederken ve

Küçük bir sorgu odasına. "Daha iyisini bilecek kadar deneyimim var."

"Polisten hoşlanmıyorsun," dedi Danner acımasızca.

İçimdeki motorcuyu yönlendirerek aşağılayıcı bir şekilde gülümsedim. "Belki uzun zaman önce hepinizin mavi zırhlı kahramanlar olduğunuzu düşünüyordum, belki bana tecavüz etmeye çalışan adamı öldürdüğü için kardeşimi tutuklamadan önce, Kral Kyle Garro'yu eşyalarını yasadışı bir şekilde aradıktan sonra sınıfımın ortasında tutuklamadan önce, ama şimdi, hayır, polisleri sevmiyorum."

"Bayan Irons, sizin adınıza konuşmama izin vermenizi rica ediyorum," diye mırıldandı Bay White bana.

Yine de sinirli görünmüyordu, sadece bitkin görünüyordu ve o zaman aklıma MC'nin avukatı olmanın motorcuların doğası göz önüne alındığında nispeten zor bir iş olacağı geldi.

"Üzgünüm," dedim ona içtenlikle, "ben eğitimde bir motorcu bebeğim."

Bana göz kırptı ama Danner şaşkın kahkahasını gizlemek için öksürmek zorunda kaldı.

"Şimdi, Memur Danner, asıl konuya gelebilir miyiz? King hapisten çıktığında evde olmak istiyorum."

"Garro'nun çocuklarıyla yakın mısın?" diye sordu ve bunu sormasının mesleki meraktan öte bir şey olduğunu söyleyebilirdim.

Bu ilginç bilgiyi başka bir zaman için dosyaladım.

"King'in ailesiyle yakınım," diye düzelttim, her ne kadar bunu yapmaktan korksam da.

Yine de artık bunu saklamanın bir anlamı yoktu. Artık EBA'da öğretmen değildim ve insanlar bizi görecekleri için çok yakında İncil'deki anlamıyla birlikte olduğumuzu anlayacaklardı.

Danner kaşlarını kaldırdı. "Şaka yapmıyorum." "Hayır, şaka yapmıyorum," diye kararlı bir şekilde cevap verdim.

İyi bir motorcu bebek pozu vermeye çalıştım, kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum ve gözlerimi kıstım. Saçlarım kırmızı bir toka ve 1984 kitabımla bağlanmış yüksek kıvrımlı bir at kuyruğuna geri çekildiğinde ne kadar

işe yaradığından emin olamadım.

Tişörtün içine kırmızı beyaz kareli bir etek sıkıştırılmıştı ama en azından biraz korkutucu olacağını umuyordum.

"EBA'da bir öğretmen olarak bunu bana anlatmak istediğinden emin misin?" diye sordu, hafifçe eğilerek, sert yüzü birden samimiyetle yumuşadı. "Böyle bir şeyi okul yönetimine söylemekten onur duyarım."

Bir başka sürpriz de Memur Danner'ın benden hoşlanmasıydı. Bana neden çıkış verdiğinin tek açıklaması buydu ve beni King hakkında konuşmak için çağırmadıysa neden orada olduğumu merak etmeme neden oldu.

"Eminim. Şimdi bana ne istediğini söyle."

Arkasına yaslanıp parmaklarını metal masaya vurmadan önce bir süre daha bana baktı. "Kocanız William Trent Irons hakkında size birkaç soru sormam gerekiyor."

"Affedersiniz?"

"Kocanız. Bay Irons dolandırıcılık ve zimmete para geçirme suçlarından yargılanıyor," diye açıkladı Danner.

"Um, ne?" Gözlerim ve ağzım şaşkınlıktan kocaman açılmış bir halde sordum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. William bu eyaletin en namuslu vatandaşıdır. Çok çalışır, gönüllü olarak çalışır ve haftada en az iki kez Capilano Golf ve Country Club'da balık tutmaya ya da golf oynamaya gider. Bırakın dolandırıcılık gibi bir suçu, küçük bir suç bile işleyecek bir adam değildir."

Danner bana baktı, sonra masanın üzerinde bekleyen bir dosyayı çevirerek açtı. Sağ sayfayı çevirdi ve sonra bana bakacak şekilde çevirdi.

"Bu suçlamaları tanıyor musunuz?" diye sordu.

Listeyi inceledim ama yapamayacağımı zaten biliyordum. Birlikte yaşarken bile mali durumumuz hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ortak hesabımız için bir kredi ve banka kartım vardı ve kredimizde oldukça astronomik bir limitimiz olduğunu biliyordum, ama parayı William idare ediyordu. Bana her zaman bunun kocanın işi olduğunu söylerdi ve ben de büyüdüğüm için

Babamdan da aynı şeyi duyduğum için bunu hiç sorgulamamıştım.

O zaman bile, bu kadar çok küçük işlem görmenin garip olduğunu düşünmüştüm. William asla nakit para bulundurmazdı, çünkü bunun görgüsüzlük olduğunu söylerdi.

"Dört yıl önce müşterilerin fonlarını bir emanet hesabında muhafaza etmediği için 90 günlük uzaklaştırma cezası aldığını biliyor muydunuz? Görünüşe göre bu olaydan sonra daha az tuzlu müşterilere yönelmiş ve fonları onlardan almak yerine onlar için zimmetine geçirmeye başlamış. Bu ifadelerin size garip gelmesinin nedeni, bu dört yıl boyunca yapılan küçük ama sık nakit para yatırma işlemleridir," diye açıkladı Danner bana.

"Buna inanamıyorum," dedim, çünkü gerçekten inanamıyordum.

Evren bir tür kozmik şaka yapıyordu. Evlendiğim, benim için fazla iyi, fazla sıkıcı, düz ve ahlaklı olduğunu düşündüğüm adam suç işlemişti; aşık olduğum, fazla çocuk, fazla vahşi, pervasız ve evcilleştirilemeyecek kadar özgür olduğunu düşündüğüm adam ise şu anda yapmadığı bir şey yüzünden hapisteydi.

Kabullenmek için çok fazlaydı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"250.000 dolar kefaletle serbest bırakıldı ve beş yıla kadar eyalet ıslah merkezinde kalabilir. Vancouver Emniyeti sizinle konuşmamı istedi, konuyu aydınlatıp aydınlatamayacağınızı öğrenmek için ama belli ki size bilgi verilmemiş. Bir Garro ile çıktığını bilselerdi, senin bu olaydaki rolünü araştırmaya daha fazla dahil olmak isteyeceklerini söylemeliyim."

Ona göz kırptım ve "Ama bunu onlara söylemeyeceksin" diye tahmin ettim.

O da bana göz kırptı, sonra avukatıma bir bakış attı. "Dinleyin Bayan Irons, tüm kasaba hikayenizi biliyor. Zavallı küçük kadın, ihmalkâr kocasını terk ettikten sonra kasabaya taşındı, Back Bay Road'daki o harabe kulübede fakir ve yalnız. Buradaki insanlar sizi seviyor.

çok iyi bir öğretmen ve iyi bir kadın olduğunuzu düşünüyorum. Ben de Entrance'ın iyi vatandaşlarıyla aynı fikirdeyim. Kötü erkek seçiminize rağmen iyi bir kadına benziyorsunuz. Bunu sizin için uzatmaya gerek yok."

"Teşekkür ederim," dedim, o kadar şaşırmıştım ki sesim boğuk çıkıyordu. "Siz mavili erkeklerden nefret eden herkesin yeniden düşünmesini sağlayabilecek türden bir adamsınız."

Yüzü kıpırdamadı ama olağanüstü yeşim rengi gözleri bana bakarak parıldadı. "Bunu takdir ediyorum. Ayrıca Bay Irons aleyhindeki kanıtların çoğunun dehşete düşmüş iki muhbirden, sekreterinden ve küçük çaplı suçlu müşterilerinden birinden geldiğini de bilmelisiniz. Sonuncusu fena halde dayak yemişti ama ikisi de yıllar sonra Bay Irons'ı ele vermelerinin tek nedeninin vicdan azabı olduğunu iddia etti. Komik, değil mi?"

Aman Tanrım.

Aklıma Nova'nın bana King ve Zeus'un William'la olan sorunumu 'çözdüklerini' söylediği an geldi.

İçgüdülerim sezgilerimi görmezden gelmek ve bunu polise söyledikleri 'vicdan krizi' saçmalığına bağlamaktı. Saf Cressida B.K.'nın (King'den önce) yapacağı da buydu.

Ben o değildim.

Yeni motorcu ailemin benim için sorunu hallettiğini biliyordum ve korku ya da dehşet yerine intikamcı bir neşeyle başım dönüyor ve adamlarımla karanlık bir gurur duyuyordum. William küçüklüğümden beri peşimdeydi, beni mükemmel bir oyuncak bebek haline getirmek için kanatlarda bekliyordu. Başına gelecek her şeyi hak ediyordu, özellikle de polisin söylediği şeyi yaptıysa.

William'ın zaten çoğu insanın sahip olamayacağı kadar çok paraya sahipken, sırf daha fazla para kazanmak için insanları kullanmasını anlayabildiğimden çok, Düşmüşler'in sevdikleri birini korumak için yaptıkları gibi birini yasadışı bir şekilde tehdit etmenin ve ona saldırmanın şiirsel adaletini anlayabilmem benim hakkımda daha çok şey söylüyordu, biliyordum.

Memur Danner'a kibarca gülümsedim ve kabul ettim, "Gerçekten de komik. Bazen dünya gizemli bir şekilde işliyor."

"Çoğu zaman, o kadar da gizemli değiller." Ama o konuyu kapattı. "Koşullar nedeniyle, onun katılımı olmadan boşanmayı zorlayabilmeniz gerekir. Ama ben olsam dikkatli olurdum, çünkü kocanız tehlikeli insanlarla ilişkisi olan umutsuz bir adam."

"Sanırım güvende olacağım," dedim, tamamen umursamaz bir şekilde. Kimse Düşmüşler'le uğraşmaya cesaret edemezdi.

Birinin buna cüret ettiğini ve Nightstalkers MC'nin hâlâ ayakta olduğunu hatırlayınca içimde uğursuz bir şeyler oldu.

Danner, Bay White'la konuşmasını bitirdiğinde bunları düşünmeye dalmıştım ve gerçek hayata ancak otoparka girdiğimizde geri dönebildim. Zeus oradaydı, King'in yapacağı gibi bisikletine yaslanmıştı. Tabii ki ikisi arasındaki en büyük fark, hem erkeklerin hem de kadınların King'e yaklaşmasıydı; belki bisikleti ve yakışıklılığı, ama daha çok ondan bir hale gibi yayılan karizması onu cezbediyordu. Zeus'a kimse yaklaşmadı. Derin bir yalnızlık çemberinin içinde duruyordu; kaba kesimli yüzü, omuzlarına dökülen dalgalı saçlarının gölgesinde kalmıştı. İri, dövmeli kollarını göğsünün imkânsız genişliği üzerinde kavuşturmuş ve büyük, çizmeli ayaklarını bileklerinden çaprazlamıştı ama King gibi günümüzün kötü çocuklarının poster çocuğu gibi görünmüyordu.

Hayır, eğer Zeus bir postere aitse, o da aranan bir adamdı.

Onu gördüğümde yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve doğrudan ona doğru atladım. Yanağına bir öpücük kondurmak için ayağa fırladığımda beni kısık gözlerle izledi.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce, Danner'ın kapı aralığından beni izlediğinin ve Bay White'ın da güncellemelerini iletmek üzere arkamdan geldiğinin farkındaydım.

Bir şaşkınlık kıvılcımı ve hemen ardından gelen şefkat, gümüş bakışlarını aydınlattı. "Arkanı kolluyorum Queenie."

Diğer motorcuların bana taktığı lakapla bana ilk kez sesleniyordu.

Ona gülümsedim. "Benden kesinlikle hoşlanıyorsun.

Şaşkın kahkahası bir havlama gibi patladı. "Tabii, öğret."

"Artık öğretmen değilim," diye hatırlattım ona.

"Sıkışmış," dedi dans eden gözlerle. "King bir saat içinde kulüp binasına dönmüş olur. Beni kafesine kadar takip et, tamam mı?"

Gözlerimi devirdim çünkü motorcuların tüm arabaları 'kafes' olarak görmesinin aptalca olduğunu düşünüyordum ama King'i tekrar göreceğim için ona şımarıklık yapamayacak kadar heyecanlıydım.

Arabama doğru koşarken "Yarışalım," diye seslendim.

"Kral haklı, sen gerçekten bir aptalsın!" diye arkamdan seslendi.

Betty Sue'ya binip (polise yakınlığım göz önüne alındığında) pek akıllıca olmayan ama aynı zamanda tam anlamıyla belalı bir motorcu hareketi yaparak karakoldan çıkarken güldüm.

Zeus'u geçip yerleşkeye dönmeye kararlıydım ama zavallı Betty Sue'nun benzininin bitmek üzere olduğunu fark ettim ve yol üzerindeki Evergreen Benzin İstasyonu'nda kısa bir mola verdim. Arabadan indiğimde yolcu koltuğundaki cep telefonumun ekranında William'ın adı yanıyordu. Kendi benzinimi kendim doldurmak, her zaman tam servis istasyonlarında ısrar eden William'la artık birlikte olmadığım için yapmayı sevdiğim tuhaf şeylerden biriydi. Tam da bunu yaparken beni araması biraz ironikti.

Cage the Elephant'ın "Ain't No Rest For The Wicked" şarkısını mırıldanarak yeni ve efsanevi arabamın hoparlörlerinden dinliyordum ama sesli mesajım Bluetooth'a bağlanıp William'ın sesi gelince durdum.

"Cressida, hemen beni ara. Ne yaptığının farkında değilsin ve ben seni affetmeye hazırım. Belli ki o motorcu senin beynini falan yıkamış çünkü beni görmezden geliyorsun. Özür dilerim sevgilim.

yakında bana geleceksin. Avukatım durumun iyi görünmediğini söyledi, ben de ikimizin buradan gitmesine karar verdim. Kosta Rika hakkında beni sürekli rahatsız ediyordun ve suçluların iadesi anlaşması yok. Güven bana, orayı seveceksin. Beni affet ama seni o motorcu piçlerden kurtarmanın tek yolu buydu."

Açık camdan cep telefonuma kaşlarımı çatarak bakıyordum ki aniden arabamın yan tarafına doğru itildim.

Marcus'un beni arka sokaktaki duvara doğru ittiğini hatırlayarak donakaldım.

Ve tıpkı o zaman olduğu gibi, dudaklar kulağıma indi, ama bu sefer fısıldadılar, "William üzgün olduğunu söylüyor."

Sonra başımda felç edici bir ağrı patladı ve artık hiçbir şey hatırlamıyordum.

Twenty-Seven.

Acı beni uyandırdı.

Avuçlarımın ortasını yoğun bir orman yangını gibi yakıp kavurdu. Daha bilincim tam olarak yerine gelmeden ellerimi sıcaktan uzaklaştırmaya çalıştım ama alevlerin içinde sıkışıp kalmışlardı. Gözlerimi açtım ve görüşüm bulanık olsa da ellerimden birinin oturduğum sandalyenin ahşap kollarına yapışmış olduğunu seçebildim. Bir inşaat alanında bulabileceğiniz kalın metal bir çiviyle oraya çakılmıştı. Zihnim acıdan uzaklaşıp çivinin en az on santim kalınlığında ve oldukça uzun olduğunu fark etti. Ve tam elimin ortasından geçmişti. Aynı şey diğer elime de oldu.

Birisi beni bayıltmış, bir tür depoya sürüklemiş ve tahta bir sandalyeye çivilemişti.

Boğazımda bir hıçkırık yükseldi ama yuttum, zihnimi keskin tutmak için cehennem gibi yanmaya odaklandım. Vücudumu gözden geçirdim, kafatasımın arkasında adamın bana sert bir şeyle vurduğu yerden gelen acı darbelerini, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki nemli iple sıkıca sarıldıkları yerden gelen ağrıları fark ettim. Sol tarafımın tamamı kir içindeydi, bu da beni sandalyeye oturtmadan önce yerde sürüklediklerini düşündürüyordu. En kötüsü, kot pantolonumun paçaları açıktı ve iç çamaşırım cinsel organımı rahatsız edici derecede sıkıyordu. Ben baygınken biri beni kontrol etmişti.

Bir hıçkırık daha boğazımı tırmaladı. Her tarafıma kusacağımı sandım.

"Rahat mı?"

Başım tam olarak darbe aldığım yere çarparak geri döndü ve gözlerimin önünde yıldızlar patladı.

Siyah noktaların ve renkli bulutların arasından kısa boylu, tıknaz bir Hispanik adam seçtim. Azrail gibi gölgelere bürünmüş bir halde önümde duruyordu.

"Hayır," diye mırıldandım, ağzımın tadının kül ve kan gibi olduğunu fark ettim.

Çiziklerle dolu yüzü yavan bir gülümsemeyle buruştu. "Ne yazık."

Arkamdan bir ses geldi. Korku beni sardı, sidikle ıslatılmış gibi sarı ve keskin bir koku. Gövdem sandalyeye bağlı olduğu için başımı yeterince çeviremiyordum ama arkamda birinin oyalandığını biliyordum.

"Kim olduğumu sormayacak mısın?" diye sordu önümdeki adam, bir adım daha yaklaşarak. "Neden ben diye bağırmayacak mısın ya da ağlamaya başlamayacak mısın? İtiraf etmeliyim ki bu işin en sevdiğim kısmı bu."

"Masum kadınları kaçırma meselesi mi?" İçimde derinlerde, korkunun ve acının altında, kendimi koruma duygumdan bile daha aşağıda yatan şımarıklığı ortaya çıkararak sordum.

Bu adamın beni korkutmasına izin vermeyi reddettim. Beni tekrar etkisi altına almakla tehdit eden acı sisi içinde odaklanabildiğim tek şey buydu.

Beni esir alan kişi sırtlan kahkahasıyla güldü. "Ona bakın çocuklar, bakın nasıl karşılık veriyor!" Birden kahkahası kesildi ve dişlerini göstererek bana doğru hamle yaptı. "Bir sandalyeye çivilenmişsin, puta, bir tahta değil. Nefes almanı sağladığım için minnettar ol."

"Siktir git," dedim soğukkanlılıkla.

İçimde, vücudum aşırı ısınan bir fırın gibi yanıyor, saf dehşet alevleri çok yükseğe çıkarıyordu. Aşırı hızdaydım, kaçmak için çaresizdim ama kelimenin tam anlamıyla sandalyeye yapışmıştım. Ellerim acıdan kurtulmaya çalışıyordu ama bu sadece onları daha da açıyordu.

"Beni becermek mi?" Kahkahası metal levhayı yırtmak gibiydi. "Beni becermek mi? Sandalyeye bağlı olan sensin. Adamlarımdan biri zaten senin tatlı beyaz amcığına girmeye çalıştı. Onu tekrar içeri almamı ister misin?"

Ona ters ters baktım. Onun kim olduğunu biliyordum, Luis Elizondo, Nightstalkers MC'nin Başkanı ve ne istediğini biliyordum, Düşmüşler hakkında bilgi. Bu bilgi beni rahatlattı çünkü bana bir avantaj sağlıyordu. Onu tanımamı beklemiyordu, tıpkı ona karşı durmamı beklemediği gibi. Benim ona boyun eğmemi istiyordu ama ben bu hediyeyi sadece bir erkeğe veren bir kadın olmuştum. Eğer Luis King'i, The Fallen MC'nin erkeklerini istiyorsa, onlara ulaşmak için beni geçmesi gerekecekti.

Luis bana karşı sabrını kaybedip hırladığında, çoğunlukla boş olan depoda yankılanan insanlık dışı bir sesle cesaretim kırıldı. "Kapa şu lanet çeneni. Sander, sustur şu kaltağı."

İçimdeki ateş kükredi, sonra tamamen söndü. Üzerime yeni bir tür dehşet çökerken damarlarıma buz gibi su doldu.

Sandalyemin arkasında sabırla bekleyen beden bir adım daha yaklaştı.

Buz, tek bir sonuca götüren düşünceleri durdurmak için derimin üzerinde, kulaklarımın, burnumun ve açık ağzımın içinde hızla sürünerek beynimi istila etti.

Tanıdık kocaman eller yavaşça görüş alanımın kenarlarında belirdi, aralarında kalın bir ip uzanıyordu. Ağzımı kapatamadan ipi ağzımın içine soktular, ağzımın köşelerine sıkıca bastırdılar, böylece kalın lifleri yarı yutuyordum. Dilime yaptığı baskıdan dolayı öğürdüm. İp başımın arkasında düğümlendi ve kişi geri çekildi.

"Neden gelip bu kaltağa yüzünü göstermiyorsun?" diye emretti önümdeki korkunç adam.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Onu görmediğim sürece donmuş ve gerçeğe karşı hissiz kalabilirdim.

Çizmeli ayakların ağır gümbürtüsü sandalyemin etrafından dolanıp konuşan adama doğru ilerlerken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Gözlerini aç, puta." Hayır,

hayır, hayır.

"Victor," diye bağırdı sol taraftaki birine.

Biri gölgelerin arasından çıktı. Zalim eller saçlarımı kavrayıp başımı geriye doğru çektiğinde inledim. Bir bıçağın soğuk, keskin kenarı boğazıma bastırdı.

"Aç. Gözlerini. Gözlerini." Victor kulağıma tısladı.

Keskin nefesi öğürme refleksimi harekete geçirdi. Kuru kabarmalarımın gücüyle öne doğru savrulduğumda, bıçak boynumu ısırdı ve ince bir kan izi sağ köprücük kemiğimde ıslak bir şekilde birikmek üzere aşağı kaydı.

"Gözlerini aç," diye tekrar emretti, daha geniş açılana kadar bıçağı çiziğe doğru oynattı, önümden daha fazla kan akıttı.

Gözlerimi açtım.

Karşımda kimin duracağını bilmeme rağmen, Lysander'ı görünce neredeyse kusacaktım. Elleri arkasında, Luis'in yanında duruyordu, duruşu komutanının önündeki bir asker gibi dik ve emindi.

Luis, Lysander'ın sırtını sıvazlarken, "Kardeşini tanıyorsun tabii," diye konuşmaya başladı. "Son birkaç haftadır benim için iyi bir muhbir oldu."

Bir hıçkırıkla gözlerimi tekrar kapattım ama saçımı tutan adam beni biraz salladı, ben de tekrar açtım.

Lysander boş gözlerle bana baktı.

Ona bağırmak, saçlarını yolmak ve kafasını beton zemine defalarca çarpmak istedim, ta ki kafası kırılıp açılana ve tüm sırlarını benim için yere dökene kadar.

Ellerim öfkeyle yumruk olmaya çalıştı ama acı beni sandalyede geriye doğru salladı.

Kahretsin, hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

King ve çocukların beni arıyor olmalarını içtenlikle diledim. Luis'e istediğini vermezsem beni öldüreceğinden hiç şüphem yoktu. Düşmüşler'in suç dünyası hakkında hiçbir şey bilmediğimden, yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

ona vermek. Bu yüzden er ya da geç ölecektim. King'e beni bulması için zaman vermeliydim.

"Şimdi belki de Fallen'ın dağıtım ağını ele geçirme konusunda ne kadar ciddi olduğumu anlamışsındır. Victor'a o ipi ağzından çıkarmasını söyleyeceğim ve sen de bana Zeus'un operasyonu hakkında her şeyi anlatacaksın, değil mi?"

Ben tepki vermedim ama Victor'a kravatı çözmesi için başıyla işaret etti.

Yaptığında, kucağıma tükürdüm.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, seni moron. Yaşlı kadınlar bu tür bilgilere sahip değildir ve bunu sen de biliyorsun," diye boğazım düğümlenerek homurdandım.

"Bir erkeğin orospusunu aldıktan sonra kendini iyi hissettiğini biliyorum, onunla bir şeyler paylaşmaktan korkmuyor," dedi.

Siktir, tabii ki Zeus'la birlikte olduğumu düşündü. MC dışındaki herkes öyle düşünüyordu. Akla yatmayan şey ise Lysander'ın benim babasıyla değil King'le birlikte olduğumu bilmesiydi. Bunu neden 'patronundan' ya da Luis onun için her neyse ondan saklasın ki?

Gözlerim ona doğru kaydı ama sanki ben orada değilmişim gibi bana bakıyordu.

Luis bir adım daha yaklaştı ve başka bir adam gölgelerin arasından çıkıp ona katıldı. Luis, "Bana bilmek istediklerimi söyleyeceğin ve Harp'ın senin güzel suratını dağıtmayacağı bir oyun oynayacağız, tamam mı?" derken yeni gelen adam parmaklarını çıtlattı ve bana gülümsedi.

Gözlerimi kapattım, keşke ağzımda yine tıkaç olsaydı diye düşündüm. Soru üstüne soruya cevap veremediğim ve Harp'ın yumrukları gelmeye devam ettiği için içimde dinlenebileceğim güvenli bir yer bulmaya çalıştım. Öyle bir yer yoktu. Ama acının beni kara bulutların üzerinde sürüklemesine izin verebileceğimi fark ettim, böylece zihinsel arafta acıdan acıya sürüklendim. Her şey gerçekliğe geri dönmekten daha iyiydi.

Bu yüzden, başımın çok yakınından sekmesine rağmen silah sesini fark etmem uzun zaman aldı. Bulanık gözlerle Harp'ın yere düşüşünü izledim,

Yüzünün yarısı bir kurşunla havaya uçmuştu. Sonra her yerde Nightstalker'ların renkleri olan kırmızı, siyah ve yeşili giyen adamlar vardı ve bazıları da tüm dünyada en sevdiğim renkleri giyiyordu. Yeşil, siyah ve beyaz.

Düşmüş adamlar gelmişti.

Sayıklamalarım arasında Nova'nın kapılardan birinin yanında çömelmiş, King, Zeus ve Priest'i içeri koşarken koruduğunu gördüm, çömelmişlerdi ve her birinin elinde silah vardı. Siyahlık görüşümü bir kamera filtresi gibi daralttı ve bilinçsizliğe dalıp çıkmaya devam ettim, bu yüzden sadece flaşları gördüm. Zeus Rugby kaçmaya çalışan Luis'i yakalıyor, Meksikalı uyuşturucu baronunun suratını yumruklamaya başladığında aslan öfkesiyle kükrüyordu. Yarasa, sırtına bağladığı devasa keskin nişancı tüfeğiyle bir anda ortaya çıktı. Çıplak elleriyle iki Nightstalker'ı fark edilebilir bir çaba sarf etmeden yere serdi.

Kral. Depo boyunca ilerleyişini takip etmeye çalıştım ama çok sersemlemiştim, başım dönüyordu.

"Bebeğim," diye seslendi, sesi zihnimi örten karanlığın ağır perdelerini aralayarak ışığı görmemi sağladı.

Gözlerimi açtığımda karşımda onun yüzünü gördüm. O ana kadar hiç bu kadar düşmüş bir meleğe benzememişti, muhteşem yüzü intikam dolu bir öfke maskesine dönüşmüştü.

"Kral," diye nefes aldım ama bu çaba kaburgalarımı acıttı ve işkencecimin vuruşlarını yüzüme doğru yöneltip yöneltmediğini merak ettim.

"Seni bu iplerden kurtarıyorum," diyordu ben tekrar ipucunu verdiğimde.

Belirgin bir şekilde, göğsümden ve ayak bileklerimden onları gevşettiğini hissedebiliyordum. Ellerime geldiğinde öyle şiddetli küfretti ki sarsıldım ve ardından aniden gelen acıyla inledim.

"Orospu çocukları," diye tekrar küfretti.

Birden elinde bir çekiç belirdi, metal kafasında kan lekeleri vardı. Beni çiviledikten sonra muhtemelen yanımda yere düşürdüklerini fark ettim.

Yine şiddetli bir şekilde öğürdüm ama kusmadım.

King, özellikle gürültülü bir silah sesi üzerine "Bu acıtacak," dedi.

Hazırlanmam için bana zaman vermedi. Çekicin diğer tarafını acı verici bir şekilde küçük çivinin başının altına sıkıştırarak metali elimden çekip aldı.

O kadar sert ve yüksek sesle çığlık attım ki birkaç saniyeliğine bayıldım.

Sonra, diğer çiviyi çıkarması için tam zamanında kendime geldim.

Tekrar bayıldım.

"Kahretsin, çok fazla kanaması var," diyordu King, ben kendime geldiğimde ama gözlerimi açmadım.

"Sıkıca sarın," dedi biri, Nova diye düşündüm, her bir elimi kumaşla bağlarken diğer tarafımdan.

Basınç acıyı derinleştirdi, sonra ellerim garip bir şekilde uyuştu. Bu büyük bir rahatlamaydı. Bunu söylemek için gözlerimi ve ağzımı açtığımda King ve Nova'nın arkasından sessizce yaklaşan iki Nightstalker ile karşılaştım.

Sözsüzce bağırdım.

İkisi de sonsuz küçüklükte yer değiştirdi. Nova saldırgandan kurtuldu, sonra da alçak bir hamleyle kendini onun gövdesine doğru fırlattı.

King o kadar şanslı değildi.

Kötü görünümlü bir bıçağın ucunu omzuna götürdü, boğazımı kesen bıçakla aynı bıçaktı. Yüzü acıyla buruştu ama sonra bıçağı Victor adındaki adamın elinden almaya çalıştı. İkisinin de yere sertçe düşüşünü izledim, üstünlük mücadelesi verirken ikisi de üstteydi.

Düşüncelerim bir giderin etrafında dönen su gibi akıp gidiyordu. Artık vücudumu zar zor hissediyordum, acı vücudumu tüm hislerden arındırmıştı ama hareket etmekte özgür olduğumu fark ettim.

"Cressida," diye bağırdı Zeus odanın öbür ucundan, koşarak yanına gelirken.

Gözlerimi yavaşça kırptım, neden bağırdığını anlamamıştım.

Bir şangırtı dikkatimi tekrar King'e yöneltti ve bıçağın Victor'un elinden fırlayıp kayarak ayaklarımın dibinde durmasını izledim. Victor King'in momentumunu ona karşı kullandı ve silahını beline sokabilmek için dizleriyle onu yere sabitledi.

Hayır.

Dünyada başıma gelebilecek her şey başkasının da başına gelebilirdi. Tüm kedi yavruları, kuşlar ve arılar ölmek zorunda kalsa da, bunun için erkekleri, kadınları ve çocukları bizzat katletmem gerekse de umurumda değildi ama Kral'a hiçbir şey olamazdı.

Ben buna izin vermezdim.

Bıçak ayaklarımın altındaydı, sadece onu almam gerekiyordu. Diz kapaklarımdan uyluklarıma kadar titreşen acımasız bir çatırtıyla dizlerimin üzerine düştüm ama acıyı görmezden gelip bıçağı vahşileşmiş elimle kavramaya çalıştım. Su kadar zayıf parmaklarımın arasından tekrar ve tekrar düştü.

"Cressida," diye bağırdı Zeus, şimdi daha yakındaydı.

Başımı kaldırdığımda, silahı King'in çırpınan kafasına dayamak üzere olan Victor'a yaklaştığını gördüm.

İçimden öfke fışkırdı.

"Onu bana ver," diye emretti Zeus, bana doğru hamle yaparken elini uzattı.

Bıçağı dayanılmaz bir şekilde kavradım ve ona doğru fırlattım.

Bıçağı anında yakaladı, oğlunun şakağında bir silahla yerde yüzüstü yattığı yere doğru iki adım koştu ve tereddüt etmeden kanlı bıçağı Victor'un boynunun arkasına, tam kafatasının dibine sapladı.

Ezilen kemiklerin ve parçalanan etin iğrenç sesi, depoda yankılanan son silah sesinden daha yüksekti.

Başımı yukarıda ve gözlerimi açık tutmaya çalıştım ama bu kadar çok hareket etmek son rezervlerimi de tüketmişti. İnce bir iç çekişle başım betona düştü ve bayılmıştım.

Uyanmadan önce bir hastanede olacağımı biliyordum. İlk fark ettiğim şey kokuydu, her yerdeki tüm hastanelerin plastik, tıbbi kokusu. Vücudum tuhaf hissediyordu, kendime ait değildi ama en azından zihnimi eriten acı gitmişti. Elimi kaldırmaya çalıştım, aniden hâlâ sandalyeye çivilenmiş olmasından korktum. Başarılı olduğumda gözlerimi açıp ağır bandajlı etime baktım ve gözyaşlarına boğuldum.

"Bebeğim."

King yanıma uzanıp beni dikkatlice kendine doğru çekerken ağlayan yüzümü ona çevirdim. Hayatta ve iyi olduğuna emin olmak için ona sarılmak, her yerine dokunmak istedim ama ellerim eldiven gibiydi, onun yerine yüzümü yanağına, boynuna, göğsüne sertçe yasladım.

"Buradayım bebeğim, yanındayım," diye beni tekrar tekrar temin etti.

Daha çok ağladım, o kadar çok ağladım ki nefes alamadım.

"Şşş bebeğim, benim için derin bir nefes almanı istiyorum, tamam mı?"

İşbirliğine yanaşmayan ciğerlerime çekmeye çalıştığım hava açık ağzımda takırdadı. King yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı ve sessizce onu taklit etmemi isteyerek derin nefes aldı. Tekrar denedim ve sonunda hava buldum. Zihnim berraklaşana ve gözyaşlarım dinene kadar bunu yaptık, birlikte derin nefes aldık.

"Seni yakaladım bebeğim," dedi sonra, her kelimesi alçak ve anlamlıydı.

"Öleceğini sandım," diye mırıldandım çünkü boğazım, dişlerim ve dudaklarım bile acıyordu.

King'in başparmağı şişmiş ağzımın üzerinde şefkatle gezindi, sonra eğilip ip tıkacının bana geçici bir Joker benzeri gülümseme verdiği her iki tarafı öptü.

"Neyse ki beni hayatta tutan Kraliçem vardı," dedi.

Gözlerine baktım, gözbebeklerindeki buzun altına sıkışmış her hava kabarcığını ve buzul kapaklarının altındaki şekiller gibi onları aydınlatan ve karartan soluk mavinin her rengini işaretlemek için çaresizce.

"Eve gitmek istiyorum," dedim ona, birdenbire hastaneden ayrılmak için yanıp tutuşmaya başlamıştım. "Gidebilir miyim?"

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü ama ben boğazımdan kısık sesle sızlanınca iç çekti. "Ne istersen yapabiliriz, Cress bebeğim. Doktor seni kontrol etti. Ellerinden ameliyat olmana gerek yok ama muhtemelen sinirlerin zarar görecek ve rehabilitasyona ihtiyacın olabilir. Onun dışında beyin sarsıntısı geçirmişsin, boğazında yırtık ve çenende kırık var. Güzel yüzünün mosmor olmasından bahsetmiyorum bile."

"Harika değil," diye
mırıldandım. "Hayır," diye
ısırdı.

"Yaşıyoruz," diye belirttim. "İkimiz de."

"Tanrıya şükür," dedi dudaklarımı usulca öpmeden önce.

"Ev mi?" Tekrar sordum.

"Tamam, burada bekle, her şeyi düzene sokacağım." Yataktan kayarak kapıya doğru ilerlemeden önce bana bir öpücük daha verdi. Kapıda durdu ve bana baktı, eli buklelerini sertçe çekiyordu. "Bir saniyeye ihtiyacım var. Olay olduğundan beri seni bırakmadım ve şimdi bunu yapmakta zorlanıyorum."

Kalbim durdu ve sonra göğsümde bir sarsıntıyla yeniden başladı. "Seni seviyorum," dedim ona.

"Kemiğimin kemiği," diye cevap verdi.

Doktorlarla konuşurken onu bekledim (ayrılma kararıma aktif olarak katılmıyorlardı ama teknik olarak bu konuda bir şey yapamazlardı) ve imzalamam için bana kağıtlar getirdi.

"Ailem mi?" Yumuşak bir sesle sordum, çünkü orada olsalardı imzalamaları için izin verilirdi.

Benim için.

Bu haliyle, parmaklarınızı kullanmadan kağıt imzalamak çok zordu.

"Onları aradım. Dürüst olmak gerekirse, gelmek istediler ama 'riff' siktiğimin 'raff'larına bulaştığın için başına geleceklerden o kadar korkuyorlardı ki, nerede olacağını söyleyemeden telefonu yüzlerine kapattım."

Sadece hafifçe gülümsedim çünkü ailem için üzüldüm ama o harikaydı.

"Diğer herkes iyi mi?"

Yatağın kenarına oturmama yardım ettikten sonra beni giydirirken gözleri ısındı. "Rahip ve Zeus yaralanmış ama iyiler. Nova karnına bir kurşun yedi. Koridorun sonundaki odada. Puck, Lab Rat ve Cy da oradaydı, dışarıdaki adamların icabına baktılar, yara bere içindeler ama iyiler. Omzumda bir sıyrık var, fena değil. Çizik olmayan tek kişi Bat ama o da on yıl donanmada görev yaptıktan sonra yama taktırmış."

"Güzel," dedim, elimi omzuna koyarak bana getirdiği parmak arası terlikleri giyebildim.

Birisi King'in üzerinde yeşil EBA yazan büyük sweatshirtlerinden birini ve kulüp binasında bıraktığım eski bir kot pantolonunu paketlemişti. Rahattılar ve King gibi kokuyorlardı, bu da beni anında rahatlattı.

Elini tutarken yorgun bir sesle, "Daha çok sorum var," diye mırıldandım.

"Ben de öyle," dedi yumuşak, derin bir ses kapı aralığından.

King homurdandı ama ben sadece iç çektim ve tekrar hastane yatağına yığıldım.

Lionel Danner'ı odaya buyur ederken, "Evet, memur bey, içeri buyurun," dedim.

O Basamaklı aracılığıyla ve Kapı aralığı, onun ortak Riley Gibson onun arkasında.

Danner, "Hâlâ iyileşme sürecindeyken bunu yaptığım için üzgünüm ama size bazı sorular sormam gerekiyor," dedi. Hakkını yemeyelim,

gerçekten pişman olmuş gibiydi.

Eğer hâlâ kuralları ve düzenlemeleri seven eski Cressida olsaydım, muhtemelen Lionel'a aşık olurdum. Muhteşemdi, sadıktı, görevine bağlıydı ve bir Vahşi Batı şerifi gibi sertti. Yani, kısacası, dişi kedi nanesi.

Zeus'un düşmanı olduğu için benim de düşmanımdı.

Ve söylememe gerek yok ama, yaralıyken beni sorgulayan polislerle tartışmak için hafifçe önüme geçen genç motorcuya sırılsıklam aşık olmuştum.

Danner, "Sadece birkaç soru," diye ısrar etti.

"Sorun değil, Kral," dedim. "Sadece acele et. Çok yoruldum ve eve gitmek istiyorum."

Gibson öne çıkarak başını salladı. "Sadece zaman çizelgesini netleştirmek istedik. İki gece önce-"

"İki mi?" Ben sordum.

King elimi sıktı. "Sarsıntı geçirdin ve uzun süre kendinde değildin bebeğim. O viski gözlerini tekrar gördüğüme sevindim."

Tekrar polislere dönerken ağır bir şekilde onun yanına yaslandım. "Devam et."

"İki gece önce Evergreen benzin istasyonundayken Hector Alonso adında bir adam tarafından kafana vuruldu ve 99. otoyolun hemen dışındaki bir depoya götürüldün. Zeus ve arkadaşları," onlara ne diyeceği konusunda tereddüt etti ama devam etti, "seni bulmadan önce üç saat tuttular."

"Doğru."

"Daha sonraki kavgada Zeus Garro'nun Victor Hernandez adında bir adamı öldürdüğüne tanık oldunuz mu?"

Bekârlığa veda partimin olduğu geceye geri döndüğümde kalbim sıkışmıştı. Polisler bana Lysander'ın Marcus Whitman'ı öldürmesiyle ilgili aynı şeyi sormuşlardı. Kardeşimin beni tecavüzden koruduğu konusunda ne söylersem söyleyeyim.

yine de onu kelepçelemiş, götürmüş ve hayatının altı yılını hapiste geçirmesine neden olmuştur.

Sonra Lysander'ın depoda olduğunu, beni öldürmek isteyen bir adamın yanında durduğunu ve hiçbir şey yapmadığını hatırladım. Onun bir görüntüsünü diğeriyle bağdaştıramıyordum. Nasıl olur da benim savunucumken bana zulmeden biri haline gelebilirdi?

Bu düşünceleri zihnimin gerisine ittim ve polise güvenmediğim ve Zeus'a taptığım reddedilemez gerçeğine odaklandım.

Ben de çenemi ağrıtmasına rağmen onlara, "Üzgünüm memur beyler. Fazla yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Gördüğünüz gibi," dedim ve ağır bir şekilde sarılmış ellerimi kaldırdım, "o sırada dalgındım ve bilincim gidip geliyordu."

King bir kolunu omuzlarıma doladı ve cevabımdan memnun olduğunu anladım.

"Emin misin?" Gibson bastırdı, hatta bana fiziksel baskı yapmak için bir adım öne çıktı.

Yaşadığım travmadan sonra bu çok alçakça bir hareketti ve hem Danner, ortağını bir kol ve bir bakışla geride tuttu hem de King tepki gösterdi. Adamım dişlerini gösterdi ve "Bu konuşma bitmiştir. Cressida beyin sarsıntısı geçiriyor ve çenesi kırık. Bu durumda sizinle konuşmasını istemek onun için fiziksel olarak acı verici."

Çenemdeki acı, ellerimdeki acıyla kıyaslanamazdı ama konuşmayı bitirmiştim, bu yüzden King'in beni ayağa kaldırmasına izin verdim ve çantasını alıp kapıya yöneldiğinde onu takip ettim.

Polisler gitmemize izin verdi ama Danner'ın Gibson'a bizi rahat bırakması için mırıldandığını duyabiliyordum. Ona minnettardım çünkü temiz havaya adım attığımızda yorgunluk bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Neyse ki King önceden düşünmüştü ve onun bisikleti yerine benim arabam bizi bekliyordu. Eve dönüş yolunda sessizdik, çünkü çoğunlukla ben uyuyordum.

Bizi yerleşkeye götürdü ama onu sorgulamadım. Doğrusu, bu kararı verdiği için mutluydum. Ben hala

Sarsılmıştım ve dünyanın değilse bile BC'nin en güvenli yerlerinden biri olan yerleşkede olma fikri hoşuma gitmişti.

"Babam, Bat ve Buck'tan başka kimse yok burada. Onlar garajdalar ve seni yatağına yatırmadan önce onlara götürmem gerekiyor," dedi King beni arabadan indirirken.

Sezgilerim diken diken oldu. "O sende, değil mi?"

King'in dolgun dudakları inceldi. "Evet."

Başımı salladım. "Anladığım kadarıyla mutfakta çocuklarla çay içmiyor?"

"Hayır, bebeğim, değil."

İçimi çektim, bana ne kadar kötü ihanet etmiş olursa olsun, kardeşimin Düşmüşlerin elinde tutulması konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

King yolcu kapısını kapatıp beni arabanın kaputunun üzerine çıkarırken, "Eğer bizi aramasaydı, seni bulabilir miydik bilmiyorum," dedi.

Onun için açtığım bacaklarımın arasına girdi ve ellerinden biri boynumda yerini buldu. Başparmağı boğazımın orta çizgisinin hemen altındaki bantlanmış bıçak yarasını ovmak için uzandı.

"Aradı mı?" King'i anılarından ve 'ya olursa'lardan kurtarmak için sordum.

Başını salladı. "Sen kaçırıldıktan hemen sonra aradı. Biliyorduk çünkü Benny Bonanno benzin istasyonunda kafana vurulduğunu görmüş ve Tayline'ı aramış, o da beni aradı. Nereye bakacağımıza dair hiçbir fikrimiz olmadan harekete geçmeye başlamıştık ki lanet olası kardeşin beni aradı ve Nightstalker'ların seni yakaladığını ve dağların eteklerindeki benzin istasyonunun arkasındaki otoyolda bir depoya götürdüklerini söyledi."

"Bunu neden yapsın ki?" Sordum çünkü bu bilgiyi nasıl işleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

"İşte bunu öğrenmeni istiyorum. Onu buraya iki sebepten dolayı getirdik bebeğim. Adam Düşmüşler'le uğraşmanın bedelini ödemeli ama daha da fazlası, Kraliçemizle uğraşmanın bedelini ödemeli. Ve ne tür bir oyun oynadığını bilmemiz gerekiyor.

Onu hırpaladık ama seninle konuşmadığı sürece konuşmayacağını söylüyor."

Bana sert ve uzun uzun baktı, solgun bakışları kalbimin derinliklerine işliyordu. Muhtemelen ağrı kesicilerin etkisinde olduğum için, orada yüzünü kendisine yansıtan bir ayna bulup bulmadığını merak ettim.

"Yama yapmıyorum. Hapisteyken sana söylediklerimde ciddiydim. Ama bebeğim, bu benim lanet dünyam ve bir gün onu ben yöneteceğim. Beni karşına alırsan neye bulaştığını bilmeni istiyorum." Gözlerini kapadı ve alnını benimkine bastırdı. "Seni kaybedemem, kaybetmeyeceğim ama kardeşlerimden uzaklaşabilir miyim bilmiyorum, özellikle de seni bana getirmek için yaptıklarından sonra."

"İstemiyorum," diye itiraf ettim usulca, kendi elimi onun alışkanlığını taklit ederek ensesine bastırdım. "Sen orada kafana bir kurşun yemek üzere yatarken, senin yaşamana ya da hayatımızın geri kalanında her gün kollarımda olmana engel olan herkesi ve her şeyi öldüreceğime yemin ettim. Korkunçtu ama ciddiydim. Sana binlerce kez MC hayatıyla başa çıkabilecek türden bir kadın olmadığımı söylediğimi biliyorum ama sanırım yanılmışım. Yanılmamış olsam bile, senin için, seninle birlikte o kadın olmak istiyorum. Motorcu kralının kaba saba kraliçesi."

Gülümsemesi neredeyse gözümü alıyordu, o kadar göz kamaştırıcıydı ki, ama gözlerimi ondan ayırmadım, beni kör etmesini umursamadan güneşe mutlulukla baktım.

"Sana bir daha böyle bir şey göstermeyeceğim, bunu da bilmen gerekiyor. MC işleri kardeşler arasında kalır ve senin hiçbir şeyden sorumlu tutulmanı istemiyorum. Ne yazık ki bu seni de ilgilendiriyor ve yardımına ihtiyacım var."

"Anlıyorum."

Bana sarılmak için beni kollarının arasına aldı.

"Benden, benim için yapıldı," diye mırıldandı saçlarıma. "Mükemmel Kraliçe."

Onu öptüm, ağzım açık ve yumuşaktı çünkü öpmek canımı acıtıyordu ama onu öpmeye ihtiyacım vardı.

Acı. Hareketi kontrol edebilmek için nazikçe çenemi sıktı ve beni geri öptü.

Ayrıldığımızda sessizce vücudundan aşağı kaydım ve beni garaja götürebilmesi için elini tuttum.

Son bölmedeydiler, garaj kapısı indirilmişti ama endüstriyel ışıklar yanıyordu, böylece her şey bembeyaz ve sarı bir rahatlama içindeydi. Buna, normalde arabaların kaldırıldığı tavandaki bir kancaya bağlı olan kardeşim de dahildi. Elleri zincirlerle bağlanmıştı ve ayakları yerden sarkıyordu. Yüzünde, boğazında ve gömleğinin dokumasında kan vardı. Belli ki üzerinden bir ya da iki kez geçmişlerdi.

Gözlerim Lysander'a en yakın duran ve hâlâ kanla ıslanmış muştalar takan Bat, Buck ve Zeus'a kaydı.

Başımı kaldırdım ve Zeus'u beni izlerken yakaladım, yüzü acımasız ve temkinliydi. Çıldırmamı beklediğini fark ettim.

Yanıldığını kanıtlamak için kardeşime döndüm ve şişmiş yüzündeki yarıkların arasından beni izlediğinin farkında olarak yaklaştım.

"Bunu neden yaptın?" Basitçe sordum. Cevabı o kadar basit değildi.

"Onlara borcum vardı," diye mırıldandı çatlamış dudağının arasından. "Kumar konusunda sana yalan söyledim ama hikâye aynı. Hapisten çıktıktan sonra ayaklarımın üzerinde durabilmek için onların parasını aldım ve faiziyle birlikte bir daha altından kalkamadım. Bir süre önce bir gün yarışlarda oldukça iyi kazandım ama ev için paraya ihtiyacın vardı, bu yüzden," omuz silkmeye çalıştı ama hareketi zincirler tarafından kısa kesilince yüzünü buruşturdu. "Kız kardeşim olduğunu öğrendiler. Benim hatam, fazla bir şey saklamam ama mezuniyetinde çektirdiğin fotoğrafı cüzdanıma koymuşum çünkü aptalın tekiyim. Zeus'la çıktığını biliyorlardı, bu yüzden gözleri üzerindeydi ama benim gözüm onların üzerindeydi ve seni pek umursamıyorlardı.

Sonra da lanet William. Manyak orospu çocuğu bazı boktan müşterileriyle konuşuyor ve onlardan birinden seni onun için kaçırmasını istiyor. Seninle Endonezya'ya falan kaçmak istiyordu. Nightstalker'lar duymuş, işi ve saçma sapan ödemeyi kabul etmiş ve bir taşla iki kuş vurmaya karar vermişler. Muhtemelen kullanabilecekleri bilgilere sahip olduğunu biliyorlardı ve eğer sahip değilsen ve sonunda seni öldürürlerse, Zeus'u kötü bir hata yapmaya itecekti."

Vay canına.

Söylediği her şeyi sindirmekte zorlandım, müstakbel eski kocamın beni kaçırılmam için para ödeyecek kadar 'sevebileceğine', kardeşimin böylesine büyük bir sırrı benden saklayabileceğine inanmakta zorlandım.

"Hephaestus'taki işe neden ihtiyaç duydun, arkadaşlarımı gözetlemek için mi?" diye sordum.

"Onlara altı yüz kere hayır dedim ama burada uyuşturucu ticaretini çözmekte çok zorlanıyorlardı, bu yüzden çaresiz kaldılar ve beni tehdit ettiler."

"Evime geldiğin sabah," diye fısıldadım. Acınası bir şekilde inledi. "Evet. Buna değmeyeceğine karar verdim, Ama sonra King işin içine girdi ve her şey çok kolay oldu. İşi alacağımı ama onlara önemli bir şey vermeyeceğimi düşündüm ve yemin ederim vermedim Cress. Seni tehlikeye atmaktansa ölmeyi tercih ederim. Bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Yumuşak bir sesle sordum. "Benim için bir kez adam öldürdün Sander, ama bu yaptığın her kötü şey için seni affetmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

Sessizdi. Akıllıca bir hareketti çünkü kendisini benim kınamamdan kurtarmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Sizi öldürmeyecekler," dedim, ellerinde Sander'ın kanı olan kötü görünümlü motorcuları işaret ederek. "Siz benim ailemsiniz ve ben de onların ailesiyim, bu yüzden sizi öldürmeyecekler. Aksi takdirde sana ne yapacaklar, bilmiyorum ve gerçekten umurumda değil. Sen

Neredeyse beni ve değer verdiğim insanları öldürtüyordun. Bunun için seni affedemem, affetmeyeceğim. Umarım kendine çeki düzen verirsin Sander, gerçekten istiyorum ama seni bir daha görmek istemiyorum." Boğazından gelen acı dolu hırıltıyı, vücudunun havada sallanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde irkilmesini görmezden geldim. "Benden alıp hiçbir şey vermeyen insanlarla işim bitti. Beni kurtardığın için her zaman minnettar olacağım ama bu bir veda."

Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumun farkında olduğum için hızla ilerleyerek kanlı yanağına bir öpücük kondurdum. Arkamı döndüğümde Zeus'a doğru ilerledim ve onu tüm vücudumla kucakladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım kalbim ağzımda.

Önce kaskatı kesilmişti ama sözlerim üzerine vücudu hafifçe eridi ve bir eliyle sırtımı sıvazladı. Bir şey söylemedi ama o belalı bir motorcuydu ve söylemesine gerek yoktu.

Zeus Garro benim arkamı kolluyordu ve şimdi o da benim onun arkasını kolladığımı biliyordu.

King'in elini tutup kapıdan çıkarken arkama bakmadım, başım dik, dudaklarımda kan ve Kralım yanımdaydı.

Epilogue.

Loafe Café'deki baristaya "Kirli Chai latte ve koyu kavrulmuş kahve lütfen" diye sordum.

"Elbette," diye yanıtladı neşeli bir gülümsemeyle.

İfadesine karşılık verdim, ki bu zor değildi çünkü bugünlerde tek yaptığım gülümsemekti. Koyu kavrulmuş kahveyi ve para üstümü alarak kahve istasyonuna gidip krema ve sağlıksız miktarda şeker ekledim, ardından tezgahtan kirli Chai lattemi aldım ve Ekim ayının sonlarında soğuk bir gün olmasına rağmen dışarıda bir masa buldum.

Vancouver'da muhteşem bir sonbahar öğleden sonrasıydı; gri gökyüzü, ağaç tepelerine yapışan ve yere dökülen şiddetli turuncu, kırmızı ve sarı yaprakların isyanına mükemmel bir fon oluşturuyordu. Hava gevrekti ve ayakların altında çıtırdayan çürüyen yaprakların tatlı misk kokusuyla baharatlanmıştı. Yırtık pırtık Kayıp Cennet kitabımı çıkardım ve beklerken okudum.

Uzun sürmedi.

"Kemiğimin kemiği," diye mırıldandı King, soğuk elleri yüzümü kavrayıp öpücüğü için geriye doğru eğerken.

Dudaklarını uzun bir zevk mırıltısıyla kabul ettim, dudaklarının dudaklarımdaki hissini seviyordum, onu öpüp öpmediğimin kimsenin umurunda olmamasını seviyordum. Artık bizi Entrance'a bağlayan zincirlerden kurtulduğumuz için çok fazla yakınlaştığımızı fark ettim ama gerçekten umurumda değildi. Teknik olarak King ve ben Düşmüşler'in bir parçası olmasak da son altı ayda içimdeki motorcuyu çok benimsemiştim. UBC'de sadece iki sivil öğrenciydik; o ünlü Sauder İşletme programında, ben de İngilizce yüksek lisans programımda Kayıp Cennet ve geleneksel olmayan bir kahraman olarak Şeytan üzerine tezimi hazırlıyordum. Her gün kendi hayatımdan ilham alıyordum.

Öpüşmemizi derinleştirebilmek için uzun saçlarından tutup kendime çektiğim geleneksel olmayan kahraman.

Ayrıldığımızda King yüzüme sırıttı. Kampüste bulunduğumuz süre içinde kısa bir sakal bırakmıştı ve bu onu daha da seksi gösteriyordu, sanki yanlışlıkla kampüse girmiş bir oduncu gibi. Nereye gitse kadınlar onu izliyordu ve ona bir sürü çıkma teklifi geldiğini biliyordum, hem bana söylediği için hem de bazı kadınlar ben yanında dururken bile teklif edecek kadar cesur oldukları için. Eğer ben değilsem, King gözünü kırpmadan onları geri çevirirdi. Eğer öyleysem, sahiplenici gazabımla onları kavurmama izin veriyordu çünkü bölgesel davranışım onu tahrik ediyordu.

"İyi günler, bebeğim?" diye sordu dişleriyle çenemi hafifçe ısırmadan önce.

"Şimdi daha iyi," dedim, utanmadan mutlu bir şekilde ve bu konuda sevimsiz olmaktan korkmadan.

Milton'ın bir zamanlar kötülükten iyilik doğar diye yazdığı gibi, King'in tutuklanmasının ve benim kaçırılmamın dehşeti zamanla hafiflemiş ve birlikte yarattığımız ışık karanlığı çoktan aşmıştı. Ellerim hala nemli olduğunda ağrıyordu, ki Vancouver'da bu sık sık oluyordu, ama yara izleri King'in her sabah uyandığımızda öptüğü ince pembe kesiklere dönüşmüştü.

O yaz bir sabah beni uyandırıp Street Ink Dövme Salonu'na sürükleyene kadar yara izlerini takıntı haline getirmişti. Artık orta parmaklarımızın iç kısmında aynı dövmeler vardı; o Kupa Kralı, ben de Kraliçe. Parmaklarımızı birbirine bağladığımızda mükemmel bir şekilde sıralanıyorlardı, ki bu sık sık oluyordu.

Her sabah uyandığımızda yara izlerini öpmüş olabilir ama ben artık her seferinde ona hayatta, özgür ve birlikte olduğumuzu hatırlatmak için orta parmağını öpüyorum.

"Yola çıkmaya hazır mısın?"

Başımı salladım, ayağa kalktım ve eski postacı çantamı omzuma attım. İçinde öğrencilerimin değil de benim denemelerimin olması bana hâlâ garip geliyordu. King çantamı yakaladı.

Otoparka doğru yürürken yanımızdan geçen öğrencilere bakmaktan kendimi alamıyordum, kendimi ilk ödülünü alan bir çocuk gibi hissediyordum. İlişkimizi sergilemeye, düşmüş bir melek kadar güzel ve çekici bir adamın elini tutmaya asla alışamayacaktım.

"Benny ve Carson'a Pazar günkü partileri için zamanında döneceğimizi söyledin mi?" Harley'sine vardığımızda sordum.

King başını salladı, bana kaskımı uzattı (arkasında altın harflerle 'Kralın Malı' yazan havalı bir 'beyin kovası') ve bisikletin üzerinden geçti. "Biliyorlar, bebeğim."

Onun arkasına yerleşirken, "Orada olup kurulmalarına yardım edemeyeceğim için kendimi çok kötü hissediyorum," diye açıklamaya çalıştım.

"Bebeğim, bu lanet olası bir Cadılar Bayramı partisi ve sen zaten son üç gününü evi dekore etmelerine yardım ederek geçirdin. Bu üniversite öğrencileri için, senin atıştırmalıklar ve meyve kokteyli hazırlamana ihtiyaçları yok."

Kızardım ama ellerimi kalçalarıma koydum. "Bu onların bir çift olarak ilk partileri King. Onları desteklediğimizi bilmeleri çok önemli."

"Onları her hafta görüyoruz, bebeğim. Sanırım bunu biliyorlar."

Belki de garip bir şekilde King ve ben, lisans eğitimlerine başlamak için Eylül ayında UBC'ye taşınan Benny ve Carson ile gerçekten yakınlaşmıştık. Sürekli kavga ediyorlardı çünkü Carson hala açık eşcinsel olmakta zorlanıyordu ve Benny de sevecen bir adamdı ama onları tanıyan herkes için aralarında büyük bir sevgi olduğu açıktı. Onlar da bizim gibi kampüs dışında, küçük bir bungalovun ana katında, Carson'ın annesi de bodrum katında yaşıyordu. Kocasını terk etmişti ve hayatının ilk on sekiz yılında ihmal ettiği oğlundan uzak kalmak istemiyordu. Ben de ona oldukça yakındım ve her Pazar sabahı sıcak yogaya giderdik.

Bisiklette King'in arkasına yerleştim, yanağımı göğsüne bastırdım ve onun deri, temiz hava ve çamaşır kokusunu derin bir nefesle içime çektim. Çamaşırlarımızı artık birlikte yıkıyorduk ve kendi kıyafetlerimdeki temiz kokuyu seviyordum ama hiçbir şey doğrudan kaynağından bir darbe almakla aynı şey değildi.

"Tam bir ahmaksın," diye kıkırdadı King derin nefes alışımı duyunca.

"Bayılıyorsun."

"Evet, beni deli ediyor. Hangisi daha seksi bilmiyorum, sen mi inek kitap tişörtlerinle yoksa hiçbir şey giymeden mi?"

Sırtına vuran tahrik olmuş ürpertimi hissetti ve güldü.

"Babamın bize ihtiyacı var yoksa aramazdı. Sana ihtiyacı var

Her şeye hazırlıklısın, değil mi?" diye sordu ayıldıktan sonra.

Zeus gece yarısı arayıp King'in hafta sonu için eve gelmesini rica etmişti. Zeus helikopter ebeveyn olmadığından ve King'i Düşmüşler'den ayırma konusunda gerçekten iyi davrandığından bu olağan bir talep değildi. Yine de Zeus aradığında cevap verdin. İşte buradaydık.

"Sence Nightstalker'lar mı?" Yaralı ellerim bu hatırlatma karşısında istemsizce büküldü.

Rakip MC, Luis öldükten sonra yükselişe geçmemişti. Sadece yeniden bir araya gelmişlerdi ve yaz boyunca ortalıkta görünmedikten sonra, geri dönüş yapıp yapmadıklarını merak ediyordum.

"Bilmiyorum, bebeğim."

"Bir kadınla tanışmış ve bizi onunla tanıştırmak istiyor olabilir mi?" Şakayla karışık sordum.

Zeus Garro kimseyle çıkmazdı.

Hiçbir zaman. King homurdandı.

"Belki Harleigh Rose biriyle çıkıyordur ve bizi onunla tanıştırmak istiyordur?" Umuyordum.

H.R. her geçen gün daha da güzelleşiyordu ve liseye giden on beş yaşında bir kızdı, dolayısıyla bir erkek arkadaşı olması beklenirdi.

Zeus Garro küçük kızının biriyle çıkmasına izin vermedi.

Hiçbir zaman.

"Çılgınca konuşman bitti mi bebeğim? Eve gidip hasarı kendim değerlendirmek istiyorum."

"Şimdilik," diye mırıldandım, ama sadece tekrar gülsün diye, ki güldü de.

"Tırmalamaktan ya da ısırmaktan korkma," dedi ve bana bisikletine ilk kez bindiğim ve beni nereye götüreceğine dair hiçbir fikrim olmadan onu Sea To Sky Otoyolu'nda takip ettiğim zamanı hatırlattı. "Sert süreceğim, sıkı tutun Queenie, tamam mı?

Otoparktan çıkarken motorun gürültüsü altında "Her zaman," dedim.

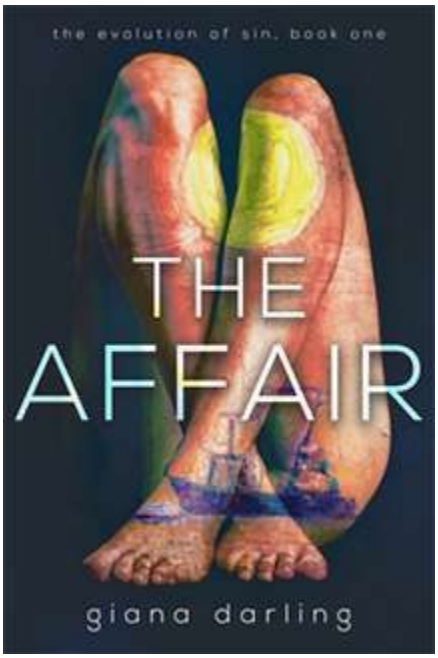
Son.

Zeus Garro'nun kitabında King ve Cressida hakkında daha fazla bilgi bulabilirsiniz,
Welcome To The Dark Side, 2018 baharında geliyor.

Playlist.

"Raising Hands Raising Hell Raise 'em High"-The Wind & The Wave
"Jailhouse Rock"-Elvis Presley "My Girl"-The Temptations "Burnin' Love"-Elvis Presley "Ticking Bomb"-Aloe Blacc
"Lovers In A Dangerous Time"-Bare Naked Ladies
"Sail"-Awolnation
"Ain't No Rest For The Wicked"-Cage The Elephant

İlişki (Günahın Evrimi #1) Alıntı

Bir haftalık tutku hayatlarını sonsuza dek değiştirmeye yeter mi?

İtalyan doğumlu Giselle Moore, yirmi dört yıllık kısa hayatında ikinci kez kendini yeniden keşfediyor ve Paris'teki bohem sanatçı hayatını, yıllardır görmediği ailesinin onu beklediği New York'un cesurluğu ve cazibesiyle takas ediyor. Ancak yeni hayatına başlamadan önce, çalkantılı geleceğine doğru yola çıkmadan önce bir hafta dinlenmek ve rahatlamak için Cabo San Lucas, Meksika'ya gider.

Uçakta yakışıklı ve esrarengiz Fransız Sinclair'le tanışmayı hiç beklemiyordu ve onun bir hafta sürecek, karşılıksız bir ilişki teklifini kabul edeceğini kesinlikle hayal bile edemezdi. Giselle, Sinclair'in kontrollü baştan çıkarıcılığı ve soğukkanlı ama yıkıcı erotik komutları kadar baş döndürücü bir şey hiç yaşamamıştı.

Sinclair'in evde bir partneri olduğunu öğrendiğinde bile, tutkularının vahşetini durdurmak için kendini güçsüz bulur. Hayatında ihtiyaç duyduğu son şey yeni bir karmaşadır, ancak hafta ilerledikçe, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği Sinclair'e kontrolü bırakmanın şaşırtıcı derecede kolay olduğunu fark eder. Ve dehşet içinde, asla teslim olmayacağına söz verdiği tek şey, hırpalanmış kalbi, iş adamının boyun eğmeyen ellerinde kolayca ele geçirilir.

Birinci Bölüm.

Yağmur buharlı asfalta çarpıyor ve rüzgârın gücü her damlayı başımın yanındaki oval pencereye vuruyordu, böylece pistin grisi, bulutlar ve Vancouver ufuk çizgisi birbirine karışıyordu. Yağmur sinirlerimi yatıştırdı ve beni Paris'ten Vancouver'a -biraz da tehlikeli bir şekilde- yedi buçuk saatten az bir sürede taşıyan teneke makinenin dışındaki havanın tıkırtısını ve ıslığını daha iyi duyabilmek için gözlerimi kapattım. Yolcuların üçte birini uçaktan indiriyor ve ardından son varış noktam olan Los Cabos, Meksika'ya doğru yolculuğun son ayağını gerçekleştirmek üzere yakıt ikmali yapıyorduk.

Derin bir nefes aldım ve ekonomi yolcuları uçaktan süzülürken mutlu olduğum yere odaklanmaya çalıştım. Uçuş gerekliydi ve yirmi dört yıl seyahat ettikten sonra uçak yolculuğunun sarsıntı ve eziyetine alışmış olmalıydım.

Teoride öyleydim. Her uçuştan önce bavullarımı kontrol etmek için sonu gelmeyen kuyrukta sakince bekledim, görevliyi içten bir gülümsemeyle karşıladım ve evet, keyifli bir uçuş geçireceğime karar verdim. Ancak uçağa bindiğimde, kemerin zayıf tutuşuyla koltuğuma sabitlendiğimde, korku süperşarj oldu. Birinci sınıf uçuş için bana borç para verdiği için küçük kardeşim Sebastian'a son derece minnettardım. En azından şimdi, uçak düşerse, düşüşü hafifletmek için daha büyük bir koltuğum olacaktı.

"Hâlâ biraz yeşil görünüyorsun, tatlım." Yanımdaki orta yaşlı bey öne doğru eğildi ve bana açılmamış su şişesini uzattı. "Yine de en kötüsü geride kaldı. Umarım biri sizi Meksika'dan alır, onca şeyden sonra araba kullanacak durumda değilsiniz..." Kalanlara kibarca el salladı.

Uçuşumuzun yirmi dakikasında uçuş görevlisi bana seyahat hastalığı çantalarını uzatmıştı.

Pierre'e zayıf bir gülümseme gönderdim. Elli yaşında bir bekârdı, gerçekten de oldukça seçkin biriydi, çelik grisi saçları ve kurnaz kahverengi gözleri vardı. Ve belki de farklı koşullar altında bana evlenme teklif edebilirdi. Ne kadar hasta olduğumu anladığında, kendisiyle yer değiştirmesi için birine para vermeyi teklif etmişti. Bunu başaramayınca, nispeten iyi bir nezaketle yerleşmiş ve dikkatimi dağıtmak için bana uluslararası ticaret hukukunun püf noktaları hakkında ders vermişti. Her şeyi göz önünde bulundurduğumda -kusma arasında uyuklarken Hugo Boss blazer ceketine salyamı akıtmayı başarmıştım- ona minnettardım.

"Hayır, ama bir taksiye atlayıp tesise gideceğim." Şu anda, zorunlu tatilimi dört gözle beklemiyordum. Tek istediğim uçaktan inip tanıdık Paris'ime dönmek ve St-Germain-des-Prés'deki stüdyo dairemdeki küçük ferforje yatağıma uzanmaktı.

Pierre başını salladı ve bana yan gözle baktı. "Şimdi iyi olacak mısın?"

Şimdi kızını ve yeni doğan torununu ziyaret etmek için iniyordu. Kuzey Amerika'yı sevmiyordu ve İngilizceye geçmeden önce ana dilinde birkaç kelime daha söyleyebilmek için oyalandığı hissine kapıldım.

Uysalca başımı salladım ama cevap veremeden arkamızdaki birinin daha kalın sesi konuştu: "İzin verirseniz, sanırım onu emin ellere bırakıyorsunuz."

Pierre dirseğiyle beni rahatsız edici bir şekilde dürttüğünde ve boğazını temizlediğinde gözlerimi açtım. Hemen gözlerimi kırptım.

Önümüzde duran adam tüm koridora hükmediyordu. Alaca altın rengi teni, dik açılı elmacık kemikleri ve sivri burnuyla neredeyse vahşice inşa edilmiş güçlü yüz hatlarının üzerinde gergin bir şekilde uzanıyordu. Uzun boylu ve zayıf olduğuna dair sadece belli belirsiz bir izlenim edindim çünkü şimşekli bir fırtına sırasında gece gökyüzü gibi derin ve elektrik mavisi olan gözleri beni tutukladı. Kendini tutuş şekli

Zayıf yapısının gücü ve gözlerindeki bakış bana nezaket sınırları içinde kafese kapatılmış ama sonsuza kadar vahşi bir kurdu hatırlattı.

"Eminim çok sevinecektir." Pierre bana zorlukla gizlenmiş bir bakış göndererek toparlanmamı söyledi.

Muhteşem yabancıya tereddütle gülümsedim, nemli bir ten ve erimiş makyajdan oluşan bir karmaşa olduğumun farkındaydım. "Gerçekten iyiyim."

Başını sertçe salladı, gözlerinde gerçek bir sempati yoktu. "Olacaksın."

Pierre tereddüt etti, gözleri yüzümde isteksizlik olup olmadığını araştırıyordu. Ona gülümsedim ve ellerinden birini nemli avuçlarımın arasına aldım. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Çocuğunuzla iyi vakit geçirmenizi dilerim."

Eşyalarını aceleyle toplayıp uçağın ön tarafına doğru ilerlemeden önce geniş bir sırıtışla ödüllendirildim. Pierre'in terk ettiği koltuğa otururken yabancıya odaklanmak yerine gidişini izledim ama gözleri yüzümde sıcak bir şekilde birkaç dakika kaldıktan sonra huzursuzca ona döndüm.

Gür saçları cilalı maun rengindeydi ve ensesinin dibinde aşırı uzun bir şekilde kıvrılmıştı. Parmaklarım ipeksi kütlenin içinde gezinmek için kaşınıyordu ama bunun yerine gülümsedim.

"Benimle ilgilenmenize gerçekten gerek yok, Mösyö," diye Fransızca devam ettim. "Artık gayet iyiyim."

Hemen cevap vermeyince koltuğumda kıpırdandım. "Çok saçma gerçekten, küçüklüğümden beri uçaklardan korkarım."

"Oh?" Ellerini kavuşturdu ve saat takmadığını, parmaklarının uzun ve çevik olduğunu fark ettim. O güçlü ellerin arkasındaki çiller beni şaşırttı ve onları garip bir şekilde çekici buldum. Ayaklarımın önündeki çantayı karıştırıp eskiz defterimi bulmayı çok istedim.

Rahatsız olduğum için empatiyle başımı salladım. "Bir yıllığına Puglia'ya taşındığımızda dört yaşındaydım ve taşınmanın lojistiğini çok iyi hatırlamıyorum ama

uçağı hatırla." Göz ucuyla ona baktım ve ellerini güzelce çizilmiş dudaklarının önünde birleştirerek cesaretle başını salladı. "Ucuz bir havayolu şirketine aitti ve uçağın kendisi paslı cıvatalarla zar zor bir arada tutuluyordu. Sanırım kaptan sarhoştu çünkü bütün yol boyunca düştük ve daldık."

"Hangi havayolu?" Sesi ipeksi ve serindi, tıpkı bir kravatın tenime değmesi gibi.

"Şimdi hatırlamıyorum." Ona kaşlarımı çattım. "Neden?"

O derin mavi gözleri hâlâ yüzümdeyken sorumu elinin tersiyle itti. "Bana daha fazlasını anlat."

Bence bunlar bir erkekten duyulması gereken sihirli sözler. Bir kadının içinde saklı olan bir şeyi, alışkanlıkla korkmuş ve güvensiz olan bir şeyi ortaya çıkarır. Biraz daha anlat. Bu sözleri bir yabancıdan, özellikle de bu yabancıdan duymak bir şekilde samimiydi.

"Babamın borcu vardı, bu yüzden kaçıyorduk." Omuz silktim ama annemin çaresizliğini, kardeşimin kimsesizliğini düşündüğümde göğsümde hâlâ dehşetin keskin sızısı yankılanıyordu. "Belki grip olmuştum, belki de korkmuştum ama uçuşun çoğunu midemdekileri kaybederek geçirdim. Söylemeye gerek yok, hoş bir yolculuk değildi. O zamandan beri çok seyahat ettim ama o his hiç geçmedi."

"Ah, ama uçmak bir zevktir." Gülümsemedi, zaten nadiren gülümsediğini hissediyordum ama gözleri zevkten karardı. "Gözlerini kapat."

"Affedersiniz?"

"Gözlerini kapat."

Kolçağımdaki düğmeye ulaşmak için bana doğru hafifçe eğildiğinde kendimi sandalyemin arkasına bastırdım. Sandalyem geriye doğru eğildi ve kendimi onun zayıf yüzüne bakarken buldum, omzu hala önümde sıcaktı.

"Gözlerini kapat," diye tekrarladı sertçe.

Bunu yapmadan önce iki kez yutkundum. Adını, nereden geldiğini, onu işaretleyecek kişisel bir şey bilmiyordum.

ile. Ama bir şekilde heyecan vericiydi. Tamamen bir yabancının ellerinde olmak, ona görüşümü teslim edecek kadar güvenmek, benim için en basit kararı bile vermesine izin vermek.

Bu yüzden, battaniye üşüyen ayaklarımı örttüğünde ve çenemin altına kadar çekildiğinde neredeyse hiç irkilmedim. Hafif nasırlı parmakları, beni yatırırken boynumun hassas derisine sürtündü.

"Uçuyorsun," dedi sessizce ama sanki kelimeleri kulağıma karşı söylüyor gibiydi. "Ve eğer rahatlarsan, tüm kaslarının gevşemesine izin verirsen ve derin nefes alırsan, havada olmaktan daha rahatlatıcı bir şey yoktur."

Bunun yerine, midemin çukuru kıvrıldı ve kendimi başka tür bir insan olmayı dilerken buldum, yakışıklı yabancılarla flört eden, o sert ağza eğilip hiç tereddüt etmeden alacak biri.

"Havada değiliz," diye belirttim. "Gökyüzünde işi olmayan metalden yapılmış bir makinenin içindeyiz."

"Ah, seni korkutan makine." Nerede oturduğunu, bana doğru eğilip eğilmediğini merak ettim. "O zaman bir kuş olsun, bir kuğu."

"Tamam," diye mırıldandım, aniden bitkin düşmüştüm. "Ama sadece kuğular kötü olduğu için."

Onun boğuk kıkırdamasına gülümsedim ama başka bir şey söyleyemeden uykuya daldım.

Uyandığımda, yağmurun cama vuran narin tıkırtısı ve klavyedeki parmakların hızlı tıkırtısıyla uyandım. İyice dinlenmiş ve kafam karışmış bir halde inledim ve koltuğumu düzeltmeden önce kendimi koltuğuma doğru uzattım. Uykuyu kırpıştırarak başımı kaldırdım ve yabancımın yakıcı gözleriyle karşılaştım.

"İyi dinlenmişsin," dedi ve nedense yüzüm kızardı.

Eskisinden bile daha yakışıklıydı, tabii bu mümkünse. Kararmaya başlayan gecede saçları çoğunlukla siyahtı,

yapay tepe ışıkları tarafından kırmızıyla öpülmüştü. Gecenin bir yaratığı gibi görünüyordu, karanlık ve gerçek olamayacak kadar seksi bir şey.

"Evet, teşekkür ederim." Artık İngilizce konuşuyorduk ve ben uyumadan önce değişip değişmediğimizi hatırlayamıyordum. Sesi pürüzsüz ve soğuktu, mükemmel bir şekilde telaffuz ediliyordu ve biraz da Fransız cazibesi taşıyordu.

"Yirmi dakika içinde iniyoruz." Şaşkınlığımı gördü ve bana köpüklü sıvı dolu plastik bir bardak uzattı. Uzatırken parmaklarımız birbirine değdi ve bir elektrik akımı bardağı tutuşumu titretti. Hızla diğer eliyle düzeltti ve iki elimi de plastiğe bastırdı. "Anladın mı?"

Başımı salladım ve parmaklarımı onun tutuşu altında esnettim ama fincanı tutmaya, beni tutmaya bir süre daha devam etti. Kalın kaşlarının arasında hafif bir çatıklıkla bana baktı ama bunun hoşnutsuzluktan mı yoksa şaşkınlıktan mı kaynaklandığını anlayamadım. Hayatımda hiçbir erkekten bu kadar etkilenmemiştim ve aramızda giderek artan gerilimi hayal edip etmediğimi merak ediyordum. Dilim kuru dudaklarımı kaplamak için dışarı fırladı ve gözleri dikkatle onun yolunu izledi. Birden elleri gitti ve koltuğuna geri oturdu, parmakları Blackberry'sinin klavyesinde uçuşuyordu.

Gözlerimi kırptım ve yavaşça sandalyeme geri çöktüm. Belli ki işaretleri yanlış okumuştum. Köpüklü sıvıdan bir yudum aldım ve bunun Zencefilli Bira olduğunu keyifle keşfettim. Dilimdeki baloncukların tatlı patlamasının tadını çıkarmak için yavaşça yudumlarken, dikkatimi penceremin dışındaki morluk renginde alacakaranlığa dönüşen akşamın erken saatlerine çevirdim. Los Cabos'un ışıltılı ışıkları çoktan önümüzde görünüyordu ve yanımdaki cesur yabancıyı merak etmek yerine heyecanıma odaklandım. New York'ta gerçeklerle karşılaşmadan önce cennette bir hafta geçirecektim.

Paris'te beş yıl geçirdikten ve bu süre zarfında sadece birkaç kez ziyaret ettikten sonra nihayet ailemle yeniden bir araya gelecektim. En son hepimiz aynı çatı altında yaşadığımızda

On dokuz yaşındaydım. İlk ayrılanlar ikiz kardeşlerim Cosima ve Sebastian olmuştu; Cosima on yedi yaşındayken Milano'da modellik yapmak için, Sebastian ise aylar sonra Cosima'nın cebinde parası ve oyuncu olmak için büyük bir kararlılıkla Amerika'ya gitmişti. Ondan sonra annem ve en büyük kız kardeşim Elena ile yaşadım.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve o yılları düşünmeyi reddettim. Paris'teki L'École des Beaux-Arts'a gitmek üzere Napoli'deki küçük hayatımızdan ayrılalı neredeyse beş yıl olmuştu. Aileme yakın olmama rağmen, bu yılları onlardan ayrı geçirmek benim için iyi olmuştu. Onlara, aceleyle kaçtığım zamankinden daha iyi bir insan olarak dönüyordum ve bunu görmeleri için hem heyecanlı hem de endişeliydim.

"Neye gülüyorsun?"

Sorusu biraz kabaydı, sanki bana sinirlenmiş gibiydi. Ona döndüğümde gözleri telefonunun parlayan ekranındaydı.

"Uzun zamandır eve gitmedim, ailemi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

"Kocan mı?" diye sordu sertçe.

Güldüm ve saatler süren hastalık ve uykudan sonra o kadar keyifli geldi ki biraz daha güldüm. Sanki gülümsemek istiyormuş ama nedenini anlayamıyormuş gibi bükülmüş dudaklarıyla beni izledi. "Komik miydi?"

"Pek sayılmaz." Komplocu bir tavırla öne doğru eğildim. "Ama evlenmek için bir erkek arkadaşa ihtiyaç var ve benim yıllardır öyle bir sevgilim olmadı."

"İşte bu çok komik." Telefonunu cebine geri koydu ve bir kez daha bana odaklandığı için bir zafer parıltısı hissettim. "Bekâr olman benim için anlaşılmaz bir şey." Öne doğru eğilirken gözleri parladı ve o uzun saçlarından bir tutam altın rengi alnına düştü. "Söyle bana, bariz uçma korkun dışında, neyin var senin?"

Güldüm. "Los Cabos'a varmak üzereyiz, tüm kusurlarımı sıralayacak vaktim yok."

"İçimden bir ses çok fazla olmadığını söylüyor," diye mırıldandı ve aynı anda hem bana hem de içime baktığını keşfettiğim o şekilde bana baktı. "Ama belki de bana söylememen daha iyi olur. Gizemli bir kadın," sesi alçak ve pürüzsüzdü, o kadar büyüleyiciydi ki pilotun uçağı inişe hazırladığını fark etmedim, "baştan çıkarıcı bir şeydir."

"O zaman bana kendinden bahsetsen iyi olur." Uçak şehre doğru dik inişine başlarken koltuğumda arkama yaslandım. "Zaten yeterince yakışıklısın."

Yüksek sesle kıkırdaması ikimizi de şaşırttı. Kullanılmadığı için boğuktu ve yüz ifadesi, doğası gereği güzel olsa da, neredeyse acılıydı. Ses kesildiğinde kaşları çatılmıştı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Kovucu bir şey," diye neşeyle sordum.

"Kovucu mu? Bu zor bir emir." Normalde bir başkasının gözleri altında rahatsız olsam da, tenime değen o bebek mavileri beni canlandırdı ve ona gülümsedim. "Sana baktığımda sadece şunu düşünebiliyorum," parmakları kumral saçlarımdan bir tutam buldu ve kokuyu serbest bırakmak için parmaklarının arasında ovuşturdu, "Lavanta ve bal."

"Şey." Boğazımı temizledim. "Ne mutlu ki senin hakkında konuşuyoruz."

Koltuğunda tekrar geriye yaslanırken kurt gibi sırıtıyordu. "Hayatımı çok iyi kazanıyorum."

"Ah, sen de onlardan birisin." Gümüş kol düğmeleri alçalan uçağın loş ışığında bile parlıyordu. "Bu yardımcı oluyor, ben daha çok açlıktan ölen sanatçı tipiyim."

"Açlıktan ölmek üzereyim." Mütevazı bir pamuklu elbise giymiş olmama rağmen gözleri kıvrımlarımı taradı.

Kendime rağmen kızardım. "Hayır, ama yine de bir sanatçı.

Dur tahmin edeyim, parayla çalışıyorsun."

"Bir anlamda," dedi ve gözleri dans etti. "Bu yirmi soru mu?"

Güldüm. "Çocukluğumdan beri o oyunu oynamadım."

"Çok uzun zaman önce değil."

"Yeterince uzun," diye düzelttim ve göz ucuyla ona bir bakış attım. "Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz bir. Ayrıca 1.80 boyundayım ve sağ kolumu üç kez kırdım." Küçük gülümsemesi keskin, neredeyse agresif bir şekilde çizilmiş yüz hatlarıyla çocuksu bir tezat oluşturuyordu. Umutsuzca çenesinin abartılı çizgisini izlemek ve elmacık kemiğinin altındaki hafif çukura bir parmağımı daldırmak istedim.

"Yirmi dört." Kulağımın arkasındaki dövmeyi ona göstermek için dalgalı saçlarımın büyük kısmını bir tarafa çektim.

Anlamını açıklamadığımda kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Bir işaret," dedim basitçe.

Parmakları girdaplı mürekkebin üzerinde gezindiğinde hafifçe sarsıldım. "Hoşuma gitti."

"Teşekkür ederim." Saçlarımı bir kez daha omuzlarıma dökerken sesim soluk soluğaydı.

"Sizi Meksika'ya getiren nedir? Anladığım kadarıyla ailen burada yaşamıyor." Bir parmağım kolumda hafifçe gezinerek tenimin solgunluğunu ortaya çıkardı.

"Ailem benden çok daha egzotik." Annemi ve ikizleri düşününce yüzümü hafifçe buruşturdum; yılların kahraman tapınmasını tamamen yok etmek zordu. "En iyi arkadaşım geziyi ayarladı ama gelemedi. Ben de onun yerini almaktan mutluluk duydum."

Başını salladı, gözleri beni düşünürken yoğunlaşmıştı. Aramızdaki bağ kalınlaştı ve bir elektrik fırtınası sırasındaki hava gibi uğuldadı. Rahatsız olmuş bir şekilde, pistin üzerinde alçaktan süzülürken pencereden dışarı bakmak için ondan uzaklaştım. Garip bir şekilde, uçak yumuşak bir iniş yapmadan önce pisti bir, iki kez geçici olarak silerken her zamanki endişemi hissetmedim.

Pilot baş üstü sisteminden varışımızı duyururken konuşmadık ve ancak terminalde yavaşça durduğumuzda ona döndüm. Yüzü öne dönüktü, kaşlarının arasında derin bir yarık vardı.

Kaşları ve ağzı konsantrasyondan dolayı sertti. Benim hakkımda, bu tuhaf buluşma hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

Bakışlarımı hissederek, "Seni tekrar görüp görmemeye karar vermeye çalışıyordum," dedi.

"Bunu isteyeceğimi sana düşündüren nedir?" Kaşlarını kaldırdı ve ben de omuz silkerek onun sessiz sitemine boyun eğdim. "Seni durduran ne?"

Emniyet kemeri işareti söndü ve ikimiz de aynı anda ayağa kalktık, aniden neredeyse birbirimize değdik, aramızdaki ince boşluk onun gözlerinin renginde elektrikle doldu. Bana baktı, koyu kestane rengi saçları yüz hatlarının tehlikeli kenarlarını yumuşatıyordu. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istememiştim." Eli kalçamın üzerinde gezindi ve sistemime derin, zonklayıcı bir şok gönderdi. "Ama hayatımı değiştirebileceğin fikrinden hoşlanmıyorum."

Kalbim göğüs kafesimde rahatsız edici bir şekilde çınladı ve umutsuzca bir şeyler söylemek istesem de, içine düştüğüm hormon ve arzu karmaşasını çözecek kelimeleri bulamadım. Onun yerine, gözleri yüzümde son bir kez gezinirken kapalı dudaklarının bir tarafının ciddi bir gülümsemeyle eğilmesini izledim ve sonra tek kelime etmeden gitti.

Şimdi ÜCRETSİZ alın!

Thanks, etc.

Yolsuzluk Dersleri benim için ciddi anlamda zor bir yolculuktu. İki arkadaşım, hayatımdaki en iyi iki arkadaşım, ben de dahil olmak üzere pek çok insanı inciten bir öğrenci/öğretmen ilişkisine dahil oldular. Bu özel romantik mecaz hakkında bir aşk hikayesi yazmayı hiç planlamamıştım ama sonra model Christopher Mason'ın bir motosiklete binerken çekilmiş bir fotoğrafını gördüm ve King Kyle Garro'nun hikayesi beni tam gözümün ortasından vurdu. Onların aşkını yazma süreci, doğru ve yanlış hakkında kendime sormak zorunda kaldığım sorular, şüpheli koşullar altında aşklarını nasıl saf ve iyi göstereceğim, benim için inanılmaz derecede karmaşıktı. Şimdi geriye dönüp bu sürece baktığımda, bunun terapötik olduğunu fark ettim. Arkadaşlarımın neden olduğu acı şimdi daha kolay vurgulanıyor, beni biraz daha az incitiyor. Onları bir daha asla hayatımda göremeyeceğim ama sonunda yoluma devam edebileceğimi hissediyorum ve bunun için King'e ve onun kaba saba Kraliçesi Cressida'ya teşekkür borçluyum.

Her zamanki gibi, beni destekledikleri için teşekkür etmem gereken çok sayıda insan var.

Amber Hamilton'a, muhteşem asistanıma. Bir keresinde birlikte bebek sahibi oluyormuşuz gibi hissettiğin konusunda şaka yapmıştın ve bak, başardık! Bebeğimiz dünyaya geldi ve bu güzelliği doğururken bana nefes almamı söylediğin ve elimi tuttuğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Kiki ve The Next Step PR'daki hanımlar, aklımı başımda tutuyor ve görevlerimi sorunsuzca yerine getirmemi sağlıyorsunuz. Annemin kanser olduğunu söylediğim ve beni dinlediğiniz andan beri sizi seviyorum.

ağlamama neden oldunuz. Kişisel ve profesyonel desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu asla ifade edemeyeceğim.

Najla Qambar benim kapak tasarımcım ve her yönüyle grafik sihirbazım. E-posta selime ve son dakika isteklerime katlandığınız ve hayal gücümü hayata geçirdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Uzun zamandır editörüm olan ve toplulukta edindiğim ilk arkadaşlardan biri olan Patricia'ya, yanımda durduğu ve her zaman yazılarımı (her zaman yazım hataları olan tanıtımlarımı ve alıntılarımı bile!) düzenlediği için teşekkür ederim.

Amber Hodge, seni harika cankurtaran, çok kaba taslağımı aldığın ve onu cilalı altına dönüştürdüğün için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız tam anlamıyla kaybolurdum ve sizinle tekrar çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Giana's Darlings'de okuyucularımla etkileşime girdiğim her gün kendimi çok kutsanmış hissediyorum. Şüphelerimi giderdiğiniz, çalışmalarımı okuduğunuz ve tutkunuzu benimle paylaştığınız için sadık Sevgililerime teşekkür ederim. Kelimenin tam anlamıyla her gün aklımı başımda tutuyorsunuz.

Aileniz yaptığınız işi pek desteklemiyorsa, bu gerçekten zor olabilir ama tüm Bağımsız topluluğuna beni destekledikleri için çok müteşekkirim. Çıkış Partime katılan yazarlara -K.J. Lewis, Carian Cole, Saffron A. Kent, Kristi Beckhart, Shanora Williams, Kathryn Nolan, Lucia Franco, L.D. Dunbar, Lizzie Hart Stevens, Ella Fox, L.J. Shen, K Webster ve Charleigh Rose- siz bayanlar beni her gün daha iyi bir yazar olmam için motive ediyorsunuz ve gerçekten hepinize tapıyorum! İncelemeleri ve tanıtımlarıyla günümü güzelleştiren tüm kitap blogcularını listeleyemem ama Liv Nina, Stacey L. Atwin, Kcee Bomer, Aurora Hale, Nan Ruffo, Maria Rosiesbook Heaven Poli, Krystel Allen ve

The Fab Readers'daki hanımlara. Çiçeği burnunda yazar arkadaşlarım Olive Teagan, A.R. Hadley ve Lee Piper'a da beni her zaman destekledikleri için teşekkür ederim.

Hayallerimizin peşinden benimle birlikte Paris'e taşınma cesaretini gösteren ve bugüne kadarki kısa ama çalkantılı yetişkin hayatım boyunca bana destek olan Belle'den bahsetmeden bir teşekkür sayfası olmazdı. Yavru timsahım olmadan mutlu olamazdım, ben olamazdım.

Oğullarım, neredeyse her gün etrafımı sardığım yirmili yaşların ortasındaki yedi erkek, bana erkeklerin ne kadar güzel olabileceğini öğrettiğiniz için teşekkür ederim. Sizler benim ilham kaynağım ve rüya gibi erkeklerin gerçekten var olduğunun kanıtısınız.

Son olarak, nihai oğluma; hayatımın aşkı ve en iyi arkadaşıma. Her kahramanın sana dayandığını düşündüğünü biliyorum ve bunu okuduğunda bir bakıma sana katıldığımı görmekten mutlu olacaksın. Çünkü yazdığım her aşk sözcüğü senden ilham aldı; King'in tüm elma şiirleri, Sinclair'in tüm destansı konuşmaları. Tıpkı Cressida'nın King'le, Giselle'in Sinclair'le olduğu gibi ben de seninle en gerçek benliğime bürünüyorum. Sen sevdiğim tek erkeksin ve ruhumun derinliklerinden, bir gün benim yazabileceklerime rakip olacak bir mutlu son yaşayacağımızı umuyorum.

About giana darling

Giana Darling, aşk ve romantizmin tabu ve endişeli yanları konusunda uzmanlaşmış Kanadalı bir romantizm yazarıdır. Şu anda Fransa'nın başkenti Paris'te, absürd miktarda şarap içmesine ve tehlikeli miktarda peynir yemesine yardımcı olan en iyi iki kız arkadaşıyla birlikte yaşıyor. Yemek, içmek ve Paris'i keşfetmek arasında, 2018'in başlarında çıkacak olan Zeus Garro'nun hikayesi üzerinde sıkı çalışıyor!

Giana Yazarına Ait Diğer Kitaplar

İlişki (Günahın Evrimi #1) Sır (Günahın Evrimi #2)
The Consequence (The Evolution Of Sin #3)
Günahın Evrimi Üçlemesi Kutu Seti

Çok yakında:
Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz (Bir Fallen Men Romanı)
Süper Gizli Novella
Cosima Lombardi'nin düeti

Okuyucu Grubuma katılın

Beni Twitter'da takip

edin Beni Facebook'ta

beğenin Bloguma abone

olun:

gianadarling.com Beni

Pinterest'te takip edin

Beni Goodreads'te takip

edin

Beni Book + Main Bites'te takip edin

Haber Bülteni

IG

